STEPHEN KING
La miezul nopții 1
Langolierii. Fereastra secretă
Romane
3
TREI

Stephen King

La miezul nopţii
1

Langolierii
Fereastra secretă

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

TREI

Editori: SILVIU DRAGOMIR VASILE DEM. ZAMFIRESCU
Coperta colecţiei şi ilustraţia: FABER STUDIO (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)
Redactor: DANIELA ŞTEFĂNESCU
Tehnoredactarea computerizată: CRISTIAN CLAUDIU COBAN
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KING, STEPHEN

La miezul nopţii / Stephen King; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. – Bucureşti: Editura Trei, 2006 – 2 voi.
ISBN 973-707-064-X
Voi. 1: Langolierii; Fereastra interzisă. – 2006. – ISBN 973-707-063-1
I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)
Această carte a fost tradusă după Stephen King, Four Past Midnight, Signet, New York, 2004
Copyright © Stephen King, 1990
© Editura Trei, 2006
C. P. 27-0490, Bucureşti Tel./Fax: +4 021 300 60 90 e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 973-707-063-1

În deşert
Am văzut o creatură, goală, ca o fiară,
Care, ghemuită la pământ,
Îsi ţinea inima în mâini,
Şi mânca din ea.

Am spus: „E bună, prietene?”
„E amară — amară”, mi-a răspuns;
„Dar îmi place Pentru că e amară,
Şi pentru că e inima mea.”
Stephen Crane

O să te sărut, fetiţo, şi-o să te ţin în braţe,

O să-ţi fac toate lucrurile pe care ţi le-am zis,
La miezul nopţii.

Wilson Pickett

Fix la miezul nopţii

NOTĂ INTRODUCTIVĂ

Ei, ia te uită… suntem cu toţii aici. Am reuşit să revenim. Sper să fiţi măcar pe jumătate la fel de bucuroşi ca şi mine că ne aflăm aici. Şi doar ce-am spus asta şi mi-am amintit de o poveste şi, dat fiind că eu trăiesc din povestit (şi astfel reuşesc să-mi păstrez sănătatea mintală), iată despre ce e vorba.

Pe la începutul acestui an — scriu aceste rânduri spre sfârşitul lui iulie 1989 — stăteam tolănit în fotoliu şi urmăream la televizor meciul dintre Boston Red Sox şi Milwaukee Brewers. Robin Yount, de la Brewers, tocmai îşi ocupa poziţia în colţul terenului când unul dintre comentatori a început să se minuneze că Yount nu trecuse cu mult de treizeci de ani. „Uneori mi se pare că Robin l-a ajutat pe Abner Doubleday[1] să

[1] Abner Doubleday (1819–1893), militar american şi, după toate probabilităţile, inventatorul jocului de base-ball. (N. t.)

traseze primele linii de demarcaţie pentru terenul de base-ball”, a spus Ned Martin când Yount a păşit în boxă pentru confruntarea cu Roger Clemens.

— Da, a admis Joe Castiglione. A venit la Brewers chiar de pe băncile liceului, cred — joacă pentru ei încă din 1974.

M-am ridicat atât de repede încât n-a lipsit mult să răstorn peste mine conţinutul unei cutii de Pepsi-Cola.

„Ia stai puţin! îmi ziceam eu. Ia stai, nene, puţin. Prima carte am publicat-o în 1974! Păi n-a trecut chiar aşa mult timp de-atunci! Ce-i cu prostiile astea despre ajutorul dat lui Abner Doubleday la trasarea liniilor de demarcaţie?”

Pe urmă mi-am dat seama că perceperea trecerii timpului — un subiect recurent în povestirile care urmează — este o treabă cât se poate de personală. Este adevărat că de la publicarea romanului *Carrie* în primăvara anului 1974 (de fapt, a fost publicat cu doar două zile înainte de începerea sezonului de base-ball, iar un adolescent pe care-l chema Robin Yount a jucat atunci primul său meci pentru Milwaukee Brewers) nu mi se pare, în mod subiectiv, că ar fi trecut cine ştie ce timp — doar o privire aruncată peste umăr, de fapt —, dar există şi alte metode de a măsura trecerea timpului, iar unele dintre ele sugerează că, într-adevăr, cincisprezece ani

pot să însemne o perioadă îndelungată.

În 1974, preşedinte era Gerald Ford, iar Şahul încă se mai afla la conducerea Iranului. John Lennon trăia, la fel şi Elvis Presley. Donny Osmond cânta alături de fraţii şi surorile sale cu vocea lui piţigăiată. Videocasetofoanele pentru uz casnic fuseseră inventate, dar nu puteau fi cumpărate decât din anumite centre comerciale în care era testată piaţa. Cunoscătorii preziceau că atunci când vor deveni accesibile ca preţ, aparatele create pentru formatul Beta al celor de la Sony vor îngropa formatul rival, VHS. Ideea că în curând oamenii ar putea închiria filmele artistice aşa cum cândva împrumutau romanele populare de la biblioteci încă nu apăruse la orizont. Preţul benzinei urcase la cote de neimaginat: patruzeci şi opt de cenţi galonul la benzina „regular” şi cincizeci şi cinci de cenţi la benzina fără plumb.

Primele fire albe încă nu-şi făcuseră apariţia în părul de pe capul meu sau în barba mea. Fiica mea, acum în anul doi de colegiu, avea patru ani. Băiatul cel mare, care acum m-a depăşit în înălţime, cântă la muzicuţă într-o trupă de blues şi-şi poartă pletele lungi până la umăr şi buclate în stilul rockerului Sammy Hagar, tocmai fusese promovat de la scutece la oliţă. Iar băiatul cel mic, care acum joacă într-o echipă de base-ball din campionatul Little League, mai

avea trei ani până să se nască.

Timpul are această nostimă calitate numită plasticitate şi nimic nu se pierde, totul se transformă. Când te urci în autobuz, te gândeşti că n-o să te ducă prea departe — în cealaltă parte a oraşului, nu mai mult — şi, dintr-o dată, fir-ar să fie! Te pomeneşti în cealaltă parte a continentului. Metafora vi se pare uşor cam naivă? Şi mie mi se pare, dar partea frumoasă e că n-are importanţă. Caracterul enigmatic fundamental al timpului e atât de perfect încât chiar şi nişte observaţii puerile precum cea pe care tocmai am făcut-o păstrează o rezonanţă stranie, prelungă.

Un singur lucru nu s-a schimbat în toţi aceşti ani — motivul principal, presupun, pentru care uneori mi se pare (şi, probabil, şi lui Robin Yount) că timpul n-a trecut deloc. Fac în continuare acelaşi lucru: scriu poveşti. Şi mai am încă multe lucruri de aflat; şi e în continuare iubesc soţia şi-mi iubesc copiii, dar rămâne plăcerea de a găsi aceste ciudate drumuri lăturalnice, de a merge de-a lungul lor, ca să văd cine locuieşte acolo, să văd ce fac şi cui fac ceea ce fac şi poate chiar de ce. Încă iubesc caracterul bizar al acestei întreprinderi, precum şi acele momente splendide când imaginile devin clare şi evenimentele încep să alcătuiască o structură. Poveştile au întotdeauna o „coadă”. Fiara e iute şi uneori nu izbutesc s-o

prind cum trebuie, dar când în sfârşit reuşesc s-o apuc, o ţin strâns… şi mă simt nemaipomenit.

La data când această carte va fi publicată, în 1990, voi fi împlinit şaisprezece ani în arta ficţiunii. Pe la jumătatea acestui interval, la multă vreme după ce devenisem, printr-un proces pe care încă nu l-am înţeles pe deplin, gogoriţa literară americană, am publicat o carte intitulată *Different Seasons*[2]*.* Era o colecţie de patru nuvele nepublicate anterior, trei dintre ele neavând subiect *horror.* Cred că editorul a acceptat cartea aceea cu bună-credinţă, dar, am impresia, şi cu o oarecare rezervă. Ştiu că şi eu am simţit cam aşa. După cum s-a dovedit, nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Se întâmplă uneori ca un scriitor să publice o carte care să fie pur şi simplu norocoasă, iar *Different Seasons* a fost astfel pentru mine.

Una dintre povestiri, „The Body", a devenit filmul *Stand By Me,* care s-a bucurat de succes… fiind primul film realizat după o carte de-a mea care a avut într-adevăr succes, după *Carrie* (un film lansat pe piaţă demult, pe vremea când Abner Doubleday şi ştiţi-voi-cine trasau liniile alea de demarcaţie). Rob Reiner, realizatorul filmului *Stand By Me,* e unul dintre cei mai curajoşi şi

---

[2] Carte în curs de apariţie la Editura Trei (N. ed.)

mai inteligenţi cineaşti din câţi am cunoscut şi sunt mândru de asocierea cu el. De asemenea, mă amuză să constat că numele pe care domnul Reiner l-a dat companiei înfiinţate ca urmare a succesului înregistrat de *Stand By Me* este Castle Rock Productions… un nume cu care mulţi dintre cititorii mei mai vechi sunt desigur familiarizaţi.

În general, şi criticilor le-a plăcut cartea *Different Seasons.* Aproape toţi aveau să desfiinţeze o anumită nuvelă, dar întrucât fiecare dintre ei a ales câte o povestire diferită pentru această operaţiune, am simţit că pot liniştit să nu-l iau în seamă pe nici unul… ceea ce am şi făcut. Însă un astfel de comportament nu e întotdeauna posibil; când aproape toate recenziile romanului *Christine* au sugerat că a fost o carte îngrozitoare, am ajuns, fără entuziasm, la concluzia că, probabil, *nu sunt* un scriitor aşa de bun precum sperasem (ceea ce totuşi nu m-a împiedicat să-mi încasez cecurile pentru drepturile de autor). Cunosc scriitori care susţin că nu citesc recenziile propriilor cărţi sau că nu sunt afectaţi de cele defavorabile atunci când le citesc, şi chiar îi cred pe doi dintre aceştia. Eu fac parte din cealaltă categorie — sunt obsedat de posibilitatea unor recenzii potrivnice şi, atunci când apar, mă pun pe gânduri. Dar nu reuşesc să mă deprime pentru multă vreme. E de ajuns să

omor câţiva copii şi câteva doamne în vârstă şi apoi mă ridic din nou drept ca lumânarea.

Cel mai important, *cititorilor* le-a plăcut *Different Seasons.* Nu-mi amintesc nici un singur corespondent din acele zile care să mă fi mustrat că am scris ceva care nu era *horror.* De fapt, majoritatea cititorilor a ţinut să-mi spună că una dintre povestiri le-a stârnit emoţiile într-un anume fel, i-a făcut să gândească, i-a făcut să simtă, iar acele scrisori sunt *adevărata* răsplată pentru zilele (deloc puţine) când cuvintele vin în minte cu greutate, iar inspiraţia pare subţire sau chiar inexistentă. Dumnezeu să-l binecuvânteze şi să-l aibă în grijă pe Cititorul Fidel. Căci gura poate să rostească vorbe, dar fără o ureche înţelegătoare care s-o asculte, nu există poveste.

1982 a fost anul în care Milwaukee Brewers au câştigat singurul lor campionat în American League, conduşi de — da, aţi ghicit — Robin Yount. În anul acela, Yount a obţinut un punctaj de. 331, a realizat douăzeci şi nouă de alergări complete în jurul terenului şi a fost desemnat Cel mai valoros jucător din American League.

A fost un an bun pentru noi, ăştia mai trecuţi de prima tinereţe.

Different Seasons nu a fost o carte plănuită; pur şi simplu s-a întâmplat. Cele patru povestiri care o compun au fost scrise la intervale diferite de-a lungul unei perioade

de cinci ani, fiind prea lungi ca să poată fi publicate într-o culegere de proză scurtă şi doar cu puţin prea mici ca să constituie singure câte o carte. La fel ca unele performanţe mai rare din base-ball, n-a fost atât o realizare, cât un fel de ciudăţenie statistică. M-au încântat foarte mult succesul şi acceptarea de către public, dar totodată am avut un sentiment de regret clar când în sfârşit manuscrisul a fost predat editurii Viking Press. Ştiam că era o carte bună; dar ştiam şi că probabil nu voi mai publica niciodată o alta la fel.

Dacă vă aşteptaţi să spun „Ei bine, m-am înşelat” — sunt nevoit să vă dezamăgesc. Cartea de faţă este complet diferită de cea anterioară. *Different Seasons* era alcătuită din trei povestiri *main-stream* şi una despre supranatural, pe câtă vreme toate cele patru poveşti din acest volum sunt *horror.* În general, sunt ceva mai lungi decât cele din *Different Seasons* şi au fost scrise în cea mai mare parte în perioada de doi ani când, chipurile, m-am retras din activitate. Probabil că sunt diferite pentru că au izvorât dintr-o minte orientată, cel puţin temporar, spre subiecte mai întunecate.

De exemplu, timpul şi efectele corozive pe care le poate avea asupra sufletului omenesc. Trecutul şi umbrele pe care le aruncă asupra prezentului — umbre în care uneori lucruri neplăcute se dezvoltă, iar

lucruri şi mai neplăcute se ascund… şi se umflă.

Şi totuşi nu toate preocupările mele s-au schimbat, iar cele mai multe dintre convingeri n-au făcut decât să se întărească. Cred în continuare în rezilienţa sufletului omenesc şi în valabilitatea fundamentală a iubirii. Cred în continuare că legăturile între oameni se pot înfăptui şi că spiritele care sălăşluiesc în noi se ating uneori. Cred în continuare că preţul acelor legături este îngrozitor, revoltător de mare… şi mai cred că valoarea primită depăşeşte cu mult preţul care trebuie plătit. Probabil că încă mai cred în venirea Albului şi în găsirea unui loc în care să construim o baricadă… şi în apărarea acelui loc cu preţul vieţii. Sunt preocupări şi convingeri desuete, dar aş fi un mincinos dacă n-aş recunoaşte că le posed în continuare. Şi că ele continuă să mă posede.

Tot îmi mai plac poveştile bune. Îmi place să le ascult şi-mi place să le spun. S-ar putea să ştiţi sau să nu ştiţi (ori să nu vă pese) că am primit foarte mulţi bani ca să public cartea de faţă şi cele două care vor urma după ea, dar dacă ştiţi sau dacă vă pasă, ar mai trebui să ştiţi că n-am primit nici un cent pentru scrierea poveştilor din carte. Ca orice altceva care se întâmplă de la sine, actul scrierii este complet independent de sumele de bani implicate. E minunat să ai bani, dar când vine vorba de actul creaţiei,

cel mai bine e să nu te gândeşti prea mult la bani. Asta blochează întregul proces.

Şi felul cum îmi relatez povestirile s-a schimbat puţin, presupun (eu sper că s-a îmbunătăţit, dar fireşte că asupra acestui aspect fiecare cititor îşi va forma singur o opinie), însă asta era de aşteptat. Când Brewers au câştigat campionatul în 1982, Robin Yount ocupa în echipă un post în apărare, între liniile a doua şi a treia de bază. Acum joacă la centru. Presupun că asta înseamnă că a devenit ceva mai lent… dar şi acum prinde aproape tot ce e aruncat în direcţia lui.

Asta mi-e de ajuns. Mi-e cât se poate de ajuns.

Întrucât foarte mulţi cititori ar dori să ştie de unde vin poveştile sau se întreabă dacă acestea se încadrează într-o schemă mai largă urmată de scriitor, am prefaţat fiecare dintre povestirile de faţă cu câte o scurtă notă despre cum a ajuns să fie scrisă. S-ar putea ca aceste însemnări să vă amuze, dar nu trebuie să le citiţi dacă nu doriţi; slavă Domnului, asta nu e o temă pentru acasă şi n-o să fie nevoie să completaţi vreun test mai târziu.

Daţi-mi voie să închei spunând iarăşi cât de bine mă simt să fiu aici, viu, sănătos şi vorbind cu voi din nou… şi cât de bine mă simt să ştiu că şi voi sunteţi tot acolo, vii, sănătoşi şi aşteptând să plecaţi în cine ştie

ce alt loc — un loc unde, poate, pereţii au ochi, copacii au urechi şi ceva *foarte* neplăcut încearcă să iasă din podul casei şi să coboare scările, ca să ajungă acolo unde sunt oamenii. Lucrul acela mă interesează în continuare... dar în aceste zile cred că oamenii care s-ar putea să îl asculte sau să nu-l asculte mă interesează mai mult.

Înainte de a ne despărţi, trebuie să vă spun cum s-a terminat meciul acela. Brewers i-au învins pe cei de la Red Sox. Clemens l-a păcălit pe Robin Yount la prima încercare a acestuia din urmă de a lovi mingea cu bâta... dar, a doua oară, Yount (care, conform celor spuse de Ned Martin, l-a ajutat pe Abner Doubleday să traseze primele linii de demarcaţie ale terenului de base-ball) a reuşit o lovitură la mare înălţime deasupra stadionului Green Monster şi a făcut două ture complete de teren. Cred că Robin n-a încheiat încă socotelile cu acest joc. Şi nici eu.

Bangor, Maine,
iulie 1989

LANGOLIERII

SE DEDICĂ LUI JOE,
ÎNCĂ UN ZBURĂTOR NELINIŞTIT

Unu după miezul nopţii

Notă despre „Langolierii”

Poveştile îmi vin în minte în momente şi locuri diferite — în maşină, sub duş, când mă plimb, chiar şi atunci când particip la vreo petrecere. în vreo două rânduri, poveştile mi-au răsărit în minte în timp ce visam. Dar rareori se întâmplă să aştern povestea pe hârtie imediat ce apare ideea şi nici nu ţin un „carneţel de idei”. Faptul că nu-mi notez ideile este un exerciţiu de autoconservare. Am o mulţime, dar numai o mică parte sunt bune de ceva, aşa că le păstrez într-un fel de fişet mintal. Cele proaste se autodistrug până la urmă acolo, aşa cum se întâmplă cu banda de la Centrul de Control la începutul fiecărui episod din serialul *Misiune imposibilă.* Cu cele bune nu se întâmplă aşa. Când şi când, deschizând sertarul fişetului ca să văd ce a mai rămas acolo, aceste câteva idei se iţesc către mine, fiecare având propria sa imagine centrală, sclipitoare.

Pentru „Langolierii”, imaginea aceea era a unei femei care-şi ţine palma apăsată pe crăpătura din peretele unui avion de pasageri.

Chiar dacă mi-am spus că ştiu prea

puţine lucruri despre avioanele de pasageri n-a servit la nimic; exact aşa am făcut, dar imaginea tot apărea ori de câte ori deschideam fişetul ca să mai arunc acolo câte o idee. Am ajuns chiar să miros parfumul femeii (era L'Envoi), să-i văd ochii verzi şi să-i aud respiraţia rapidă şi înspăimântată.

Într-o noapte, pe când stăteam întins în pat, pe punctul de a adormi, mi-am dat seama că femeia asta era o fantomă.

Mi-aduc aminte că m-am ridicat în capul oaselor, cu picioarele pe podea şi am aprins lumina. Am rămas aşa câtă va vreme, fără să mă gândesc la cine ştie ce... cel puţin la suprafaţă. Totuşi, dedesubt, individul care, de fapt, se ocupă de treaba asta pentru mine îşi făcea de zor curat la locul de muncă şi se pregătea să-şi pornească din nou toate maşinile. A doua zi, eu — sau el — am început să scriu această istorisire. A durat cam o lună şi a rămas povestea cel mai uşor scrisă dintre cele cuprinse în acest volum, aşternându-se blând şi natural în straturi, pe măsură ce scriam. Din când în când, şi poveştile şi copiii vin pe lume aproape fără durerile facerii, iar cu povestea de faţă aşa s-a întâmplat. Deoarece creează o impresie apocaliptică, asemănătoare celei create de o mai veche nuvelă de-a mea, „The Mist", am început fiecare capitol în acelaşi stil desuet, rococo. Când am terminat de scris, mă

simţeam aproape la fel de bine ca atunci când am început… ceea ce se întâmplă rar.

Sunt leneş în ceea ce priveşte documentarea, dar de data asta m-am străduit să-mi fac lecţiile. Trei piloţi — Michael Russo, Frank Soares şi Douglas Damon — m-au ajutat să-mi lămuresc nedumeririle şi să rămân cu mintea limpede. S-au purtat frumos cu mine, din momentul în care am promis să nu stric nimic.

Dac-am reuşit să nu comit nici o eroare? Mă îndoiesc. Nici măcar marele Daniel Defoe n-a reuşit. În Robinson Crusoe, eroul nostru se dezbracă în pielea goală, înoată până la corabia de pe care se salvase cu puţin timp în urmă… şi apoi îşi umple buzunarele cu lucrurile necesare pentru a rămâne în viaţă pe acea insulă pustie. Apoi mai e şi romanul (ale cărui titlu şi autor vor fi, cu mărinimie, omise aici) despre metroul newyorkez, în care scriitorul se pare că a confundat vestiarele mecanicilor cu toaletele publice.

Avertismentul meu standard sună astfel: pentru lucrurile redate corect, mulţumiţi-le domnilor Russo, Soares şi Damon. Pentru greşeli, daţi vina pe mine. Şi nu spun asta din amabilitate. Erorile faptice rezultă de obicei din neştiinţa de a formula întrebările corecte, şi nu ca urmare a unor informaţii greşite. Mi-am luat anumite libertăţi faţă de avionul în care veţi intra în

scurt timp; aceste libertăţi sunt mărunte şi au părut necesare pentru cursul povestirii.

Ei bine, v-am spus destule despre mine; vă invit la bord.

Să zburăm spre ceruri neprietenoase.

Capitolul 1

VESTI PROASTE PENTRU CĂPITANUL ENGLE.
FETIŢA OARBĂ.
PARFUMUL DOAMNEI.
BANDA DALTON SOSEŞTE ÎN TOMBSTONE.
SITUAŢIA STRANIE A CURSEI 29.

1

Brian Engle opri aparatul American Pride L1011 la Poarta 22 şi stinse lumina care semnaliza îndemnul de prindere a centurilor de siguranţă exact la ora 10:14 p.m. Oftă îndelung a uşurare şi-şi desfăcu harnaşamentul de la umeri.

Nu-şi amintea când se mai simţise atât de uşurat — şi de obosit — la capătul unei curse. Fusese chinuit de o durere atroce de cap, aşa că-şi stabilise nişte planuri foarte ferme pentru seara aceea. Nici vorbă să bea un pahar la clubul piloţilor, să se ducă la cină sau măcar să facă baie când ajungea la Westwood. Avea de gând să se prăbuşească

în pat şi să doarmă paisprezece ore în şir.

Cursa 7 a Companiei American Pride — cursa principală de la Tokyo la Los Angeles — fusese întârziată mai întâi de puternice vânturi potrivnice, iar apoi de aglomeraţia tipică de pe LAX… care, în opinia lui Engle, era cel mai prost aeroport din America, dacă lăsai deoparte Logan-ul din Boston. Colac peste pupăză, în ultima parte a zborului mai apăruse şi o problemă de presurizare. La început minoră, se înrăutăţise treptat până când devenise înspăimântătoare. N-a lipsit mult să se ajungă la explozie şi decompresie… dar, din fericire, punctul critic nu a fost depăşit. Uneori, astfel de probleme se stabilizau brusc şi în mod misterios, şi aşa se întâmplase de data asta. Pasagerii care coborau chiar în spatele cabinei de control habar nu aveau cât de puţin lipsise să sfârşească terciuiţi ca urmare a acestei curse, dar Brian ştia… iar asta îi provocase o durere de cap înfiorătoare.

— Drăcovenia asta tre’ să meargă direct la atelierul de diagnosticare de aici, îi spuse el copilotului. Ăştia ştiu care-i problema şi că era pe cale să se producă, nu?

Copilotul încuviinţă din cap.

— Nu le place, dar ştiu.

— Mă doare-n şpiţ dacă le place sau nu, Danny. În seara asta n-a lipsit mult s-o feştelim.

Danny Keene dădu din cap. Ştia şi el că aşa stăteau lucrurile.

Brian oftă şi-şi masă ceafa cu palma. Capul îl durea ca un dinte cariat.

— Poate că sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Dar acesta era, fireşte, genul de lucruri pe care oricine îl spune despre propria slujbă, mai ales după o tură de serviciu proastă, iar Brian ştia foarte bine că nu era deloc prea bătrân pentru meseria asta — la patruzeci şi trei de ani, tocmai împlinea vârsta optimă pentru piloţii de curse aviatice. Cu toate acestea, în seara asta aproape că o spusese cu convingere. Doamne, cât de obosit se simţea!

Se auzi un ciocănit în uşa compartimentului; Steve Searles, navigatorul, se întoarse în scaunul său şi deschise fără să se ridice în picioare. În prag se afla un bărbat îmbrăcat în sacoul de uniformă al Companiei American Pride. Arăta ca un agent de îmbarcare, dar Brian ştia că nu cu asta se ocupa omul. Era John (sau poate că-l chema James) Deegan, adjunctul şefului de operaţiuni pentru American Pride la Aeroportul LAX.

— Căpitane Engle?

— Da?

Sistemele de apărare interne se declanşară, iar durerea de cap se înteţi. Primul lui gând, născut nu din logică, ci din

încordare şi oboseală, fu acela că indivizii încercau să-l împovăreze cu responsabilitatea pentru aparatul fisurat. Era un gând paranoic, desigur, dar el se afla într-o dispoziţie paranoică.

— Mă tem că am să vă aduc o veste proastă, domnule căpitan.

— E vorba de fisură? spuse Brian cu o voce prea stridentă, făcându-i pe câţiva dintre pasagerii care coborau să arunce priviri în jur, dar acum era prea târziu ca să mai facă ceva în privinţa asta.

Deegan clătină din cap.

— E vorba de soţia dumneavoastră, domnule căpitan.

Preţ de o clipă, Brian n-avu nici cea mai vagă idee despre ce vorbea omul din faţa lui şi nu putu decât să se uite la el cu gura căscată şi să se simtă cât se poate de caraghios. Şi, deodată, îi pică fisa. Era vorba de Anne, desigur.

— E fosta mea soţie. Am divorţat în urmă cu optsprezece luni. Ce-i cu ea?

— A avut loc un accident, spuse Deegan. Cred c-ar fi mai bine să veniţi până la birou.

Brian se uită la el cu interes. După ultimele trei ore, lungi şi încordate, toate acestea păreau straniu de ireale. Rezistă imboldului să-i spună lui Deegan că dacă asta era o farsă din acelea cu camera ascunsă, n-avea decât să se ducă-n mă-sa.

Dar bineînţeles că nu putea fi vorba de aşa ceva. Ofiţerii de aviaţie nu se ţineau de şotii şi de farse, mai ales pe seama piloţilor care abia trecuseră pe lângă un eveniment aerian neplăcut.

— Ce-i cu Anne? se auzi Brian întrebând din nou, de data asta cu o voce mai blândă. Era conştient de privirea încărcată de compasiune prudentă a copilotului. E teafără?

Deegan îşi ţintui privirea în pantofii lustruiţi şi Brian înţelese că vestea era într-adevăr foarte rea, iar Anne era departe de a fi teafără. Anne era o femeie sănătoasă, la abia treizeci şi patru de ani, grijulie faţă de ea însăşi. În acelaşi timp, el îşi spusese nu de puţine ori că soţia lui era singurul şofer întru totul sănătos la minte din toată metropola Boston… ba poate chiar din întregul stat Massachusetts.

Iar acum se auzi întrebând altceva, şi chiar aşa se întâmpla — ca şi cum un străin s-ar fi furişat în creierul lui şi îi folosea gura pe post de portavoce.

— A murit?

John sau James Deegan se uită în jur, ca şi cum ar fi căutat sprijin, dar nu era decât o însoţitoare de bord în preajma uşii, care le ura pasagerilor o seară plăcută în Los Angeles şi, din când în când, privea neliniştită spre cockpit, fiind probabil îngrijorată din acelaşi motiv care-i trecuse şi

lui Brian prin minte — şi anume că, din cine ştie ce motiv, echipajul avea să fie învinuit pentru mica neetanşeitate care transformase ultimele ore ale zborului într-un adevărat coşmar. Nimeni nu-l putea sprijini pe Deegan, care se uită din nou la Brian şi încuviinţă din cap.

— Da… mă tem că a murit. Vreţi să veniţi cu mine, domnule căpitan?

2

La un sfert de oră după miezul nopţii, Brian Engle se aşeza pe fotoliul cu numărul 5A al Cursei 29 a Companiei American Pride, zborul principal de la Los Angeles la Boston. În circa cincisprezece minute, aparatul care efectua zborul cunoscut călătorilor transcontinentali sub numele de „ochi roşu” avea să decoleze. Îşi aminti că, mai devreme, îşi zisese că dacă LAX nu era cel mai periculos aeroport civil din America, atunci Logan era, cu siguranţă. Printr-o coincidenţă cât se poate de neplăcută, acum avea prilejul să compare ambele experienţe într-un interval de numai opt ore: ca pilot la Aeroportul LAX, ca pasager fără bilet plătit la Logan.

Durerea de cap, care se înteţise considerabil faţă de momentul aterizării cu Zborul 7, se înrăutăţi şi mai mult.

„Un incendiu”, îşi zise el. „Un incendiu

blestemat! Ce s-a-ntâmplat cu detectoarele de fum, pentru numele lui Dumnezeu? Era o clădire nou-nouţă.”

Îşi dădu seama că în ultimele patru sau cinci luni abia dacă se gândise vreodată la Anne. În primul an de după divorţ, se părea că numai la ea se poate gândi: ce făcea, cum era îmbrăcată şi, firește, cu cine se întâlnea. Când în sfârşit a început vindecarea, s-a produs foarte repede… ca şi cum i s-ar fi injectat nu ştiu ce antibiotic cu proprietăţi de revigorare a spiritului. Citise destule despre divorţ ca să ştie că, de regulă, agentul de revigorare nu era un antibiotic, ci o altă femeie. Cu alte cuvinte, un efect de ricoşeu.

Nici o altă femeie nu apăruse în viaţa lui Brian — cel puţin deocamdată. Câteva întâlniri şi un act sexual prudent (ajunsese la convingerea că, în epoca SIDA, toate actele sexuale extraconjugale erau prudente), dar nici o altă femeie. Pur şi simplu, se… vindecase.

Brian se uită la tovarăşii lui de drum, care urcau la bordul avionului. O tânără cu părul blond mergea însoţită de o fetiţă cu ochelari întunecaţi. Mâna fetiţei strângea cotul blondei. Femeia murmură ceva către mica ei însoţitoare, fetiţa ridică imediat capul spre sunetul vocii ei, iar Brian înţelese că era oarbă — era ceva în felul cum îşi mişcase capul. Ciudat, îşi zise el, cum nişte gesturi atât de mărunte pot să trădeze atât de multe

lucruri.

„Anne”, îşi spuse. „N-ar trebui să te gândeşti la Anne?”

Dar mintea lui obosită tot încerca să scape de subiectul Anne. Anne, care fusese soţia lui, Anne, singura femeie pe care o lovise la mânie, Anne, care acum era moartă.

Se gândi că ar putea să susţină acum un turneu de conferinţe, în care să le vorbească grupurilor de bărbaţi divorţaţi. La naiba, puteau foarte bine să fie şi femei divorţate. Subiectele lui aveau să fie divorţul şi arta de a uita.

La scurt timp după a patra aniversare e momentul optim pentru divorţ, avea să le spună el. Luaţi, de pildă, exemplul meu. Am petrecut anul următor în purgatoriu, întrebându-mă cât anume din vină îmi aparţine mie, şi cât, ei. Mă întrebam dacă fusese bine sau rău că o tot pisam pe tema copiilor — asta era marea chestie dintre noi, nimic spectaculos ca drogurile sau adulterul, doar vechea antiteză dintre copii şi carieră — şi deodată s-a-ntâmplat ca şi cum în capul meu ar fi fost un ascensor rapid, în care se afla Anne, şi care a coborât cu repeziciune.

Da. A dispărut undeva, în adânc. Iar în ultimele luni nu se gândise la Anne mai deloc… nici măcar când trebuia să achite cecul lunar de pensie alimentară. Era o sumă foarte rezonabilă, foarte civilizată; Anne câştiga singură optzeci de mii de dolari pe

an, înainte de plata impozitului. Avocatul lui se ocupa de plată şi nu era decât un articol din bilanţul lunar pe care-l primea Brian, un mic articol de două mii de dolari strecurat între factura la curent electric şi ipoteca pe apartament.

Se uită apoi la un adolescent slăbănog şi stângaci, care ţinea o cutie de vioară la subsuoară şi avea o *yarmulke* în creştetul capului, mergând agale pe culoarul dintre scaune. Băiatul părea în acelaşi timp neliniştit şi entuziasmat, cu ochii plini de viitor. Brian îl invidie.

În ultimul an al căsniciei lor, nu lipsiseră amărăciunea şi mânia între ei doi şi, în cele din urmă, cam cu patru luni înainte de sfârşit, se-ntâmplase: mâna lui s-a pus în mişcare înainte ca raţiunea lui să poată să spună nu. Nu-i plăcea să-şi amintească această întâmplare. Ea băuse prea mult la o petrecere şi, când ajunseseră acasă, îl scosese din sărite.

„Dă-mi pace, Brian, în privinţa asta. Te rog să-mi dai pace. Nu mai vreau să aud de copii. Dacă vrei să-ţi faci un test de fertilitate, du-te la doctor. Eu lucrez în publicitate, nu sunt plătită ca să fac copii. M-am săturat până peste cap de toate prostiile tale de macho car…”

Acela a fost momentul în care a plesnit-o dur, peste gură. Lovitura întrerupsese ultimul cuvânt cu o precizie

brutală. Se uitau unul la celălalt, în apartamentul în care mai târziu ea avea să moară, amândoi mai şocaţi şi mai înspăimântaţi decât aveau să recunoască vreodată (poate doar acum, când şedea în scaunul cu numărul 5A şi privea cum urcă pasagerii la bordul Cursei 29, recunoştea, în sfârşit, recunoştea faţă de el însuşi). Ea îşi dusese mâna la gură, care începuse să sângereze. Apoi a întins degetele spre el.

„M-ai lovit”, i-a spus ea. Nu era mânie în glasul ei, doar uimire. Avea el o bănuială că se poate să fi fost pentru prima oară când cineva lovise cu mânie vreuna dintre părţile trupului lui Anne Quinlan Engle.

„Da”, spusese el. „Poţi să fii sigură de asta. Şi am s-o fac din nou dacă nu taci din gură. Nu-ţi mai permit să mă mai biciuieşti cu limba aia a ta, draga mea. Ar fi bine să-ţi pui un lacăt la ea. Ţi-o spun spre binele tău. Zilele alea s-au terminat. Dacă ai nevoie să-ţi verşi veninul pe cineva în casă, ia-ţi un câine.”

Căsnicia lor se mai târâse timp de câteva luni, dar de fapt se sfârşise în clipa în care palma lui Brian intrase brusc în contact cu faţa lui Anne. Fusese provocat — Dumnezeu îi era martor că fusese provocat — dar tot ar fi dat mult ca să întoarcă acea clipă nenorocită înapoi.

În vreme ce ultimii pasageri urcau agale la bordul avionului, se pomeni

gândindu-se de asemenea, aproape obsedant, la parfumul lui Anne. Cum se numea? Lissome? Lithsome? Lithium, pentru numele lui Dumnezeu? Pur şi simplu nu reuşea să-şi aducă aminte. Era înnebunitor.

„Mi-e dor de ea”, se gândi el fără chef. „Acum, c-a dispărut pentru totdeauna, mi-e dor de ea. Nu-i uluitor?”

Lawnboy? Să fi avut o denumire atât de stupidă?

„Of, opreşte-te!” îşi dojeni el mintea obosită. „Pune-i un dop!”

„În regulă”, acceptă mintea lui. „Nici o problemă; pot să încetez. Pot să-ncetez oricând am chef. Să fi fost Lifebuoy? Nu, asta-i o marcă de săpun. Scuze. Lovebite? Lovelorn?”

Brian îşi prinse centura de siguranţă, se lăsă pe spate, închise ochii şi simţi mirosul unui parfum pe care nu-l putea identifica.

Asta se-ntâmplă când una dintre însoţitoarele de bord îi vorbi. Bineînţeles: Brian Engle susţinea teoria conform căreia acestea erau învăţate — la un curs de specializare ultrasecretă, care se numea, poate, Necăjirea Fraierilor — să aştepte până când pasagerii închideau ochii şi abia apoi să le ofere vreun serviciu nu tocmai esenţial. Şi, fireşte, trebuia să aştepte până când erau îndeajuns de sigure că pasagerii erau adormiţi înainte să-i trezească pentru a-i întreba dacă doresc o pătură sau o pernă.

— Scuzaţi-mă…, începu ea şi se opri brusc.

Brian văzu cum ochii ei se plimbă de la epoleţii vestonului negru, la chipiul înzorzonat fără noimă cu ceva ce semăna cu o omletă, aşezate pe scaunul gol de lângă el.

Îşi reconsideră atitudinea şi începu din nou:

— Scuzaţi-mă, domnule căpitan, doriţi cafea sau suc de portocale?

Brian observă amuzat cum tânăra se cam fâstâcise. Ea făcu un gest către masa din partea faţă a compartimentului, chiar sub micul ecran dreptunghiular pentru proiecţii de filme. Pe masă se aflau două frapiere. Din fiecare se iţea gâtul suplu, de culoare verde, al câte unei sticle de vin.

— Şi, desigur, am şi şampanie.

Engle se gândi

(nu era Love Boy, seamănă, dar nu răsare)

să ceară şampanie, dar numai pentru scurt timp.

— Nu vreau nimic, mulţumesc, spuse el. Şi nu vreau nici unul dintre serviciile din timpul zborului. Cred c-am să dorm tot drumul până la Boston. Cum se-arată vremea?

— Sunt nori la 6 000 de metri peste Marea Prerie pe tot parcursul până la Boston, dar nu e nici o problemă. O să zburăm la peste 10 000 de metri. A, şi am primit

rapoarte despre o aurora boreală deasupra Deşertului Mojave. Poate-o să vreţi să rămâneţi treaz pentru asta.

Brian ridică din sprâncene.

— Glumeşti? Aurora boreală deasupra Californiei? În anotimpul ăsta?

— Aşa ni s-a spus.

— Cineva a luat prea multe droguri ieftine, spuse Brian râzând. Cred c-o să aţipesc, mersi.

— Foarte bine, domnule căpitan. Stewardesa mai zăbovi o clipă. Dumneavoastră sunteţi ofiţerul căruia tocmai i-a murit soţia, nu-i aşa?

Durerea de cap palpită şi-şi arătă colţii, dar îşi impuse să zâmbească. Femeia asta — care de fapt era doar o fată — nu fusese rău intenţionată.

— Era fosta mea soţie, dar altfel, da. Eu sunt ăla.

— Îmi pare teribil de rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

— Îţi mulţumesc.

— Am zburat vreodată cu dumneavoastră, sir?

Zâmbetul lui reapăru fugar.

— Nu cred. Am făcut curse internaţionale în ultimii patru ani.

Şi, pentru că i se păru întru câtva necesar, îi întinse mâna.

— Brian Engle.

Ea i-o strânse şi spuse:

— Melanie Trevor.

Engle îi zâmbi din nou, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii încă o dată. Închise ochii, fără să adoarmă — anunţurile de dinaintea plecării, urmate de rulajul pe pistă pentru decolare nu ar fi făcut decât să-l trezească din nou. O să fie destul timp pentru somn după ce se vor înălţa în aer.

Zborul 29, ca majoritatea curselor de noapte, plecă fără întârziere — iar Brian se gândi că acest amănunt ocupa o poziţie fruntaşă pe firava listă de atracţii a genului acesta de curse. Avionul era un 767, având puţin peste jumătate din locuri ocupate. La clasa I erau vreo şase pasageri. Nici unul dintre ei nu i se păru lui Brian beat sau cu chef de scandal. Asta era bine. Poate chiar reuşea să doarmă până la Boston.

O privi cu răbdare pe Melanie Trevor cum arăta spre uşile de ieşire, demonstrând cum se foloseşte ceşcuţa aurită dacă se producea o pierdere de presiune (o procedură pe care Brian o repetase în gând, şi cu oarecare panică, nu cu mult timp în urmă), şi cum se umflă vesta de salvare de sub fotoliu. Când avionul ajunse în aer, ea se apropie de scaunul lui şi-l întrebă din nou dacă voia să-i aducă ceva de băut. Brian clătină din cap, îi mulţumi, după care apăsă pe butonul care cobora spătarul fotoliului. Închise ochii şi adormi de îndată.

N-a mai văzut-o niciodată pe Melanie

Trevor.

3

La circa trei ore după decolarea avionului, o fetiţă pe care o chema Dinah Bellman se trezi şi o întrebă pe mătuşa ei Vicky dacă poate să bea un pahar cu apă.

Mătuşa Vicky nu-i răspunse, aşa că Dinah o întrebă din nou. Neprimind nici de data asta un răspuns, fetiţa se întinse să atingă umărul mătuşii, dar era deja aproape sigură că mâna ei nu va găsi decât spătarul gol al fotoliului, şi chiar aşa se întâmplă. După cum îi spusese doctorul Feldman, copiii orbi din naştere dezvoltau adesea o hipersensibilitate — aproape ca un fel de radar — faţă de prezenţa sau absenţa oamenilor în imediata lor apropiere, dar Dinah nu avea nevoie de această informaţie. Ştia că era adevărat. Mai dădea şi greş, dar de obicei funcţiona… mai ales dacă persoana în cauză era Însoţitorul ei Văzător.

„Ei, s-a dus la toaletă şi-o să se-ntoarcă imediat”, îşi spuse Dinah, dar în acelaşi timp se simţi cuprinsă de o nelinişte vagă şi ciudată. Nu se trezise din somn dintr-o dată; fusese un proces lent, aşa cum un scufundător îşi croieşte drum spre suprafaţa apei. Dacă mătuşa Vicky, care stătea pe locul de lângă fereastră, s-ar fi strecurat pe lângă ea ca să ajungă pe culoar în ultimele două-

trei minute, Dinah ar fi trebuit să o simtă.

„Deci a plecat mai devreme”, îşi spuse ea. „Probabil c-a trebuit să facă treaba mare… Nu-i nici o problemă, Dinah. Sau poate că s-a oprit să stea de vorbă cu cineva, la întoarcere.”

Numai că Dinah nu auzea pe *nimeni* vorbind în cabina principală a marelui avion; doar zumzetul monoton şi molcom al motoarelor cu reacţie. Senzaţia de nelinişte crescu.

Auzi vocea domnişoarei Lee, terapeuta ei (deşi Dinah o considerase dintotdeauna profesoara ei oarbă), vorbindu-i în minte: „Nu trebuie să-ţi fie teamă să te temi, Dinah… toţi copiii se tem din când în când, mai ales în situaţii care sunt noi pentru ei. Asta e de două ori mai adevărat pentru copiii nevăzători. Crede-mă, ştiu asta.” Iar Dinah chiar o credea, pentru că, la fel ca şi ea, domnişoara Lee era oarbă din naştere. „Nu-ţi goni frica… dar nici nu te lăsa stăpânită de ea. Stai liniştită şi încearcă să analizezi raţional situaţia. Vei fi surprinsă să constaţi cât de des îşi face efectul.”

„Mai ales în situaţii care sunt noi pentru ei.”

Ei bine, asta se potriveşte, cu siguranţă; era pentru prima oară în viaţa ei când Dinah zbura cu orice, ca să nu mai vorbim că era un uriaş avion transcontinental, de la o coastă oceanică la

cealaltă.

„Încearcă să analizezi raţional situaţia.”

Ei bine, se trezise într-un loc straniu ca să constate că Însoţitorul Văzător dispăruse. Bineînţeles că asta era înspăimântător, chiar dacă ştiai că absenţa era doar temporară — la urma urmelor, Însoţitorul Văzător nu putea pur şi simplu să dea fuga la cel mai apropiat Taco Bell numai fiindcă o chinuise foamea cât timp stătuse închisă într-un avion care zburase la peste 11 000 de metri altitudine. Cât despre strania linişte din cabină… ei bine, la urma urmei, era un zbor de noapte. Ceilalţi pasageri probabil că dormeau.

„Chiar toţi?”, întrebă cu îndoială partea îngrijorată a minţii sale. „TOŢI pasagerii dorm? E posibil?”

Deodată, răspunsul îi veni în minte: filmul. Cei care nu dormeau vizionau filmul proiectat pe ecranul din avion. Bineînţeles.

Se simţi inundată de o senzaţie aproape palpabilă de uşurare. Mătuşa Vicky îi spusese că era vorba de filmul *When Harry Met Sally,* cu Billy Crystal şi Meg Ryan, şi că avea de gând să-l vadă şi ea… dacă reuşea să rămână trează.

Dinah îşi plimbă uşor mâna peste scaunul mătuşii, bâjbâind după căştile audio, dar nu le găsi. În schimb, dădu peste o carte în format de buzunar. Fără doar şi poate, unul dintre romanele de dragoste pe care mătuşa ei le citea cu plăcere — după cum

spunea ea, poveşti din vremurile când bărbaţii erau bărbaţi, iar femeile nu erau.

Dinah îşi mişcă degetele ceva mai departe şi dădu peste altceva — ceva dintr-o piele moale, cu suprafaţa fină. O clipă mai târziu dădu peste un fermoar şi după încă un moment pipăi cureaua.

Era poşeta mătuşii Vicky.

Neliniştea puse din nou stăpânire pe Dinah. Căştile nu erau pe scaunul mătuşii, dar poşeta era. Toate cecurile de călătorie, exceptând bancnota ascunsă adânc în poşeta fetiţei, erau acolo — Dinah ştia asta fiindcă le auzise pe mama ei şi pe mătuşa Vicky discutând despre ele înainte de a pleca de la locuinţa din Pasadena.

Să fi plecat mătuşa Vicky la toaletă, lăsându-şi poşeta pe scaun? Să fi făcut ea una ca asta când tovarăşa ei de drum nu numai că avea doar zece ani şi dormea, dar pe deasupra mai era şi *oarbă?*

Dinah nu credea asta.

„Nu-ţi goni frica… dar nici nu te lăsa stăpânită de ea. Stai liniştită şi încearcă să analizezi raţional situaţia.”

Dar nu-i plăcea locul acela gol şi nici tăcerea care domnea în avion. I se părea cât se poate de logic ca cei mai mulţi dintre pasageri să fie adormiţi şi ca cei care rămăseseră treji să stea cât mai tăcuţi, din consideraţie pentru ceilalţi, dar tot nu-i plăcea. Un animal, unul cu nişte colţi şi

gheare extrem de ascuţite, se trezi şi începu să mârâie în capul ei. Ştia cum se numeşte animalul acela; era panica şi dacă nu o stăpânea de îndată, era posibil să facă ceva care le-ar fi pus într-o situaţie jenantă atât pe ea, cât şi pe mătuşa Vicky.

„Când o să văd, când doctorii din Boston or să-mi repare ochii, nu voi mai fi nevoită să trec prin situaţii stupide ca aceasta.”

Asta era fără doar şi poate adevărat, dar, în acel moment, n-o ajuta absolut deloc.

Dinah îşi aminti deodată că, după ce şi-au ocupat locurile, mătuşa Vicky îi luase mâna, îi îndoise toate degetele în afară de arătător şi apoi îi călăuzise acel deget către partea laterală a scaunului. Butoanele de control erau acolo — puţine la număr, simple, uşor de reţinut. Erau mai întâi cele două rotiţe pe care le puteai folosi după ce-ţi puneai căştile la urechi — cu una comutai între diferitele canale audio, iar cu cealaltă reglai volumul. Micul întrerupător dreptunghiular comanda lumina de deasupra fotoliului. „De ăla n-o să ai nevoie”, îi spusese mătuşa Vicky, cu un zâmbet în voce. „Cel puţin deocamdată.” Ultimul era un buton pătrat — când îl apăsai, chemai o însoţitoare de bord.

Degetul fetiţei atinse acest buton şi îi mângâie suprafaţa convexă.

„Chiar vrei să faci asta?”, se întrebă ea

şi răspunsul se auzi de îndată. „Da, vreau.”

Apăsă butonul şi auzi sunetul slab al soneriei. Apoi aşteptă.

Dar nu veni nimeni.

Nu se auzea decât şuierul molcom, aparent etern al motoarelor cu reacţie. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu râdea. („Se pare că filmul ăla nu-i chiar aşa de amuzant cum credea mătuşa Vicky c-o să fie”, se gândi Dinah.) Nimeni nu tuşea. Fotoliul de lângă ea, fotoliul mătuşii Vicky, rămânea în continuare gol şi nici o stewardesă nu se aplecă deasupra ei, învăluită în mantia ei subţire de parfum şi miros slab de şampon şi machiaj, ca s-o întrebe pe Dinah dacă doreşte să-i aducă ceva — o gustare sau poate un pahar cu apă.

Doar zumzetul uşor şi constant al motoarelor cu reacţie.

Fiara numită panică se văicărea mai zgomotos ca oricând. Ca să i se împotrivească, Dinah se concentră asupra dispozitivului radar, transformându-l într-un fel de baston invizibil pe care-l putea mânui de pe scaunul ei chiar aici, în mijlocul cabinei principale. Se pricepea la asta; uneori, când se concentra *foarte* intens, aproape credea că poate să vadă prin ochii celorlalţi. Dacă se gândea la asta îndeajuns de intens, dacă şi-o dorea îndeajuns de mult. Odată i-a povestit domnişoarei Lee despre această senzaţie, iar reacţia acesteia a fost neobişnuit de aspră.

„Vederea prin ochii altora e o fantezie răspândită la nevăzători”, i-a spus ea. „Mai ales la copiii orbi. Să nu faci vreodată greşeala să te bazezi pe această senzaţie, Dinah, fiindcă rişti să dai de bucluc când o să cazi pe nişte scări sau o să te trezeşti în faţa unei maşini.”

Aşa că renunţase la încercările de „a vedea prin ochii altora”, cum se exprimase domnişoara Lee şi în cele câteva ocazii în care senzaţia pusese din nou stăpânire pe ea — faptul că vedea lumea, întunecată, înceţoşată, dar *acolo* — prin ochii mamei sale sau ai mătuşii Vicky, se străduise să scape de ea… aşa cum cineva care, temându-se că-şi va pierde minţile, va încerca să alunge vocile închipuite. Dar acum era cuprinsă de teamă aşa că încerca să-i caute pe cei din jur, să-i *simtă,* însă nu-i găsea.

Groaza crescuse foarte mare în ea, iar animalul „panică” se văicărea gălăgios. Simţea cum plânsul încearcă să pună stăpânire pe ea şi strânse din dinţi ca să şi-l înăbuşe. Pentru că n-ar fi ieşit la suprafaţă ca un strigăt sau ca un ţipăt; dacă-l lăsa să izbucnească, ar fi ieşit pe gură ca un răcnet, cu sonoritatea unei alarme de pompieri.

„N-am să ţip”, îşi impuse ea cu străşnicie. „N-am să ţip ca să n-o fac pe mătuşa Vicky să se simtă stânjenită. N-am să ţip ca să-i trezesc pe cei care sunt adormiţi şi să-i sperii pe cei care sunt treji, fiindc-or să

vină toţi numaidecât şi-or să spună, ia uitaţi-vă la fetiţa aia speriată, uitaţi-vă la fetiţa oarbă speriată.”

Numai că acum acel simţ al radarului — acea parte din ea care evalua tot felul de semnale senzoriale şi care uneori *chiar* părea să vadă prin ochii celorlalţi (indiferent ce spunea domnişoara Lee) — îi sporea teama în loc s-o domolească.

Fiindcă acel simţ îi spunea că nu se afla *nimeni* în raza sa de acoperire.

Absolut nimeni.

4

Brian Engle avea un vis foarte urât. Se făcea că pilota din nou Cursa 7 de la Tokyo la Los Angeles, dar de data asta fisura era mult mai mare. În cockpit stăruia un sentiment al dezastrului; Steve Searles mânca un pateu danez şi plângea.

„Dacă eşti atât de supărat, de ce mai mănânci?”, întrebă Brian. Un şuierat strident, ca de ceainic, începu să umple cockpit-ul — sunetul unei scurgeri de presiune, îşi făcu el socoteala. Fireşte, era o idee caraghioasă — scurgerile sunt aproape întotdeauna silenţioase până când se produce explozia — dar îşi zise că în vis totul e posibil.

„Pentru că-mi plac la nebunie chestiile astea, şi n-am să mai apuc niciodată să mai mănânc altul”, răspunse Steve, suspinând

mai tare ca oricând.

Apoi, dintr-o dată, şuieratul strident încetă. O însoţitoare de bord zâmbitoare şi uşurată — de fapt, era Melanie Trevor — apăru ca să-i spună că fisura fusese descoperită şi astupată. Brian se ridică şi merse după ea în cabina principală, acolo unde Anne Quinlan Engle, fosta lui soţie, stătea în picioare într-un mic alcov din care scaunele fuseseră scoase. Pe fereastra de lângă ea se putea citi o frază criptică şi întru câtva ameninţătoare: NUMAI STELE CĂZĂTOARE. Era scrisă cu roşu, culoarea mâniei.

Anne era îmbrăcată în uniforma de culoare verde-închis a însoţitoarelor de bord ale Companiei American Pride — era director la o agenţie de publicitate din Boston şi strâmba întotdeauna din nasul ei aristocratic când venea vorba de stewardesele cu care zbura soţul ei. Îşi ţinea mâna apăsată peste o crăpătură din fuzelaj.

„Vezi, dragule?”, spuse ea cu mândrie. „Totul s-a rezolvat. Nici nu mai contează că m-ai bătut. Te-am iertat.”

„Nu face asta, Anne!”, a strigat el, dar deja era prea târziu. Un pliu apăru pe spatele mâinii ei, imitând forma crăpăturii din fuzelaj. Pliul se adânci pe măsură ce diferenţa de presiune îi absorbea implacabil mâna în afara. Primul trecu prin crăpătură degetul ei mijlociu, apoi inelarul, apoi arătătorul şi

degetul mic. Apoi se auzi un pocnet brusc, precum un dop de şampanie scos de un chelner prea zelos, în clipa în care toată mâna i-a dispărut prin crăpătura din avion.

Cu toate acestea, Arme continua să zâmbească.

„L'Envoi se numeşte, dragule", spuse ea în vreme ce braţul începea să-i dispară. Părul îi scăpase din clama cu care şi-l ţinea strâns la spate şi îi învăluia faţa asemenea unui nor ceţos. „Ăsta e parfumul pe care l-am folosit mereu, nu mai ţii minte?"

Îşi amintea… acum îşi amintea. Dar acum nu mai avea importanţă.

„Anne, întoarce-te!", strigă el.

Ea rămase cu zâmbetul pe buze în timp ce braţul îi era atras încet în vidul din exteriorul avionului.

„Nu doare deloc, Brian, crede-mă."

Mâneca vestonului verde al uniformei American Pride începu să fluture şi Brian văzu cum carnea ei era trasă în afară prin crăpătură preschimbată într-o pastă albă vâscoasă. Arăta precum pasta de lipit Elmer.

„L'Envoi, mai ţii minte?", întrebă Anne în timp ce era trasă prin crăpătură, iar acum Brian putea să-l audă din nou — acel sunet pe care poetul James Dickey îl numise cândva „colosalul şuierat ca de fiară al spaţiului". Sunetul se înteţea pe măsură ce visul se întuneca şi în acelaşi timp începu să se amplifice. Ca să se transforme nu în

ţipătul vântului, ci în cel al unei voci omeneşti.

Ochii lui Brian se deschiseră subit. Preţ de o clipă se simţi dezorientat de forţa visului, dar numai preţ de o clipă — era un profesionist într-o slujbă de risc sporit şi de mare responsabilitate, o slujbă în care una dintre condiţiile esenţiale era viteza sporită de reacţie. Călătorea cu Cursa 29, nu cu Cursa 7, şi nu de la Tokyo la Los Angeles, ci de la Los Angeles la Boston, acolo unde Anne era deja moartă — nu ca victimă a unei depresurizări, ci a unui incendiu produs în apartamentul ei de pe Atlantic Avenue, din apropierea falezei. Dar sunetul continua să se audă.

Era o fetiţă care ţipa sfâşietor.

5

— Vrea cineva să vorbească cu mine, vă rog? întrebă Dinah Bellman cu glas scăzut, dar limpede. Mă iertaţi, dar mătuşa mea a dispărut, iar eu sunt oarbă.

Nimeni nu-i răspunse. La patruzeci de rânduri şi două partiţii distanţă, căpitanul Brian Engle visa că ofiţerul lui navigator plânge şi mănâncă un pateu danez.

Nu se auzea decât zumzetul constant al motoarelor cu reacţie.

Panica îi umbri din nou mintea, iar Dinah făcu singurul lucru care-i trecu prin

minte ca să scape de ea: desfăcu centura de siguranţă, se ridică în picioare şi ieşi pe culoarul dintre scaune.

— Alo? întrebă ea ceva mai tare. Alo, e cineva pe-aici?

Nici de data asta nu primi nici un răspuns. Dinah începu să plângă. Cu toate acestea, îşi ţinu cumpătul cu îndârjire şi începu să păşească încet de-a lungul culoarului din stânga. „Nu uita să numeri totuşi”, o avertiză o parte a minţii sale. „Numără rândurile pe lângă care treci, altfel o să te rătăceşti şi n-o să mai găseşti niciodată calea de întoarcere.”

Se opri la rândul de scaune de pe partea stângă aflat chiar în faţa rândului în care ea şi mătuşa Vicky stătuseră aplecate, cu braţele desfăcute şi degetele răsfirate. Ştia că aici *era* un bărbat, fiindcă mătuşa Vicky vorbise cu el cu doar un minut sau două înainte de decolarea avionului. Când acesta îi răspunsese, vocea lui se auzise dinspre scaunul aflat chiar în faţa celui pe care şezuse Dinah. Ştia asta; capacitatea de a localiza vocile făcea parte din viaţa ei, un fapt de viaţă obişnuit, ca respiraţia. Bărbatul adormit avea să tresară când degetele ei desfăcute îl vor atinge, dar fetiţei nu-i mai păsa.

Numai că scaunul era gol.

Totalmente gol.

Dinah se îndreptă de spate, cu obrajii

umezi şi cu capul bubuind de teamă. Că doar nu s-or fi dus la toaletă *împreună,* nu? Bineînţeles că nu.

Poate că erau două toalete. într-un avion aşa de mare trebuie să fie două toalete.

Numai că nici asta nu mai conta.

Mătuşa Vicky nu şi-ar fi lăsat poşeta din mână, orice s-ar fi întâmplat. Dinah era sigură de asta.

Începu să păşească încet înainte, oprindu-se la fiecare rând de scaune, pipăindu-le pe cele două mai apropiate de ea, mai întâi pe partea stângă, apoi pe cele din dreapta.

Dădu peste o altă poşetă pe unul dintre scaune, apoi peste ceva ce semăna cu o servietă pe altul, un pix şi un teanc de hârtii pe un al treilea. Atinse ceva lipicios pe casca aşezată pe al doilea scaun. îşi frecă degetele, apoi făcu o grimasă şi le şterse de husa ce acoperea tetiera scaunului. Fusese nişte ceară din urechi. Era sigură de asta. Avea o consistenţă greţoasă, inconfundabilă.

Dinah Bellman merse pe pipăite de-a lungul culoarului, fără să se mai străduiască să se poarte cu blândeţe în investigaţiile ei. Nu mai conta. Nu avea cum să înfigă degetul în vreun ochi, să ciupească vreun obraz sau să tragă vreun fir de păr.

Fiecare din scaunele cercetate era gol.

„Asta nu se poate”, îşi zise ea

înspăimântată. „Pur şi simplu, nu se poate! Când ne-am urcat în avion, erau peste tot în jurul nostru! I-am auzit! I-am simţit! I-am mirosit! Unde-au dispărut cu toţii?”

Nu ştia unde, dar toţi *dispăruseră:* devenea din ce în ce mai sigură de acest lucru.

La un moment dat, în timp ce ea dormea, mătuşa ei şi toţi pasagerii Cursei 29 dispăruseră.

„Nu!” Partea raţională a minţii ei protesta cu vocea domnişoarei Lee. „Nu, e imposibil, Dinah! Dacă toţi au dispărut, cine pilotează avionul?”

Începu să meargă mai repede acum, prinzându-se cu mâinile de marginea fotoliilor, cu ochii ei orbi larg deschişi în spatele ochelarilor cu lentile fumurii, cu tivul rochiţei roz de călătorie fluturând. Pierduse socoteala rândurilor, dar, pe lângă necazul ei mai mare legat de tăcerea nesfârşită, amănuntul ăsta nu mai conta.

Se opri din nou şi întinse mâinile către scaunul aflat în dreapta ei. De data asta dădu peste nişte păr… dar poziţia acestuia era complet aiurea. Părul se afla pe scaun — cum se putea una ca asta?

Strânse mâinile şi… ridică părul. Brusc şi înfiorător, pricepu.

„E păr, dar bărbatul căruia-i aparţine a dispărut. E un scalp. Ţin în mână scalpul unui mort.”

Acela a fost momentul în care Dinah Bellman a deschis gura şi a dat glas ţipetelor care l-au trezit pe Brian Engle din vis.

6

Albert Kaussner stătea cu burta lipită de bar, bând whiskey Branding Iron. Fraţii Earp, Wyatt şi Virgil se aflau în dreapta sa, iar Doc Holliday, în stânga. Tocmai ridica paharul ca să rostească un toast când un individ cu un picior de lemn intră grăbit şi şontâcăind în cârciuma Sergio Leone.

— E banda Dalton! ţipă el. Banda Dalton tocmai a intrat în Dodge!

Wyatt se întoarse liniştit spre el. Avea faţa subţire, bronzată şi arătoasă. Semăna mult cu Hugh O'Brian.

— Aici suntem în Tombstone, Muffin, spuse el. Bagă-ţi naibii minţile-n cap.

— Ei bine, ăia vin după noi, oriunde ne-am afla! exclamă Muffin. Şi sunt *taaare* furioşi, Wyatt! Sunt *taaare taaare furioooşi!*

Ca pentru a-i dovedi spusele, din stradă se auziră împuşcături — bubuitul puternic al unor puşti militare de calibrul .44 (probabil furate) amestecat cu exploziile ca un pocnet de bici ale carabinelor Garand.

— Hai să nu ne agităm mai mult decât e cazul, Muffin, spuse Doc Holliday şi-şi lăsă pălăria pe ceafă.

Albert nu fu din cale-afară de surprins

să constate că Doc semăna cu Robert De Niro. Dintotdeauna fusese încredinţat că, dacă exista vreun actor potrivit să-l joace pe dentistul tuberculos, De Niro era acela.

— Ce ziceţi, băieţi? întrebă Virgil Earp, uitându-se în jur.

Virgil nu semăna cu nici unul dintre actorii cunoscuţi.

— Să mergem, spuse Wyatt. M-am săturat până peste cap de nenorociţii ăştia de alde Clanton.

— Dalton le zice, Wyatt, spuse liniştit Albert.

— Nu-mi pasă nici dac-ar fi vorba de John Dillinger şi Pretty Boy Floyd! exclamă Wyatt. Eşti cu noi sau nu, Ace?

— Sunt cu voi, spuse Albert Kaussner, vorbind cu tonul potolit dar ameninţător al ucigaşului înnăscut.

Lăsă o mână pe mânerul pistolului Buntline Special cu ţeava lungă, iar cealaltă o duse la cap ca să controleze dacă tichia *yarmulke* stătea bine la locul ei de pe creştet. Stătea.

— În regulă, băieţi, spuse Doc. Să mergem să-i mătrăşim pe aceşti Dalton.

Ieşiră umăr lângă umăr pe uşile batante, chiar în clipa în care clopotul bisericii baptiste din Tombstone bătea de amiază.

Fraţii Dalton veneau pe Strada Principală în galop, ciuruind cu gloanţe

ferestrele şi faţadele false. Proiectilele lor transformară în fântână arteziană butoiul cu apă din faţa magazinului Duke’s Mercantile and Reliable Gun Repair.

Ike Dalton îi văzu primul pe cei patru bărbaţi care-i aşteptau în strada prăfoasă, cu redingotele trase în spate ca să lase la îndemână mânerele pistoalelor. Ike îşi struni cu sălbăticie calul, care se ridică pe picioarele din spate, nechezând, umplând zăbala cu cheaguri groase de spumă. Ike Dalton aducea puţin cu Rutger Hauer.

— Ia te uită pe cine avem noi aici, zise el batjocoritor. Wyatt Earp şi frăţiorul lui, fătălăul de Virgil.

Emmett Dalton (care arăta ca Donald Sutherland după o lună de nopţi nedormite) opri calul lângă Ike.

— Şi dentistul lor poponar, mârâi el. Care mai vrea…

Deodată se uită la Albert şi păli. Zâmbetul dispreţuitor de pe buzele sale încremeni.

Paw Dalton opri calul alături de cei doi fii ai săi. Paw semăna mult cu Slim Pickens.

— Dumnezeule, murmură Paw. E Ace Kaussner!

Acum Frank James îşi alinie şi el calul cu cel al lui Paw. Faţa-i căpătase culoarea pergamentului murdar.

— Ce mama naibii, băieţi! strigă Frank. Nu mă deranjează să-mi fac de cap şi să-

ntorc cu susul în jos un oraş sau două, într-o zi plicticoasă, dar nu mi-a zis nimeni că Arizona Jew o să fie aici!

Albert „Ace” Kaussner, cunoscut din Sedalia până-n Steamboat Springs sub numele de Arizona Jew, făcu un pas înainte. Îşi ţinea mâna deasupra mânerului pistolului său Buntline. Scuipă într-o parte nişte tutun de mestecat, fără să-şi dezlipească nici o clipă ochii de cei patru bandiţi călare aflaţi la şase metri în faţa sa.

— Băieţi, aştept să văd ce-aveţi de gând să faceţi, spuse Arizona Jew. După socoteala mea, iadul nu-i nici pe jumătate plin.

Membrii bandei Dalton dădură să-şi scoată pistoalele exact în clipa când orologiul din turnului bisericii baptiste din Tombstone bătu pentru ultima oară de amiază. Ace scoase pistolul iute ca fulgerul şi, în timp ce trăgea de cocoşul revolverului cu podul palmei stângi, trimiţând o ploaie de gloanţe mortale de calibrul .45 în indivizii din faţa sa, o fetiţă care stătea în faţa hotelului Longhorn începu să ţipe.

„Cineva ar trebui să-i închidă gura copilului ăluia”, îşi zise Ace. „Ce naiba o fi păţit? Am situaţia sub control. Doar nu degeaba mi se spune cel mai iute evreu de la vest de Mississippi.”

Dar ţipătul continuă să se audă, sfâşiind aerul, întunecându-l pe măsură ce se

apropia, şi totul începu să se destrame.

Pentru o clipă, Albert nu se mai află nicăieri — rătăcit în întunericul în care fragmente din visul lui se rostogoleau şi se roteau ca-ntr-un vârtej. Singura constantă era ţipătul înfiorător. Se auzea ca şuieratul unui ceainic supraîncărcat.

Deschise ochii şi se uită în jur. Se afla în fotoliul său din partea din faţă a cabinei principale a Cursei 29. Pe culoarul dintre scaune, venea din spatele avionului o fetiţă de zece-doisprezece ani, îmbrăcată într-o rochiţă roz şi purtând ochelari de soare fumurii.

„Da’ ce-o fi fata asta, vreo vedetă de cinema sau ce?”, gândi el, dar cu toate astea era foarte înfricoşat. Felul cum ieşise din visul său preferat nu fusese deloc plăcut.

— Hei! strigă el, dar încetişor, ca să nu-i trezească pe ceilalţi pasageri. Hei, fetiţo! Care-i treaba?

Fetiţa răsuci brusc capul către sunetul vocii sale. Corpul ei se întoarse o clipă mai târziu şi se ciocni de unul dintre scaunele care ocupau mijlocul cabinei în rânduri de câte patru. Se lovi la coapsă, ricoşă şi căzu pe spate, pe cotiera unuia dintre scaunele de pe partea stângă. Se prăbuşi în scaun cu picioarele în sus.

— *Unde sunteţi cu toţii?* ţipă ea. *Ajutor! Ajutor!*

— Hei, stewardesă! strigă Albert

îngrijorat şi-şi desfăcu centura de siguranţă.

Se ridică în picioare, ieşi pe culoar, se întoarse către fetiţă şi... se opri. Acum stătea cu faţa spre spatele avionului şi ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Primul gând care-i trecu prin minte fu: „Cred că, la urma urmelor, nu trebuie să-mi fac griji c-o să-i trezesc pe ceilalţi pasageri.”

Lui Albert i se părea că întreaga cabină principală a avionului era goală.

7

Brian Engle ajunsese aproape de despărţitura care separa clasa I de clasa business a avionului când îşi dădu seama că în acel moment compartimentul clasei I era în întregime gol. Se opri doar pentru o clipă şi porni mai departe. Probabil că pasagerii plecaseră de la locurile lor ca să vadă ce-i cu ţipetele alea.

Îşi dădea seama, fireşte, că nu aşa stăteau lucrurile; pilotase suficient de multă vreme avioane de pasageri ca să ştie destul de multe despre psihologia lor de grup. Când unul dintre pasageri ceda nervos, rareori se întâmpla ca vreunul dintre ceilalţi să se mişte de pe locul său. Majoritatea călătorilor aerieni renunţau cu supuşenie la opţiunea de a acţiona individual după ce ajungeau în avion, se aşezau şi îşi prindeau centurile de siguranţă. După ce duceau la îndeplinire cele

câteva sarcini simple, întreaga responsabilitate pentru rezolvarea problemelor care apăreau cădea pe umerii echipajului. Personalul liniilor aviatice îi numea „gâşte”, dar de fapt erau ca nişte oi… o atitudine cu care cei mai mulţi membri de echipaj se împăcau de minune. Asta îi făcea mai uşor de manevrat pe cei nervoşi.

Dar, întrucât era singura explicaţie care avea cât de cât o noimă, Brian ignoră ceea ce ştia şi merse mai departe. Frânturile propriului său vis îl învăluiau încă şi o parte a minţii sale era convinsă că Anne fusese cea care ţipase, că o va găsi pe la jumătatea cabinei principale cu mâna lipită pe crăpătura din fuzelajul avionului, o crăpătură situată sub un panou indicator pe care scria NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

În compartimentul clasei business nu se afla decât un pasager, un bătrân îmbrăcat în costum maro, cu vestă. Capul lui chel lucea discret în lumina răspândită de veioza de citit. Mâinile umflate de artrită erau împreunate peste catarama centurii de siguranţă. Dormea dus şi sforăia zgomotos, ignorând întregul tărăboi.

Brian dădu buzna în cabina principală, iar acolo mersul său înainte fu în cele din urmă temperat de o altă imagine incredibilă. Văzu un adolescent care stătea în picioare lângă o fetiţă prăbuşită într-un scaun de pe partea stângă a avionului, cam la un sfert din

lungimea cabinei. În tot cazul, băiatul nu se uita la ea; se holba spre spatele avionului, cu maxilarul de jos atârnându-i aproape până la gulerul tricoului său Hard Rock Cafe.

Prima reacţie a lui Brian a fost aproape identică cu cea a lui Albert Kaussner: „Dumnezeule, tot avionul e gol!”

Apoi văzu o femeie în partea din dreapta a avionului ridicându-se şi ieşind pe coridor ca să vadă ce se întâmplă. Avea înfăţişarea ameţită, uşor buhăită, a celui care tocmai fusese trezit brusc dintr-un somn profund. La jumătatea distanţei, pe culoarul central, un tânăr îmbrăcat cu un jerseu cu guler la baza gâtului îşi întorsese capul spre fetiţă şi se uita fix într-acolo, cu nişte ochi placizi, lipsiţi de curiozitate. Un alt bărbat, acesta având în jur de şaizeci de ani, se ridică de pe un scaun din apropierea lui Brian şi rămase pe loc, nehotărât. Era îmbrăcat într-o cămaşă roşie din diftină şi arăta teribil de tulburat. Părul răvăşit îi învăluia capul ca o masă dezordonată de şuviţe rebele.

— Cine ţipă? îl întrebă el pe Brian. Are probleme avionul, domnule? Sper că nu ne prăbuşim, nu?

Fetiţa se opri din ţipat. Se ridică cu greutate din scaunul în care se prăbuşise şi apoi aproape că se împletici înainte, în direcţia opusă. Băiatul abia reuşi s-o prindă, mişcându-se cu încetineală buimacă.

„Unde-au dispărut?”, îşi zise Brian.

„Doamne Dumnezeule, unde-au dispărut cu toţii?”

Dar acum picioarele îl purtau către adolescent şi fetiţă. În timp ce mergea, trecu pe lângă un alt pasager care continua să doarmă; era o fată de circa şaptesprezece ani. Avea gura deschisă într-un mod dizgraţios şi respira cu inhalaţii prelungi, uscate.

Ajunse la adolescent şi la fetiţa în rochie roz.

— Unde sunt ceilalţi, dom’le? întrebă Albert Kaussner.

Avea un braţ pe după umerii copilei care plângea cu sughiţuri, dar nu se uita la ea; ochii lui se plimbau neîncetat în susul şi în josul cabinei aproape pustii.

— Am aterizat cumva în timp ce dormeam şi au coborât acolo?

— Mătuşa mea a dispărut! zise printre suspine fetiţa. Mătuşa Vicky! Am crezut că avionul e pustiu! Am crezut că am rămas singură! Unde-i mătuşa mea, vă rog? O vreau pe mătuşa mea!

Brian îngenunche lângă ea pentru o clipă, aşa încât se aflau acum la acelaşi nivel. Remarcă ochelarii de soare şi-şi aminti c-o văzuse urcându-se la bordul avionului împreună cu femeia blondă.

— Totul e-n regulă, spuse el. Totul e-n regulă, domnişoară. Cum te cheamă?

— Dinah, suspină fetiţa. N-o găsesc pe

mătuşa mea. Sunt oarbă şi nu pot s-o văd. M-am trezit şi scaunul ei era gol…

— Ce se-ntâmplă? întrebă tânărul cu jerseu. Vorbea peste capul lui Brian, ignorându-i pe acesta şi pe Dinah, adresându-se băiatului în tricou Hard Rock şi bătrânului în cămaşă de diftină. Unde sunt ceilalţi?

— Dinah, eşti în afară de orice pericol, spuse Brian. Sunt şi alţi oameni aici. Îi auzi?

— D-da. Îi aud. Dar unde-i mătuşa Vicky? Şi cine a fost omorât?

— Omorât? întrebă deodată o femeie.

Era cea de pe partea stângă a avionului. Brian aruncă o privire fugară şi observă că era tânără, cu părul negru, drăguţă.

— A fost cineva omorât? Avionul a fost deturnat?

— Nimeni n-a fost omorât, spuse Brian.

Cel puţin, era ceva de spus. Mintea îi dădea o senzaţie ciudată: ca o barcă scăpată de la locul de ancorare.

— Linişteşte-te, draga mea.

— Dar i-am simţit părul! insistă Dinah. Cineva i-a tăiat PĂRUL!

Pe lângă toate celelalte, asta era deja prea mult, şi Brian refuză să se gândească la aşa ceva. Dar gândul anterior al lui Dinah îl năpădi cu o intensitate înfiorătoare — cine naiba pilota avionul?

Se ridică şi se întoarse către bărbatul în

vârstă, îmbrăcat în cămaşă roşie.

— Trebuie să mă duc în faţă, spuse el. Rămâneţi aici, cu fetiţa.

— Bine, spuse bărbatul în cămaşă roşie. Dar ce se-ntâmplă?

Li se alătură un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat în blugi călcaţi şi o cămaşă din oxford. Spre deosebire de ceilalţi, părea teribil de calm. Scoase din buzunar o pereche de ochelari cu ramă de baga, îi desfăcu scuturându-i şi îi puse la ochi.

— Mi se pare c-am rămas cam puţini pasageri, nu-i aşa? spuse el. Accentul lui britanic era aproape la fel de aspru ca şi cămaşa pe care-o purta. Ce s-a-ntâmplat cu echipajul? Ştie cineva?

— Chiar asta vreau să aflu, spuse Brian şi porni din nou spre partea din faţă a avionului.

Ajuns în faţa cabinei principale, se întoarse şi numără rapid. Alţi doi pasageri se alăturaseră grupului strâns în jurul fetiţei cu ochelari negri. Unul era adolescenta care dormea atât de adânc; se legăna pe picioare de parc-ar fi fost beată sau drogată. Celălalt era tipul vârstnic îmbrăcat în sacoul-sport uzat. Opt oameni cu totul. La aceştia se adăugă pe sine şi apoi pe individul de la clasa business care, cel puţin până-n acel moment, dormise tot timpul.

Zece oameni.

„Pentru numele lui Dumnezeu, unde

sunt ceilalţi?”

Dar nu era momentul să se îngrijoreze pentru asta acum, căci altele erau problemele presante. Brian se grăbi înainte, abia aruncând o privire către bătrânul chel care moţăia la clasa business.

8

Compartimentul de servicii, înghesuit în spatele ecranului pentru filme şi între cele două toalete de la clasa I, era pustiu. Aşa era şi bucătăria, dar acolo Brian văzu ceva extrem de tulburător: căruciorul pentru băuturi era oprit în diagonală lângă toaleta de la tribord. Pe raftul de jos al căruciorului se aflau câteva pahare folosite.

„Tocmai se pregăteau să servească băuturile”, îşi spuse el. „Când s-a-ntâmplat ce s-o fi-ntâmplat, abia apucaseră să scoată afară căruciorul. Paharele folosite sunt cele adunate înainte de prezentare. Aşa că indiferent ce s-o fi-ntâmplat trebuie să se fi petrecut în decurs de o jumătate de oră de la decolare, poate ceva mai mult — parc-au fost semnalate turbulenţe deasupra deşertului? Aşa mi se pare. Şi ciudăţenia aia despre aurora boreală…”

O clipă Brian fu aproape convins că ideea din urmă făcea parte din visul său — cu siguranţă era îndeajuns de ciudată —, dar reflectând mai adânc îşi dădu seama că

Melanie Trevor, stewardesa, fusese cea care-i vorbise despre asta.

„Lasă asta acum; dar ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, *ce?*”

Nu ştia, dar ştia că imaginea căruciorului pentru băuturi abandonat îi stârnea un imens sentiment de teroare şi de teamă superstiţioasă. Doar o clipă se gândi că aşa trebuie să se fi simţit primii urcaţi la bordul navei *Marie Celeste,* dând peste o corabie complet părăsită, cu toate pânzele aranjate în ordine, unde masa căpitanului fusese pregătită pentru cină, toate parâmele erau strânse în ordine, iar pipa cine ştie cărui marinar încă mai fumega undeva, pe puntea din faţă…

Brian alungă cu un efort imens aceste gânduri paralizante şi se îndreptă spre uşa dintre compartimentul de servicii şi cockpit. Bătu la uşă. Aşa cum se temuse, nu primi nici un răspuns. Şi cu toate că ştia că era inutil, strânse pumnul şi bătu mai tare.

Nimic.

Încercă mânerul. Nu se mişca. Asta era o procedură standard în epoca zborurilor deviate în mod neprevăzut către Havana, Liban sau Teheran. Numai piloţii o puteau deschide. Brian era în stare să piloteze avionul ăsta… dar nu din afara cockpit-ului.

— Hei! strigă el. Hei, băieţi! Deschideţi uşa!

Numai că ştia că n-are nici o şansă.

însoţitoarele de bord dispăruseră; aproape toţi pasagerii dispăruseră; Brian Engle era gata să parieze că echipajul alcătuit din doi oameni al avionului 767 dispăruse şi el.

Era încredinţat că Zborul 29 îşi continua călătoria spre est cu ajutorul pilotului automat.

Capitolul 2

ÎNTUNERIC ŞI MUNŢI.
COMOARA GĂSITĂ.
NASUL TÂNĂRULUI ÎN JERSEU.
CÂND CÂINII NU MAI LATRĂ.
PANICA E INTERZISĂ.
O SCHIMBARE DE DESTINAŢIE.

1

Brian îl rugase pe bărbatul mai vârstnic în cămaşă roşie să aibă grijă de Dinah, dar din momentul în care o auzi pe femeia de la tribord — cea cu glas tânăr şi plăcut — fetiţa se lipi de ea cu ardoarea dată de spaimă, înghesuindu-se în ea şi dând s-o apuce de mână cu un fel de hotărâre timidă. După anii petrecuţi cu domnişoara Lee, Dinah recunoştea o voce de profesoara, atunci când o auzea. Femeia cu părul negru o luă de mână cu destulă bunăvoinţă.

— Ziceai că te cheamă Dinah, scumpo?

— Da, spuse Dinah. Sunt oarbă, dar după operaţia de la Boston o să pot vedea din nou. *Probabil* că voi putea să văd. Doctorii spun că există şaptezeci şi cinci la sută şanse să-mi recapăt măcar o parte din vedere şi patruzeci la sută şanse să-mi recapăt complet vederea. Pe tine cum te cheamă?

— Laurel Stevenson, răspunse femeia cu părul negru.

Ochii ei continuau să cerceteze atent cabina principală, iar faţa ei părea incapabilă să scape de expresia ei iniţială: uimire buimacă.

— Laurel, asta e o floare[3], nu-i aşa? întrebă Dinah, vorbind cu vivacitate febrilă.

— Îhî, replică Laurel.

— Scuze, spuse bărbatul cu ochelari din baga şi accent britanic. Mă duc în faţă să văd ce face prietenul nostru.

— Vin şi eu, spuse bătrânul cu cămaşă roşie.

— Vreau să ştiu ce se-ntâmplă aici! exclamă pe neaşteptate bărbatul cu jerseu la baza gâtului. Faţa lui avea o paloare cadaverică, exceptând două pete de culoare de pe obraji, aprinse de parcă şi-ar fi dat cu ruj acolo. Vreau să ştiu ce se-ntâmplă *în clipa asta!*

— Şi eu sunt la fel de surprins, spuse

---

[3] Laur, dafin. (*N. t.)*

britanicul, după care porni înspre partea din faţă a avionului.

Bărbatul în cămaşă roşie mergea în urma lui. Adolescenta cu înfăţişare de drogată se târî în spatele lor o vreme şi deodată se opri la despărţitura dintre cabina principală şi compartimentul de clasa I, de parcă n-ar fi fost sigură unde se află.

Bărbatul vârstnic cu sacoul-sport uzat se duse la unul dintre hublourile de la tribord, se aplecă şi se uită afară.

— Ce se vede? întrebă Laurel Stevenson.

— Întuneric şi munţi, răspunse bărbatul cu sacoul-sport.

— Munţii Stâncoşi? întrebă Albert.

Bărbatul cu sacoul-sport uzat încuviinţă din cap.

— Cred că da, tinere.

Albert hotărî să se ducă şi el în partea din faţă a avionului. Avea şaptesprezece ani, era teribil de inteligent şi întrebarea de o mie de puncte a serii îi trecuse prin cap şi lui: cine pilota avionul?

Apoi hotărâse că nu avea importanţă… cel puţin pentru moment. Avionul se deplasa lin, fără probleme, aşa că era de presupus că *cineva* îl pilota, şi chiar dacă *cineva* se dovedea a fi *ceva* — cu alte cuvinte, pilotul automat — el nu putea face nimic în privinţa asta. Ca Albert Kaussner era un violonist talentat — nu chiar un copil-minune — în

drum spre locul unde avea să-şi continue studiile, la Colegiul de Muzică Berklee. Ca Ace Kaussner era (cel puţin în visele sale) cel mai iute evreu de la vest de Mississippi, un vânător de recompense care sâmbetele o lăsa mai uşor, nu se urca niciodată cu pantofii în pat şi întotdeauna era atent cu un ochi să nu rateze şansa celui mai mare câştig, iar cu celălalt după o cafea *kosher* bună undeva, de-a lungul drumului de ţară plin de praf. Ace era, presupunea el, modul lui de a se adăposti de nişte părinţi iubitori din cale-afară care, în adâncul sufletului lor, credeau că orice strănut anunţa instalarea pneumoniei. Era un violonist-pistolar — o combinaţie interesantă —, dar nu ştia nimic despre pilotarea avioanelor. Iar fetiţa spusese ceva care în acelaşi timp îl intrigase şi îi îngheţase sângele în vene. „I-am simţit *părul!* spusese ea. *Cineva i-a tăiat PĂRUL!*”

Se despărţi de Dinah şi Laurel (bărbatul cu sacoul-sport jerpelit se dusese în partea dreaptă a avionului ca să se uite afară pe unul dintre hublouri, iar individul în jerseu cu guler la baza gâtului pornise, cu o expresie de gâlceavă în priviri, către partea din faţă a avionului, ca să li se alăture celorlalţi) şi începu să reconstituie drumul fetiţei de-a lungul culoarului de la babord.

„Cineva i-a tăiat PĂRUL!”, spusese Dinah şi, la doar câteva rânduri de scaune mai încolo, Albert văzu la ce se referise.

2

— Mă rog la Dumnezeu, domnule, spuse britanicul, ca şapca de pilot pe care am văzut-o pe unul dintre scaunele de la clasa I să vă aparţină.

Brian stătea în faţa uşii încuiate, cu capul în jos, gândind cu furie. Când britanicul vorbi în spatele lui, tresări surprins şi se întoarse pe loc.

— N-am vrut să vă sperii, spuse cu blândeţe britanicul. Mă numesc Nick Hopewell, adăugă şi întinse mâna.

Brian întinse şi el mâna şi i-o strânse. În timp ce făcea asta, ducând la îndeplinire partea sa din acest ritual străvechi, i se năzări că toată întâmplarea prin care trecea trebuia să fie un vis. Provocat de spaima trasă în timpul zborului de la Tokyo şi de aflarea veştii că Anne murise.

O parte a minţii sale ştia că lucrurile nu stăteau aşa, la fel cum o parte a minţii sale ştiuse că ţipătul fetiţei nu avusese nici o legătură cu compartimentul de clasa I părăsit, dar se agăţă de această idee la fel cum se agăţase şi de cealaltă. Dacă-i era de ajutor, de ce nu? Tot restul era o nebunie… atât de mare, încât fie şi numai încercarea de a se gândi la acele lucruri îi dădea o stare febrilă şi bolnăvicioasă a minţii. Şi-apoi, chiar nu era timp pentru gândit, pur şi simplu nu

era timp, şi constată că şi asta îi aducea puţină uşurare.

— Brian Engle, spuse el. încântat să vă cunosc, deşi împrejurările sunt…

Dădu din umeri neajutorat. Şi, mă rog frumos, *cum* anume erau împrejurările? Nu putea să se gândească la un adjectiv care să le descrie în mod adecvat.

— Puţin cam bizare, nu-i aşa? încuviinţă Hopewell. Cred că ar fi mai bine să nu ne gândim la ele în acest moment. Răspunde echipajul?

— Nu, spuse Brian şi, pe neaşteptate, lovi din nou cu pumnul în uşă, frustrat.

— Uşurel, uşurel, îl domoli Hopewell. Spune-mi despre chipiul ăla, domnule Engle. N-ai idee ce satisfăcut şi uşurat m-aş simţi dacă aş putea să-ţi spun „căpitane Engle”.

Fără voia sa, Brian zâmbi larg:

— *Sunt* căpitanul Engle, spuse el, dar în condiţiile de faţă cred că poţi să-mi spui simplu, Brian.

Nick Hopewell apucă mâna stângă a lui Brian şi o sărută din inimă.

— Cred c-o să-ţi zic Mântuitorul, spuse el. Te-ar supăra foarte tare?

Brian dădu capul pe spate şi începu să râdă, imitat de Nick. Stăteau în faţa uşii încuiate într-un avion aproape gol, râzând cu frenezie, când îşi făcură apariţia bărbatul in cămaşă roşie şi cel cu jerseul la baza gâtului, uitându-se la ei ca la doi inşi care

înnebuniseră.

3

Albert Kaussner ţinu părul în mâna dreaptă timp de câteva momente, uitându-se la el gânditor. Era negru şi lucios în lumina ce venea din tavan, cu piele adevărată, şi nu fu deloc surprins că fetiţa trăsese o sperietură de moarte. Şi el s-ar fi speriat, dacă n-ar fi putut să vadă despre ce e vorba.

Aruncă peruca înapoi pe scaun, se uită la poşeta de pe scaunul învecinat, după care privi mai atent la ceea ce se afla lângă poşetă. Era o verighetă simplă, din aur. O luă, o cercetă, apoi o puse la loc. Începu să meargă încet spre spatele avionului. În mai puţin de un minut, Albert fu cuprins de o uimire atât de mare, încât uită cu totul despre cine o fi pilotând avionul sau cum naiba or să se dea jos din avion dacă acesta era trecut pe pilot automat.

Pasagerii Cursei 29 dispăruseră, dar lăsaseră în urmă o comoară fabuloasă şi, pe alocuri, năucitoare. Albert găsi bijuterii pe aproape fiecare scaun: verighete, mai ales, dar mai erau şi diamante, smaralde şi rubine. Erau şi cercei, majoritatea marfă ieftină, dar unii dintre ei păreau destul de scumpi în ochii lui Albert. Mama lui avea câteva exemplare frumoase, dar unele dintre chestiile de acolo făceau ca cele mai de preţ dintre bijuteriile ei

să arate ca nişte chilipiruri achiziţionate de la solduri. Erau acolo butoni de mânecă şi de guler, coliere, brăţări. Şi ceasuri, ceasuri, ceasuri. De la Timex la Rolex, păreau a fi acolo cel puţin două sute de ceasuri, pe scaune, pe podeaua dintre scaune şi pe culoare. Scânteiau în lumină.

Mai erau cel puţin şaizeci de perechi de ochelari. Cu rame subţiri, cu rame din baga, cu rame aurite. Ochelari „cuminţi”, ochelari extravaganţi şi ochelari cu strasuri bătute în rame. Iar printre mărcile reprezentate se numărau Ray-Ban, Polaroid şi Foster Grant.

Erau acolo catarame de curea, ace de siguranţă şi grămezi de mărunţiş. Nu erau bancnote, dar puteai aduna cu uşurinţă vreo patru sute de dolari din monede. Erau şi portofele — nu la fel de multe ca poşetele, dar tot găseai o duzină, unele din piele fină, altele din material plastic. Erau şi bricege, ca şi cel puţin o duzină de calculatoare de buzunar.

Şi alte obiecte mai neobişnuite. Luă de jos un cilindru din plastic de culoarea pielii pe care-l examină preţ de vreo treizeci de secunde înainte să observe că era de fapt un dildo, după care-l puse grăbit la loc. Mai găsi o linguriţă din aur prinsă cu un lănţişor din aur. Din loc în loc, ba pe scaune, ba pe podea, erau mici grăunţi strălucitori, cei mai mulţi din argint, dar şi unii din aur. Ridică vreo două din aceste mici obiecte ca să-şi

verifice supoziţiile minţii sale cuprinse de uimire: unele erau coroane dentare, dar cele mai multe erau plombe. Şi, pe unul dintre rândurile din spate, găsi două tije subţiri din oţel. Se uită la ele câteva secunde până să-şi dea seama că erau tije chirurgicale şi că locul lor nu era pe podeaua unui avion de pasageri aproape părăsit, ci în genunchiul sau umărul vreunui pasager.

Descoperi încă un pasager, un tânăr bărbos care stătea tolănit pe două scaune de pe ultimul rând, sforăind zgomotos şi mirosind a bodegă.

La două scaune mai încolo, găsi un dispozitiv care arăta ca un implant de tip pacemaker[4].

Albert stătea în spatele avionului şi se uita înainte, la tubul mare şi gol al fuzelajului.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? întrebă el cu o voce moale, tremurătoare.

4

— Cer să mi se spună ce se-ntâmplă aici! zise cu glas tare bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului.

Păşi în compartimentul de servicii de

---

[4] Dispozitiv electric pentru stimularea sau stabilizarea bătăilor inimii sau pentru restabilirea ritmului după un stop cardiac. (*N. t.*)

lângă toaleta de la clasa I ca un financiar corporatist care conducea o preluare ostilă de companie.

— În clipa asta? Tocmai ne pregăteam să spargem broasca acestei uşi, spuse Nick Hopewell, fixând asupra lui Gât-Golaş o privire plină de vioiciune. Echipajul de zbor se pare că a abdicat de la îndatoriri, împreună cu toţi ceilalţi, dar cu toate astea avem noroc. Noua mea cunoştinţă, aici de faţă, este un pilot care întâmplător călătorea gratuit cu această cursă, şi…

— Cineva dintre cei de-aici e un tâmpit, sunt de acord, spuse Gât-Golaş, şi am de gând să aflu care-i ăla, crede-mă.

Trecu pe lângă Nick fără să-i arunce nici măcar o privire şi se proţăpi în faţa lui Brian, agresiv ca un jucător de fotbal care disputã o minge de arbitru.

— Eşti angajat al Companiei American Pride, amice?

— Da, spuse Brian, dar ce-ar fi să lăsăm amănuntele astea deoparte, domnule? E important ca…

— Să-ţi spun eu ce e important! strigă Gât-Golaş.

O ceaţă fină de salivă se lipi pe obrajii lui Brian, care fu nevoit să-şi reprime impulsul subit şi uluitor de puternic de a-şi înfige mâinile în beregata nemerniculuiăstuia ca să vadă cât de mult putea să-i sucească gâtul până trosnea ceva înăuntru.

— Am o întâlnire la Prudential Center cu reprezentanţi ai Bankers International la ora nouă, în dimineaţa asta! *Fix* la nouă! Mi-am rezervat cu bună-credinţă un loc în acest mijloc de transport şi n-am nici o intenţie să întârzii la această întâlnire! Vreau să ştiu trei lucruri: cine a autorizat o oprire neprogramată pentru acest avion în timp ce eu dormeam, *unde* s-a făcut această oprire şi *de ce a fost făcută!*

— Ai urmărit vreodată serialul *Star Trek?* întrebă pe neaşteptate Nick Hopewell.

Faţa lui Gât-Golaş, inundată de sângele mâniei, se întoarse brusc. Expresia îi trăda convingerea că englezul era, fără doar şi poate, nebun.

— Despre ce naiba vorbeşti dumneata?

— Minunat program american, spuse Nick. Science fiction. Explorarea unor lumi noi şi ciudate, ca aia care se pare că există în capul tău. Şi dacă nu-ţi tace fleanca de îndată, cretin nenorocit, o să-mi facă plăcere să-ţi demonstrez faimoasa strânsoare adormitoare a domnului Spock.

— Nu poţi să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! replică tăios Gât-Golaş. Ştii cine sunt eu?

— Desigur, spuse Nick. Eşti un băgăcios tâmpit care a confundat biletul de urcare în acest avion cu nişte documente care-l proclamă Preaînaltul Mare Lord al Creaţiei. Totodată, eşti teribil de înspăimântat. Nu-i nimic rău in asta, dar ne

cam stai în drum.

Faţa lui Gât-Golaş era acum atât de înroşită de sânge încât Brian începu să se teamă c-o să-i explodeze capul. Văzuse cândva un film în care lucrul ăsta se-ntâmplase. Nu voia să-l vadă şi în realitate.

— Nu se poate să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! Nici măcar nu eşti cetăţean american!

Nick Hopewell se mişcă atât de iute încât Brian abia văzu ce se întâmplă. La un moment dat, bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului ţipa în faţa lui Nick, care stătea relaxat alături de Brian, cu mâinile în şoldurile blugilor lui călcaţi. O clipă mai târziu, nasul lui Gât-Golaş era prins ferm între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte a lui Nick.

Gât-Golaş încercă să scape, dar degetele lui Nick se strânseră… şi apoi mâna lui se răsuci uşor, ca atunci când strângi un şurub sau întorci un ceas deşteptător. Gât-Golaş scoase un urlet.

— Aş putea să-l rup, spuse încetişor Nick. E cel mai uşor lucru din lume, crede-mă.

Gât-Golaş încercă să se smucească înapoi. Lovi, fără spor, cu mâinile în braţul lui Nick. Nick suci din nou şi Gât-Golaş urlă din nou.

— Nu cred că m-ai auzit. Aş putea să-l rup. Ai înţeles? Fă-mi un semn cu mâna dacă ai priceput.

Suci nasul lui Gât-Golaş pentru a treia oară.

Gât-Golaş nu mai urlă de data asta; zbieră.

— Oh, super! spuse din spatele lor fata cu înfăţişare de drogată. O priză nazală.

— N-am timp să discut despre întâlnirile tale de afaceri, spuse încet Nick către Gât-Golaş. După cum n-am timp nici să mă ocup de isterie deghizată în agresiune. Avem o situaţie cât se poate de neplăcută şi de bizară. Dumneata, domnule, e limpede că nu faci parte din soluţie şi n-am nici cea mai mică intenţie să te las să devii o parte a problemei. Prin urmare, o să te expediez înapoi în cabina principală. Acest domn în cămaşă roşie...

— Don Gaffney, spuse domnul în cămaşă roşie, care arăta la fel de surprins pe cât se simţea Brian.

— Mulţumesc, spuse Nick.

Continua să ţină nasul lui Gât-Golaş în acea strânsoare uluitoare, iar Brian putu acum să vadă un fir de sânge prelingându-se dintr-una din nările individului, prinse ca-ntr-un cleşte.

Nick îl trase mai aproape şi-i vorbi cu o voce caldă, pe un ton confidenţial.

— Domnul Gaffney, aici de faţă, va fi escorta ta. De îndată ce ajungi în cabina principală, amicul meu băgăcios, o să te aşezi pe scaun şi-o să-ţi prinzi temeinic

centura de siguranţă. Mai târziu, după ce domnul căpitan o să se asigure că n-o să intrăm într-un munte, o clădire sau un alt avion, poate c-o să fim în măsură să discutăm mai pe larg despre situaţia noastră actuală. Totuşi, pentru moment, contribuţia ta nu e necesară. Ai înţeles toate lucrurile astea pe care ţi le-am spus?

Gât-Golaş scoase un urlet de durere şi furie.

— Dac-ai înţeles, te rog să mă fericeşti ridicând degetul mare.

Gât-Golaş ridică un deget. Brian observă că unghia era tăiată îngrijit.

— Minunat, spuse Nick. Încă un lucru. Când o să-ţi dau drumul la nas, s-ar putea să simţi nevoia să te răzbuni. Să simţi asta e-n regulă. Dar să-ţi manifeşti acest sentiment ar fi o greşeală îngrozitoare. Vreau să ţii minte că ceea ce ţi-am făcut la nas pot să fac la fel de uşor şi cu testiculele tale. De fapt, aş putea să ţi le răsucesc atât de mult, încât atunci când ţi-aş da drumul s-ar putea să începi să zbori prin cabină ca un avion de jucărie. Mă aştept să pleci însoţit de domnul…

Se uită întrebător la bărbatul în cămaşă roşie.

— Gaffney, repetă bărbatul în cămaşă roşie.

— Aşa, Gaffney. Scuze. Mă aştept să pleci împreună cu domnul Gaffney. Nu te vei

opune. Nu te vei răzvrăti. De fapt, dacă scoţi fie şi numai un cuvinţel, te vei pomeni investigând tărâmuri ale durerii până acum neexplorate. Ridică degetul dacă ai înţeles şi asta.

Gât-Golaş îşi agită degetul mare cu atâta entuziasm încât pentru moment arătă ca un autostopist chinuit de diaree.

— Atunci, e-n regulă! spuse Nick şi dădu drumul nasului lui Gât-Golaş.

Gât-Golaş făcu un pas înapoi, holbându-se la Nick Hopewell cu ochi mânioşi, încărcaţi de perplexitate — arăta ca un motan peste care cineva tocmai aruncase o găleată cu apă rece. Dac-ar fi fost numai mânia, Brian n-ar fi fost impresionat. Însă starea de perplexitate îl făcu să simtă o uşoară părere de rău pentru Gât-Golaş. La rândul său, se simţea teribil de dezorientat.

Gât-Golaş ridică o mână la nas, vrând parcă să verifice că mai era acolo. Din fiecare nară se prelingea câte un firicel de sânge, nu mai lat decât fâşia de celofan care serveşte la desfacerea pachetelor de ţigări. Sângele îi murdări vârfurile degetelor, iar el se uită la ele nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dădu să deschidă gura.

— Io n-aş încerca, domnule, spuse Don Gaffney. Omul vorbeşte serios. Ai face bine să vii cu mine.

Îl apucă de braţ pe Gât-Golaş. Pentru o clipă, acesta se împotrivi şi deschise din nou

gura.

— Proastă idee, îi spuse fata cu înfăţişare de drogată.

Gât-Golaş închise gura şi-i îngădui lui Gaffney să-l conducă înapoi, spre partea din spate a compartimentului de clasa I. Mai aruncă o privire peste umăr, cu ochii măriţi şi şocaţi, după care-şi pipăi din nou nasul cu degetele.

Între timp, Nick îşi pierduse cu totul interesul faţă de individ. Se uita afară pe unul dintre hublouri.

— S-ar părea că suntem deasupra Munţilor Stâncoşi, spuse el, şi că ne aflăm la o altitudine îndeajuns de mare ca să nu fim în pericol.

Brian se uită şi el afară preţ de o clipă. Într-adevăr, erau Munţii Stâncoşi şi, după cum arătau, cam spre partea de mijloc a lanţului. Evaluă că s-ar afla la o altitudine de circa 10 500 de metri. Cam aşa îi spusese şi Melanie Trevor. Aşa că erau în afară de pericol… cel puţin, deocamdată.

— Haide, spuse el. Ajută-mă să sparg uşa asta.

Nick i se alătură în faţa uşii.

— Vrei să conduc eu partea asta a operaţiunii, Brian? Am ceva experienţă.

— Chiar te rog.

Brian se pomeni întrebându-se cum anume ajunsese Nick Hopewell să capete experienţă în sucirea nasurilor şi în

spargerea uşilor. Avea o bănuială că, probabil, era o poveste lungă.

— Ar fi util de ştiut cât de rezistentă e încuietoarea asta, spuse Nick. Dacă o lovim prea tare, riscăm să fim catapultaţi drept în cockpit. N-aş vrea să mă izbesc de ceva care nu suportă să fie izbit.

— Nu ştiu, spuse cu sinceritate Brian. Totuşi nu cred că e teribil de rezistentă.

— În regulă, spuse Nick. întoarce-te cu faţa spre mine — cu umărul drept îndreptat spre uşă, iar eu, cu stângul.

Brian făcu întocmai.

— O să număr până la trei. O s-o lovim cu umărul împreună când ajung la trei. Îndoaie-ţi picioarele când ne repezim; avem mai mult şanse să desfacem broasca dacă lovim uşa cât mai jos. Şi nu lovi cu toată forţa. Cam cu jumătate. Dacă asta n-o să fie de-ajuns, putem foarte bine să mai încercăm o dată. Priceput?

— Am priceput.

Fata, care acum părea ceva mai trează şi mai stăpână pe sine, spuse:

— Nu cred c-au lăsat vreo cheie sub preşul de la uşă sau ceva de genul ăsta, ă?

Nick se uită la ea, surprins, apoi privi din nou la Brian.

— Se poate ca, din întâmplare, să fi lăsat vreo cheie pe undeva?

Brian clătină din cap.

— Mă tem că nu. E o precauţie

antiteroristă.

— Fireşte, spuse Nick. Fireşte că aşa stau lucrurile.

Se uită la fată şi-i făcu cu ochiul.

— Dar, oricum, asta înseamnă să-ţi foloseşti mintea.

Fata îi zâmbi cu nesiguranţă.

Nick se întoarse din nou către Brian.

— Deci eşti gata?

— Sunt gata.

— Bun, atunci. Unu… doi… *trei!*

Se repeziră în uşă, îndoind picioarele într-o coordonare perfectă exact înainte de a lovi, iar uşa se deschise cu o uşurinţă absurdă. Era o mică ridicătură — cu cel puţin şapte centimetri prea mică pentru a putea fi considerată o treaptă — între compartimentul de servicii şi cockpit. Brian se împiedică de ea cu marginea pantofului şi ar fi căzut într-o parte, în cockpit, dacă Nick nu l-ar fi prins de umăr. Omul ăsta era iute ca o felină.

— În regulă, spuse el mai mult către sine decât către Brian. Ia să vedem cu ce-avem de-a face aici!

5

În cockpit nu era nimeni. Privind în jur, lui Brian i se făcu pielea ca de găină pe braţe şi pe ceafă. Era foarte liniştitor să ştii că un aparat 767 putea să zboare mii de mile pe

pilotul automat, folosind informaţiile programate în sistemul său inerţial de navigaţie — şi el zburase pe distanţe destul de mari în felul acesta —, dar era cu totul altceva să vezi cele două scaune goale. *Ăsta* era detaliul care-i dăduse fiori. În întreaga sa carieră, nu văzuse niciodată un cockpit pustiu în timpul zborului.

Şi iată că acum vedea aşa ceva. Manetele de pilotaj se mişcau singure, efectuând corecţiile infinitezimale necesare pentru menţinerea avionului pe traseul programat către Boston. Bordul era luminat în verde. Cele două aripioare de pe altimetrul avionului erau stabile deasupra orizontului artificial. Dincolo de cele două ferestre mici şi înclinate în faţă, un miliard de stele licăreau pe cerul orelor mici ale dimineţii.

— Oh, bestial! spuse încetişor fata.

— Mamă Doamne, spuse Nick în acelaşi moment. Ia te uită aici, amice.

Nick arăta spre o ceaşcă de cafea pe jumătate goală de pe consola de serviciu de lângă braţul stâng al scaunului pilotului. Lângă cafea era un pateu danez, din care cineva muşcase de două ori. Asta îi aduse aminte brusc lui Brian de visul avut, făcându-l să se cutremure violent.

— Indiferent ce-a fost, s-a-ntâmplat repede, spuse Brian. Şi uită-te acolo. Şi acolo.

Arătă mai întâi spre scaunul pilotului,

apoi spre podeaua de lângă scaunul copilotului. Două ceasuri de mână scânteiau în luminile tabloului de bord, un Rolex rezistent la presiune şi un Pulsar digital.

— Dacă vreţi ceasuri, găsiţi pe-alese, spuse o voce din spatele lor. Sunt tone de ceasuri în spatele avionului.

Brian se uită peste umăr şi-l văzu pe Albert Kaussner, care arăta îngrijit şi foarte tânăr cu tichiuţa lui neagră şi tricoul Hard Rock Cafe. Lângă el stătea bătrânul în sacoul-sport uzat.

— Serios? întrebă Nick, care, pentru prima oară, părea să-şi fi pierdut cumpătul.

— Ceasuri, bijuterii şi ochelari, spuse Albert. Şi poşete. Dar cel mai ciudat lucru e… sunt acolo obiecte de care sunt foarte sigur că provin *dinăuntrul* oamenilor. Tije chirurgicale şi stimulatoare cardiace.

Nick se uită la Brian Engle. Englezul pălise vizibil.

— În mare, şi eu am făcut aceeaşi supoziţie ca şi amicul nostru locvace şi prost crescut, spuse el. Şi anume că avionul a aterizat nu ştiu unde, din cine ştie ce motiv, în timp ce eu dormeam. Şi că majoritatea pasagerilor — şi echipajul — au fost cumva debarcaţi.

— M-aş fi trezit în clipa în care ar fi început coborârea, spuse Brian. Din obişnuinţă.

Constată că nu putea să-şi ia ochii de

la scaunele goale, de la ceaşca de cafea pe jumătate goală, de la pateul pe jumătate mâncat.

— În mod normal, şi eu aş fi spus la fel, admise Nick, aşa că am tras concluzia că băutura mea a fost amestecată cu un drog.

„Nu ştiu din ce-şi câştigă existenţa individul ăsta”, gândi Brian, „dar cu siguranţă nu vinde maşini folosite.”

— Nimeni nu mi-a pus drog în băutură, spuse Brian, pentru că n-am băut nimic.

— Nici eu, zise Albert.

— În orice caz, *nu puteau* să aibă loc o aterizare şi o decolare în timp ce dormeam, le spuse Brian. Avionul poate să zboare pe pilot automat, Concorde-ul poate să *aterizeze* cu pilotul automat, dar pentru decolare e nevoie de o fiinţă umană.

— Prin urmare, n-am aterizat, spuse Nick.

— Nu.

— Atunci, unde-au dispărut, Brian?

— Nu ştiu, spuse Brian.

Se duse pe scaunul pilotului şi se aşează.

6

Într-adevăr, Cursa 29 *zbura* la 11 000 de metri, exact aşa cum îi spusese Melanie Trevor, pe cap compas 090. În decurs de o oră-două, direcţia de zbor avea să se

schimbe atunci când avionul urma să se îndrepte spre nord. Brian luă harta de navigaţie, se uită la indicatorul vitezei de zbor şi făcu un şir de calcule rapide. Apoi îşi puse casca de comunicaţie pe cap.

— Centrul Denver, aici Cursa 29 American Pride, recepţie?

Acţionă comutatorul… şi nu auzi nimic. Absolut nimic. Nici paraziţi electrostatici, nici o conversaţie; nici un turn de control, nici un alt avion. Verifică setările transponderului: 7700, exact aşa cum trebuia să fie. Apoi comută din nou pe emisie.

— Centrul Denver, răspundeţi vă rog, aici Cursa 29 American Pride, repet, American Pride Heavy, şi am o problemă, Denver, am o problemă.

Trecu comutatorul pe recepţie. Ascultă.

Apoi Brian comise un gest care făcu inima lui Albert „Ace” Kaussner să bată mai repede de teamă: lovi panoul de comandă, chiar sub echipamentul radio, cu podul palmei. Aparatul Boeing 767 era un avion de pasageri de ultimă oră, dotat cu tehnică de vârf. Pe un asemenea avion, nu ai voie să aplici astfel de metode ca să faci echipamentul să funcţioneze. Faci aşa când constaţi că vechiul aparat radio Philco, pe care l-ai achiziţionat cu un dolar de la o Licitaţie Kiwanis, refuză să scoată vreun sunet după ce-ai ajuns cu el acasă.

Brian încercă din nou să contacteze

Centrul Denver. Dar nu primi nici un răspuns. Absolut nici un răspuns.

7

Până în acel moment, Brian se simţise zăpăcit şi teribil de dezorientat. Acum însă începea să se simtă şi înspăimântat — cu adevărat înspăimântat. Până acum, nu avusese *timp* să fie speriat. Şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea tot aşa... dar nu era cazul. Comută aparatura radio pe banda de urgenţă şi încercă din nou. Nu primi nici un răspuns. Era ca şi cum ai fi sunat la 911 în Manhattan şi ai fi auzit o înregistrare automată care te anunţa că toată lumea e plecată în week-end. Când soliciţi ajutor pe banda de urgenţă, *întotdeauna* primeşti un răspuns prompt.

„Cel puţin până acum”, îşi zise Brian.

Comută pe banda UNICOM, unde piloţii particulari obţineau indicaţii de aterizare pe aeroporturile mici. Nici un răspuns. Ascultă... şi nu auzi absolut nimic Ceea ce era imposibil. Piloţii particulari sporovăiau ca nişte vrăbii pe sârma de telegraf. Fata de pe Piper voia să ştie cum e vremea. Tipul de pe Cessna ar fi făcut un atac de apoplexie dacă n-ar fi reuşit să convingă pe cineva să o sune pe nevastă-sa ca s-o anunţe că vine acasă cu trei musafiri la cină. Tipii din Lear voiau ca fata de la pupitrul de control de pe

aeroportul Arvada să-i anunţe pe pasagerii cursei charter că urmau să întârzie cincisprezece minute şi să nu intre în panică, fiindcă vor ajunge totuşi la timp la meciul de base-ball din Chicago.

Dar nimic din toate astea nu se auzea. Toate vrăbiile zburaseră, iar sârmele de telegraf erau goale.

Trecu din nou pe banda de urgenţă FAA.

— Denver, răspunde! Răspunde imediat! *Aici Cursa 29 AP, răspunde, fir-ar să fie!*

Nick îi puse mâna pe umăr.

— Uşurel, amice.

— Câinele nu latră! spuse Brian cuprins de frenezie. E ceva imposibil, dar asta se întâmplă! Dumnezeule, ce s-o fi-ntâmplat, a izbucnit un război nuclear?

— Uşurel, repetă Nick. Linişteşte-te, Brian, şi spune-mi ce înţelegi prin „câinele nu latră”.

— Păi ce să-nţeleg, Centrul de Control Denver! spuse Brian. Despre câinele *ăla* e vorba! Înţeleg banda de urgenţă FAA! La câinele *ăla* mă gândesc. Si la UNICOM, alt câine! Niciodată n-am... Comută un alt întrerupător. Uite, spuse el, asta e gama medie a benzii de unde scurte. Ar fi trebuit să sară toţi unii pe alţii ca broaştele pe asfaltul fierbinte, dar nu pot să prind absolut nimic.

Mai încercă un întrerupător şi apoi se uită la Nick şi la Albert Kaussner, care se dăduseră mai aproape.

— De la Denver nu recepţionez nici o baliză VOR[5], spuse el.

— Adică?

— Adică nu am nici un fel de semnal radio, n-am baliza de navigaţie de la Denver, în vreme ce tabloul de bord îmi spune că totul e cât se poate de în regulă. Ceea ce e o aiureală. *Trebuie* să fie.

O idee îngrozitoare începu să iasă la suprafaţa minţii sale, ridicându-se ca un cadavru umflat de apă la suprafaţa unui râu.

— Hei, băiete, ia uită-te pe fereastră. în partea stângă a avionului. Spune-mi ce vezi.

Albert Kaussner se uită afară. Se uită vreme îndelungată.

— Nimic, spuse el. Absolut nimic. Doar ce se mai vede din Munţii Stâncoşi şi începutul câmpiei.

— Nici o lumină?

— Nu.

Brian se ridică pe picioarele care i se înmuiaseră, cuprinse de slăbiciune. Rămase cu privirea ţintuită în podea un lung moment.

În cele din urmă, Nick Hopewell spuse cu glas slab:

---

[5] Iniţialele de la *Very-high-frecquency omnidirectional radio* — semnal radio de foarte înaltă frecvenţă. (*N. t.)*

— Denver a dispărut, aşa-i?

Brian ştia din diagrama de navigaţie şi după indicaţiile aparaturii de bord că în acel moment trebuia să se afle la mai puţin de optzeci de kilometri sud de Denver… dar sub ei nu se vedea decât peisajul întunecat, lipsit de forme de relief, care marca începutul Marii Prerii.

— Da, spuse el. Denver a dispărut.

8

Urmă un moment de linişte deplină în cockpit, după care Nick Hopewell se întoarse către galeria de spectatori care, în acel moment, era alcătuită din Albert, bărbatul în sacou jerpelit şi tânăra fată. Nick bătu rapid din palme, ca un educator de grădiniţă. Iar când vorbi, folosi un ton corespunzător cu gesturile.

— În regulă, oameni buni! înapoi la locurile voastre. Cred că avem nevoie de puţină linişte aici.

— Dar *suntem* liniştiţi, obiectă fata, în mod destul de rezonabil.

— Cred că, de fapt, domnul a vrut să spună nu „linişte”, ci „intimitate”, interveni bărbatul în sacou-sport.

Vorbise ca un om cultivat, dar ochii lui calzi, cuprinşi de îngrijorare, erau fixaţi asupra lui Brian.

— Chiar la *asta* m-am referit, admise

Nick. Aşa că, vă rog frumos!

— Credeţi c-o să-şi revină? întrebă bărbatul în sacou jerpelit cu voce scăzută. Pare foarte supărat.

Nick îi răspunse pe un ton la fel de domolit.

— Da, spuse el. O să-şi revină. O să am grijă de asta.

— Haide, copii, spuse bărbatul în sacou jerpelit. Puse un braţ pe umerii fetei, iar celălalt, pe umerii lui Albert. Să mergem la locurile noastre. Domnul pilot are de lucru.

În ceea ce-l privea pe Brian, nu era nevoie ca cei din jur să-şi coboare vocile, nici măcar temporar. Putea foarte bine să fie un peşte care înoată într-un râu, în timp ce pe deasupra zbura un mic stol de păsări. Sunetul putea să ajungă la peşte, dar acesta nu-i atribuia nici o semnificaţie. Brian era concentrat asupra benzilor radio, comutând de la un punct de navigaţie la altul. Fără nici un folos. Nici Denver, nici Colorado Springs, nici Omaha. Toate dispăruseră.

Simţea cum sudoarea i se prelinge pe obraji ca nişte lacrimi, iar cămaşa i se lipea de spate.

„Cred că miros ca un porc”, gândi el, „sau ca…”

Şi deodată avu un moment de inspiraţie. Comută pe banda aviaţiei militare, deşi regulamentele îi interziceau în mod expres acest lucru. Practic, Comandamentul

Aerian Strategic deţinea Omaha. *Ăştia* n-aveau cum să fi întrerupt comunicaţiile radio. Risca să i se spună să iasă dracului de pe frecvenţa lor, poate că l-ar fi ameninţat chiar cu un raport la FAA, dar Brian ar fi acceptat bucuros toate astea. Poate că el avea să fie primul care să le spună că oraşul Denver, după toate aparenţele, plecase în vacanţă.

— Air Force Control, Air Force Control, aici Cursa 29 American Pride şi avem o problemă aici, o *mare* problemă, m-auziţi? Recepţie.

Dar nici de acolo nu lătră nici un câine.

Acela a fost momentul în care Brian a simţit ceva — ceva ca un zăvor — începând să cedeze în adâncul minţii sale. A fost momentul în care a simţit cum întreaga structură a minţii sale organizate începea să alunece lent spre un abis întunecat.

9

Deodată, Nick Hopewell îşi puse mâna pe umărul lui, sus, aproape de ceafă. Brian tresări şi aproape că ţipă. Întoarse capul şi găsi faţa lui Nick la nici zece centimetri de a sa.

Acum o să m-apuce de nas şi o să-nceapă să mi-l sucească”, îşi zise Brian.

Dar Nick nu-l apucă de nas. Vorbi cu o intensitate domolită, fixându-l pe Brian fără să clipească.

— Văd o privire în ochii tăi, prietene… dar n-aş fi avut nevoie să-ţi văd ochii ca să ştiu că e acolo. O pot auzi în vocea ta şi o pot sesiza în felul cum stai pe scaun. Acum ascultă-mă şi ascultă-mă cu atenţie: *panica e interzisă!*

Brian se holbă la el, încremenit de acea privire albastră.

— Ai înţeles ce ţi-am spus?

Îi răspunse cu un mare efort:

— Indivizilor care se lasă cuprinşi de panică nu li se îngăduie să exercite profesia mea, Nick.

— Ştiu asta, spuse Nick, dar e vorba de o situaţie unică. În tot cazul, trebuie să-ţi aminteşti că în avionul ăsta sunt peste o duzină de oameni, iar misiunea ta e aceeaşi ca-ntotdeauna: să-i aduci la sol nevătămaţi.

— Nu-i nevoie să-mi spui care mi-e misiunea! replică Brian.

— Mă tem c-a fost nevoie, spuse Nick, dar, şi o spun cu uşurare, arăţi sută la sută mai bine.

Brian nu numai că arăta mai bine, dar şi începea să se simtă mai bine. Nick atinsese o coardă dintre cele mai sensibile: simţul responsabilităţii. „Exact coarda pe care a vrut s-o atingă”, îşi zise Brian.

— Ce profesie ai, Nick? întrebă el cu oarecare ezitare.

Nick lăsă capul pe spate şi râse.

— Ataşat stagiar la Ambasada Marii

Britanii, bătrâne.

— Asta să i-o spui lu’ mutu’.

Nick sălta din umeri.

— Mă rog… asta scrie pe documentele mele şi mi se pare că e destul de potrivit. Dac-ar fi să scrie altceva, presupun că ar fi Mecanicul Majestăţii Sale. Repar lucrurile care trebuie reparate. în momentul ăsta, de exemplu, e vorba de tine.

— Mulţumesc, spuse Brian uşor iritat, dar sunt reparat.

— În regulă. Atunci, ce-ai de gând să faci? Poţi să navighezi fără indicaţii de la sol? Poţi să eviţi celelalte avioane?

— Pot să navighez fără probleme cu echipamentul de la bord, spuse Brian. Cât despre celelalte avioane… (Arătă spre ecranul radarului.) Drăcovenia asta zice că *nu există* alte avioane.

— S-ar putea ca totuşi să existe, spuse încetişor Nick. E posibil ca, cel puţin deocamdată, recepţia radio şi radar să fie marcată de cine ştie ce erori. Ai pomenit de un război nuclear, Brian. Eu cred că, dacă s-ar fi produs un conflict nuclear, am fi aflat. Dar asta nu înseamnă că nu s-ar fi putut produce un accident. Eşti familiarizat cu fenomenul numit impuls electromagnetic[6]?

---

[6] Un impuls de radiaţie electromagnetică de mare intensitate generat de anumite evenimente fizice, în

Brian se gândi pentru o clipă la Melanie Trevor. „A, şi am primit rapoarte despre o auroră boreală deasupra Deşertului Mojave. Poate-o să vreţi să rămâneţi treaz pentru asta.”

Asta să fie? Vreun fenomen meteorologic ciudat?

Presupuse că era posibil. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu auzea nici un fel de paraziţi prin radio? Cum se face că nu se vedeau nici un fel de interferenţe de unde pe ecranul radar? De ce această tăcere absolută?

Şi nu credea că aurora boreală era responsabilă de dispariţia a o sută cincizeci, poate chiar două sute de pasageri.

— Ei bine? întrebă Nick.

— Eşti un mecanic aparte, Nick, spuse în cele din urmă Brian, dar nu cred că e vorba de un fenomen electromagnetic. Toate echipamentele de bord — inclusiv cel de radiogoniometrie — par să fie în perfectă stare de funcţionare. Arătă spre afişajul busolei digitale: Dacă s-ar fi produs un impuls electromagnetic, aparatul ăla ar fi fost complet dat peste cap. Dar văd că-şi menţine fără probleme stabilitatea.

— Deci, ai de gând să continui traseul spre Boston?

---

special de o explozie nucleară la mare altitudine. (*N. t.)*

„Ai de gând…?”

Şi, cu asta, ultimele urme de panică se destrămară. „Aşa e”, îşi zise Brian. „În acest moment, eu sunt căpitanul acestei nave… şi, până la urmă, la asta se rezumă totul. Ar fi trebuit să-mi aminteşti lucrul ăsta din capul locului, prietene, şi am fi fost scutiţi amândoi de o grămadă de probleme.”

— Să ne-ndreptăm spre aeroportul Logan, când n-avem habar de ce se-ntâmplă cu ţara de sub noi sau cu restul lumii? În nici un caz.

— Atunci, care este destinaţia noastră? Sau ai nevoie de timp ca să analizezi problema asta?

Brian n-avea nevoie de timp. Iar acum, celelalte lucruri pe care trebuia să le facă începeau să se aşeze la locul lor.

— Ştiu, spuse el. Şi cred că a sosit momentul să vorbim cu pasagerii. Cu puţinii care au mai rămas, în orice caz.

Ridică microfonul şi acela fu momentul în care cheliosul care dormise în compartimentul clasei business îşi vârî capul în cockpit.

— Domnilor, sunteţi amabili să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu tot personalul de serviciu de pe acest avion? întrebă el pe un ton certăreţ. Am tras un pui de somn pe cinste… dar acum aş dori să-mi primesc cina.

10

Dinah Bellman se simţea mult mai bine. Era minunat să aibă şi alţi oameni în jur, să le perceapă prezenţa liniştitoare. Stătea într-un grup mic alcătuit din Albert Kaussner, Laurel Stevenson şi bărbatul în sacou jerpelit, care se prezentase ca fiind Robert Jenkins. Era, spunea el, autorul a peste patruzeci de romane poliţiste şi se ducea la Boston ca să ia cuvântul la o convenţie a fanilor literaturii poliţiste.

— Iar acum, zise el, iată-mă implicat într-o poveste misterioasă cu mult mai extravagantă decât orice aş fi îndrăznit să scriu.

Cei patru şedeau în secţiunea centrală, aproape de toaleta cabinei principale. Bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului stătea pe culoarul de la tribord, câteva rânduri de scaune mai jos, ţinând o batistă la nas (care, de fapt, încetase să sângereze de vreo câteva minute) şi mocnind de furie într-o măreţie solitară. Don Gaffney şedea în preajmă, supraveghindu-l neliniştit. Gaffney vorbise doar o singură dată, ca să-l întrebe pe Gât-Golaş cum îl cheamă, dar acesta nu-i răspunsese. Se mulţumise să-l fixeze pe Gaffney cu o privire veninoasă, pe deasupra batistei mototolite.

Gaffney nu-l mai întrebase a doua oară.

— Are cineva măcar *cea mai vagă idee*

despre ceea ce se-ntâmplă aici? spuse Laurel pe un ton aproape implorator. Mâine trebuia să-mi încep prima mea vacanţă adevărată după zece ani şi, în loc de asta, *uite* ce păţesc.

Întâmplător, Albert se uita direct la domnişoara Stevenson în timp ce vorbea. Când rosti afirmaţia că asta era prima ei vacanţă adevărată după zece ani, observă că ochii ei alunecară brusc spre dreapta şi clipiră rapid de trei, patru ori, ca şi cum un fir de praf ar fi intrat într-unui din ei. În mintea lui se contură o idee atât de puternică încât deveni o certitudine: doamna asta minţea. Din cine ştie ce motiv, doamna minţea. O privi mai atent şi nu văzu nimic cu adevărat remarcabil — o femeie cu un soi de frumuseţe ofilită, o femeie depăşind rapid perioada „douăzeci şi ceva" de ani, îndreptându-se spre vârsta mijlocie (iar pentru Albert, vârsta mijlocie începea fără doar şi poate la treizeci de ani), o femeie care în curând avea să devină ştearsă, invizibilă. Nu ştia ce semnificaţie avusese minciuna, dar remarcase că, pentru o clipă, îi împrospătase farmecul şi o făcuse aproape frumoasă.

„Iată o femeie care ar trebui să mintă mai des", reflectă Albert.

Deodată, înainte ca el sau altcineva să-i dea un răspuns lui Laurel, vocea lui Brian se auzi din difuzoarele de pe tavan.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul.

— Căpitan, pe dracu’! pufni Gât-Golaş.

— Gura! i-o reteză Gaffney din cealaltă parte a culoarului.

Surprins, Gât-Golaş se uită la el şi se domoli.

— După cum fără îndoială ştiţi, ne confruntăm cu o situaţie extrem de ciudată, continuă Brian. Nu aveţi nevoie de explicaţii din partea mea, e de ajuns să vă uitaţi în jur ca să-nţelegeţi.

— Eu nu-nţeleg nimic, murmură Albert.

— Totodată, mai ştiu şi alte lucruri. Mă tem că n-o să vă facă ziua mai frumoasă, dar fiindcă suntem în aceeaşi oală împreună, vreau să fiu cât se poate de sincer cu voi. Nu am nici un fel de comunicaţie aer-sol. În urmă cu vreo cinci minute, ar fi trebuit să putem vedea clar din avion luminile oraşului Denver. Nu le-am văzut. Singura concluzie pe care sunt dispus s-o trag în acest moment e că acolo, jos, cineva a uitat să plătească factura la curent electric. Şi, până nu aflăm ceva mai multe lucruri, cred că e singura concluzie pe care ar trebui s-o tragă oricare dintre noi.

Făcu o pauză. Laurel o ţinea pe Dinah de mână. Albert scoase un fluierat uşor, de uimire. Robert Jenkins, autorul de romane poliţiste, privea visător în spaţiu, ţinându-şi mâinile pe coapse.

— Astea au fost veştile rele, continuă Brian. Veştile bune ar fi următoarele. Avionul este în stare bună de funcţionare, avem combustibil din belşug, iar eu sunt calificat ca să pilotez acest tip de avion. De asemenea, să-l aduc la sol. Cred că suntem cu toţii de acord că o aterizare fără probleme constituie prima noastră prioritate. Nu putem face nimic până nu realizăm acest lucru şi vreau să fiţi convinşi că o vom face. în fine, aş mai dori să vă anunţ că destinaţia noastră este acum oraşul Bangor, Maine.

Gât-Golaş sări ca ars.

— Ce *faaaaceee?* urlă el.

— Echipamentul de navigaţie de la bord este în stare perfectă de funcţionare, dar nu pot să spun acelaşi lucru despre balizele VOR, care şi ele ne sunt necesare. În aceste condiţii, am hotărât să nu intru în spaţiul aerian al aeroportului Logan. N-am reuşit să stabilesc legătura radio cu nimeni, nici din aer, nici de la sol. Echipamentul radio al avionului pare să funcţioneze, dar nu cred că mă pot baza pe aparenţe în aceste împrejurări. Aeroportul Internaţional din Bangor are următoarele avantaje – calea cea mai scurtă de acces trece peste uscat, nu peste apă; traficul aerian la ora estimată de sosire, adică în jur de 8.30 a.m., va fi mult mai redus — presupunând că va fi vreun trafic totuşi; în plus, acest aeroport, care a fost pe vremuri Baza Dow a Forţelor Aeriene,

are cea mai lungă pistă de aterizare comercială de pe întreaga coastă de est a Statelor Unite. Când n-au acces la New York, amicii noştri britanici şi francezi acolo se duc cu avioanele Concorde.

Gât-Golaş zbieră:

— Am o întâlnire de afaceri importantă la centrul Pru în dimineaţa asta la nouă ŞI VĂ INTERZIC SĂ AJUNGEŢI ÎN CINE ŞTIE CE AEROPORT DE CĂCAT DIN MAINE!

Dinah tresări şi apoi se făcu mică la auzul vocii lui Gât-Golaş, lipindu-şi obrazul de pieptul lui Laurel Stevenson. Nu plângea — nu încă, în orice caz — dar Laurel simţi că pieptul începea să-i tresalte.

— M-AŢI AUZIT? urlă Gât-Golaş. *TREBUIE S-AJUNG LA BOSTON CA SĂ DISCUT O TRANZACŢIE DE ACŢIUNI NEOBIŞNUIT DE MARE ŞI SUNT CÂT SE POATE DE HOTĂRÂT SĂ AJUNG LA ACEA ŞEDINŢĂ LA TIMP!*

Îşi desfăcu centura şi dădu să se ridice în picioare. Obrajii i se înroşiră, iar fruntea i se albi. În ochi îi apăruse o privire golită de expresie, pe care Laurel o găsea extrem de înfricoşătoare.

— AŢI ÎNŢEL...

— Vă rog, spuse Laurel. Domnule, vă rog, speriaţi fetiţa.

Gât-Golaş întoarse capul şi acea privire tulburătoare se opri asupra ei. Laurel putea să aştepte.

— SE SPERIE FETIŢA? ADICĂ, DEVIEM

PARCURSUL CĂTRE UN AEROPORT DE TREI LULELE SITUAT LA DRACU-N PRAZNIC ŞI DUMITALE NU-ŢI PASĂ DECÂT DE…

— Stai jos şi ţine-ţi fleanca, dacă nu vrei să te pocnesc, spuse Gaffney, ridicându-se în picioare.

Era cu cel puţin douăzeci de ani mai vârstnic decât Gât-Golaş, dar era mai solid şi mult mai lat în piept. Îşi suflecase până la coate mânecile cămăşii roşii din diftină şi, când îşi încleştă pumnii, muşchii antebraţelor se contractară. Arăta ca un tăietor de lemne în pragul pensionării.

Buza de sus a lui Gât-Golaş îi dezveli dinţii. Această grimasă ca de câine o sperie pe Laurel, fiindcă nu credea că bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului îşi dădea seama ce expresie căpătase figura lui. A fost prima care şi-a pus întrebarea dacă nu cumva individul era nebun.

— Nu cred c-ai putea s-o faci singur, tataie, spuse el.

— N-o să fie nevoit s-o facă singur, replică bărbatul de la clasa business. Dacă nu taci din gură, o să-ţi trag una-n barbă.

Albert Kaussner îşi luă inima-n dinţi şi spuse:

— Şi eu, căcănarule.

Rostirea acestor cuvinte fu o mare uşurare pentru el. Se simţea ca unul dintre tipii ăia de la Alamo, când a păşit peste linia trasată în ţărână de colonelul Travis.

Gât-Golaş se uită în jur. Buza i se ridică şi se strâmbă din nou în acea grimasă stranie, ca de câine.

— Înţeleg. Înţeleg. Sunteţi toţi împotriva mea. Minunat. Se aşează şi se uită fix la ei cu ferocitate. Dar dac-aţi fi avut habar de piaţa acţiunilor din America de Sud…

Nu termină ce-avea de spus. Pe braţul fotoliului de lângă el se afla un şerveţel de hârtie, pe care-l luă, îl cercetă o clipă din priviri, apoi începu să tragă de el.

— Nu e nevoie să se-ntâmple aşa, spuse Gaffney. Nu sunt un bătăuş din născare, domnule, şi nici n-am înclinaţii spre aşa ceva.

Laurel se gândi că omul încerca să vorbească pe un ton prietenos, dar în glasul lui răzbătea circumspecţia, poate chiar mânia.

— Trebuie doar să te relaxezi şi s-o laşi mai moale. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor! Compania aeriană o să-ţi returneze, probabil, costul integral al acestei călătorii.

Gât-Golaş îl fulgeră cu privirea pe Don Gaffney, după care se întoarse la şerveţelul de hârtie, din care începu acum să rupă fâşii lungi.

— Ştie careva de-aici cum se foloseşte cuptoraşul ăla din bucătărie? întrebă Cheliuţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vreau să mănânc.

Nimeni nu-i răspunse.

— Nici nu mi-am făcut cine ştie ce speranţe, spuse bărbatul chel. Trăim într-o eră a specializării. E ruşinos să trăieşti în vremurile astea.

Cu această sentinţă filosofică, Cheliuţă se retrase din nou la clasa business.

Laurel se uită în jos şi văzu că, sub ramele din plastic roşu-aprins ale ochelarilor cu lentile negre, Dinah Bellman avea obrajii uzi de lacrimi. Laurel uită, cel puţin pentru moment, de propriile temeri şi de starea ei de Perplexitate şi o îmbrăţişă pe fetiţă.

— Nu plânge, draga mea, omul ăla era şi el supărat. Acum e mai bine.

„Dacă mai *bine* înseamnă să stai pe scaun cu o expresie de om hipnotizat în timp ce rupi un şerveţel de hârtie în fâşii subţiri”, completă ea în gând.

— Sunt speriată, şopti Dinah. Pentru omul ăla, noi toţi părem nişte monştri.

— Nu, nu cred că-i aşa, spuse Laurel, surprinsă şi uşor descumpănită. De ce-ţi închipui una ca asta?

— Nu ştiu, răspunse Dinah.

Îi plăcea femeia asta — o plăcuse din momentul în care-i auzise vocea —, dar n-avea nici o intenţie să-i spună lui Laurel că, preţ de o clipă, îi văzuse pe toţi, inclusiv pe ea însăşi, uitându-se la bărbatul cu voce puternică. Fusese *înăuntrul* bărbatului cu

voce puternică — îl chema domnul Tooms sau domnul Tunney, ori ceva de genul ăsta — şi în ochii lui toţi cei din jur arătau ca o ceată de spiriduşi răi şi egoişti.

Dacă i-ar fi spus domnişoarei Lee o asemenea chestie, domnişoara Lee ar fi crezut că e nebună. Ce motive ar fi avut această femeie, pe care Dinah de-abia o cunoscuse, să creadă altfel?

Aşa că Dinah nu spuse nimic.

Laurel o sărută pe obraji şi-i simţi pielea fierbinte.

— Nu fi speriată, scumpa mea. Noi două ne înţelegem cât se poate de bine — simţi asta? — şi în doar câteva ore o să fim din nou în siguranţă, pe pământ.

— Asta e bine. Totuşi o vreau pe mătuşa mea Vicky. Unde crezi c-ar putea să fie?

— Nu ştiu, scumpo, spuse Laurel. Tare-aş vrea să ştiu.

Dinah se gândi din nou la feţele văzute de bărbatul care urla: feţe pline de răutate şi de cruzime. Se gândi la propriul ei chip, aşa cum îl percepuse, o faţă bucălată de copil, cu ochii ascunşi îndărătul unor imense lentile negre. În momentul acela, curajul o părăsi şi începu să plângă în hohote răguşite, sfâşietoare, care-i frânseră inima lui Laurel. O ţinu în braţe pe fetiţă, fiindcă era singurul lucru pe care se putea gândi să-l facă, şi în scurt timp se pomeni plângând ea însăşi.

Plânseră împreună timp de aproape cinci minute, după care Dinah începu să se liniştească din nou. Laurel se uită la băiatul zvelt, pe care-l chema Albert sau Alvin, nu-şi amintea prea bine, şi văzu că şi ochii săi erau umezi. El îi surprinse privirea şi se uită grăbit în jos, la propriile mâini.

Dinah mai scoase un ultim suspin icnit şi apoi îşi cuibări capul la pieptul lui Laurel.

— Cred că plânsul nu ajută la nimic, ă?

— Nu, cred că nu, admise Laurel. De ce nu încerci să adormi un pic, Dinah?

Dinah oftă — un sunet şovăielnic, nefericit.

— Nu cred c-am să pot. Am dormit deja.

„Mie-mi spui?”, îşi zise Laurel.

Cursa 29 îşi continuă drumul spre est la 11 000 de metri altitudine, zburând cu o viteză de peste 800 de kilometri pe oră deasupra secţiunii mijlocii a Americii, scufundată în întuneric.

Capitolul 3

METODA DEDUCTIVĂ.
ACCIDENTE SI STATISTICI.
POSIBILITĂŢI SPECULATIVE.
PRESIUNE ÎN TRANŞEE.
PROBLEMA LUI BETHANY.
COBORÂREA ÎNCEPE.

1

— Fetiţa a spus ceva interesant în urmă cu circa o oră, zise pe neaşteptate Robert Jenkins.

Între timp, fetiţa în cauză adormise din nou, în pofida îndoielilor sale cu privire la această posibilitate. Albert Kaussner moţăia şi el, posibil ca să se întoarcă încă o dată la acele legendare străzi din Tombstone. Îşi dăduse jos din portbagaj cutia de vioară şi o ţinea acum în poală.

— Ăă? făcu el şi se îndreptă în scaun.

— Scuză-mă, spuse Jenkins. Aţipiseşi?

— Nu, răspunse Albert. Sunt cât se poate de treaz.

Întoarse spre Jenkins două orbite mari, injectate, ca să-şi dovedească spusele. Sub fiecare dintre ele se vedea câte o dungă întunecată. Jenkins îşi zise că băiatul seamănă puţin cu un raton surprins tocmai când scotocea într-un tomberon de gunoi.

— Ce-a spus fata?

— I-a spus domnişoarei Stevenson că nu crede că poate să adoarmă din nou pentru că dormise deja. Mai devreme.

Albert se uită la Dinah pentru o clipă.

— Ei bine, uite că a adormit din nou, spuse el.

— Am văzut, dar nu despre asta e

vorba, dragă băiete. Absolut deloc.

Albert se gândi să-i spună domnului Jenkins că Ace Kaussner, cel mai iute evreu de la vest de Mississippi şi singurul texan care a supravieţuit Bătăliei de la Alamo, nu prea se dădea în vânt să i se spună „băiete”, dar hotărî să lase să treacă de la el… cel puţin pentru moment.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Şi eu am fost adormit. M-a furat somnul chiar înainte ca domnul căpitan — *adevăratul* căpitan al avionului nostru, la el mă refer — să stingă semnalul cu FUMATUL INTERZIS. Întotdeauna păţesc aşa. Trenuri, autobuze, avioane — adorm ca un bebeluş din clipa în care pornesc motoarele. Dar tu, dragă băiete?

— Eu? Ce să vă spun despre mine?

— Şi tu erai adormit? Erai, nu-i aşa?

— Păi, da…

— *Toţi* am fost adormiţi. Oamenii care au dispărut erau treji.

Albert se gândi la asta.

— Păi… se poate.

— Prostii, spuse Jenkins aproape cu jovialitate. Îmi câştig existenţa din scrierea de romane poliţiste. Se poate spune că deducţia mi-e pâinea şi untul. Nu crezi că dacă cineva ar fi fost treaz când toţi oamenii ăştia au fost eliminaţi, persoana aia ar fi strigat din răsputeri, trezindu-ne şi pe noi?

— Cred că da, admise gânditor Albert.

În afară, poate, de tipul acela din spate de tot. Cred că nici o sirenă de antiaeriană nu l-ar putea trezi din somn pe nenea *ăla.*

— De-acord, am notat excepţia semnalată de tine. Dar *nimeni* n-a ţipat, nu? Şi nimeni nu s-a oferit să ne spună nouă, celorlalţi, ce s-a întâmplat. De aici deduc că numai pasagerii treji au fost eliminaţi. Împreună cu echipajul de zbor, fireşte.

— Mda. Se poate.

— Pari tulburat, dragă băiete. Expresia ta îmi spune că, în pofida faptului că e atrăgătoare, ideea nu te convinge în totalitate. Pot să te întreb de ce? Mi-a scăpat ceva?

Expresia lui Jenkins spunea că nu credea că e cu putinţă aşa ceva, dar că mămica lui îl educase să fie politicos.

— Nu ştiu, spuse cu sinceritate Albert. Câţi am rămas? Unsprezece?

— Da. Socotindu-l şi pe tipul din spate — cel aflat în stare de comă — suntem unsprezece.

— Dacă ai dreptate, n-ar trebui să fim mai mulţi?

— De ce?

Dar Albert tăcu brusc, năpădit de o imagine neaşteptată şi vie din copilărie. Fusese crescut într-o zonă crepusculară teologică de către nişte părinţi care nu erau nici ortodocşi, dar nici agnostici. El şi fraţii lui crescuseră respectând majoritatea tradiţiilor

(sau legilor, ori cum le-o fi zicând) legate de alimentaţie, trecuseră cu toţii prin ceremonia Bar Mitzvah, şi fuseseră educaţi să ştie cine sunt, de unde vin şi ce ar trebui să însemne asta. Iar povestea pe care Albert şi-o amintea cu cea mai mare claritate din vizitele sale la templu, din copilărie, era povestea molimei finale care se abătuse asupra Faraonului — tributul sinistru cerut de îngerul întunecat al dimineţii trimis de Dumnezeu.

Cu ochii minţii văzu acel înger mişcându-se nu deasupra Egiptului, ci prin Cursa 29, adunând la pieptu-i enorm pe mai toţi pasagerii… nu pentru că neglijaseră să-şi mânjească buiandrugul uşii (sau, probabil, spătarele scaunelor) cu sânge de miel, ci pentru că…

De ce? *De ce* oare?

Albert nu ştia, dar cu toate astea se cutremură. Şi-şi dori ca povestea aia macabră să nu-i fi venit deloc în minte. „Şi ia-i de la mine pe călătorii fideli”, îşi zise el. Atât doar că nu era amuzant.

— Albert? Vocea domnului Jenkins părea să vină de foarte departe. Albert, ai păţit ceva?

— Nu. Doar mă gândeam. (Îşi drese glasul.) Dacă toţi pasagerii adormiţi ar fi fost, să zicem, neglijaţi, ar fi trebuit să fim cel puţin şaizeci. Poate şi mai mulţi. Vreau să spun că asta e o cursă de noapte.

— Dragă băiete, ai fost vreodată…

— Domnule Jenkins, aţi putea să-mi spuneţi Albert? Aşa mă cheamă.

— Scuză-mă, te rog. N-am vrut să te tratez de sus. Sunt tulburat şi, când sunt tulburat, am tendinţa să mă retrag... ca o ţestoasă care-şi ascunde capul în carapace. Doar că eu mă retrag în ficţiune. Cred că îl jucam pe Philo Vance. E un detectiv — un *mare* detectiv — creat de regretatul S. S. Van Dine. Cred că n-ai citit nici o carte de-a lui. În zilele noastre, nu prea-l mai citeşte nimeni, ceea ce e păcat. În orice caz, îmi cer scuze.

— Nici o problemă, spuse Albert stingherit.

— Albert eşti şi Albert vei fi de-acum încolo, promise Robert Jenkins. Începusem să te întreb dacă ai mai călătorit cu vreo cursă de noapte.

— Nu. N-am mai traversat niciodată ţara cu avionul.

— Ei bine, eu am mai făcut-o. De multe ori. În câteva rânduri, am reuşit chiar să mă împotrivesc înclinaţiei mele naturale şi am rămas treaz o vreme. Mai ales când eram mai tânăr şi avioanele erau mai zgomotoase. Acestea fiind zise, aş putea să mă deconspir într-un mod scandalos, recunoscând că prima mea călătorie de la o coastă la cealaltă a Americii am făcut-o cu un avion cu elice al Companiei TWA, care a avut două opriri... ca să se alimenteze cu combustibil. Am observat că în prima oră şi ceva, la astfel de

curse, foarte puţini oameni adorm… pentru ca pe urmă, aproape *toţi* să se lase furaţi de somn. În acea primă oră, oamenii îşi găsesc tot felul de ocupaţii, admiră peisajul, stau de vorbă cu soţii sau soţiile, ori cu tovarăşii de drum, beau un păhărel – două…

— Vreţi să spuneţi că se acomodează, sugeră Albert.

Ceea ce spunea domnul Jenkins i se părea cât se poate de logic, deşi el însuşi nu îşi rezervase prea mult timp pentru acomodare. Fusese atât de entuziasmat de apropiata călătorie şi de noua viaţă care-l aştepta încât abia dacă dormise în ultimele două nopţi. Drept urmare, adormise fulgerător aproape de îndată ce avionul 767 se desprinsese de sol.

— Îşi aranjează cuibuşorul, consimţi Jenkins. Ai observat cumva căruciorul pentru băuturi de lângă cockpit, dra… Albert?

— L-am văzut acolo, admise Albert.

Ochii lui Jenkins străluciră.

— Da, într-adevăr — ori îl vedeai, ori te-mpiedicai de el Dar l-ai *observat* cu adevărat?

— Îmi închipui că nu, dacă aţi văzut ceva care mie mi-a scăpat.

— Nu ochii observă, Albert, ci *mintea.* Mintea antrenată să execute operaţii deductive. Nu sunt Sherlock Holmes, dar am *observat* că acel cărucior tocmai fusese scos din mica debara în care e ţinut şi că paharele

folosite din timpul serviciului premergător zborului erau încă aşezate pe raftul de jos. Din asta am dedus următoarele: avionul a decolat fără probleme, s-a înălţat până la altitudinea de zbor şi, din fericire, a fost activat pilotul automat. Apoi căpitanul a stins lumina de avertizare, cea privind centurile de siguranţă. Asta ar însemna cam la treizeci de minute de la decolare, dacă interpretez corect semnele — adică, în jur de ora 1 a.m., PDT[7]. Când lumina de avertizare s-a stins, stewardesele şi-au început îndeplinirea primei lor sarcini — cocteiluri pentru circa o sută cincizeci de pasageri, la altitudinea de aproximativ 7 300 de metri. Între timp, căpitanul a programat pilotul automat să ridice avionul până la 11 000 de metri şi să se îndrepte spre est, pe coordonatele cutare şi cutare. Câţiva pasageri — de fapt, noi, cei unsprezece — au adormit. Cât despre restul, probabil că unii moţăiau (fără să doarmă profund, lucru care i-ar fi salvat de la ceea ce s-a întâmplat), iar ceilalţi au rămas treji.

— Aranjându-şi cuibuşorul, spuse Albert.

— Întocmai! Aranjându-şi cuibuşorul!

Jenkins făcu o pauză şi apoi adăugă, pe un ton din care nu lipsea o nuanţă melodramatică:

---

[7] Abreviere de la Pacific Daylight Time — ora de zi a Pacificului.(*N.t.*)

— Şi deodată, s-a întâmplat!

— Ce s-a-ntâmplat, domnule Jenkins? întrebă Albert. Aveţi vreo idee în acest sens?

Jenkins nu răspunse multă vreme, iar când, în cele din urmă, o făcu, din glasul lui dispăruse mare parte din voioşie. Ascultându-l, Albert înţelese pentru prima oară că, sub masca sa uşor teatrală, Robert Jenkins era la fel de înspăimântat ca şi Albert însuşi. Constată că acest amănunt nu-l deranja. Nu făcea decât ca acest vârstnic scriitor de romane poliţiste, în sacoul lui sport jerpelit, să pară mai real.

— Misterul camerei închise este o poveste deductivă în forma ei cea mai pură, spuse Jenkins. Şi eu am scris câteva — chiar mai multe, ca să fiu sincer până la capăt —, dar niciodată nu m-am aşteptat să fiu implicat în aşa ceva.

Albert se uită la el şi nu-i veni în minte nici o replică. Se pomeni amintindu-şi de o povestire cu Sherlock Holmes intitulată *Panglica cu picăţele*[8]. Acolo, un şarpe veninos a pătruns în celebra cameră încuiată printr-o gură de ventilaţie. Nemuritorul Sherlock nici măcar n-a trebuit să-şi trezească toate celulele cerebrale ca să rezolve această enigmă.

Dar chiar dacă compartimentele pentru bagaje de deasupra scaunelor din Cursa 29

---

[8] [7] *The Speckled Band.* (*N. t.)*

ar fi fost pline cu şerpi veninoşi — *înţesate,* la o adică — unde erau cadavrele? *Unde erau cadavrele?* Teama începu din nou să se furişeze în fiinţa lui, părând să se ridice dinspre picioare către organele vitale. Reflectă că niciodată, de când se ştia el, nu simţise că seamănă atât de puţin cu vestitul pistolar Ace Kaussner.

— Dac-ar fi vorba doar de avion, continuă Jenkins pe un ton molcom, cred că aş putea să formulez un scenariu. În definitiv, din asta mi-am câştigat pâinea zilnică în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Vrei să auzi un asemenea scenariu?

— Sigur că da, spuse Albert.

— Foarte bine. Să presupunem că o organizaţie guvernamentală obscură, să-i zicem The Shop, a hotărât să desfăşoare un experiment, iar noi suntem subiecţii. Scopul unui asemenea experiment, având în vedere împrejurările, ar putea fi obţinerea de date privind efectele unui stres psihic şi emoţional puternic asupra cetăţenilor americani obişnuiţi. Savanţii care au pus la cale experimentul au încărcat sistemul de oxigen al avionului cu un tip de drog hipnotic inodor.

— Există astfel de lucruri? întrebă Albert, fascinat.

— Există, într-adevăr, spuse Jenkins. Diazalina, de exemplu. Sau methoprominolul. Îmi amintesc de vremea când cititorii cărora le plăcea să se considere ca având

„preocupări serioase” râdeau de romanele lui Sax Rohmer care-l aveau ca erou pe Fu Manchu. Le numeau „melodrame gâfâite”, de cea mai ruşinoasă calitate. (Jenkins clătină din cap încetişor.) Iar acum, mulţumită cercetărilor biologice şi paranoiei induse de agenţiile „alfabetice”, precum CIA şi DIA, trăim într-o lume care ar putea să fie cel mai îngrozitor coşmar al lui Sax Rohmer. Diazalina, care este de fapt un gaz ce acţionează asupra nervilor, ar fi cea mai potrivită. Se presupune că acţionează foarte rapid. După ce este degajată în aer, *toată lumea* adoarme, cu excepţia pilotului, care respiră aer necontaminat, prin intermediul unei măşti de gaze.

— Dar…, dădu să obiecteze Albert.

Jenkins zâmbi şi ridică o mână.

— Ştiu care ţi-e obiecţia, Albert, şi pot s-o explic. Îmi dai voie?

Albert încuviinţă din cap.

— Pilotul aduce avionul la sol — să zicem, pe un aerodrom secret din Nevada. Pasagerii care erau treji în timpul când gazul a fost emis — şi stewardesele, desigur — sunt daţi jos de la bord de către nişte oameni cu înfăţişare sinistră, îmbrăcaţi în costume albe, ca în *Germenul Andromeda*[9]*.* Pasagerii adormiţi — printre care ne numărăm şi noi

---

[9] *The Andromeda Strain,* roman de Michael Crichton. (*N. t.*)

doi, dragă prietene — pur şi simplu au continuat să doarmă, doar că ceva mai profund ca înainte. După care pilotul readuce Cursa 29 la altitudinea şi direcţia de zbor corespunzătoare. Activează pilotul automat. Când avionul ajunge la Munţii Stâncoşi, efectele gazului încep să se diminueze. Diazalina este un aşa-numit „drog curat”, adică nu produce efecte remanente apreciabile. Cu alte cuvinte, nu provoacă mahmureală. Prin intercom, pilotul o aude pe fetiţa oarbă ţipând după mătuşa ei. Ştie că-i va trezi şi pe ceilalţi. Experimentul e pe cale să înceapă. Aşa că se ridică şi părăseşte cockpit-ul, închizând uşa după el.

— Cum putea să facă asta? Uşa nu are clanţă pe dinafară.

Jenkins dădu din mână cu un gest care voia să alunge obiecţiile.

— Cel mai simplu lucru de pe lume, Albert. Foloseşte o fâşie de bandă adezivă, cu partea lipicioasă în afară. Broasca se blochează pe dinăuntru şi uşa rămâne încuiată.

Un zâmbet admirativ începu să se întindă pe faţa lui Albert… şi deodată îngheţă.

— În cazul ăsta, pilotul ar trebui să fie unul dintre noi, spuse el.

— Da şi nu. În scenariul meu, Albert, pilotul este pilotul. Pilotul care s-a-ntâmplat să se afle la bord, călătorind, chipurile, spre

Boston. Pilotul stătea la clasa I, la mai puţin de zece metri de uşa cockpit-ului, când situaţia a devenit albastră.

— Căpitanul Engle, spuse încet Albert cu o voce îngrozită.

Jenkins răspunse cu tonul încântat, dar mulţumit de sine al profesorului de geometrie care tocmai a scris QED sub demonstraţia unei teoreme deosebit de dificile.

— Căpitanul Engle, admise el.

Nici unul dintre ei nu observă că Gât-Golaş se uita la ei cu o privire febrilă, scânteietoare. Între timp, Gât-Golaş luase o revistă din buzunarul scaunului din faţa sa, îi smulsese coperta şi. începuse să o rupă în fâşii lungi. Le lăsa să cadă pe podea, alături de resturile de şerveţel din jurul pantofilor maro. Buzele i se mişcau fără să scoată un sunet.

2

Dacă Albert ar fi studiat Noul Testament, ar fi înţeles cum trebuie să se fi simţit Saul, cel mai înverşunat prigonitor al primilor creştini, atunci când crusta i-a căzut de pe ochi pe drumul spre Damasc. Se uita la Robert Jenkins cu un entuziasm radios, orice rămăşiţă de somnolenţă dispărându-i din creier.

Desigur, când te gândeai la asta — sau

când cineva precum domnul Jenkins, care fără doar şi poate avea o minte limpede, indiferent de felul cum era îmbrăcat —, când te gândeai deci cu adevărat, acest aspect era prea mare şi prea evident ca să-ţi scape. Aproape toţi pasagerii şi echipajul Cursei 29 a Companiei American Pride dispăruseră între Deşertul Mojave şi Cumpăna Apelor[10]... dar, ce-ntâmplare norocoasă! unul dintre puţinii supravieţuitori era un alt pilot al Companiei American Pride, care era, după cum se exprimase singur, „calificat ca să pilotez acest tip de avion. De asemenea, să-l aduc la sol”.

După ce-l urmărise cu atenţie pe Albert, Jenkins zâmbea acum. Dar zâmbetul lui era destul de lipsit de umor.

— Tentant scenariu, nu-i aşa? spuse el.

— Trebuie să-l capturăm de îndată ce aterizăm, spuse Albert, frecându-şi faţa cu un gest febril. Dumneata, domnul Gaffney şi britanicul ăla. Pare un tip puternic. Doar dacă... dacă şi britanicul e băgat în chestia asta? Ar putea să fie, ştiu şi eu, bodyguardul căpitanului Engle. Pentru eventualitatea în care cineva s-ar prinde de toată schema, aşa

---

[10] În original, *Creat Divide,* cumpăna apelor continentului nord-american, o linie imaginară alcătuită din cele mai înalte puncte de uscat, care separă apele care curg spre vest de cele care curg spre est. (*N. t.*)

cum v-aţi prins dumneavoastră.

Jenkins deschise gura să-i răspundă, dar Albert se grăbi să continue.

— Va trebui să punem mâna pe-amândoi. Cumva.

Îi adresă domnului Jenkins un zâmbet subţire — un zâmbet a la Ace Kaussner. Rece, încordat, periculos. Zâmbetul unui bărbat care e mai iute ca fulgerul şi ştie asta.

— N-oi fi eu cel mai isteţ individ din lumea asta, domnule Jenkins, dar nimeni nu mă foloseşte pe mine pe post de cobai.

— Dar nu stă în picioare, să ştii, spuse pe un ton molcom Jenkins.

Albert clipi din ochi.

— Cum?

— Scenariul pe care ţi l-am descris. Nu stă în picioare.

— Dar… ai spus…

— Am spus că „dac-ar fi vorba doar de avion, cred că aş putea să formulez un scenariu”. Şi am formulat. Unul bun. Dac-ar fi fost o idee pentru o carte, pariez că agentul meu ar fi putut s-o vândă. Din nefericire, nu e vorba doar de avion. S-ar putea ca Denver să fie totuşi acolo, jos, dar ar trebui ca toate luminile oraşului să fie stinse. Am coordonat parcursul nostru cu ceasul meu şi pot să-ţi spun că nu e vorba doar de Denver. Omaha, Des Moines… nici un semn de oraşele astea în bezna de jos, băiete. De fapt, n-am văzut nici un fel de lumină. Nici o fermă, nici un

siloz de cereale, nu tu antrepozite, nu tu autostrăzi. Toate chestiile astea se văd de sus noaptea, să ştii. Iar cu noile lumini de mare intensitate, se văd foarte bine, chiar şi de la 9 kilometri înălţime. Pământul este cufundat într-o beznă absolută. Ei bine, eu pot să cred că *ar putea* exista o agenţie guvernamentală îndeajuns de lipsită de scrupule încât să ne drogheze pe toţi cu scopul de a ne observa reacţiile. Cel puţin, la modul ipotetic. Dar nu pot să cred că fie Şi o organizaţie precum The Shop ar fi putut să-i convingă pe toţi cei pe deasupra cărora urmează să trecem stingă luminile numai ca să ne întărească iluzia că suntem întru totul singuri.

— Păi… poate că totul e o făcătură, sugeră Albert. Poate că, de fapt, noi suntem încă la sol şi tot ce vedem pe fereastră e, ştiu şi eu, proiectat cumva. Am văzut odată un film de genul ăsta.

Jenkins clătină din cap încet, cu regret.

— Sunt convins că a fost un film interesant, dar nu cred că ar merge şi în viaţa reală. În afară de cazul în care acea agenţie secretă ipotetică ar fi pus la punct un ecran de proiecţie panoramic tridimensional, nu cred. Ceea ce se întâmplă acum, Albert, nu se limitează la interiorul acestui avion, Albert, şi aici se împotmoleşte şi deducţia.

— Dar pilotul! spuse cu disperare în glas Albert. Cum se face că se-ntâmplă să fie

aici exact la momentul şi locul oportune?

— Eşti pasionat de base-ball, Albert?

— A? Nu. Mă rog, câteodată mă mai uit la TV, la Dodgers, dar nu mă dau în vânt.

— Ei bine, hai să-ţi vorbesc despre ceea ce s-ar putea să fie cea mai uluitoare statistică înregistrată vreodată într-un joc care „se hrăneşte” cu statistici. În 1957, Ted Williams a ajuns la bază în şaisprezece situaţii consecutive, când echipa lui era la bătaie. Această performanţă a fost realizată în şase meciuri de base-ball. În 1941, Joe DiMaggio, aflându-se la bătaie, a lovit mingea fără greşeală în cincizeci şi şase de meciuri la rând, dar şansele împotriva a ceea ce a realizat DiMaggio sunt mult mai mici decât şansele împotriva realizării lui Williams, care au fost socotite ca fiind în jur de două *miliarde* la una. Pasionaţilor de base-ball le place să spună că performanţa lui DiMaggio nu va fi egalată niciodată. Nu sunt de acord. Dar aş fi dispus să pariez că, dacă se va mai juca base-ball şi peste o mie de ani, cele şaisprezece consecutive ale lui Williams vor rămâne în picioare.

— Şi toate astea înseamnă că…

— Înseamnă că, după părerea mea, prezenţa căpitanului Engle la bord în noaptea asta nu e nimic altceva decât o pură întâmplare, la fel ca şi cele şaisprezece reuşite consecutive ale lui Ted Williams. Şi, având în vedere circumstanţele, aş zice că a

fost o întâmplare foarte norocoasă. Dacă viaţa ar fi ca un roman poliţist, Albert, în care coincidenţele nu sunt permise, iar şansele potrivnice nu sunt niciodată înfrânte pentru multă vreme, atunci ea, viaţa, ar fi mult mai ordonată. Am constatat totuşi că în viaţa reală coincidenţa nu constituie excepţia, ci mai degrabă regula.

— Atunci *ce* se întâmplă? şopti Albert.

Jenkins scoase un oftat lung, neliniştit.

— Mă tem că nu sunt omul potrivit să dea un răspuns. Păcat că Larry Niven şi John Varley nu se află la bord.

— Ăştia cine mai sunt?

— Scriitori de science-fiction, spuse Jenkins.

3

— Nu cred că citeşti literatură science-fiction, nu-i aşa? întrebă pe neaşteptate Nick Hopewell.

Brian se întoarse ca să se uite la el. Nick stătuse liniştit în scaunul navigatorului încă de când preluase Brian controlul asupra Cursei 29, în urmă cu aproape două ore. Ascultase fără să scoată un cuvânt cum Brian încercase să ia legătura cu cineva — *cu oricine* — de la sol sau din aer.

— Mă-nnebuneam după chestiile astea când eram Puşti, spuse Brian. Tu?

Nick zâmbi.

— Până pe la optsprezece ani, credeam cu tărie că Sfânta Treime era alcătuită din Robert Heinlein, John Cristopher şi John Wyndham. Am stat aici şi am rememorat toate acele povestiri de demult, amice. Şi gândindu-mă la chestii exotice cum ar fi: deformările temporale, curbura spaţiului sau raidurile extratereştrilor.

Brian încuviinţă din cap. Se simţea uşurat; îi făcea bine să afle că nu era singurul căruia-i treceau prin minte gânduri nebuneşti.

— Adică, nu prea avem vreo modalitate să aflăm dacă a mai rămas *ceva* acolo, jos, nu-i aşa?

— Nu, spuse Brian. N-avem.

Deasupra statului Illinois, nori de joasă înălţime acoperiseră silueta întunecată a pământului aflat departe, sub avion. Era sigur că era vorba tot de pământ — Munţii Stâncoşi se arătaseră liniştitor de familiari, chiar şi de la 11 000 de metri altitudine —, dar dincolo de asta nu mai era sigur de nimic. Iar pătura de nori putea să ţină până la Bangor. Fără informaţiile de la Controlul Traficului Aerian, nu avea de unde să ştie. Brian se jucase în gând cu mai multe scenarii, iar cel mai neplăcut dintre toate suna cam aşa: că vor ieşi dintre nori şi vor descoperi că orice urmă de viaţă umană — inclusiv aeroportul pe care spera să aterizeze — dispăruseră. Şi-atunci, unde avea să

coboare aeronava asta?

— Întotdeauna aşteptarea mi s-a părut partea cea mai grea, spuse Nick.

„Partea cea mai grea din ce?”, se întrebă Brian, dar nu rosti întrebarea cu glas tare.

— Ce-ar fi dac-ai micşora altitudinea pe la vreo 1 500 de metri? propuse pe neaşteptate Nick. Doar cât să aruncăm iute o privire. Poate că vederea câtorva oraşele şi autostrăzi o să ne liniştească minţile înfierbântate.

Brian luase deja în considerare ideea asta. Reflectase la ea îndelung, dorindu-şi-o.

— E ispititor, spuse el, dar nu pot s-o fac.

— De ce?

— Pasagerii rămân prima mea responsabilitate, Nick. Chiar dacă le-aş explica dinainte ce am de gând să fac, probabil că ar intra în panică. Mă gândesc mai ales la prietenul nostru cu gura mare, care are acea întâlnire presantă la Pru. Cel căruia i-ai sucit nasul.

— Pot să mă ocup de el, replică Nick. Ca şi de alţii care-ar călca pe bec.

— Nu mă-ndoiesc că poţi, spuse Brian, dar tot nu văd de ce-ar trebui să-i speriem inutil. Şi, până la urmă, vom afla. Ştii, nu putem rămâne o veşnicie în aer.

— Cât se poate de adevărat, amice, răspunse sec Nick.

— Aş putea totuşi s-o fac, dacă aş fi sigur că pot coborî sub stratul de nori pe la 1 200–1 500 de metri, dar fără informaţii de la Controlul Traficului Aerian şi nereuşind să iau legătura cu alte avioane, nu pot să fiu sigur. Nu pot să fiu sigur nici măcar cu privire la condiţiile atmosferice de jos şi nu vorbesc despre condiţii normale. Poţi să râzi de mine, dacă vrei…

— Nu râd, amice. Nici prin cap nu-mi trece să râd. Crede-mă.

— Ei bine, să presupunem că *am trecut* printr-o deformare temporală, ca într-o povestire science-fiction? La ce ne foloseşte dacă am coborî printre nori şi am arunca o privire la o turmă de brontozauri care pasc pe câmpul cine ştie cărui fermier John, înainte să fim făcuţi bucăţi de un ciclon sau să sfârşim prăjiţi de o furtună electrică.

— Chiar crezi că e posibil aşa ceva? întrebă Nick.

Brian se uită la el atent, ca să vadă dacă întrebarea fusese sarcastică. Nu părea să fi fost, dar era greu să-ţi dai seama. Britanicii erau celebri pentru umorul lor sec, nu-i aşa?

Brian dădu să-i spună că văzuse odată ceva asemănător într-un episod mai vechi din *Zona Crepusculară,* apoi îşi zise că asta nu i-ar întări deloc credibilitatea.

— Cred că e destul de improbabil, dar ai prins ideea — pur şi simplu nu ştim cu ce

avem de-a face. S-ar putea să ne lovim de un munte nou-nouţ în regiunea care altădată era nordul statului New York. Sau de un alt avion. La naiba — poate chiar de o navetă spaţială. La urma urmelor, dacă e o discontinuitate temporală, am putea la fel de bine să ne aflăm în viitor sau în trecut.

Nick se uită afară, pe fereastră.

— S-ar zice că avem cerul numai pentru noi.

— Aici, sus, e-adevărat. Dar acolo, jos, cine poate şti? Şi „cine ştie” înseamnă o situaţie foarte riscantă pentru un pilot. Dacă norii ăştia se menţin aşa, intenţionez să trec de Bangor. Şansele noastre sunt mai mari dacă prima coborâre o facem deasupra apei.

— Aşadar, deocamdată, mergem înainte.

— Exact.

— Şi aşteptăm.

— La fel de exact.

Nick oftă.

— Ei bine, tu eşti căpitanul.

Brian zâmbi.

— Pentru a treia oară, exact.

4

În adâncul canalelor săpate pe fundul oceanelor Pacific şi Indian, există nişte peşti care trăiesc şi mor fără să vadă sau să simtă vreodată soarele. Aceste creaturi fabuloase

străbat adâncurile asemenea unor baloane fantomatice, iluminate din interior de propria lor strălucire. Deşi par delicate, ele sunt de fapt nişte minunăţii de structuri biologice, alcătuite ca să reziste la presiuni care ar strivi un om cât ai clipi din ochi, aplatizându-l ca pe o foaie de geam. Totuşi marea lor tărie constituie în acelaşi timp şi marea lor slăbiciune. Prizonieri ai propriilor lor corpuri nepământene, făpturile acestea simt condamnate pe veci să-şi ducă viaţa în adâncurile întunecate. Dacă sunt capturate şi ridicate la suprafaţă, către soare, pur şi simplu explodează. Nu presiunea externă le distruge, ci absenţa acesteia.

Craig Toomy fusese crescut în propriul său canal întunecos, trăise într-o atmosferă proprie, la presiune ridicată. Tatăl lui fusese director executiv la Bank of America, o caricatură a modelului de întreprinzător obsedat de succes. Îşi oropsise unicul copil cu aceeaşi furie şi lipsă de îngăduinţă cu care se purtase şi faţă de sine însuşi. Poveştile pe care i le spunea băiatului la culcare, încă din fragedă pruncie, îl terorizau pe bietul Craig. Nici nu era surprinzător, pentru că teroarea era exact emoţia pe care Roger Toomy voia s-o trezească în sufletul băiatului. În cea mai mare parte, acele poveşti se refereau la o specie de creaturi monstruoase numite langolieri.

Ocupaţia lor, misiunea lor în viaţă (în

lumea lui Roger Toomy, *totul* avea o ocupaţie, *totul* avea o treabă serioasă de făcut), era să-i hărţuiască pe copiii leneşi, care-şi iroseau timpul. La împlinirea vârstei de şapte ani, Craig era un viitor întreprinzător obsedat de succes, exact ca tăticul său. Luase o hotărâre fermă: langolierii n-aveau să pună niciodată mâna pe el.

O fişă matricolă care să nu conţină numai calificative maxime era de neacceptat. Un A era subiectul unei predici presărate cu avertismente înfricoşătoare despre cum o să ajungă să sape şanţuri sau să scormonească prin tomberoanele de gunoi, iar un B avea drept urmare o pedeapsă — cel mai adesea, interdicţia de a ieşi din camera lui timp de o săptămână. În cursul acelei săptămâni, Craig avea voie să iasă doar ca să meargă la şcoală şi să vină la masă. Nu erau admise abateri de la bunele purtări. Pe de altă parte, realizările excepţionale — de exemplu, atunci când Craig a câştigat decatlonul interşcolar — nu garantau laude corespunzătoare. Când Craig i-a arătat tatălui său medalia care-i fusese atribuită cu acel prilej — în cadrul unei adunări în faţa tuturor elevilor —, acesta s-a uitat în treacăt la ea, a mormăit ceva, după care şi-a văzut în continuare de cititul ziarului. Craig avea nouă ani când tatăl lui a murit în urma unui atac de cord. La drept

vorbind, s-a simţit într-un fel uşurat că replica generalului Patton creată de Bank of America dispăruse.

Maică-sa era o alcoolică a cărei patimă fusese ţinută în frâu doar de frica faţă de bărbatul cu care se măritase. După ce Roger Toomy a ajuns la loc sigur, sub pământ, de unde nu mai putea să-i găsească sticlele şi să le spargă sau s-o pocnească şi să-i spună să-şi bage minţile-n cap, pentru numele lui Dumnezeu, Catherine Toomy îşi începu cu sârguinţă opera vieţii sale. În funcţie de cantitatea de gin care-i curgea prin vene, ori îşi sufoca băiatul cu dovezi de afecţiune, ori îi îngheţa sufletul, respingându-l. Comportamentul ei era adesea ciudat şi uneori, bizar. În ziua când Craig a împlinit zece ani, i-a pus un băţ de chibrit între două degete de la picioare, l-a aprins şi i-a cântat „La mulţi ani”, în timp ce flacăra începea să-i ardă pielea. L-a ameninţat că dacă încearcă să scape de băţ, o să-l ducă imediat la CĂMINUL DE ORFANI. Ameninţarea cu CĂMINUL DE ORFANI era frecventă când Catherine se îmbăta.

— Şi-aşa o să fiu nevoită s-o fac, i-a spus ea în timp ce aprindea chibritul care se iţea ca o firavă lumânărică de tort dintre degetele fiului ei, scuturat de sughiţuri. Eşti exact ca taică-tu. Nu ştia să se distreze, şi nici tu nu ştii. Eşti *plicticos,* Craiggy-weggy.

Termină de cântat şi stinse chibritul

înainte ca pielea degetelor doi şi trei de la piciorul drept al lui Craig să fie mai mult decât uşor pârlită, dar Craig n-a uitat niciodată flacăra galbenă, beţişorul de lemn înnegrit şi răsucit şi căldura tot mai puternică, în vreme ce maică-sa murmura „La mulţi ani, dragă Craiggy-weggy, la mulţi aaaani”, cu vocea ei tărăgănată de beţivă afonă.

Presiune.

Presiune în canale.

Craig Toomy a continuat să obţină numai calificative maxime şi să petreacă o mulţime de timp în camera sa. Locul unde mai înainte era ostracizat îi devenise acum refugiu. În cea mai mare parte a timpului, acolo studia, dar uneori — când situaţia se înrăutăţea, când se simţea lipit cu spatele de zid — lua pe rând foi de caiet şi le rupea în fâşii subţiri. Le lăsa să cadă pe lângă picioare, unde formau o grămadă de dimensiuni crescânde, în vreme ce privea în gol. Dar acele perioade de uitare de sine nu erau frecvente. Nu atunci.

A absolvit liceul ca şef de promoţie. Mama lui n-a venit la ceremonie. Era beată. A absolvit al nouălea din seria lui la Facultatea de Management de la UCLA[11]. Mama lui n-a venit. Era moartă. În canalul întunecos aflat

---

[11] UCLA— *University of California at Los Angeles.* (*N. t.*)

în centrul inimii sale, Craig era cât se poate de sigur că, în cele din urmă, langolierii veniseră după ea.

În cadrul programului de pregătire pentru cadrele de conducere, Craig s-a angajat la Desert Sun Banking Corporation of California. S-a descurcat foarte bine, lucru deloc surprinzător; în definitiv, Craig Toomy fusese clădit ca să obţină numai calificative maxime, să prospere la presiunile existente în adâncuri. Iar uneori, în urma unor mici nereuşite la muncă (şi în acele zile, cu numai cinci ani în urmă, toate nereuşitele erau mici), se ducea în apartamentul său din Westwood, la câteva sute de metri de apartamentul în care Brian Engle avea să se mute după divorţ, şi rupea fâşii de hârtie ore în şir. Treptat, episoadele cu ruperea hârtiilor au devenit tot mai frecvente.

În acei cinci ani, Craig a condus camionul rapid corporatist ca un ogar care aleargă după un iepure mecanic. Bârfele schimbate în preajma automatului pentru apă estimau că ar putea foarte bine să devină cel mai tânăr vicepreşedinte din glorioasa istorie de patruzeci de ani a Companiei Desert Sun. Dar unii peşti sunt făcuţi să crească doar până la un anumit punct; dacă-şi depăşesc limitele implicite, explodează.

Cu opt luni în urmă, lui Craig Toomy i se încredinţase conducerea primului său

proiect de anvergură — echivalentul corporatist al unei teze de masterat. Proiectul fusese creat de departamentul de obligaţiuni. Obligaţiunile — cele străine şi cele cu risc ridicat (de multe ori cele două noţiuni coincideau) — erau specialitatea lui Craig. Proiectul propunea cumpărarea unui număr limitat de obligaţiuni sud-americane îndoielnice — numite uneori „obligaţiuni de debit nereturnabil” — după un grafic atent elaborat. Teoria care stătea la baza acestor achiziţii era îndeajuns de solidă, ţinând cont de componenta de asigurare limitată a obligaţiunilor şi de mult mai consistentele scutiri de impozite ale profiturilor obţinute în urma tranzacţiilor. (Unchiul Sam se dădea peste cap ca să împiedice structura complexă a datoriei Americii de Sud să se prăbuşească asemenea unui castel din cărţi de joc.) Atât doar că trebuia procedat cu prudenţă.

Craig Toomy prezentase un plan temerar, care îi făcuse pe mulţi să ridice din sprâncene. Planul se baza pe achiziţionarea unui mare număr de obligaţiuni argentiniene diferite, considerate în general ca fiind cele mai riscante dintr-un lot cu riscuri. Craig pledase cu vigoare şi elocvenţă în favoarea planului său, folosindu-se de fapte, cifre şi proiecţii pentru a-şi demonstra punctul de vedere conform căruia obligaţiunile argentiniene erau cu mult mai solide decât

păreau. Printr-o singură manevră îndrăzneaţă, argumenta el, Desert Sun putea să devină cel mai important — şi cel mai bogat — cumpărător de obligaţiuni străine din Occidentul american. Banii câştigaţi, susţinea el, aveau să fie mult mai puţin importanţi decât credibilitatea pe termen lung pe care şi-o vor consolida.

După numeroase discuţii — unele dintre ele, aprinse — abordarea propusă de Craig a primit „foc verde”. După şedinţă, Tom Holby, unul dintre principalii vicepreşedinţi, îl luase pe Craig deoparte, ca să-l felicite şi… să-l prevină.

— Dacă la finalul anului fiscal afacerea iese aşa cum te aştepţi, vei fi în graţiile tuturor. Dacă nu, te vei afla în bătaia tuturor vânturilor, Craig. Ţi-aş sugera ca în următoarele luni să ai grijă să-ţi construieşti un adăpost pentru furtună.

— N-o să am nevoie de adăpost, domnule Holby, i-a răspuns încrezător Craig. După chestia asta, o să am nevoie de un deltaplan. Asta o să fie tranzacţia secolului — ca şi cum ai găsi diamante la un târg de vechituri. Aşteptaţi şi-o să vedeţi.

Plecase acasă devreme în seara aceea şi, de îndată ce uşa apartamentului se închisese în urma sa, încuiată cu cele trei încuietori, zâmbetul încrezător i-a dispărut de pe buze, fiind înlocuit de acea tulburătoare privire goală. În drum spre casă, cumpărase

câteva reviste. Le duse în bucătărie, le aranjă într-un teanc pe masă şi începu să le rupă în fâşii lungi şi înguste. Continuă să facă asta vreme de şase ore, până când *Newsweek, Time* şi *US News & World Report* zăceau în fâşii pe podea, în jurul lui. Panglici de hârtie îi acopereau pantofii Gucci. Arăta ca unicul supravieţuitor al unei explozii produse la o fabrică de confetti.

Obligaţiunile a căror cumpărare o propusese — îndeosebi cele argentiniene — erau mult mai riscante decât lăsase el să se înţeleagă. Îşi susţinuse propunerea exagerând unele fapte, ascunzându-le pe altele... şi chiar născocind efectiv câteva. La drept vorbind, născocise destul de multe. Pe urmă s-a dus acasă, unde începu să rupă fâşii de hârtie ore în şir, întrebându-se de ce făcuse una ca asta. Nu ştia de peştii de pe fundurile oceanelor, care-şi trăiau viaţa şi mureau fără să vadă vreodată soarele. Nu ştia că există şi peşti, dar şi oameni, al căror coşmar nu e presiunea, ci absenţa acesteia. Nu ştia decât că simţise un imbold de nestăvilit să cumpere acele obligaţiuni, să-şi lipească astfel o ţintă de frunte.

Acum avea programată o întâlnire cu reprezentanţi ai celor mai mari cinci corporaţii bancare la Prudential Center din Boston. Se vor compara îndelung note, se vor face multe speculaţii privind viitorul pieţei mondiale de obligaţiuni, vor fi multe discuţii

despre tranzacţiile din ultimele şaisprezece luni şi despre rezultatele acelor tranzacţii. Şi, înainte ca prima zi a acelei conferinţe de trei zile să se termine, toţi aceia aveau să ştie ceea ce Craig Toomy ştia de nouăzeci de zile: obligaţiunile pe care le achiziţionase valorau acum mai puţin de şase cenţi per dolar. Şi, la scurt timp după aceea, şefii cei mari de la Desert Sun aveau să descopere şi restul adevărului: că achiziţionase de trei ori mai multe obligaţiuni decât fusese împuternicit să cumpere. De asemenea, investise şi ultimul bănuţ din propriile sale economii… ca şi cum ălora avea să le pese de *asta.*

Cine ştie cum s-o simţi unul dintre peştii aceia prinşi pe fundul mării şi aduşi brusc la suprafaţă — la lumina soarelui pe care n-a bănuit-o niciodată? N-ar fi posibil măcar ca ultimele sale clipe să fie încărcate mai degrabă de extaz, decât de groază? Să simtă realitatea zdrobitoare a acelei presiuni abia când, în sfârşit, îşi dă duhul? Să gândească — atât cât se presupune că ar gândi peştii — cu un fel de frenezie fericită, *în sfârşit, am scăpat de greutatea aia!* în clipele de dinainte să explodeze? Probabil că nu. Peştii din adâncuri s-ar putea să nu aibă simţuri, cel puţin nu în sensul înţeles de noi, şi cu siguranţă nu gândesc… dar oamenii, da.

În loc de ruşine, Craig Toomy fusese dominat de o imensă uşurare şi de un soi de fericire febrilă şi îngrozită, în timp ce urca la

bordul Cursei 29 a Companiei American Pride, către Boston. Urma să explodeze şi constatase că nu-i păsa câtuşi de puţin. De fapt, se pomenise că aşteaptă cu nerăbdare evenimentul. Simţea cum presiunea se desprinde de întreaga suprafaţă a pielii sale pe măsură ce se înălţa către suprafaţă. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, nu mai rupsese hârtii. Adormise înainte chiar ca avionul să decoleze şi dormise ca un bebeluş până când obrăznicătura aia oarbă începuse să zbiere.

Iar acum îi spuseseră că totul se schimbase, iar asta pur şi simplu nu era de îngăduit. Nu trebuia îngăduit. Fusese prins ferm în plasă, simţise ascensiunea ameţitoare şi cum i se întindea pielea, care se străduia să compenseze. Nu se putea ca acum să se răzgândească şi să-l lase să cadă din nou în adâncuri.

Bangor?

Bangor, *Maine?*

O, nu. Un nu hotărât.

Craig Toomy era vag conştient că majoritatea pasagerilor Cursei 29 dispăruse, dar nici că-i păsa. Nu erau ceva important. Nu făceau parte din ceea ce tatălui său îi plăcea să numească MAREA VIZIUNE. în schimb, întâlnirea de la Pru *făcea* parte din MAREA VIZIUNE.

Ideea asta nebunească de a devia parcursul către Bangor, Mâine… a cui anume

fusese oare?

Fusese ideea pilotului, desigur. Ideea lui Engle. Aşa-zisul căpitan. Engle, acum… era foarte posibil ca Engle să facă parte din MAREA VIZIUNE. De fapt, ar putea fi un AGENT AL INAMICULUI. Craig intuise asta din momentul în care Engle începuse să vorbească prin intercom, dar în cazul ăsta, nu avusese nevoie să se bizuie pe intuiţie, nu? Cu siguranţă că nu. Ascultase discuţia dintre puştiul slăbănog şi bărbatul în sacou-sport ponosit. Gustul vestimentar al individului era înfiorător, dar ce avusese el de spus i se păruse perfect logic lui Craig Toomy… cel puţin, până la un punct.

„În cazul ăsta, pilotul ar trebui să fie unul dintre noi”, spusese băiatul.

„Da şi nu”, replicase tipul în sacou-sport ponosit. „În scenariul meu, pilotul este pilotul. Pilotul care s-a-ntâmplat să se afle la bord, călătorind, chipurile, spre Boston, pilotul care întâmplător se afla la mai puţin de zece metri de uşa cockpitului.”

Cu alte cuvinte, Engle.

Iar individul celălalt, cel care-i sucise nasul lui Craig, era fără doar şi poate complice cu el, slujind ca un soi de ofiţer de protecţie care să-l apere pe Engle de oricine s-ar fi întâmplat să se prindă de ceea ce se-ntâmplă.

Nu mai trăsese cu urechea la discuţia dintre băiat şi tipul în sacou-sport ponosit

pentru că de la un moment dat individul încetase să mai vorbească logic, începând să trăncănească tot felul de tâmpenii cum că Denver, Des Moines şi Omaha ar fi dispărut. Ideea că trei mari oraşe americane ar putea să dispară pur şi simplu era complet ruptă de realitate… ceea ce nu însemna că tot ce spusese bătrânul era rupt de realitate.

Era un experiment, bineînţeles. Ideea *asta* nu era câtuşi de puţin caraghioasă. Dar ideea bătrânului că ei toţi erau subiecţii testului era de-a dreptul excentrică.

„Eu”, îşi zise Craig. „Eu sunt subiectul acestui test.”

Toată viaţa sa, Craig se simţise subiectul unui test, în cadrul unui experiment identic cu cel de acum.

„Domnilor, aici e vorba de raportul dintre presiune şi succes. Raportul corect produce un anumit factor x. Ce factor x? Asta ne va arăta subiectul testului nostru, domnul Craig Toomy.”

Dar atunci Craig Toomy făcuse ceva la care ceilalţi nu se aşteptaseră, ceva ce nici unul dintre, şobolanii sau cobaii lor nu îndrăznise vreodată să facă: le spusese că se retrage.

„Dar nu poţi face una ca asta! O să explodezi!”

„Serios? Excelent.”

Iar acum totul îi devenise limpede, cât se poate de limpede. Ceilalţi oameni erau fie

pasageri nevinovaţi, fie figuranţi angajaţi pentru a conferi acestei dramolete stupide o foarte necesară verosimilitate. Întreaga schemă fusese pusă la cale cu un obiectiv în minte: să-l ţină pe Craig Toomy departe de Boston, să-l împiedice să se retragă din experiment.

„Dar am să le-arăt eu lor”, îşi zise Craig. Trase o altă foaie din revista oferită în avion şi se uită la ea. Înfăţişa un bărbat fericit, un bărbat care evident nu auzise niciodată de langolieri, care evident nu ştia că aceştia stau la pândă peste tot, în spatele oricărui tufiş sau copac, în orice umbră, chiar deasupra orizontului. Bărbatul fericit se plimba pe un drum de ţară la volanul unei maşini închiriate de la firma Avis. Reclama susţinea că dacă prezentai cardul de călător fidel al Companiei American Pride la orice birou al firmei Avis, cei de acolo mai că nu-ţi făceau *cadou* maşina de închiriat, poate şi cu o tipă trăsnet ca să-ţi ţină de urât. Începu să rupă o fâşie de hârtie de la marginea paginii satinate. Sunetul prelung şi lent era în acelaşi timp chinuitor şi deosebit de liniştitor.

„O să le-arăt că dac-am zis că mă retrag, chiar asta o să fac.”

Lăsă să cadă fâşia pe podea şi începu s-o rupă pe cealaltă. Era important ca procesul să se desfăşoare lent. Era important ca fiecare fâşie să fie cât mai subţire posibil dar nici nu puteai să le faci *prea* subţiri,

fiindcă îţi scăpau şi dispăreau înainte să ajungi la partea de jos a paginii. Ca să rupi fiecare fâşie la lăţimea potrivită era nevoie de ochi ageri şi mâini netemătoare.

„Iar eu am aşa ceva, să ştiţi. Să fiţi convinşi.”

Hâârrşşt.

„S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid pe pilot.”

Mâinile lui se opriră la jumătatea paginii. Se uită pe fereastră şi îşi văzu faţa lungă şi palidă suprapusă peste întunericul de afară.

„S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid şi pe englez.”

Craig Toomy nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Era în stare s-o facă? Cuprins de o uşurare crescândă, conchise că da, putea. Dar nu cât timp se aflau încă în aer, firește; englezul era foarte iute, foarte puternic şi aici, la altitudinea asta, nu dispunea de arme care să fie sigure. Dar după ce vor fi aterizat?

„Da. Dacă va fi nevoie, da.”

În definitiv, întrunirea de la Pru era programată să dureze trei zile. După toate aparenţele, sosirea sa întârziată era de neevitat, dar cel puţin va putea să explice: că fusese drogat şi luat ostatic de o agenţie guvernamentală. Asta o să-i uluiască. Parcă le şi vedea feţele surprinse în timp ce stătea în faţa celor trei sute de bancheri din toată

ţara adunaţi acolo să discute despre obligaţiuni şi datorii, bancheri care în loc de asta vor auzi adevărurile murdare despre ceea ce era în stare să facă guvernul.

„Prieteni, am fost răpit de…”

Hâârrşşt.

„…şi am reuşit să evadez numai când am…”

Hâârrşşt.

„Dacă trebuie, pot să-i omor pe-amândoi. De fapt, pot să-i omor pe toţi.”

Mâinile lui Craig Toomy începură să se mişte din nou. Rupse fâşia până la capăt, o lăsă să cadă pe podea şi o începu pe următoarea. Revista avea o mulţime de pagini, fiecare pagină putea fi ruptă în multe fâşii, iar asta însemna că avea de muncit o grămadă până să aterizeze avionul. Dar nu-şi făcea griji.

Pentru Craig Toomy nu exista „nu se poate”.

5

Laurel Stevenson nu s-a scufundat din nou în somn, dar s-a lăsat furată de o aţipeală uşoară. Gândurile ei — care începeau să semene cu nişte vise în această stare mintală lipsită de oprelişti — se îndreptară spre adevăratul motiv pentru care se ducea la Boston.

„Trebuia să-mi încep prima mea

vacanţă adevărată după zece ani”, spusese ea, dar fusese o minciună. Conţinea un mic sâmbure de adevăr, dar se îndoia că reuşise să inspire credibilitate când vorbise; nu fusese educată să mintă şi nu stăpânea prea bine tehnica. Dar nu-şi închipuia că vreunuia dintre cei rămaşi în avion i-ar fi păsat cum stau de fapt lucrurile. Nu într-o astfel de situaţie. Faptul că te duceai la Boston ca să te întâlneşti — şi aproape sigur să te culci — cu un bărbat pe care nu l-ai cunoscut niciodată pălea în faţa faptului că te îndreptai spre est într-un avion din care majoritatea pasagerilor şi întreg echipajul dispăruseră.

Dragă Laurel,

Aştept cu nerăbdare să ne întâlnim. Nici măcar nu va fi nevoie să te mai uiţi o dată la fotografia mea în momentul când o să cobori din avion. O să am atâţia fluturi în stomac[12] *încât va fi de ajuns să te uiţi după tipul care pluteşte undeva în apropierea tavanului.*

Îl chema Darren Crosby.

Nu va fi nevoie să se uite la fotografia lui; asta era adevărat. Îi memorase faţa, exact cum îi memorase cea mai mare parte

---

[12] Traducere literară a expresiei *butterflies in stomach* care în engleză înseamnă „a avea emoţii”. (*N.t.*)

dintre scrisori. Întrebarea era *de ce?* Iar la această întrebare nu avea răspuns. Nici măcar vreun indiciu. Asta nu făcea decât să dovedească din nou observaţia lui J.R.R. Tolkien: ori de câte ori ieşi pe uşă, trebuie să fii cu băgare de seamă, fiindcă trotuarul din faţa casei e de fapt un drum, iar drumul duce mereu mai departe. Dacă nu eşti atent, te poţi pomeni… ei bine… luat de val, un străin într-o ţară străină, fără să ai habar cum ai ajuns acolo.

Laurel le spusese tuturor unde se duce, dar nu spusese nimănui *de ce* se duce sau ce avea să facă. Absolvise Universitatea California cu un masterat în biblioteconomie. Deşi nu arăta ca un manechin, avea o constituţie fizică fără cusururi şi era destul de plăcută privirii. Avea un mic cerc de prieteni buni, care ar fi fost uluiţi de ceea ce avea de gând să facă: să se ducă la Boston ca să se întâlnească cu un bărbat pe care-l ştia numai prin intermediul scrisorilor, un bărbat pe care-l cunoscuse prin intermediul unor rubrici de anunţuri personale dintr-o revistă numită *Friends and Lovers.*

La drept vorbind, ea însăşi era uluită.

Darren Crosby avea un metru optzeci şi cinci, cântărea optzeci şi două de kilograme şi avea ochii de un albastru închis. Prefera scotch-ul (fără să facă excese), avea un motan pe care-l chema Stanley, era un heterosexual convins, fiind totodată un

gentleman perfect (sau cel puţin aşa susţinea) şi considera că Laurel este cel mai frumos nume pe care-l auzise vreodată. Fotografia pe care o trimisese înfăţişa un bărbat cu o faţă plăcută, deschisă, inteligentă. Laurel bănuia că era genul de bărbat care ar arăta sinistru dacă nu s-ar bărbieri de două ori pe zi. Iar asta era cam tot ce ştia.

Laurel corespondase cu vreo şase bărbaţi de-a lungul a cinci-şase ani — presupunea că e un hobby —, dar niciodată nu se aşteptase să facă pasul următor, adică, acest pas. Presupunea că se simţise atrasă de acel simţ al umorului ambiguu şi auto depreciativ al lui Darren, dar era apăsător de conştientă că adevăratele ei motive nu se aflau în persoana lui, ci într-a ei. Iar adevărata atracţie nu era chiar propria ei incapacitate de a înţelege această puternică dorinţă de a ieşi din pielea propriului personaj? Să-şi ia zborul pur şi simplu în necunoscut, cu speranţa că va fi lovită de un tip potrivit de trăsnet?

„Ce faci?”, se întrebă ea din nou.

Avionul trecu printr-o uşoară turbulenţă, reluându-şi apoi zborul lin. Laurel tresări din aţipeală şi se uită în jur. Văzu că adolescenta se aşezase pe scaunul din faţa ei. Se uita pe fereastră.

— Ce vezi? o întrebă Laurel. Vezi ceva?

— Ei bine, a răsărit soarele, spuse fata,

dar altceva, nimic.

— Şi pământul, ce-i cu el?

Laurel nu voia să se ridice şi să se uite ea însăşi. Dinah îşi sprijinea în continuare capul de ea şi Laurel nu voia s-o trezească.

— Nu-l văd. Acolo jos sunt numai nori.

Îşi întoarse privirea. Ochii i se limpeziseră şi un pic de culoare — nu multă, doar puţină — îi revenise în obraji.

— Pe mine mă cheamă Bethany Simms. Pe tine?

— Laurel Stevenson.

— Crezi c-o să scăpăm cu bine?

— Cred, spuse Laurel. Apoi adăugă fără tragere de inimă: Sper.

— Mă sperie ce ar putea să fie sub norii ăia, spuse Bethany, dar oricum eram speriată. De Boston. Maică-mea a hotărât peste noapte ce idee grozavă ar fi să petrec vreo două săptămâni cu mătuşa Shawna, cu toate că şcoala începe din nou peste zece zile. Cred că ideea era ca eu să mă dau jos din avion, ca un mieluşel nevinovat, şi după aia mătuşa Shawna să tragă sforile în ceea ce mă priveşte.

— Ce sfori?

— Păi, lasă totul deoparte şi mergi direct la cea mai apropiată clinică de dezintoxicare ca să-ncepi să te cureţi de toate relele, spuse Bethany, trecându-şi degetele răşchirate prin părul negru, tuns scurt. Lucrurile erau şi-aşa îndeajuns de

ciudate, încât chestia asta pare că face parte din acelaşi scenariu. O cercetă atent cu privirea pe Laurel şi adăugă cu seriozitate desăvârşită: Asta *chiar* se întâmplă, nu-i aşa? Fiindcă eu m-am ciupit deja. De *mai multe* ori. Şi nu s-a schimbat nimic.

— Da, e adevărat.

— Dar *nu pare* adevărat, spuse Bethany. Parc-ar fi unul dintre filmele alea stupide despre dezastre. *Aeroport 1990* sau ceva de genul ăsta. Mă tot uit în jur după nişte actori din ăia mai bătrâni, ca Wilford Brimley şi Olivia De Havilland. Trebuia să se cunoască în timpul acestei situaţii de rahat şi să se îndrăgostească, ştiai?

— Nu cred că sunt în avion, spuse Laurel pe un ton grav.

Se priviră în ochi şi, preţ de o clipă, aproape că izbucniră în râs împreună. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, poate că s-ar fi împrietenit… dar nu s-a întâmplat. Deşi n-a lipsit mult.

— Dar tu, Laurel? Ai şi tu o problemă cu filmele cu dezastre?

— Mă tem că nu, replică Laurel… şi atunci *chiar* începu să râdă. Pentru că imediat îi fulgeră prin minte replica, cu litere mari, de neon roşu: „Mincinoaso!”

Bethany duse o mână la gură şi chicoti.

— Dumnezeule, spuse ea după o clipă. Asta chiar că le întrece pe toate, ştii?

Laurel încuviinţă din cap.

— Ştiu. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ai nevoie de dezintoxicare, Bethany?

— Nu ştiu.

Se întoarse din nou cu privirea la fereastră. Zâmbetul îi dispăruse şi vocea îi devenise morocănoasă.

— S-ar putea să am nevoie. Credeam la un moment dat că mi se-ntâmplă numai la petreceri, dar acum nu mai ştiu. Cred că a scăpat de sub control. Dar să fiu expediată în halul ăsta... mă simt ca un porc dus la abator.

— Îmi pare rău, spuse Laurel, dar în acelaşi timp îi părea rău pentru ea însăşi.

Fetiţa oarbă o „adoptase” deja; nu mai avea nevoie de încă o adopţie. Acum, când se trezise din nou pe deplin, se simţi speriată — foarte speriată. Nu voia să se afle în preajma camionului de salubritate al acestei fete dacă avea de gând să se descotorosească de încărcătura de anxietate care o apăsa. Gândul o făcu din nou să zâmbească larg; pur şi simplu nu se putea abţine. Asta chiar că le întrece pe toate! Chiar aşa!

— Şi mie-mi pare rău, spuse Bethany, dar cred că nu e momentul potrivit să ne facem griji în privinţa asta, nu?

— Da, cred că nu e, spuse Laurel.

— În filmele alea cu aeroporturi, nu s-a-ntâmplat ca pilotul să dispară, nu?

— Din câte-mi amintesc eu, nu.

— E aproape şase. Mai avem două ore şi jumătate.

— Da.

— Măcar dacă lumea ar fi tot acolo, spuse Bethany, ar fi de ajuns pentru început. O privi din nou cu atenţie pe Laurel. Nu cred că ai la tine vreun pic de iarbă, nu?

— Mi-e teamă că nu.

Bethany ridică din umeri şi-i adresă lui Laurel un zâmbet ostenit care, într-un mod ciudat, părea învingător.

— Ei bine, spuse ea, mi-ai luat-o înainte… mie mi-e doar teamă.

6

Ceva mai târziu, Brian Engle îşi verifică direcţia, viteza de zbor, cifrele şi hărţile de navigaţie. La final, îşi verifică şi ceasul de la mână. Era opt şi două minute.

— Ei bine, spuse el către Nick, fără să se uite în jur, cred că a sosit momentul. Acum ori niciodată.

Întinse mâna şi acţionă butonul care activa apelul de strângere a centurilor de siguranţă. Soneria scoase un sunet jos şi plăcut. Apoi comută intercomul şi luă microfonul.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte din nou căpitanul Engle. În acest moment ne aflăm deasupra Oceanului Atlantic, la aproximativ 50 de kilometri est de coasta statului Maine, şi foarte curând voi începe prima noastră coborâre în zona Bangor. În

condiţii normale, n-aş fi acţionat atât de devreme semnalul de prindere a centurilor de siguranţă, dar condiţiile de acum nu sunt deloc normale, iar maică-mea-mi spunea mereu că prudenţa este partea cea mai bună a curajului. Ca să rămânem în acelaşi spirit, vreau să vă asiguraţi că aveţi bine prinse centurile cu pricina. Condiţiile de sub noi nu arată deosebit de ameninţătoare, dar întrucât nu am comunicaţii radio, vremea va fi pentru noi toţi o mare surpriză. Tot trag nădejde ca norii să se destrame şi chiar am văzut câteva mici spărturi deasupra Vermontului, dar mă tem că s-au închis la loc. Pot să vă spun din experienţa de pilot că norii pe care-i vedeţi jos nu-mi sugerează o vreme foarte nefavorabilă. Cred că la Bangor e înnorat, cu ceva ploi slabe. În acest moment, începe coborârea. Vă rog să vă păstraţi calmul; toată aparatura mea de bord e luminată în verde şi toate procedurile de aici, din cabina de comandă, se păstrează în limitele unor activităţi de rutină.

Brian nu se obosi să programeze pilotul automat pentru coborâre şi începu să dirijeze procesul singur. Avionul făcu o întoarcere lungă şi lentă, iar scaunul pe care stătea Brian se înclină uşor înainte în momentul când Boeing-ul 767 începu să coboare încet spre norii aflaţi la 1 200 de metri.

— Foarte liniştitor discursul, spuse Nick. Trebuia să te faci politician, amice.

— Mă-ndoiesc că în clipa asta se simte careva foarte liniştit, spuse Brian. Eu ştiu că nu mă simt.

De fapt, era mai înspăimântat decât fusese vreodată de când pilota avioane. Prin comparaţie cu situaţia de acum, depresurizarea care apăruse la Cursa 7 de la Tokyo părea o defecţiune minoră. Inima îi bătea rar şi cu putere, ca o tobă funerară. Înghiţi în sec şi auzi un clic în gât. Cursa 29 trecuse de 9 100 de metri, continuând să coboare. Norii albi, uniformi, se vedeau acum mai aproape. Se întindeau pe întreg orizontul, asemenea unei neobişnuite podele de sală de dans.

— Sunt speriat de moarte, amice, spuse Nick Hopewell cu o voce răguşită, stranie. Am văzut oameni murind în Falklands, chiar m-am ales cu un glonţ în picior acolo, genunchiul de teflon o dovedeşte, şi n-a lipsit mult să fiu omorât de explozia unui camion-capcană la Beirut — asta s-a-ntâmplat în ‘82 —, dar niciodată n-am fost mai speriat ca acum. O parte din mine ar vrea să te-nhaţe şi să te facă să ne duci înapoi, sus, cât poate să urce aparatul ăsta.

— N-ar servi la nimic, replică Brian. Nici vocea lui nu mai era sigură, reflectând bătăile inimii prin variaţii infime. Aminteşte-ţi ce-am spus mai devreme — nu putem rămâne aici, sus, o veşnicie.

— Ştiu. Dar mă tem de ceea ce se află sub norii ăia. Sau de ceea ce *nu* se află.

— Ei bine, o să aflăm împreună.

— Nu avem ce face în privinţa asta, nu, amice?

— Absolut nimic.

Avionul trecu de 7 600 de metri, continuând să coboare.

7

Toţi pasagerii se aflau în cabina principală. Li se alăturase chiar şi cheliosul, care se încăpăţânase în cea mai mare parte a timpului să stea în fotoliul lui de la clasa business. Şi toţi erau treji, cu excepţia bărbosului din spatele avionului. Îl auzeau sforăind fără griji, iar Albert Kaussner se simţi atins o clipă de o invidie aprigă, dorindu-şi ca el să fie cel care să se trezească după ce vor fi ajuns la sol, în siguranţă, aşa cum era foarte probabil să se întâmple cu individul bărbos, şi să spună ceea ce bărbosul avea să spună, cu mare probabilitate: „Unde naiba suntem?”

În afară de sforăit, singurul sunet care se mai auzea era hârşâitul uşor al fâşiilor de hârtie rupte de Craig Toomy din revista de la bordul avionului. Omul stătea cu pantofii îngropaţi într-o grămadă mare de fâşii de hârtie.

— Vrei să-ncetezi o dată? îi spuse Don

Gaffney. Mă face să mă urc pe pereţi, amice.

Craig întoarse capul şi se uită la Don Gaffney cu nişte ochi mari, blânzi, goliţi de expresie. Apoi întoarse capul din nou. Ridică pagina de care se ocupa în acele clipe — întâmplător, jumătatea estică a hărţii cu cursele Companiei American Pride.

Hââărrrşşt.

Don Gaffney deschise gura să zică ceva, apoi o închise la loc.

Laurel îşi pusese braţul pe după umerii lui Dinah. Aceasta ţinea mâna liberă a lui Laurel cu ambele sale mâini.

Albert stătea cu Robert Jenkins, chiar în faţa lui Gaffney. În faţa lui se afla fata cu părul negru, tuns scurt. Se uita pe fereastră şi avea trupul atât de ţeapăn încât ai fi zis că are un schelet metalic. Iar în faţa ei stătea Cheliosul de la clasa business.

— În fine, bine măcar c-o să putem hali ceva! spuse el cu glas tare.

Nimeni nu-i răspunse. Cabina principală părea învelită cu un strat rigid de tensiune. Albert Kaussner îşi simţea fiecare fir de păr de pe corp stând în poziţie de drepţi. Încercă să găsească mantia liniştitoare a lui Ace Kaussner, acel duce al deşertului, acel baron din Buntline, dar nu dădu de el. Ace plecase în concediu.

Norii erau mult mai aproape. Îşi pierduseră aspectul neted. Laurel putea acum să vadă curburi pufoase şi creneluri

blânde pline de umbrele zorilor. Se întrebă dacă Darren Crosby se mai afla acolo jos, aşteptând-o răbdător pe aeroportul Logan, la una dintre porţile la care soseau de obicei cursele American Pride. Constată fără prea mare surprindere că nu-i păsa chiar aşa de mult, indiferent cum stăteau lucrurile. Privirea îi era atrasă de nori şi uită complet de Darren Crosby, căruia-i plăcea scotch-ul (deşi cu moderaţie) şi susţinea că e un gentleman adevărat.

Îşi imagină o mână, o mână uriaşă de culoare verde, croindu-şi drum pe neaşteptate prin norii aceia şi înşfăcând avionul 767, aşa cum un copil supărat ar înhăţa o jucărie. Îşi imagină acea mână *strângându-se,* văzu combustibilul de reactor explodând în flăcări portocalii printre încheieturile gigantice ale degetelor şi închise ochii preţ de o clipă.

„Nu vă duceţi acolo jos!” ar fi vrut să strige. „Vă rog, nu vă duceţi acolo jos!”

Dar ce alternativă ar fi avut? Ce alternativă?

— Sunt foarte speriată, spuse Bethany Simms cu o voce neclară şi nesigură.

Se mută pe unul dintre scaunele din secţiunea centrală, îşi prinse centura de siguranţă şi-şi apăsă uşor talia cu mâinile.

— Cred c-o să leşin.

Craig Toomy se uită fugitiv la ea, după care începu să rupă o nouă fâşie din harta de

zbor. După o clipă, Al bert îşi desfăcu centura, se ridică, se aşează lângă Bethany şi-şi prinse din nou centura. De cum făcu asta, fata îi strânse mâinile. Avea pielea rece ca marmura.

— O să fie în regulă, spuse el, străduindu-se să pară dur şi neînfricoşat, străduindu-se să vorbească asemenea celui mai iute evreu de la vest de Mississippi. Dar nu reuşi să vorbească decât ca Albert Kaussner, un tânăr violonist de şaptesprezece ani, care mai avea puţin şi făcea pe el.

— Sper..., dădu ea să spună, dar deodată Cursa 29 începu să se zgâlţâie.

Bethany ţipă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Dinah pe Laurel cu o voce subţire, neliniştită. A păţit ceva avionul? O să ne prăbuşim?

— Nu cr...

Vocea lui Brian se auzi în difuzoare.

— Aceasta e doar o turbulenţă uşoară, oameni buni, spuse el. Vă rog să vă păstraţi calmul. E posibil să dăm peste chestii mai dure când vom pătrunde în nori. Cei mai mulţi dintre voi aţi mai trecut prin chestii din astea, aşa că vă rog să vă liniştiţi.

Hâârrrşşt.

Don Gaffney se uită din nou la bărbatul îmbrăcat în jerseu cu guler la baza gâtului şi simţi un imbold subit, aproape irezistibil, să smulgă revista din mâinile individului ăluia

ciudat şi să-nceapă să-l lovească în cap cu ea.

Norii se apropiaseră foarte mult. Robert Jenkins vedea umbra neagră a avionului gonind peste suprafaţa lor albă chiar sub avion. În scurtă vreme, aparatul avea să-şi sărute propria umbră şi să dispară. Niciodată în viaţa lui nu avusese o premoniţie, dar în acel moment avu una pe care o simţea sigură şi completă. „Când vom trece prin norii ăia, vom vedea ceva ce nici o făptură omenească nu a mai văzut vreodată. Va fi ceva care depăşeşte limitele credibilului… şi totuşi vom fi obligaţi să credem. Nu vom avea de ales.”

Mâinile sale strânseră cu putere braţele scaunului. O picătură de sudoare i se prelinse într-un ochi. În loc să ridice palma să o şteargă, Jenkins încercă să scape de senzaţia de usturime clipind. Îşi simţea mâinile ţintuite de braţele scaunului.

— O să fie totul în regulă? întrebă Dinah cuprinsă de agitaţie. Mâinile ei erau încleştate peste cele ale lui Laurel. Erau mici, dar strângeau cu o forţă aproape dureroasă. Chiar o să fie totul în regulă?

Laurel se uită pe fereastră. Acum avionul 767 trecea uşor peste crestele norilor şi primele fuioare albicioase trecură pe lângă hublou. Avionul fu scuturat de o nouă serie de zdruncinături şi se văzu nevoită să-şi înăbuşe un geamăt. Pentru prima oară în

viaţa ei, teroarea îi creă o senzaţie de rău fizic.

— Aşa sper, draga mea, spuse ea. Aşa sper, dar zău că nu ştiu.

8

— Ce se vede pe ecranul radarului, Brian? întrebă Nick. Ceva neobişnuit? Apare măcar ceva?

— Nu, spuse Brian. Zice doar că planeta e acolo jos, cam atât. Suntem…

— Stai, spuse Nick. Glasul i se auzi încordat, strangulat, de parcă gâtlejul i s-ar fi contractat la dimensiuni minuscule. Urcă înapoi. Să gândim bine ce avem de făcut. Să aşteptăm să se destrame norii…

— N-avem nici timp, nici combustibil destul.

Ochii lui Brian erau ţintuiţi asupra instrumentelor. Avionul începu din nou să se zgâlţâie. Efectuă cu gesturi mecanice corecţiile necesare.

— Ţin-te bine. Intrăm.

Împinse maneta în faţă. Acul altimetrului începu să se mişte mai vioi sub cadranul de sticlă. Cursa 29 pătrunse în nori. Pentru o clipă, coada aparatului rămase ieşită în afară, spintecând suprafaţa pufoasă precum dorsala unui rechin. O clipă mai târziu dispăru şi ea, iar cerul rămase pustiu… ca şi cum nicicând nu trecuse pe acolo vreun

avion.

Capitolul 4

ÎN NORI.
BUN VENIT LA BANGOR.
UN ROPOT DE APLAUZE.
RAMPA DE SALVARE ŞI BANDA TRANSPORTOARE.
TĂCEREA TELEFOANELOR CARE NU SUNĂ.
CRAIG TOOMY FACE O EXCURSIE COLATERALĂ.
AVERTISMENTUL FETIŢEI OARBE.

1

În cabina principală o întunecime de amurg târziu luă locul luminii solare strălucitoare şi avionul începu să se zdruncine mai tare. După o zgâlţâitura deosebit de aspră, Albert simţi o apăsare pe umărul drept. Se uită într-acolo şi văzu capul lui Bethany rezemat de umărul lui, greu ca un bostan copt. Fata leşinase.

Avionul făcu un nou salt şi se auzi o bufnitură puterea dinspre clasa întâi. De data asta ţipă Dinah şi Gaffney se pomeni strigând:

— Ce-a fost asta? *Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta?*

— Cărucioarele pentru băuturi, spuse Bob Jenkins cu o voce joasă şi seacă. Încercă să vorbească mai tare, ca să poată fi auzit de toţi ceilalţi, dar constată că-i era imposibil. Cărucioarele pentru băuturi au fost lăsate libere, aţi uitat? Cred că s-au deplasat pe…

Avionul execută un salt ameţitor, coborî cu un trosnet strident, iar cărucioarele cu băuturi se rostogoliră cu zgomot. Paharele se sparseră. Dinah ţipă din nou.

— Totul e-n regulă, spuse Laurel cuprinsă de frenezie. Nu mă mai ţine aşa strâns, Dinah, draga mea, e-n regulă…

— Te rog, nu vreau să mor! Nu vreau *să mor!*

— Turbulenţe normale, oameni buni. Venind prin difuzoare, vocea lui Brian părea calmă… dar lui Bob Jenkins i se păru că distinge în acea voce o groază abia stăpânită. Păstraţi-vă…

O nouă zdruncinătură făcu avionul să se înalţe brusc şi să se balanseze. Alte pahare şi sticle căzură de pe cărucioarele răsturnate.

— … calmul, termină Brian ce avu de spus.

Din cealaltă parte a culoarului faţă de poziţia lui Gaffney se auzi: *hâârrşşt.*

Gaffney se întoarse într-acolo:

— Încetează imediat, ticălosule, dacă nu vrei să vin să-ţi bag pe gât ce-a mai rămas din revista aia.

Craig îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Numai să-ncerci, măgar ramolit ce eşti.

Avionul făcu un nou salt. Albert se aplecă spre Bethany, în direcţia ferestrei. Sânii ei moi i se lipiră de braţ şi pentru prima oară în ultimii cinci ani, acea senzaţie nu îi goli mintea de orice alte gânduri. Privi îndelung pe fereastră, căutând cu disperare o spărtură în nori, încercând să provoace cu puterea voinţei o spărtură în nori. Nu se vedeau decât nuanţe de cenuşiu-întunecat.

2

— Cât de jos e plafonul ăsta, amice? întrebă Nick. Acum, când se aflau în pătura de nori, părea mai calm.

— Nu ştiu, spuse Brian. Dar pot să-ţi spun că mai jos decât am sperat.

— Ce se-ntâmplă dacă nu mai ai spaţiu de manevră?

— Dacă instrumentele mele dau nişte indicaţii chiar şi uşor eronate, ne prăbuşim în ocean, spuse el pe un ton categoric. Totuşi mă-ndoiesc că ar fi inexacte. Dacă ajung până pe la 150 de metri şi tot nu apare nimic, urcăm din nou şi ne-ndreptăm spre Portland.

— Poate c-ar trebui să mergem într-acolo chiar din acest moment.

Brian clătină din cap.

— Acolo vremea e aproape întotdeauna mai rea ca aici.

— Ce părere ai de Presque Isle? Nu-i acolo o bază SAC[13] pentru aparatele cu rază lungă de acţiune?

Brian avu la dispoziţie doar o clipă în care să-şi spună ca individul ăsta chiar ştia mai multe decât ar fi trebuit.

— N-avem cum s-ajungem până acolo. Ne-am prăbuşi în pădure.

— Înseamnă că nici la Boston nu putem să ajungem.

— Poţi să pariezi pe chestia asta.

— Amice, asta începe să arate ca o decizie proastă.

Avionul întâlni încă un curent invizibil de turbulenţă, care-l făcu să tremure ca un câine atins de o răceală cumplită. Brian auzi ţipete înăbuşite dinspre cabina principală chiar pe când efectua corecţiile necesare şi ar fi dorit să le spună tuturor că asta nu era nimic, că aparatul 767 putea să treacă fără probleme prin turbulenţe de douăzeci de ori mai intense. Adevărata problemă era plafonul de nori.

— Încă n-am reuşit să ieşim, spuse el.

Altimetrul rămăsese la 670 de metri.

---

[13] SAC — abreviere de la *Strategic Air Command,* Comandamentul Strategic al Forţelor Aeriene Americane. (*N. t.*)

— Dar chiar că ni se cam termină spaţiul de manevră.

— Ar… Brian se întrerupse. Se simţi inundat de un val răcoritor de uşurare. Uite că totuşi, spuse el, ieşim din nori.

În faţa botului negru al Boeing-ului 767, stratul de nori se rarefia cu repeziciune. Pentru prima oară de când trecuseră în zbor peste Vermont, Brian zări o fantă transparentă în pătura cenuşiu-albicioasă. Prin ea văzu culoarea plumburie a Oceanului Atlantic.

Luă microfonul conectat la difuzoarele cabinei principale şi spuse:

— Doamnelor şi domnilor, am atins plafonul. Mă aştept ca această turbulenţă minoră să se domolească după ce trecem de ea. În câteva minute, veţi auzi un bufnet venit dinspre burta avionului. Acela va fi trenul de aterizare, care va coborî şi se va fixa în poziţie. Voi continua coborârea în zona Bangor.

Închise microfonul şi se întoarse scurt către omul aşezat în scaunul navigatorului.

— Urează-mi noroc, Nick.

— Oh, din toată inima, amice… din toată inima.

3

Laurel privea fără să mai respire pe fereastră. Norii se destrămau cu repeziciune.

Văzu câteva frânturi din imaginea oceanului: valuri, crestele albe ale valurilor, apoi o stâncă mare care ieşea din apă, precum colţul unui monstru mort. Zări şi o străfulgerare portocalie, care ar fi putut să fie o geamandură.

Trecură peste o insulă mică, acoperită de păduri şi, întinzându-şi gâtul, izbuti să vadă coasta aflată chiar în faţa lor. Şuviţe de nor fumurii îi obturară vederea preţ de patruzeci şi cinci de secunde nesfârşite. Când acestea dispărură, avionul se afla din nou deasupra uscatului. Trecură peste o câmpie; un petic de pădure; ceva ce semăna cu un iaz.

„Dar unde sunt casele? Unde sunt drumurile, maşinile, clădirile şi stâlpii de înaltă tensiune?”

Apoi lăsă să-i scape un ţipăt.

— Ce-a fost asta? aproape că ţipă şi Dinah. Ce este, Laurel? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic! strigă ea triumfător.

Jos se putea vedea acum un drum îngust care ducea într-un sătuc aflat pe malul mării. De aici, de sus, părea un orăşel-jucărie cu maşini-jucărie parcate pe strada principală. Văzu o turlă de biserică, o balastieră, un teren de base-ball.

— Nu s-a-ntâmplat nimic! *Toate sunt la locul lor! Au rămas la locul lor!*

Din spatele ei vorbi Robert Jenkins. Avea o voce calmă, echilibrată şi profund

înspăimântată.

— Doamnă, spuse el. Mă tem că vă înşelaţi amarnic.

4

Un avion de pasageri lung, de culoare albă, zbura încet deasupra solului la 55 de kilometri de Aeroportul Internaţional din Bangor. Pe coada lui stătea scris cu cifre mari, semeţe, numărul 767. De-a lungul fuzelajului, cuvintele AMERICAN PRIDE erau scrise cu litere înclinate în spate, pentru a sugera viteza. De o parte şi de alta a botului era imprimată sigla companiei aeriene: un vultur mare, de culoare roşie. Aripile sale întinse erau presărate cu stele albastre; avea ghearele încovoiate şi capul uşor înclinat. Asemenea avionului pe care-l decora, vulturul părea să se pregătească de aterizare.

Uriaşa pasăre metalică nu desenă nici o umbră pe solul de sub ea în timp ce zbura spre grupul de clădiri dinaintea sa. Nu ploua, dar dimineaţa era cenuşie şi lipsită de soare. Burta aparatului se deschise. Şasiul se lăsă în jos şi se desfăşură. Roţile se fixară în poziţie sub carena avionului şi sub zona cockpit-ului.

Cursa 29 American Pride se înscrise pe culoarul de zbor spre Bangor, înclinându-se uşor spre stânga. Căpitanul Engle era acum în măsură să-şi corecteze cursul vizual, lucru

pe care-l şi făcu.

— Îl văd! ţipă Nick. Văd aeroportul! Dumnezeule, ce privelişte minunată!

— Dacă-l vezi, înseamnă că nu stai pe scaun, spuse Brian, fără să se întoarcă. Nu avea timp să se întoarcă. Prinde-ţi centura şi taci din gură!

Dar acea lungă pistă de aterizare *era* o privelişte minunată.

Brian centră botul avionului pe ea şi continuă să coboare de-a lungul culoarului, ajungând de la 300 de metri la 250. Dedesubt, o pădure de brazi aparent nesfârşită trecu pe sub aripile Cursei 29. În cele din urmă, pădurea lăsă locul unui grup de clădiri — ochii neobosiţi ai lui Brian înregistrară automat amestecul obişnuit de moteluri, staţii de benzină şi restaurante *fast-food* — după care trecură pe deasupra râului Penobscot şi pătrunseră în spaţiul aerian Bangor. Brian verifică din nou tabloul de bord, observă că are lumini verzi pe flapsuri şi apoi încercă din nou să ia legătura cu aeroportul... deşi ştia că n-are nici o şansă.

— Turnul de control Bangor, aici Cursa 29, spuse el. Declar o situaţie de urgenţă. Repet, *declar o situaţie de urgenţă.* Dacă aveţi trafic pe pistă, eliberaţi-o. Cobor!

Se uită la indicatorul de viteză tocmai la timp ca să-l vadă scăzând sub 225, viteza la care, teoretic, era obligat să aterizeze. Sub

el, copacii tot mai rari făcură loc unui teren de golf. Zări în treacăt reclama luminoasă de culoare verde a unui Holiday Inn şi apoi luminile care marcau capătul pistei de aterizare — pe care era pictat cu cifre mari, albe, numărul 33 — apropiindu-se în mare viteză.

Luminile nu erau nici roşii, nici verzi.

Pur şi simplu erau stinse.

Nu era timp să se gândească la asta. Nu era timp să se gândească la ce li s-ar fi putut întâmpla dacă un Learjet uriaş sau un mic dar dolofan avion privat model Doyka ar fi apărut pe neaşteptate în faţa lor pe pistă. Acum nu era timp pentru nimic altceva în afară de aterizare.

Trecură peste o scurtă fâşie acoperită de buruieni şi pietriş, după care pista din beton se desfăşură la zece metri sub avion. Trecură peste primul grupaj de dungi albe, apoi îşi făcură apariţia urmele imprimate în asfalt ale roţilor, provenite probabil de la avioanele cu reacţie ale Gărzii Naţionale Aeriene.

Brian dirijă cu maximă grijă coborârea pe pistă a aparatului 767. Al doilea grup de dungi trecu fulgerător pe sub ei... iar o clipă mai târziu se simţi o uşoară zdruncinătură în momentul în care trenul principal de aterizare atinse solul. Acum Cursa 29 gonea de-a lungul Pistei 33 cu peste 190 de kilometri la oră, cu botul uşor ridicat şi aripile

înclinate la un unghi moderat. Brian acţionă flapsurile şi inversă reactoarele. O nouă zdruncinătură, mai uşoară decât prima, se făcu simţită când şi trenul secundar atinse pista.

Apoi avionul îşi micşoră viteza de rulare, de la 190 la 160, de la 160 la 130, de la 130 la 65, de la 65 de kilometri la oră la viteza de alergare a unui om.

Se terminase. Aterizaseră.

— O aterizare de rutină, spuse Brian. Nimic deosebit.

Apoi oftă îndelung şi cu nesaţ, făcând avionul să se oprească la aproape 400 de metri de următoarea pistă de rulare. Pe neaşteptate, un noian de fiori îi scutură corpul suplu. Când îşi duse mâna la faţă, palma i se umplu de o sudoare călduţă. Se uită la ea şi scoase un râset slab.

Simţi o mână aşezându-i-se pe umăr.

— Totul e-n regulă, Brian?

— Da, spuse el şi luă din nou microfonul intercomului. Doamnelor şi domnilor, spuse el, bun venit la Bangor.

De undeva, din spate, Brian auzi un cor de urale şi râse din nou.

Lui Nick Hopewell nu-i ardea de râs. Stătea aplecat peste scaunul lui Brian şi se uita afară, pe fereastra cockpit-ului. Nimic nu se mişca pe păienjenişul pistelor de aterizare. Nimic nu se mişca pe pistele de rulare. Pe întreaga suprafaţă de asfalt, nu se

vedea mişcându-se nici un camion sau vehicul al serviciului de securitate. Zări câteva vehicule, mai văzu un avion de transport militare — un C-12 — parcat pe o pistă de rulare exterioară şi un Delta 727 parcat în apropierea uneia dintre rampele telescopice pentru pasageri, dar acestea erau nemişcate ca nişte statui.

— Mulţumesc pentru urarea de bun venit, prietene, spuse Nick încetişor. Aprecierea mea profundă izvorăşte din faptul că, după toate aparenţele, eşti singurul care ne va face o asemenea urare. Locul ăsta e complet părăsit.

5

În ciuda tăcerii radio prelungite, Brian nu era dispus să accepte aprecierea lui Nick... dar în momentul când opri aparatul într-un punct aflat între două piste de rulare ale terminalului pentru pasageri, constată că-i era imposibil să creadă altceva. Nu era vorba doar de absenţa oamenilor sau de faptul că nici măcar o maşină a securităţii aeroportului nu venise în grabă să vadă ce era cu apariţia neaşteptată a acestui 767. Era un aer de ne însufleţire absolută, ca şi cum Aeroportul Internaţional din Bangor fusese părăsit de o mie de ani sau de o sută de mii de ani. O remorcă trasă de un jeep, cu câteva bagaje împrăştiate pe platformă, era

parcată sub aripa unui avion Delta. La ea se tot întorcea privirea lui Brian în timp ce dirija aparatul cât mai aproape posibil de terminal, pentru parcare. Cele zece-douăsprezece bagaje arătau la fel de străvechi ca nişte artefacte antice exhumate de pe situl vreunei fabuloase cetăţi antice. „Mă întreb dacă tipul care a descoperit mormântul lui Tutankamon s-a simţit la fel ca mine acum”, îşi zise el.

Opri motoarele şi rămase nemişcat o clipă. Nu se auzea nici un alt sunet în afară de susurul slab al unei unităţi auxiliare de electricitate — una din patru — din spatele avionului. Mâna lui Brian se mută spre un comutator ce avea eticheta CIRCUIT ENERGETIC INTERN şi chiar îl atinse înainte de a-şi trage mâna înapoi. Dintr-o dată nu mai voia să închidă de tot instalaţia. Nu avea nici un motiv să n-o facă, dar glasul instinctului era foarte puternic.

„Şi-apoi”, gândi el, „nu cred că e cineva prin preajmă care să facă scandal că se iroseşte combustibilul… atât cât o mai fi rămas de irosit.”

Deodată îşi desfăcu harnaşamentul de siguranţă şi se ridică.

— Şi-acum, ce facem, Brian? întrebă Nick.

Acesta se ridicase şi el şi abia atunci Brian observă că Nick era cu cel puţin zece centimetri mai înalt ca el. Îşi zise: „Am fost la

comandă. Din primul moment în care s-a întâmplat chestia asta ciudată — sau, ca să fiu mai exact, din clipa în care am *descoperit* că s-a întâmplat — am fost la comandă. Dar cred că asta are să se schimbe în foarte scurt timp.”

Descoperi că nu-i pasă. Pilotarea avionului 767 prin stratul de nori îi storsese până şi ultima picătură de curaj pe care o avea, nu se aştepta la mulţumiri fiindcă-şi păstrase cumpătul şi-şi făcuse meseria. Curajul era unul dintre lucrurile pentru care era plătit. Îşi aminti ce îi spusese cândva un pilot: „Brian, unul singur e motivul pentru care ăştia ne plătesc cu o sută de mii de dolari sau mai mulţi pe an. Ei ştiu că aproape fiecare pilot ajunge în cariera lui la un episod de treizeci-patruzeci de secunde în care felul cum reacţionează este esenţial. Ne plătesc ca să nu îngheţăm când, în sfârşit, vin acele secunde.”

A fost foarte bine că raţiunea ţi-a spus că a trebuit să aterizezi, cu nori sau fără nori, că pur şi simplu nu aveai de ales; terminaţiile tale nervoase au continuat prin a-ţi transmite vehement vechiul avertisment, telegrafiind vechea şi cutremurătoare teroare a necunoscutului. Chiar şi Nick, indiferent ce era şi ce făcea la sol, dorise să se îndepărteze de nori când ajunseseră la momentul hotărâtor. El şi toţi ceilalţi avuseseră nevoie de Brian, ca să le susţină

curajul. Acum coborâseră şi nu era nici un monstru sub nori; doar această linişte stranie şi o remorcă pentru bagaje goală, stând sub aripa unui avion Delta 727.

„Aşa că, dacă vrei să preiei comanda şi să fii căpitanul, prietene sucitor de nasuri, ai binecuvântarea mea. Dacă vrei, îţi dau voie chiar să porţi şapca mea. Dar nu înainte de a ne da jos din avion. Până când tu şi restul cârdului de gâşte veţi pune piciorul pe pământ, răspunderea pentru soarta voastră e a mea."

Dar Nick îi pusese o întrebare şi Brian îşi zise că omul merita un răspuns.

— Acum coborâm din avion şi vedem care-i treaba, spuse el strecurându-se pe lângă englez.

Nick îl opri punându-i mâna pe umăr.

— Crezi că…

Brian se simţi cuprins de un acces de mânie subită care nu-i stătea în fire. Se scutură de mâna lui Nick.

— Cred c-o să ne dăm jos din avion, spuse el. N-are cine să ne întindă rampa telescopică şi nici să ne aducă scara, aşa că o să folosim ieşirea de urgenţă. După asta n-ai decât să crezi ce vrei, *amice.*

Intră hotărât în compartimentul de clasa I… şi nu lipsi mult să se împiedice de căruciorul pentru băuturi, care stătea răsturnat pe o parte. O mulţime de pahare se spărseseră, iar mirosul de alcool te făcea să

lăcrimezi. Păşi peste cărucior. Nick îl prinse din urmă în partea din spate a compartimentului.

— Brian, te rog să mă scuzi dacă am spus ceva care te-a jignit. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

— Nu m-ai jignit, spuse Brian. Atât doar că în ultimele zece ore şi ceva am avut de-a face cu o scurgere de presiune deasupra Oceanului Pacific, am aflat că fosta mea soţie a murit la Boston, într-un stupid incendiu de apartament şi, în plus, am constatat că Statele Unite nu mai există. Sunt puţin cam năucit.

Trecu prin clasa business şi ajunse în cabina principală. Preţ de o clipă, domni o linişte desăvârşită; cei de acolo nu făceau decât să se uite la el, cu nişte expresii tâmpe, de oameni care nu pricep nimic din ceea ce li se întâmplă.

Deodată, Albert Kaussner începu să aplaude.

După o clipă, Bob Jenkins i se alătură… şi Don Gaffney… şi Laurel Stevenson. Cheliosul se uită în jur şi începu şi el să aplaude.

— Ce este? o întrebă Dinah pe Laurel. Ce se-ntâmplă?

— E căpitanul, spuse Laurel, după care începu sa plângă. E căpitanul care ne-a adus pe pământ, în siguranţă.

Atunci Dinah începu şi ea să aplaude.

Brian se holbă la ei, uluit. Din spatele lui, Nick adoptă şi atitudinea generală. Ceilalţi îşi desfăcură centurile de siguranţă şi se ridicară în picioare, aplaudându-l pe căpitan. Singurele trei persoane care nu li se alăturaseră erau Bethany, care leşinase, bărbosul, care continua să sforăie în rândul din spate, şi Craig Toomy, care le aruncă tuturor o privire stranie, ca de om picat de pe lună, şi începu să rupă în fâşii o nouă pagină de revistă.

6

Brian simţi cum roşeşte — chestia asta era prea de tot. Ridică mâinile, dar pe moment ceilalţi continuară, ignorându-i semnalul.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog… vă rog… vă asigur că a fost o aterizare cât se poate de normală…

— „Lăsaţi, domniţă… n-a fo’ nici o mare brânză”, spuse Bob Jenkins, imitându-l destul de reuşit pe Gary Cooper, iar Albert izbucni în râs.

Lângă el, Bethany deschise ochii şi se uită ameţită în jur.

— Am aterizat şi suntem vii, nu-i aşa? spuse ea. Doamne Dumnezeule! E nemaipomenit! Credeam c-o s-o mierlim cu toţii!

— Vă rog, spuse Brian.

Ridicase mâinile mai sus şi acum se simţea, în mod ciudat, asemenea lui Richard Nixon, acceptând nominalizarea din partea partidului său pentru încă patru ani. Trebuia să se împotrivească unor hohote de râs, bruşte şi stridente. Nu putea să reacţioneze aşa; pasagerii n-ar fi înţeles. Aceştia doreau un erou şi îl aleseseră pe el. N-avea decât să accepte postura şi... s-o folosească. În definitiv, încă nu-i dăduse jos din avion.

— Vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie!

Încetară să aplaude unul câte unul şi se uitară la el întrebător — toţi, în afară de Craig, care, cu un gest subit şi hotărât, aruncă revista cât colo. Îşi desfăcu centura, se ridică şi păşi pe culoar, împingând cu piciorul într-o parte grămada de fâşii de hârtie. Începu să scotocească în compartimentul de deasupra scaunului, cu o privire încruntată, de om concentrat.

— V-aţi uitat pe fereastră afară, aşa că ştiţi la fel de multe ca şi mine, spuse Brian. Majoritatea pasagerilor şi întreg echipajul acestui avion au dispărut în timp ce noi dormeam. E o situaţie îndeajuns de trăsnită, dar acum se pare că ne confruntăm cu o situaţie şi mai trăsnită. După toate aparenţele, o mare parte dintre ceilalţi oameni au dispărut şi ei... dar logica ne sugerează că alţi oameni ar trebui să fie pe undeva, *prin preajmă.* Aşa cum noi am supravieţuit celor întâmplate, indiferent ce-o

fi fost, şi alţii trebuie să fi supravieţuit.

Bob Jenkins, autorul de romane poliţiste, şopti ceva ca pentru sine. Albert îl auzi, dar nu putu să-i desluşească spusele. Se întoarse pe jumătate în direcţia lui Jenkins chiar în clipa în care acesta murmură din nou cele două cuvinte. De data asta, Albert le auzi: *logică falsă.*

— Cred că cea mai bună cale de a ieşi din această situaţie este să luăm lucrurile pe rând. Primul pas este să coborâm din avion.

— Eu mi-am cumpărat bilet pentru Boston, spuse Craig Toomy cu o voce calmă, raţională. La Boston vreau să ajung.

Nick ieşi la iveală din spatele lui Brian. Craig se uită la el şi privirea i se îngustă. Preţ de o clipă, arătă din nou ca o pisică ţâfnoasă. Nick ridică o mână cu degetele îndoite şi îşi mişcă încheieturile degetelor într-un gest ce amintea de prinderea nasului ca-ntr-un cleşte. Craig Toomy, care fusese cândva obligat să stea cu un chibrit aprins între degetele de la picioare în timp ce maică-sa îi cânta „La mulţi ani”, înţelese de îndată mesajul. Întotdeauna fusese un elev care pricepea repede. Şi putea să aştepte.

— Vom fi nevoiţi să folosim rampa de urgenţă, spuse Brian, aşa că vreau să trecem împreună în revistă procedura. Ascultaţi cu atenţie şi apoi urmaţi-mă în şir indian până-n partea din faţă a avionului.

7

Patru minute mai târziu, uşa de la intrarea din faţă a Cursei 29 American Pride se deschise spre interior. Frânturi de conversaţie şoptită îşi luară avânt pe deschizătură şi, imediat, picară inerte în aerul rece, nemişcat. Se auzi un şuierat şi o bucată mare de ţesătură oranj înflori pe neaşteptate în cadrul uşii. Preţ de o clipă, ai fi zis că e un hibrid straniu de floarea-soarelui. Se mări şi căpăta formă pe măsură ce cădea, suprafaţa ei umflându-se într-o rampă de coborâre cu nervuri dolofane. Când baza rampei lovi asfaltul, se auzi un pocnet înfundat, după care instalaţia rămase fixată acolo, arătând ca o uriaşă saltea pneumatică, de culoare oranj.

Brian şi Nick stăteau în capul cozii scurte care se formase lângă rândul de scaune de pe partea stângă a compartimentului de clasa I.

— E ceva în neregulă cu aerul de afară, spuse Nick cu glas scăzut.

— Ce vrei să spui? întrebă Brian, coborându-şi vocea şi mai jos. Că e toxic?

— Nu… cel puţin, nu cred. Dar nu are miros, şi nici gust.

— Eşti nebun, spuse Brian neliniştit.

— Nu, nu simt, zise Nick. Suntem pe un aeroport, amice, nu pe o pajişte cu fân, dar simţi cumva mirosul de petrol sau de

motorină? Că eu nu-l simt.

Brian trase aer pe nări. Şi nu simţi nimic. Dacă aerul era otrăvit — nu credea că aşa ar fi, dar dacă era — atunci era vorba de o toxină cu acţiune lentă. Plămânii lui păreau s-o prelucreze fără probleme. Dar Nick avea dreptate. Nu se simţea nici un fel de miros. Iar cealaltă calitate, mai greu de definit, pe care britanicul o denumise gust… nu se simţea nici ea. Aerul de afară părea complet neutru. Parcă ar fi fost aer conservat.

— E ceva în neregulă? întrebă Bethany Simms cu nelinişte în glas. Adică, nu-s sigură că vreau cu adevărat să ştiu, dar…

— Nu e nimic în neregulă, spuse Brian.

Numără persoanele, ajunse la zece şi se întoarse din nou către Nick.

— Individul ăla din spate doarme şi-acum. Crezi c-ar trebui să-l trezim?

Nick se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Hai să-l lăsăm în pace. Avem şi-aşa suficiente probleme ca să mai fim nevoiţi să facem pe infirmiera cu un tip mahmur.

Brian zâmbi larg, pentru că şi el gândise la fel.

— Da, cred că aşa e mai bine. În regulă — tu cobori primul, Nick. Să ţii partea de jos a rampei. Eu o să-i ajut pe ceilalţi să coboare.

— Poate c-ar fi mai bine să cobori *tu* primul. În eventualitatea în care amicul meu cu gura mare are chef din nou să protesteze

împotriva acestei opriri neprogramate.

Pronunţă „neprogramate” cu accent britanic.

Brian aruncă o privire către bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului. Stătea în spatele cozii, cu o geantă diplomat subţire, cu monogramă, într-o mână, uitându-se indiferent la tavan. Avea întipărită pe chip expresia unui manechin dintr-un magazin de confecţii.

— Nu-mi fac probleme din pricina lui, spuse el, pentru că mi se fâlfâie de ce-o să facă. Mi-e perfect egal dacă vine cu noi sau rămâne.

Nick rânji.

— Şi eu gândesc la fel. Să-nceapă marele exod.

— Jos pantofii!

Nick ridică la vedere o pereche de pantofi negri, din piele de ied.

— OK, poţi să cobori, zise Brian şi se-ntoarse către Bethany. Fii atentă, domnişoară, tu eşti următoarea.

— O, Doamne… *urăsc* chestiile astea.

Cu toate acestea, Bethany se dădu aproape de Brian şi privi temătoare cum Nick Hopewell aborda coborârea. Acesta sări, ridicându-şi amândouă picioarele în acelaşi timp, asemenea unui săritor de la trambulină. Ateriză pe şezut şi alunecă până jos.

Manevra decurse fără probleme; baza

rampei abia se mişcă. Îşi propti în asfalt picioarele încălţate în şosete, se ridică, se întoarse şi făcu o plecăciune ironică, întinzând braţele în spate.

— Floare la ureche! strigă el. Următorul client!

— Dumneata, do’n’şoară, spuse Brian. Eşti Bethany, nu-i aşa?

— Da, spuse ea cu nelinişte-n glas. Dar nu cred c-o să pot face asta. Am rămas corijentă la sport trei semestre şi în cele din urmă m-au lăsat să dau examen la lucru manual, în schimb.

— Las’ c-o să te descurci, îi spuse Brian.

Reflectă la faptul că oamenii se lăsau mult mai uşor convinşi şi foloseau cu mai mult entuziasm rampa atunci când puteau să vadă o anumită ameninţare — o gaură în fuzelaj sau un incendiu la unul dintre motoare.

— Jos pantofii, te rog.

Bethany îşi descălţă pantofii — de fapt, o pereche de adidaşi uzaţi, de culoare roz — dar încercă să se îndepărteze de uşă şi de rampa portocalie.

— Nu s-ar putea să beau ceva înainte…?

— Domnul Hopewell ţine rampa şi n-o să fie nici o problemă, căută s-o convingă Brian, dar începea să se teamă că va fi nevoit s-o împingă. N-ar fi vrut, dar dacă fata

continua să ezite, avea s-o facă. Nu putea să-i lase pe pasageri să se ducă la coada şirului până când căpătau curaj. Când venea vorba de rampa de salvare, asta era varianta exclusă cu desăvârşire. Dacă făceai una ca asta, te pomeneai că *toţi* ar fi vrut să stea la coada şirului.

— Haide, Bethany, spuse pe neaşteptate Albert. Îşi luase cutia de vioară din compartimentul de deasupra fotoliului şi o ţinea la subsuoară. Mi-e frică de nu mai pot de chestia aia, dar dacă tu sari, atunci şi eu o să fiu nevoit s-o fac.

Ea se uită la el, surprinsă.

— De ce?

Albert se înroşise foarte tare la faţă.

— Pentru că eşti fată, spuse el simplu. Ştiu că sunt un nemernic de misogin, dar asta e.

Bethany rămase cu privirea îndreptată asupra lui încă o clipă, apoi râse şi se întoarse către rampă. Brian se hotărâse deja s-o împingă dac-ar fi continuat să privească speriată în jur sau să se dea înapoi, dar nu se întâmplă aşa.

— Doamne, tare bine mi-ar fi prins nişte iarbă, spuse ea şi sări.

Văzuse ce poziţie adoptase Nick în timpul saltului şi ştia ce are de făcut, dar în ultima clipă îşi pierdu curajul şi încercă să-şi strângă picioarele sub ea. Din această cauză, alunecă într-o parte când coborî pe suprafaţa

neregulată a rampei. Brian era sigur că o să se rostogolească, dar Bethany îşi dădu seama şi singură de pericol şi reuşi să-şi păstreze echilibrul. Alunecă în josul rampei într-o rână, cu o mână deasupra capului, bluza ridicându-i-se până aproape de ceafă. Apoi Nick o prinse şi fata păşi pe pista de asfalt.

— Mamă, mamă! spuse ea printre gâfâituri. Parc-aş fi din nou copil.

— Eşti bine, n-ai păţit nimic? o întrebă Nick.

— Nu. Cred că mi-am udat niţeluş chiloţii, dar sunt bine.

Nick îi zâmbi şi apoi se întoarse către rampă.

Albert se uită la Brian parcă scuzându-se şi îi întinse cutia de vioară.

— Vă supăraţi dacă vă rog să-mi ţineţi şi mie chestia asta? Mi-e teamă c-o să alunec de pe rampă şi-ar putea să se spargă. Ai mei m-ar omorî dacă s-ar întâmpla una ca asta. E o vioară Gretch.

Brian luă cutia. Avea faţa calmă şi serioasă, dar în sinea lui zâmbea.

— Pot să mă uit? Cu vreo mie şi ceva de ani în urmă cântam şi eu la aşa ceva.

— Fireşte, spuse Albert.

Interesul manifestat de Brian avu un efect liniştitor asupra băiatului… adică exact ceea ce urmărise Brian de fapt. Desfăcu cele trei încuietori şi deschise cutia. Vioara

dinăuntru era într-adevăr o Gretch şi nu făcea parte din partea de jos a prestigioasei game. Brian bănuia că puteai să cumperi lejer un autoturism din clasa economic cu banii obţinuţi din vânzarea acelei viori.

— Minunată, spuse el şi ciupi iute patru note pe corzile instrumentului: *Câinele meu are purici.* Sunetele se auziră cald şi plăcut. Brian închise cutia şi o zăvorî la loc. O să am mare grijă de ea. Îţi promit.

— Mulţumesc.

Albert se propti în cadrul uşii, inspiră adânc şi expiră.

— Geronimo, spuse el cu o voce firavă şi sări. Îşi vârî mâinile la subsuori — protejarea mâinilor în orice situaţie care presupunea un pericol fizic era atât de impregnată în fiinţa lui încât devenise un reflex. Căzu în poziţie corectă pe rampă şi alunecă fără probleme până jos.

— Foarte bine! spuse Nick.

— N-a fost greu, rosti Ace Kaussner pe un ton tărăgănat, se dădu jos de pe rampă şi apoi fu cât pe ce să se-mpiedice de propriile picioare.

— Albert! strigă Brian de sus. Prinde-o!

Se lăsă în faţă, puse vioara pe mijlocul rampei şi îi dădu drumul. Albert o prinse cu uşurinţă la un metru şi jumătate de capătul rampei, o puse la subsuoară şi se dădu înapoi.

Jenkins închise ochii în timp ce sări şi

ajunse pe rampă într-o parte, pe o fesă sfrijită. Nick păşi cu iuţeală în partea stângă a rampei şi-l prinse pe scriitor chiar în momentul când ajunse jos, salvându-l de la o căzătură urâtă pe asfalt.

— Mulţumesc, tinere.

— Pentru puţin, amice.

Veni rândul lui Gaffney, urmat de chelios. Apoi Laurel şi Dinah Bellman ajunseră în dreptul uşii.

— Mi-e frică, spuse Dinah cu o voce subţirică, şovăitoare.

— Totul o să fie bine, drăguţă, spuse Brian. Nici măcar n-o să fie nevoie să sari.

Îşi puse mâinile pe umerii fetiţei şi o întoarse cu faţa la el şi cu spatele la rampă.

— Dă-mi mâinile şi-o să te las eu pe rampă.

Dar Dinah îşi ţinu mâinile la spate.

— Nu tu. Vreau să facă asta Laurel.

Brian se uită la femeia tânără, cu părul negru.

— Vrei?

— Da, spuse ea. Dacă-mi spui ce trebuie să fac.

— Dinah ştie deja. O ţii de mâini şi o laşi uşor pe rampă. Când o să stea întinsă pe burtă şi cu picioarele drept înainte, poţi să-i dai drumul.

Laurel strânse în palme mâinile fetiţei şi i le simţi reci.

— Mi-e frică, spuse din nou Dinah.

— Scumpa mea, o să fie exact ca pe toboganul din parcul pentru copii, spuse Brian. Nenea cu accent englezesc aşteaptă jos ca să te prindă. Stă cu mâinile pregătite, ca jucătorul la prindere de la jocul de base-ball.

Apoi Brian îşi spuse că Dinah n-avea cum să ştie cum arată respectivul jucător de base-ball.

Dinah se uită la el ca la un caraghios.

— Nu de *aia* mi-e frică, ci de *locul* ăsta. Miroase ciudat.

Laurel, care nu sesizase nici un fel de miros, în afară de propria-i transpiraţie nervoasă, se uită neajutorată la Brian.

— Draga mea, spuse Brian lăsându-se pe un genunchi în faţa fetiţei nevăzătoare, trebuie să ne dăm jos din avion. Ştii asta, nu-i aşa?

Lentilele negre ale ochelarilor se întoarseră către el.

— *De ce? De ce* trebuie să ne dăm jos din avion? Nu e nimeni aici.

Brian şi Laurel schimbară o privire.

— Ei bine, spuse Brian, n-avem cum să ştim cu precizie asta până nu verificăm, nu?

— Eu ştiu deja, spuse Dinah. Nu e nimic de mirosit şi nimic de auzit. Dar… dar…

— Dar ce, Dinah? întrebă Laurel.

Dinah şovăi. Voia să-i facă să priceapă că nu felul cum avea să se dea jos din avion o neliniştea. Se dăduse pe tobogan şi înainte

şi avea încredere în Laurel. Laurel n-avea să-i dea drumul la mâini dacă ar fi fost ceva periculos. Ceva era *în neregulă* aici, *în neregulă,* şi de asta se temea — de acel ceva în neregulă. Nu era nici liniştea, nici pustietatea. Poate că avea vreo legătură şi cu acele două lucruri, dar era mai mult decât atât.

Ceva *în neregulă.*

Dar adulţii nu dau crezare copiilor, mai ales dacă acei copii sunt orbi şi cu atât mai mult dacă e vorba de o *fată* oarbă. Ar fi vrut să le spună că nu puteau să rămână aici, că era *nesigur* să rămână aici, că trebuia să se urce din nou în avion şi să plece de acolo. Dar cum aveau să reacţioneze ceilalţi? OK, sigur, Dinah are dreptate, toată lumea înapoi în avion? În nici un caz!

„Or să vadă. Or să vadă că e pustiu aici şi pe urmă o să ne urcăm din nou în avion şi-o să ne ducem în altă parte. Undeva unde să nu se mai simtă senzaţia asta aiurea. Mai e timp.

Cred.”

— Nu contează, îi spuse ea lui Laurel cu o voce joasă şi resemnată. Lasă-mă jos.

Laurel o coborî cu atenţie pe rampă. O clipă mai târziu Dinah se uita în sus la ea — „atât doar că ea nu se uită *cu adevărat”*, îşi zise Laurel, „nu poate să se uite *cu adevărat”* — cu picioarele întinse în jos, pe rampa portocalie.

— OK, Dinah? întrebă Laurel.

— Nu, spuse Dinah. *Nimic* nu-i OK aici.

Şi înainte ca Laurel să-i dea drumul, Dinah îşi eliberă mâinile şi se lăsă să alunece până jos, unde o prinse Nick.

Laurel o urmă, sărind corect pe rampă şi ţinându-şi cu pudoare marginea fustei în timp ce aluneca în jos. Astfel rămaseră la bord Brian, beţivul sforăitor din spatele avionului şi animalul iubitor de distracţii, care sfâşia hârtii, domnul Gât-Golaş.

„Nu-mi fac probleme din pricina lui”, spusese Brian, „pentru că mi se fâlfâie de ce-o să facă”. Acum constata că nu era întru totul adevărat. Individul nu juca cu toate cărţile pe masă. Brian bănuia că până şi fetiţa ştia asta, iar fetiţa era oarbă. Dacă îl lăsau singur în avion şi individul se dădea unui acces de furie turbată? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă, în cursul acelui acces de furie, se-apuca să distrugă cockpit-ul?

„Şi ce dacă? Oricum nu te mai duci nicăieri. Rezervoarele sunt aproape goale.”

Cu toate acestea, nu-i plăcea ideea, şi nu doar pentru că Boeing-ul era un echipament care costa câteva milioane bune de dolari. Poate că ceea ce simţea era un ecou vag a ceea ce citise pe chipul fetiţei oarbe, când se uitase în sus, de pe rampă. Aici lucrurile păreau în neregulă, chiar mai în neregulă decât se vedea cu ochii… iar asta era înspăimântător, pentru că nu-şi dădea

seama cum puteau lucrurile să fie mai în neregulă de atât. Avionul, pe de altă parte, era în regulă. Chiar şi cu rezervoarele aproape goale, era o lume pe care o cunoştea şi o înţelegea.

— E rândul tău, prietene, spuse el cât mai politicos cu putinţă.

— Ştii că o să te reclam pentru asta, da? întrebă Craig Toomy cu o voce straniu de blândă. Ştii că am de gând să dau în judecată întreaga compania aviatică, să cer despăgubiri de 30 000 000 de dolari şi că intenţionez să te numesc principalul responsabil?

— E dreptul dumitale, domnule…

— Toomy. Craig Toomy.

— Domnule Toomy, admise Brian. Ezită o clipă şi adăugă: Domnule Toomy, sunteţi conştient de ceea ce ni s-a întâmplat?

Craig se uită preţ de o clipă prin uşa deschisă — se uită la pista părăsită şi la ferestrele mari, uşor polarizate ale terminalului, unde nu se vedeau prieteni sau rude fericite, aşteptând să-i îmbrăţişeze pe pasagerii sosiţi, şi nici călători nerăbdători să-şi audă anunţate cursele.

Bineînţeles că ştia. Erau langolierii. Langolierii veniseră să-i înhaţe pe toţi oamenii proşti şi leneşi, exact aşa cum tatăl său spusese mereu că o vor face.

Cu o voce la fel de blândă, Craig spuse:

— La Departamentul de Obligaţiuni al

Corporaţiei Bancare Desert Sun sunt cunoscut sub numele de Truditorul Eficient. Ştiai asta? Făcu o pauză, parcă aşteptând ca Brian să răspundă într-un fel sau altul. Neprimind nici o reacţie din partea acestuia, Craig continuă: Fireşte că nu ştiai. Aşa cum nu ştii cât de importantă este această întrunire de la Centrul Prudential din Boston. De care nici că-ţi pasă. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva, căpitane: soarta economică a naţiunilor s-ar putea să depindă de rezultatele acelei întruniri — întrunirea de la care voi absenta atunci când se va face prezenţa.

— Domnule Toomy, toate astea sunt foarte interesante, dar zău că n-am timp…

— *Timp!* strigă pe neaşteptate Toomy. Ce naiba ştii dumneata despre timp? Întreabă-mă pe mine! Întreabă-mă pe mine! Fiindcă ştiu ce e cu timpul! Ştiu *totul* despre timp! Timpul e scurt, domnule! Timpul e-*al dracului de scurt!*

„Ei, fir-ar să fie, o să-i dau brânci nemernicului ăstuia descreierat”, îşi zise Brian, dar înainte să-şi pună gândul în practică, Craig Toomy se întoarse şi sări. Execută un salt perfect, ţinând la piept geanta diplomat, ceea ce lui Brian îi aminti de acea veche reclamă Hertz de la televiziune, cea în care O.J. Simpson zbura prin aeroporturi îmbrăcat în costum şi cravată.

— *Timpul e ca naiba de scurt!* strigă Craig Toomy în vreme ce aluneca pe rampă, ţinându-şi geanta diplomat la piept ca pe un scut, crăcii pantalonilor ridicându-i-se şi scoţându-i la iveală şosetele trei sferturi din nailon negru, tipice pentru afaceriştii de succes.

Brian murmură:

— Dumnezeule, ce mai ciudăţenie de om!

Se opri la capătul rampei, se mai uită o dată în jur la lumea cunoscută şi liniştitoare a avionului său… şi sări.

8

Zece oameni stăteau adunaţi în două grupuri mici sub aripa uriaşă a Boeing-ului 767, având desenat pe bot vulturul roşu-albastru. Unul dintre grupuri era alcătuit din Brian, Nick, cheliosul, Bethany Simms, Albert Kaussner, Robert Jenkins, Dinah, Laurel şi Don Gaffney. Ceva mai într-o parte, constituindu-şi propriul grup, se afla Craig Toomy, cunoscut şi sub numele de Truditorul Eficient. Craig se aplecă şi-şi îndreptă cutele pantalonilor cu o concentrare aferată, folosindu-se pentru asta de mâna stângă. în dreapta ţinea strâns mânerul genţii diplomat. După care se îndreptă şi continuă să se uite în jur cu ochii mari, dezinteresaţi.

— Şi-acum, ce facem, căpitane?

întrebă cu vioiciune Nick.

— Tu să-mi spui. Să *ne* spui.

Nick se uită la el preţ de o clipă, cu sprânceana uşor ridicată, ca şi cum l-ar fi întrebat pe Brian dacă vorbea serios. Brian îşi înclină capul câţiva centimetri. Era de ajuns.

— Ei bine, cred că pentru început ar fi bine să intrăm în terminal, spuse Nick. Care-ar fi calea cea mai scurtă să ajungem acolo? Aveţi vreo idee?

Brian arătă cu capul spre un şir de trenuleţe pentru bagaje parcate sub ieşindul terminalului principal.

— Cred că, în lipsa rampei telescopice, cea mai rapidă cale este conveierul pentru bagaje.

— În regulă; să mergem atunci pe conveier, doamnelor şi domnilor.

Drumul a fost scurt, dar lui Laurel, care mergea mână-n mână cu Dinah, i se păru cea mai stranie plimbare pe care o făcuse în toată viaţa ei. Îi vedea pe toţi ca de undeva, de deasupra, nici o duzină de puncte deplasându-se lent, pe o câmpie întinsă din beton. Nici o adiere de vânt. Nici un ciripit de păsări. Nici un motor nu se ambala în depărtare şi nici o voce omenească nu întrerupea liniştea nenaturală. Până şi zgomotul paşilor lor i se părea nefiresc. Deşi purta o pereche de pantofi cu tocuri, în locul ţăcănitului sacadat cu care era obişnuită, părea să audă doar nişte bufnituri slabe,

înfundate.

„Părea”, îşi zise ea. „Ăsta e cuvântul cheie. Pentru că situaţia e atât de stranie, *totul* începe să pară straniu. De vină e betonul, atâta tot. Tocurile sună diferit pe beton.”

Dar mai mersese şi altă dată cu pantofi cu tocuri pe beton. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată un sunet identic cu ăsta. Era… palid, cumva. Lipsit de forţă.

Ajunseră la trenurile pentru bagaje parcate. Nick se strecură printre ele, în fruntea formaţiei, şi se opri la o bandă transportoare inertă care ieşea dintr-o gaură în zid, acoperită cu fâşii din cauciuc, atârnate de partea de sus a deschizăturii. Conveierul descria un cerc larg pe platforma unde, în mod normal, muncitorii stăteau să descarce platformele cu bagaje, apoi reintra în terminal printr-o altă gaură acoperită cu fâşii din cauciuc.

— Pentru ce sunt chestiile alea din cauciuc? întrebă neliniştită Bethany.

— Ca să nu se formeze curent când e frig, îmi închipui, spuse Nick. Daţi-mi voie să-mi bag capul înăuntru şi s-arunc o privire. Nu vă temeţi, n-o să dureze mult.

Şi, înainte să-i poată zice cineva ceva, se şi căţără pe banda transportoare şi începu să meargă aplecat spre una dintre găurile din perete. Ajuns acolo, se lăsă în genunchi şi-şi vârî capul printre fâşiile de cauciuc.

„O s-auzim un şuierat, apoi o bufnitură”, îşi zise Albert cuprins de panică. „Iar când îl vom trage înapoi, vom vedea că nu mai are cap.”

Dar nu se auziră nici un şuierat şi nici o bufnitură. Când Nick se retrase, capul lui rămăsese ferm ataşat de gât, iar pe faţă i se citea o expresie gânditoare.

— Drumul e liber, anunţă el, dar lui Albert tonul lui voios i se păru prefăcut. Să mergem, prieteni. Când un corp întâlneşte alt corp, şi toate celelalte…

Bethany spuse cu vădită reţinere:

— Da’ ce, sunt corpuri acolo? Domnule, sunt morţi acolo înăuntru?

— Din câte-am văzut eu, nu, domnişoară, spuse Nick, renunţând de data asta la orice încercare de voioşie. Îl citam eronat pe bătrânul Bobby Burns[14], încercând să fiu amuzant. Mă tem însă că, în loc să dau dovadă de umor, am reuşit să fiu lipsit de gust. Adevărul e că nu am văzut pe absolut nimeni. Dar cam la asta ne şi aşteptam, nu-i aşa?

Aşa era… dar replica lui le pică greu tuturor. Şi lui Nick, judecând după tonul cu care o spusese.

Unul după celălalt, se urcară pe banda transportoare şi se târâră după el printre

---

[14] E vorba, probabil, de poetul scoţian Robert Burns (1759–1796). (*N. t.*)

fâşiile din cauciuc. Dinah se opri chiar înainte de intrare şi-şi întoarse capul către Laurel. Lumina ceţoasă se reflectă în lentilele ei negre, transformându-le temporar în oglinzi.

— Chiar că e ceva în neregulă aici, repetă ea şi trecu în cealaltă parte.

9

Rând pe rând îşi făcură apariţia în terminalul principal al Aeroportului Internaţional din Bangor, ca nişte bagaje exotice târându-se de-a lungul unei benzi transportoare înţepenite. Albert o ajută pe Dinah să se dea jos şi apoi rămaseră pe loc, privind în jur cuprinşi de o uimire tăcută.

Şocul trezirii într-un avion golit ca printr-un miracol de oameni se disipase; acum uimirea fusese înlocuită de o senzaţie de dislocare. Nici unul dintre ei nu se mai aflase vreodată într-un terminal de aeroport absolut pustiu. Standurile pentru maşini de închiriat erau părăsite. Monitoarele pentru SOSIRI/PLECĂRI erau întunecate, fără urmă de viaţă. Nimeni nu se afla la ghişeele companiilor aeriene Delta, United, Northwest Air-Link sau Mid-Coast. Acvariul uriaş din mijlocul holului, pe care era întins bannerul cu îndemnul CUMPĂRAŢI HOMARI DE MAINE, era plin cu apă, dar înăuntru nu se vedea nici un homar. Luminile fluorescente din tavan erau stinse, iar puţina lumină care pătrundea

prin uşile din celălalt capăt al sălii nu reuşea să ajungă decât până la jumătatea podelei, lăsând micul grup coborât din Cursa 29 să stea într-un neplăcut con de umbră.

— În regulă, spuse Nick, încercând să adopte un ton energic, nereuşind însă decât să-şi trădeze neliniştea. Hai să-ncercăm telefoanele.

În drum spre locul unde erau grupate telefoanele publice, Albert se abătu pe la ghişeul unei firme de închiriat maşini. în compartimentele de pe peretele din spate văzu dosare pentru BRIGGS, HANDLEFORD, MARCHANT, FENWICK şi PESTLEMAN. Fără doar şi poate, în fiecare dosar se aflau contracte de închiriere, însoţite de o hartă a zonei centrale a statului Maine, iar pe fiecare hartă era câte o săgeată cu legenda TE AFLI AICI arătând spre oraşul Bangor.

„Dar unde ne aflăm de fapt?”, se întrebă Albert. „Si unde sunt Briggs, Handleford, Marchant, Fenwick şi Pestleman? Au fost transportaţi într-o altă dimensiune? Poate că e vorba de Grateful Dead. Poate că trupa susţine un concert undeva, în sudul statului, şi toată lumea s-a dus la spectacol.”

Auzi un hârşâit uscat chiar în spatele lui. Albert trase o sperietură zdravănă şi se întoarse brusc, ţinându-şi cutia viorii ca pe o măciucă. Dar acolo se afla Bethany, care tocmai îşi aprindea ţigara de la un băţ de chibrit.

Ea ridică din sprâncene:

— Te-am speriat?

— Un pic, spuse Albert, lăsând cutia jos şi adresându-i un zâmbet timid, stânjenit.

— Scuze.

Stinse chibritul scuturându-l, îl lăsă să cadă pe podea şi trase fumul adânc în piept.

— Aşa. Cel puţin *asta*-i mai bine. N-am îndrăznit să fumez în avion. Mi-era frică să nu explodeze ceva.

Bob Jenkins se apropie de ei.

— Ştii, m-am lăsat de fumat cu vreo zece ani în urmă.

— Fără predici, vă rog, spuse Bethany. Presimt că dacă scăpăm din chestia asta vii şi teferi, mă aşteaptă cam o lună de predici. De-alea grele. Fără nici o pauză.

Jenkins ridică din sprâncene, dar nu ceru nici o explicaţie.

— De fapt, spuse el, aveam de gând să te rog dacă poţi să-mi dai şi mie una. Acum pare a fi un prilej excelent de revenire la vechile obişnuinţe.

Bethany zâmbi şi-i oferi un Marlboro, după care îi dădu şi un foc. Jenkins trase fumul în piept, dar se îneca şi tuşi, scoţând câţiva norişori cenuşii.

— Da’ chiar se vede că n-ai mai fumat de mult, observă fata sec.

Jenkins încuviinţă, replicând:

— Dar o să mă obişnuiesc din nou cu ele, numaidecât. Mă tem că în asta constă

adevărata nenorocire a obişnuinţei. Ai observat ceasul?

— Nu, spuse Albert.

Jenkins arătă spre peretele de deasupra celor două uşi ale toaletelor. Ceasul montat acolo se oprise la orele 4.07.

— Se potriveşte, spuse el. Ştiam că ne aflam în aer de o vreme atunci când — să-i zicem Evenimentul, în lipsa unui termen mai fericit — când Evenimentul a avut loc. Ora 4.07 pe Coasta Atlanticului echivalează cu 1.07 pe Coasta Pacificului. Aşadar, acum ştim când s-a-ntâmplat.

— Ei, dar asta-i nemaipomenit, spuse Bethany.

— Da, zise Jenkins, care ori nu observă, ori preferă să ignore uşoara nuanţă de sarcasm din vocea fetei. Dar ceva e în neregulă în privinţa asta. Ar fi fost foarte bine dacă soarele ar fi răsărit. Atunci aş putea să fiu sigur.

— Ce vrei să spui? întrebă Albert.

— Ceasurile — cele electrice, în orice caz — nu funcţionează. Nu e curent. Dar dacă soarele ar fi pe boltă, am putea să ne facem măcar o idee aproximativă despre cât e ora acum, după lungimea şi direcţia umbrelor noastre. Ceasul meu arată că ar fi nouă fără un sfert, dar n-am încredere în el. Mie mi se pare c-ar fi mai târziu. N-am cum să o demonstrez şi nici s-o explic, dar aşa mi se pare.

Albert se gândi la spusele lui. Se uită în jur. Apoi din nou la Jenkins.

— Să ştii c-aşa e, spuse el. Parc-ar fi aproape de prânz. Nu e ciudat?

— Nu e ciudat, spuse Bethany, e doar diferenţa de fus orar.

— Nu sunt de acord, spuse Jenkins. Noi am călătorit spre est, domnişoară. Orice decalaj orar provocat de o călătorie de la vest la est e resimţit de călători invers. Li se pare că e *mai devreme* decât ar trebui să fie.

— Vreau să te întreb despre ceva ce-ai spus când eram în avion, zise Albert. Când căpitanul ne-a zis că trebuie să mai fie nişte oameni pe-aici, prin preajmă, ai spus „logică falsă”. De fapt, ai spus-o de două ori. Dar mie mi se pare destul de raţional. Noi toţi eram adormiţi şi iată că suntem aici. Iar dacă toată această chestie s-a întâmplat la… — Albert aruncă o privire către ceasul de perete — la 4.07, ora locală, aproape toţi cei *din* oraş trebuie să fi fost adormiţi.

— Da, spuse Jenkins cu blândeţe. Şi-atunci, unde sunt?

Albert se văzu pus în încurcătură:

— Păi…

Un zgomot puternic se auzi când Nick atârnă cu brutalitate receptorul unuia dintre telefoanele publice. Era ultimul dintr-un lung şir de telefoane — le încercase pe toate.

— Eşec pe toată linia, spuse el. Toate-s moarte. Atât cele cu plată, cât şi cele cu

apelare directă. Aşa că, Brian, poţi să adaugi la absenţa lătrăturilor de câine şi absenţa soneriilor telefonice.

— Şi-acum, ce facem? întrebă Laurel.

Sunetul prăpădit al propriei sale voci o făcu să se simtă măruntă şi teribil de rătăcită. Lângă ea, Dinah se învârtea în cercuri mici. Ai fi zis că e o antenă-radar umană.

— Hai să mergem la etaj, propuse Cheliuţă. Acolo trebuie să fie restaurantul.

Toţi se uitară la el, iar Gaffney pufni dispreţuitor:

— Domnule, dumneata ai o obsesie.

Cheliuţă se uită la el ridicând o sprânceană.

— Mai întâi, mă cheamă Rudy Warwick, nu „domnule”, replică el. În al doilea rând, oamenii gândesc mai limpede cu stomacul plin. (Săltă din umeri.) E o lege a firii.

— Cred că domnul Warwick are dreptate, spuse Jenkins. Tuturor ne-ar prinde bine să mâncăm ceva… şi, dacă mergem sus, s-ar putea să găsim şi alte indicii cu privire la ce s-a-ntâmplat. De fapt, prefer să cred că vom găsi.

Nick ridică din umeri. Dintr-o dată, păru obosit şi derutat.

— De ce nu? spuse el. Încep să mă simt ca Robinson Crusoe.

Porniră spre scara rulantă, care şi ea era înţepenită, într-un mic grup împrăştiat.

Albert, Bethany şi Bob Jenkins mergeau împreună, în spate.

— Dumneata ştii ceva, nu-i aşa? întrebă brusc Albert. Ce este?

— *S-ar putea* să ştiu ceva, îl corectă Jenkins. Dar s-ar putea să nu ştiu.

— Deocamdată, prefer să nu spun nimic… în afară de o sugestie.

— Care anume?

— Nu e pentru tine, ci pentru tânăra domnişoară.

Se întoarse către Bethany.

— Nu risipi chibriturile. Asta e sugestia mea.

— Ce? replică Bethany privindu-l încruntată.

— Ai auzit ce-am spus.

— Da, cre' c-am auzit, dar nu pricep ce vrei să spui. Probabil că la etaj o să găsim un chioşc de ziare, domnule Jenkins. Acolo tre' să aibă o grămadă de chibrituri. De asemenea, ţigări şi brichete.

— De-acord cu tine, spuse Jenkins. Şi totuşi te sfătuiesc să nu-ţi risipeşti chibriturile.

„Iar îl joacă pe Philo Christie sau cum l-o fi chemând pe ăla", îşi zise Albert.

Tocmai se pregătea să remarce cu glas tare lucrul ăsta şi să-l roage pe Jenkins să-şi aducă aminte că nu se aflau într-unul dintre romanele sale, când Brian Engle se opri la baza scării rulante atât de brusc încât Laurel

trebui s-o tragă cu putere de mână pe Dinah ca s-o împiedice pe fetiţă să se lovească de el.

— Fii, te rog, mai atent! îi zise Laurel. În caz că n-ai remarcat, copilul ăsta e nevăzător.

Brian o ignoră. Se uita pe rând la ceilalţi refugiaţi.

— Unde-i domnul Toomy?

— Cine? întrebă cheliosul — Warwick.

— Tipul care avea o întâlnire presantă la Boston.

— Cui îi pasă? întrebă Gaffney. Dac-am scăpat de el, cu-atât mai bine!

Dar Brian era neliniştit. Nu-i plăcea ideea că Toomy dispăruse pe furiş şi plecase de capul lui. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcea deloc ideea. Aruncă o privire spre Nick. Acesta ridică din umeri, apoi clătină capul.

— Nu l-am văzut când a plecat, prietene. Mă jucam cu telefoanele, îmi pare rău.

— *Toomy!* strigă Brian. *Craig Toomy! Unde eşti?*

Nu-i răspunse nimeni. Doar liniştea aceea stranie, apăsătoare. Şi în clipa aceea Laurel observă ceva, iar acel ceva îi răci pielea. Într-o clădire cu tavanul atât de înalt, ar fi trebuit să se audă un ecou, oricât de slab.

Dar nu se auzi nimic. Nici urmă de ecou.

10

În vreme ce ceilalţi erau ocupaţi la parter — cei doi adolescenţi şi insul în vârstă, care stăteau lângă unul dintre ghişeele de închiriat maşini, restul urmărindu-l cu privirea pe mardeiaşul britanic care încerca telefoanele — Craig Toomy se furişase pe tăcute pe scara rulantă blocată. Ştia exact unde voia să ajungă; ştia exact ce să caute când ajungea acolo.

Traversă cu vioiciune marea sală de aşteptare, cu servieta diplomat bălăbănindu-se lângă genunchiul drept, ignorând scaunele goale şi barul pustiu numit The Red Baron. La capătul îndepărtat al încăperii, deasupra intrării într-un coridor larg şi întunecat, atârna un indicator pe care scria:

POARTA 5 SOSIRI INTERNAŢIONALE
MAGAZINE DUTY FREE
VAMA S.U.A.
PAZA AEROPORTULUI

Aproape că ajunsese la capătul acestui coridor când se uită din nou pe una din ferestrele largi la asfaltul de afară… şi mersul îi deveni şovăielnic. Se apropie încet de fereastră şi privi afară.

Nu se vedea nimic în afară de asfaltul pustiu şi de cerul alb inert, dar cu toate

acestea ochii lui începură să se mărească şi simţi cum teama i se furişează în suflet.

„Iată-i că vin”, îi spuse pe neaşteptate un glas stins. Era vocea tatălui său, care-i vorbea dintr-un mausoleu mic, bântuit, pitit într-un colţ întunecos al inimii lui Craig Toomy.

— Nu, şopti el şi cuvântul făcu să răsară o mică floare de ceaţă pe fereastra de care aproape că-şi lipise buzele. Nu vine nimeni.

„N-ai fost cuminte. Mai rău, ai fost leneş.”

— Nu!

„Ba da. Ai avut o întâlnire şi ai ratat-o. Ai fugit. Ai fugit tocmai la Bangor, Maine, dintre toate locurile stupide de pe lumea asta.”

— N-a fost vina mea, murmură el. Strângea mânerul servietei cu o încrâncenare aproape dureroasă. Am fost dus împotriva voinţei mele. Am… am fost forţat!

Vocea interioară nu-i dădu nici un răspuns. Simţea doar unde de dezaprobare. Şi încă o dată Craig intui presiunea sub care se afla, îngrozitoarea presiune care nu se mai sfârşea, povara înţelegerii… Nu era nevoie ca glasul interior să-i spună că nu avea nici o scuză; Craig ştia asta. Ştia de multă vreme.

„EI au fost aici… şi se vor întoarce. Ştii

asta, nu-i aşa?”

Ştia. Langolierii se vor întoarce. Se vor întoarce pentru el. Putea să-i simtă. Nu-i văzuse niciodată, dar ştia cât de îngrozitori aveau să fie. Era singurul care ştia acest lucru? Credea că nu.

Credea că şi fetiţa nevăzătoare ştia ceva despre langolieri.

Dar asta nu avea importanţă. Singurul lucru care conta era să ajungă la Boston înainte ca langolierii să sosească în Bangor din înspăimântătorul lor bârlog apocaliptic şi să-l mănânce de viu. Trebuia să ajungă la acea întâlnire de la Pru, trebuia să le spună ce făcuse şi pe urmă avea să fie…

Liber.

Avea să fie liber.

Craig se îndepărtă de fereastră, departe de pustietate şi nemişcare, şi se repezi în coridorul de sub indicator. Trecu de magazinele părăsite fără să le arunce nici o privire. Dincolo de acestea, dădu peste uşa pe care o căuta. Pe ea era montată o placă, chiar deasupra unui vizor, pe care scria PAZA AEROPORTULUI.

Trebuia să intre acolo. într-un fel sau altul, trebuia să intre acolo.

„Toată această… toată această nebunie… nu trebuie să-mi aparţină. Nu trebuie să fie a mea. Nu mai trebuie.”

Craig întinse mâna şi atinse clanţa biroului de Pază a Aeroportului. În locul

privirii goale de până atunci, în ochi i se citea acum o expresie de hotărâre limpede.

„M-am aflat sub stres de multă, foarte multă vreme. De la vârsta de şapte ani? Nu… cred c-a început chiar mai înainte. Adevărul e că m-am aflat sub stres de când îmi aduc aminte. Această ultimă nebunie nu e decât o nouă variaţie. Probabil că e exact ce-a spus tipul în sacou-sport jerpelit: un test. Agenţii vreunei agenţii guvernamentale secrete sau ai unei puteri străine criminale desfăşoară un test. Dar am hotărât să nu mai iau parte la nici un test. Nu-mi pasă dacă e dirijat de tatăl meu, de maică-mea, de decanul Facultăţii de Management sau de Consiliul de Directori de la Desert Sun Banking Corporation. Am hotărât să nu mai particip. Am hotărât să evadez. Am hotărât să ajung la Boston şi să termin ceea ce am început atunci când am prezentat planul de cumpărare a obligaţiunilor argentiniene. Dacă nu…”

Dar ştia ce se va întâmpla dacă nu reuşea.

O să înnebunească.

Craig apăsă clanţa. Nu se mişcă la prima atingere, dar când, frustrat, îi dădu un mic ghiont, uşa se deschise. Ori fusese lăsată neîncuiată, ori se descuiase când se întrerupsese curentul şi sistemele de securitate încetaseră să mai funcţioneze. Lui Craig nu-i păsa care era cauza. Important era faptul că nu avea să-şi murdărească hainele

încercând să se strecoare prin cine ştie ce gură de aerisire sau ceva de genul ăsta. Era cât se poate de hotărât să se prezinte la acea şedinţă până la sfârşitul zilei şi nu voia să ajungă acolo cu hainele mânjite de murdărie şi unsoare. Unul dintre adevărurile simple, banale ale vieţii spunea că indivizii îmbrăcaţi în costume murdare nu au credibilitate.

Deschise uşa şi intră.

11

Brian şi Nick urcară primii scara rulantă, iar ceilalţi se strânseră în jurul lor. Aceasta era sala de aşteptare principală a aeroportului, o încăpere mare, pătrată, plină cu scaune ergonomice din material plastic (unele având televizoare cu taxă prinse de cotiere) şi dominată de un perete din geamuri polarizate, care se înălţau de la podea până la tavan. Imediat în stânga lor erau standul de ziare şi postul de control care deservea Poarta nr. 1. La dreapta, pe toată lăţimea sălii, erau barul The Red Baron şi restaurantul The Cloud Nine. Dincolo de restaurant era coridorul care ducea la biroul de Pază a Aeroportului şi la Anexa de Sosiri Internaţionale.

— Haide… începu să spună Nick, dar Dinah zise:

— Staţi!

Vorbise cu o voce puternică, imperioasă, şi toţi se întoarseră spre ea animaţi de curiozitate.

Desprinzându-şi mâna de a lui Laurel, Dinah îşi ridică ambele mâini. Îşi îndoi degetele mari în spatele urechilor şi îşi răşchira degetele în evantai. Apoi rămase pe loc, nemişcată ca un stâlp, în această ciudată şi destul de nefirească postură de ascultare.

— Ce… dădu Brian să spună, dar Dinah îl întrerupse cu un „Şşşt!” brusc, de ne contrazis.

Se întoarse uşor spre stânga, se opri, apoi se întoarse în direcţie opusă, până când lumina albă ce pătrundea pe ferestre căzu direct asupra ei, preschimbându-i faţa deja palidă în ceva care arăta fantomatic şi înfiorător. Îşi scoase ochelarii cu lentile întunecate. Avea nişte ochi mari, căprui, şi nu întru totul lipsiţi de expresie.

— Acolo, spuse ea cu o voce joasă, visătoare.

Laurel simţi cum groaza începe să-i pipăie inima cu degete îngheţate. Şi nu era singura. Bethany se lipi de ea într-o parte, iar Don Gaffney se apropie din cealaltă parte.

— Acolo… pot să simt lumina. Mi-au zis că aşa şi-au dat seama că voi vedea din nou. Întotdeauna pot să simt lumina. O simt ca pe o căldură înăuntrul capului.

— Dinah, ce… încercă Brian să spună.

Dar Nick îl împunse cu cotul. Faţa

englezului era lungă şi trasă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri.

— Taci din gură, prietene.

— Lumina e… aici.

Fetiţa se îndepărtă încet de ei, cu palmele desfăcute in dreptul urechilor şi cu coatele aduse în faţă, ca să intre în contact cu orice obiect i-ar fi stat în cale. Înaintă pană când ajunse la mai puţin de o jumătate de metru de fereastră. Apoi, întinse mâna încet până atinse geamul cu degetele. Arăta ca o stea de mare profilată pe cerul alb. Lăsă să-i scape un mic murmur nefericit.

— Nici geamul nu e în regulă, spuse ea cu o voce visătoare.

— Dinah… începu să vorbească Laurel.

— Şşşş… şopti ea fără să se întoarcă.

Stătea la fereastră ca o fetiţă care-şi aşteaptă tatăl să se întoarcă de la muncă.

— *Aud ceva.*

Aceste cuvinte şoptite transmiseră o senzaţie de groază tăcută, iraţională, în mintea lui Albert Kaussner. Simţi o apăsare pe umeri şi, privind în jos, observă că-şi încrucişase braţele şi se strângea cu putere de umeri.

Brian ascultă cu toată concentrarea de care era în stare. Îşi auzi propria respiraţie şi respiraţia celorlalţi… dar nu mai auzi nimic altceva. „E doar închipuirea ei”, îşi zise. „Atâta tot.”

Dar continuă să se întrebe.

— Ce? întrebă Laurel pe un ton imperios. Ce auzi, Dinah?

— Nu ştiu, spuse ea fără să se întoarcă de la fereastră. E un zgomot foarte slab. Mi s-a părut că l-am auzit când ne-am dat jos din avion şi mi-am zis că e doar închipuirea mea. Acum îl aud mai bine. Îl aud chiar şi prin geam. Seamănă… puţin cu fulgii de orez, după ce-ai turnat lapte.

Brian se întoarse spre Nick şi-i spuse încet:

— Tu auzi ceva?

— Absolut nimic, răspunse Nick, imitând tonul lui Brian. Dar fetiţa e oarbă. E obişnuită să-şi folosească urechile mult mai eficient ca noi.

— Eu cred că e vorba de isterie, spuse Brian în şoaptă, buzele lui aproape atingând urechea lui Nick.

Dinah se întoarse de la fereastră.

— „Tu auzi ceva?” începu ea să-i imite. „Absolut nimic. Dar fetiţa e oarbă. E obişnuită să-şi folosească urechile mult mai eficient ca noi.” Făcu o pauză, apoi adăugă: „Eu cred că e vorba de isterie.”

— Dinah, ce tot spui acolo? întrebă Laurel, uluită şi înspăimântată.

Nu auzise conversaţia murmurată dintre Brian şi Nick, deşi se afla mult mai aproape de ei decât Dinah.

— Întreabă-i *pe ei,* spuse Dinah, cu voce tremurătoare. Nu sunt nebună! Sunt

oarbă, dar *nu-s* nebună!

— Bine, bine, spuse Brian, cutremurat. În regulă, Dinah. Apoi, către Laurel: Vorbeam cu Nick. Ne-a auzit. De acolo, de lângă fereastră, ne-a auzit.

— Ai nişte urechi grozave, drăguţă, spuse Bethany.

— Aud ceea ce aud, spuse Dinah. Şi aud ceva afară, în direcţia aia.

Arătă spre est, dincolo de fereastră. Îşi îndreptă spre fiecare în parte ochii lipsiţi de vedere.

— Şi e ceva *rău.* E un sunet oribil, înspăimântător.

Don Gaffney spuse şovăielnic:

— Dacă ai şti despre ce e vorba, mică domnişoară, poate că ne-ar fi de folos.

— Nu ştiu, spuse Dinah. Dar ştiu că acum e mai aproape decât era mai devreme. Îşi puse din nou ochelarii cu o mână care tremura. Trebuie să plecăm de aici. Şi trebuie să plecăm repede. Pentru că vine ceva. Ceva rău care face un zgomot ca de cereale cu lapte.

— Dinah, spuse Brian, avionul cu care am venit aproape că nu mai are combustibil.

— *Atunci trebuie să-i pui nişte combustibil!* ţipă Dinah la el cu o voce ascuţită. Vine, nu pricepi? Vine, şi dacă nu suntem plecaţi când ajunge aici, o să murim! *O să murim cu toţii!*

Vocea i se frânse şi începu să suspine.

Nu era o clarvăzătoare şi nici un medium, ci doar o fetiţă obligată să-şi trăiască teroarea într-un întuneric aproape desăvârşit. Se împletici către ei, pierzându-şi cu totul stăpânirea de sine. Laurel o prinse înainte să se împiedice de una dintre sforile de ghidare care marcau culoarul spre postul de control şi o strânse în braţe. Încercă să o liniştească, dar ultimele ei cuvinte răsunau ca un ecou în mintea confuză şi şocată a lui Laurel:

„Dacă nu suntem plecaţi când ajunge aici, o să murim.

O să murim cu toţii.”

12

Craig Toomy o auzi pe puştoaică cum începuse să zbiere undeva, în urmă, dar n-o băgă în seamă. Găsise ceea ce căutase în al treilea vestiar pe care-l deschisese, care avea scris pe el numele MARKEY. Pe raftul de sus se afla prânzul domnului Markey — un sandviş-submarin care se iţea dintr-o pungă de hârtie maro. Pantofii de oraş ai domnului Markey stăteau frumos aranjaţi pe raftul de jos. Între cele două rafturi, atârnate de acelaşi cârlig, erau o cămaşă albă şi un harnaşament pentru armă. Din toc ieşea la iveală mânerul revolverului de serviciu al domnului Markey.

Craig desfăcu cureluşa de siguranţă şi scoase pistolul din toc. Nu ştia prea multe

despre pistoale — putea foarte bine să fie o armă de calibrul .32, .38 sau chiar .45 — dar nu era prost, şi după câteva clipe de bâjbâială, reuşi să-i rotească butoiaşul. Toate cele şase compartimente erau încărcate. împinse butoiaşul la loc, dând uşor din cap a aprobare când auzi clinchetul însoţitor al manevrei, apoi cercetă zona cocoşului şi ambele laturi ale mânerului. Căuta o piedică, dar nu părea să existe aşa ceva. Apăsă trăgaciul cu degetul şi strânse până când văzu cum se mişcă uşor cocoşul şi butoiaşul. Craig încuviinţă din cap, mulţumit.

Se întoarse pe loc şi, fără veste, se simţi copleşit de cel mai intens sentiment de singurătate din întreaga lui viaţă de adult. Pistolul păru să devină tot mai greu şi mâna cu care îl ţinea se lăsă în jos, ostenită. Acum stătea cu umerii căzuţi, cu servieta atârnând în mâna dreaptă şi pistolul paznicului în stânga. Pe faţă i se aşternuse o expresie de suferinţă deplină, cumplită. Şi deodată îi reveni în minte o amintire, ceva la care nu se mai gândise de ani de zile: Craig Toomy, la doisprezece ani, tremurând în pat în timp ce lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe faţă. în camera alăturată, combina stereo era dată tare şi maică-sa cânta o dată cu Merrilee Rush cu vocea ei tărăgănată şi falsă, de beţivă: „Spune-mi că-s îngerul… dimineţii, iubii-to… atinge-mi obrazul… înainte să pleci, iubii-to…”

Culcat în pat. Tremurând. Plângând. Fără să scoată un sunet. Şi gândindu-se: „De ce nu poţi să mă iubeşti şi să mă laşi în pace, mamă? De ce nu poţi doar să mă iubeşti şi să mă laşi în pace?”

— Nu vreau să fac rău nimănui, murmură Craig Toomy printre lacrimi. Nu vreau, dar treaba asta… e de neîngăduit.

Pe peretele îndepărtat al încăperii era un şir de monitoare TV, toate stinse. Preţ de o clipă, pe când se uita la ele, adevărul celor întâmplate, al celor care *încă* se întâmplau, încercă să pună stăpânire pe mintea lui. Preţ de o clipă, aproape că reuşi să-i străpungă sistemul complex de scuturi nervoase şi să ajungă în buncărul antiaerian în care îşi trăise viaţa.

„Toţi au dispărut, Craiggy-weggy. Întreaga lume a dispărut în afară de tine şi de oamenii aflaţi în avionul ăla.”

— Nu, gemu el şi se prăbuşi într-unui dintre fotoliile din jurul mesei de bucătărie acoperite cu melamină din centrul camerei. Nu, nu-i aşa. Pur şi simplu, nu-i aşa. Resping această idee. O resping cu *îndârjire.*

„Langolierii au fost aici, şi se vor întoarce”, spuse tatăl său, acoperind vocea maică-sii, aşa cum se întâmplase întotdeauna. „Ar fi mai bine dacă ai pleca până să ajungă ei aici… altfel, ştii ce-o să se întâmple.”

Ştia foarte bine. Or să-l mănânce.

Langolierii or să-l mănânce.

— Dar nu vreau să fac rău nimănui, repetă el cu o voce jalnică, nefericită.

Pe masă se afla o foaie de hârtie trasă la şapirograf ce conţinea o listă de persoane. Craig lăsă jos servieta şi puse pistolul pe masă, lângă el. Apoi luă foaia, se uită la ea o clipă, fără să vadă nimic, şi începu să rupă o fâşie lungă, pornind din partea stângă.

Hâârrşşt.

În scurt timp era ca şi hipnotizat pe măsură ce o grămadă de fâşii subţiri — poate cele mai subţiri pe care le făcuse vreodată! — începea să se adune pe masă. Dar nici atunci vocea rece a tatălui său nu-l lăsa în pace:

„Altfel, ştii ce-o să se întâmple.”

Capitolul 5

O CUTIE DE CHIBRITURI.
AVENTURA SANDVIŞULUI CU SALAM.
UN NOU EXEMPLU DE METODĂ DEDUCTIVĂ.
ARIZONA JEW CĂNTĂ LA VIOARĂ.
SINGURUL SUNET DIN ORAŞ.

1

Liniştea îngheţată care urmă avertismentului pronunţat de Dinah fu, în

cele din urmă, întreruptă de Robert Jenkins.

— Avem câteva probleme, spuse el cu o voce seacă, de parcă ar fi ţinut o conferinţă. Dacă Dinah aude ceva — şi, după remarcabila demonstraţie pe care tocmai ne-a oferit-o, sunt înclinat să cred că da — ne-ar fi de folos să ştim despre ce e vorba. Dar nu ştim. Asta e una dintre probleme. Cealaltă e faptul că avionul nu are combustibil.

— E un 727 afară, spuse Nick, tras la una dintre rampele telescopice de debarcare. Poţi să pilotezi aşa ceva, Brian?

— Da, răspunse Brian.

Nick se întoarse spre Bob, cu braţele întinse, şi săltă din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ai văzut? Unul dintre noduri a şi fost desfăcut!”

— Presupunând că, într-adevăr, vom decola din nou, încotro ne vom îndrepta? continuă Bob Jenkins. A treia problemă.

— Departe, spuse imediat Dinah. Departe de sunetul ăla. *Trebuie* să ne îndepărtăm de sunetul ăla şi de ceea ce-l produce.

— Cât timp crezi că mai avem la dispoziţie? o întrebă Bob cu blândeţe. Cât mai durează până ajunge aici, Dinah? Ai cât de cât vreo idee?

— Nu, răspunse ea, adăpostită de cercul protector al braţelor lui Laurel. Cred că e încă departe. Cred că mai este timp. Dar…

— Atunci aş propune să facem exact

aşa cum a sugerat domnul Warwick, spuse Bob. Hai să mergem la restaurant, să mâncăm câte ceva şi să discutăm despre ce se va întâmpla în continuare. Se ştie că mâncarea are un efect benefic asupra a ceea ce lui Monsieur Poirot îi plăcea să numească „micile celule cenuşii”.

— N-ar trebui să *aşteptăm,* spuse Dinah pe un ton iritat.

— Un sfert de oră, zise Bob. Nu mai mult. Şi-apoi, chiar şi la vârsta ta fragedă, Dinah, ar trebui să ştii că o gândire utilă trebuie să preceadă întotdeauna o acţiune utilă.

Albert îşi dădu seama subit că scriitorul de romane poliţiste avea propriile sale motive să vrea să meargă la restaurant. Micile sale celule cenuşii tânjeau după o plăcintă de mere — sau cel puţin el aşa *credea* — şi, după acea evaluare straniu de exactă a situaţiei lor, făcută pe când se aflau încă în avion, Albert era dispus să-i acorde măcar o şansă. „Vrea să ne arate ceva sau să ne demonstreze ceva”, îşi zise el.

— Sigur avem la dispoziţie un sfert de oră? interveni el.

— Păi…, spuse Dinah cu reticenţă. Cred că da.

— Perfect, zise Bob pe un ton energic. Decizia a fost luată.

Si porni hotărât spre restaurant, ca şi cum ar fi considerat de la sine înţeles că şi

ceilalţi îl vor urma.

Brian şi Nick se uitară unul la celălalt.

— Ar fi mai bine să-l urmăm, spuse calm Albert. Cred că ştie nişte chestii.

— Ce fel de chestii? întrebă Brian.

— Nu ştiu exact, dar s-ar putea să fie nişte chestii pe care merită să le aflăm.

Albert se duse după Bob; Bethany îl urmă pe Albert; ceilalţi porniră şi ei în urma lor, Laurel ducând-o pe Dinah de mână. Fetiţa era foarte palidă la faţă.

2

Restaurantul The Cloud Nine era de fapt un local cu autoservire, cu o ladă frigorifică plină cu băuturi şi sandvişuri care trona în partea din spate şi o tejghea din oţel inoxidabil paralelă cu o masă compartimentată cu mâncăruri calde. Toate compartimentele erau goale şi străluceau de curăţenie. Pe grătar nu se vedea nici urmă de grăsime. Paharele — cunoscutele pahare rezistente din autoserviri, cu pereţii văluriţi — erau frumos aranjate în piramide pe rafturile din spate, alături de un sortiment variat de veselă de autoservire, şi mai rezistentă.

Robert Jenkins se oprise lângă casa de marcat. Când Albert şi Bethany intrară, el zise:

— Poţi să-mi mai dai o ţigară, Bethany?

— Nene, da’ sugativă mai eşti, spuse ea, dar tonul ei fusese blajin.

Scoase pachetul de Marlboro şi îl scutură ca să iasă o ţigară. El o luă, apoi îi atinse mâna când ea dădu să scoată la iveală şi cutia de chibrituri.

— Cred c-am să folosesc una din astea, nu?

Lângă casă era un bol cu chibrituri din carton, care făceau reclamă pentru LaSalle Business School. PENTRU PRIETENUL NOSTRU FĂRĂ CHIBRITURI[15], se putea citi pe un mic afiş de lângă bol. Bob luă un astfel de chibrit, îl deschise şi trase afară unul dintre beţe.

— Sigur că da, zise Bethany. Dar de ce?

— Tocmai asta o să aflăm, spuse el.

Se uită la ceilalţi. Aceştia stăteau într-un semicerc şi priveau — în afară de Rudy Warwick, care se furişase în partea din spate a sălii şi cerceta îndeaproape conţinutul lăzii frigorifice.

Bob scăpără chibritul. Acesta lăsă o dâră pe scăpărătoare, dar nu se aprinse. Repetă manevra, cu acelaşi rezultat. La a treia încercare, băţul din carton se îndoi. Oricum, cea mai mare parte a gămăliei din

---

[15] Joc de cuvinte; în original, cuvântul *matchless* înseamnă „neîntrecut, fără pereche”, dar şi „fără chibrituri”. (*N. t.*)

sulf se consumase.

— Măi, măi, spuse el pe un ton din care surprinderea lipsea cu desăvârşire. Cred că sunt umede. Ia hai să-ncercăm cu o cutie de la fund. *Alea* trebuie să fie mai uscate.

Căută la fundul bolului, împrăştiind pe tejghea câteva cutii de la suprafaţă. Lui Albert acestea i se părură cât se poate de uscate. În spatele lui, Nick şi Brian schimbară încă o privire.

Bob scoase afară o nouă cutie de chibrituri, trase un băţ şi încercă să-l aprindă. Nu reuşi.

— Fir-ar să fie! spuse el. Cred c-am mai descoperit o problemă. Poţi să-mi dai puţin cutia ta de chibrituri, Bethany?

Aceasta îi dădu cutia fără să scoată un cuvânt.

— O clipă, te rog, spuse fără grabă Nick. De fapt, ce anume ştii, amice?

— Doar că această situaţie are implicaţii chiar mai largi decât am crezut iniţial, spuse Bob. Ochii lui erau destul de calmi, dar faţa îi arăta istovită. Şi am impresia că e posibil ca toţi să fi făcut o *mare* greşeală. Explicabilă, ţinând cont de împrejurări… dar până nu ne rectificăm gândirea asupra acestui subiect, nu cred că vom putea face vreun pas înainte. Aş numi-o eroare de perspectivă.

Warwick se apropia agale de ei. Îşi luase un sandviş ambalat în celofan şi o

sticlă de bere. Achiziţiile pe care tocmai le făcuse păreau să-l fi înveselit considerabil.

— Ce se-ntâmplă, oameni buni?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Brian, dar nu-mi place deloc.

Bob Jenkins smulse unul dintre beţele cutiei luate de la Bethany şi-l scăpără. Se aprinse din prima încercare.

— Aha, făcu el şi duse flacăra la vârful ţigării.

Mirosul fumului i se păru lui Brian incredibil de înţepător şi de aromat, şi o clipă de reflecţie îi furniză şi explicaţia: era singurul lucru, în afară de adierea slabă a loţiunii după ras a lui Nick Hopewell şi parfumul lui Laurel căruia îi simţea mirosul. Acum, când se gândea la asta, Brian îşi dădu seama că simţea şi mirosul de transpiraţie al însoţitorilor săi.

Bob continua să ţină băţul aprins în mână. Acum îndoi cartonul cutiei pe care o scosese din bol, lăsând expuse toate beţele, şi atinse băţul aprins de capetele celorlalte beţe. Un lung moment nu se întâmplă nimic. Scriitorul plimbă flacăra înainte şi înapoi de-a lungul capetelor de chibrituri, dar acestea nu se aprinseră. Ceilalţi priveau fascinaţi.

În cele din urmă se auzi un fâsâit slab şi câteva dintre beţe se lăsară cuprinse de o viaţă vremelnică, lipsită de strălucire. Nu arseră de fapt cu adevărat; se văzu o licărire slabă, care se stinse imediat. Câteva firişoare

de fum se înălţară… fum care nu părea să aibă nici un fel de miros.

Bob se uită la cei aflaţi în jurul său şi zâmbi sumbru.

— Chiar şi asta, spuse el, e mai mult decât mă aşteptam.

— În regulă, interveni Brian. Spune-ne care-i treaba. Eu ştiu…

În clipa aceea, Rudy Warwick scoase un strigăt de scârbă. Dinah ţipă şi ea şi se lipi mai tare de Laurel. Albert simţi cum inima-i bate cu putere în piept.

Rudy îşi desfăcuse sandvişul — lui Brian i se păru că era cu salam şi brânză — şi muşcase zdravăn din el. După care scuipase dumicatul pe podea, având pe faţă o grimasă dezgustată.

— E stricat! ţipă Rudy. Dar-ar dracii! *Urăsc* chestiile astea!

— Stricat? întrebă imediat Bob Jenkins. Ochii îi licăreau ca două scântei electrice albastre. Mă cam îndoiesc. În zilele noastre, carnea procesată e atât de îndesată cu conservanţi încât ar fi nevoie să stea cel puţin opt ore în plin soare ca să se altereze. Şi ştim după ce ne arată ceasurile că întreruperea de curent electric a avut loc cu mai puţin de cinci ore în urmă.

— Poate că nu-i aşa, vorbi Albert. Dumneata ai spus că ţi se pare mai târziu decât arată ceasurile noastre.

— Da, dar nu cred… Lada frigorifică

mai era rece, domnule Warwick? Când ai deschis-o mai era rece?

— Nu era tocmai rece, dar era recişor înăuntru, spuse Rudy. În orice caz, sandvişul ăsta e futarisit. Să mă scuze doamnele. Uite. Zicând acestea, întinse sandvişul. Dacă nu crezi că e stricat, ia de-ncearcă *tu.*

Bob se uită lung la sandviş, lăsă impresia că-şi ia inima-n dinţi, după care îndrăzni să ia o mică muşcătură din jumătatea neatinsă. Albert văzu cum o expresie de dezgust îi traversează faţa, dar Bob nu se descotorosi imediat de dumicat. Mestecă o dată… de două ori… după care se-ntoarse şi scuipă în mână. Aruncă dumicatul pe jumătate mestecat în tomberonul de sub raftul cu condimente, împreună cu restul de sandviş.

— Nu e stricat, spuse el. E fără gust. Şi nu numai asta. Pare să nu aibă nici un fel de consistenţă. Colţurile gurii sale se lăsară în jos într-o expresie involuntară de dezgust. Vorbim despre alimente insipide — orezul alb ne condimentat, cartofii fierţi —, dar chiar şi alimentele cele mai insipide au un oarece gust, *cât de cât.* Sandvişul ăla n-are gust deloc. Parc-ai mesteca hârtie. Nu-i de mirare că ţi s-a părut stricat.

— Dar *era* stricat, repetă cu încăpăţânare bărbatul chel.

— Ia vezi cum e berea, îl îndemnă Bob. Aia n-ar trebui să fie stricată. Dopul e la locul

lui, iar berea dintr-o sticlă nedesfăcută n-ar trebui să se strice chiar dacă nu e ţinută la frigider.

Rudy se uită gânditor la sticla de Budweiser pe care o ţinea în mână, apoi clătină din cap şi i-o întinse lui Bob.

— N-o mai vreau, spuse el.

Se uită la lada frigorifică. Privirea lui era ameninţătoare, de parcă l-ar fi bănuit pe Jenkins că i-ar fi jucat o festă deloc amuzantă.

— O s-o fac dacă va trebui, spuse Bob, dar deja mi-am pus o dată corpul la dispoziţia ştiinţei. Vrea cineva să guste din această bere? Cred că e foarte important.

— Ia dă-o-ncoace, spuse Nick.

— Nu, zise Don Gaffney. Dă-mi-o mie. Doamne, ce-aş mai bea o bere. Am mai băut şi-nainte bere caldă şi nu mi s-a pus de-a curmezişul. Luă sticla, desfăcu dopul şi o duse la gură. O clipă mai târziu se răsuci şi scuipă înghiţitura pe podea. Dumnezeule! strigă el. E trezită! E trezită de-a binelea!

— Serios? întrebă Bob cu vioiciune. Bun! Minunat! Ceva ce putem vedea cu toţii!

Se duse cât ai clipi în spatele tejghelei şi apucă un pahar de pe raft. Gaffney lăsase sticla lângă casa de marcat şi Bob Jenkins o luă de acolo. Nu văzu nici un pic de spumă lipită de partea interioară a gâtului. „Ar putea foarte bine să fie şi apă în sticla asta”, îşi zise.

Cu toate acestea, ceea ce turnă în pahar nu părea a fi apă, ci semăna cu berea. O bere trezită. Nu făcea nici pic de spumă. Câteva bule mici se lipiră de interiorul paharului, dar nici una nu străbătu lichidul ca să iasă la suprafaţă.

— În regulă, zise Nick, e trezită. Se mai întâmplă, uneori. Dopul nu e strâns bine din fabrică şi gazul răsuflă. Oricui i se poate întâmpla să dea peste o bere trezită, din când în când.

— Dar când pui la socoteală şi sandvişul cu salam lipsit de gust, devine semnificativ, nu-i aşa?

— Bine, bine, dar ce anume semnifică asta? explodă Brian.

— Ne lămurim imediat, spuse Bob. Dar mai întâi, să ne ocupăm de *obiecţia* domnului Hopewell.

Se întoarse, apucă mai multe pahare cu amândouă mâinile (alte câteva căzură de pe raft şi se sfărâmară de podea), după care începu să le aşeze pe tejghea cu îndemânarea unui barman.

— Mai aduceţi nişte bere. Şi două-trei sticle de suc, dacă tot sunteţi acolo.

Albert şi Bethany se duseră la lada frigorifică şi luară de acolo câte patru-cinci sticle, alese la întâmplare.

— E cumva sărit de pe fix? întrebă Bethany cu voce joasă.

— Nu cred, spuse Albert.

Avea o idee vagă despre ceea ce încerca să le demonstreze scriitorul… şi nu-i prea plăcea imaginea care se forma în mintea sa.

— Mai ţii minte când ţi-a spus să-ţi păstrezi chibriturile? A ştiut că o să se întâmple ceva de genul ăsta. De-aia ţinea atât de mult să ne aducă la restaurant. A vrut să ne facă o demonstraţie.

3

Foaia de hârtie era făcută ferfeniţă în trei duzini de fâşii subţiri, iar langolierii erau acum şi mai aproape.

Craig îi simţea cum se apropie undeva, în subconştient — o povară şi mai apăsătoare.

O povară mai apăsătoare, de nesuportat.

Sosise clipa plecării.

Luă pistolul şi servieta diplomat, apoi se ridică şi părăsi încăperea. Mergea încet, repetând în gând: „Nu vreau să te-mpuşc, dar o voi face dacă voi fi nevoit. Du-mă la Boston. Nu vreau să te-mpuşc, dar o voi face dacă voi fi nevoit. Du-mă la Boston.”

— O voi face dacă voi fi nevoit, murmură Craig în timp ce se îndrepta spre sala de aşteptare. O voi face dacă voi fi nevoit.

Degetul lui găsi cocoşul pistolului şi îl

armă.

La jumătatea sălii, lumina palidă care pătrundea prin ferestre îi atrase din nou atenţia şi se întoarse într-acolo, îi simţea acolo, afară. Langolierii. Îi mâncaseră pe toţi oamenii inutili, leneşi, iar acum se întorceau ca să-l înhaţe pe el. *Trebuia* să ajungă la Boston. Era singura modalitate pe care-o ştia ca să salveze ceea ce mai rămăsese din el… pentru că moartea lor avea să fie oribilă. Moartea *lor* avea să fie cu adevărat oribilă.

Se întoarse încet spre ferestre şi se uită afară, ignorând — cel puţin pentru moment — murmurul celorlalţi pasageri din spatele lui.

4

Bob Jenkins turnă câte puţin din fiecare sticlă în câte un pahar separat. Conţinutul fiecărui recipient era la fel de plat cum fusese prima bere.

— Te-ai convins? îl întrebă el pe Nick.

— Da, spuse Nick. Dacă ştii ce se întâmplă aici, amice, spune-ne. Te rog să ne spui.

— Am o idee, spuse Bob. Nu e… mă tem că nu e foarte liniştitoare, dar mă număr printre aceia care cred că, pe termen lung, cunoaşterea e mai bună — mai sigură — decât ignoranţa, oricât de descumpăniţi ne-am simţi atunci când înţelegem anumite

adevăruri. Are vreo logică ce v-am spus?

— Nu, replică imediat Gaffney.

Bob săltă din umeri şi le adresă un zâmbet timid şi crispat.

— Fie ce-o fi, eu îmi susţin afirmaţia. Şi înainte de a mai spune ceva, vreau să vă rog pe toţi să vă uitaţi în jur şi să-mi spuneţi ce vedeţi.

Toţi se uitară în jur, concentrându-se cu atâta înverşunare asupra micilor aglomerări de mese şi scaune încât nimeni nu-l remarcă pe Craig Toomy care stătea în capătul îndepărtat al sălii de aşteptare, cu spatele la ei, privind lung la asfaltul de afară.

— Nimic, spuse în sfârşit Laurel. Îmi pare rău, dar nu văd nimic. Ochii dumitale trebuie să fie mai ageri decât ai mei, domnule Jenkins.

— Câtuşi de puţin. Văd ceea ce vedeţi şi voi: nimic. Dar aeroporturile sunt deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Când s-a-ntâmplat acest lucru — acest Eveniment — probabil că se afla într-un punct de minimă aglomeraţie din tot ciclul de douăzeci şi patru de ore, dar mi-e greu să cred că nu au mai rămas măcar câţiva oameni aici, care să bea cafea sau poate chiar să-şi ia micul dejun mai devreme. Angajaţii aeroportului. Poate chiar câţiva pasageri aflaţi între două curse, care au preferat să economisească nişte bani petrecând intervalul dintre miezul nopţii şi

ora Şase sau şapte dimineaţa în clădirea terminalului, în loc să se ducă la vreun motel din apropiere. Când m-am dat jos de pe conveierul ăla pentru bagaje şi m-am uitat în jur, m-am simţit teribil de descumpănit. De ce? Pentru că aeroporturile nu sunt *niciodată* părăsite, la fel cum nici secţiile de poliţie sau unităţile de pompieri nu rămân niciodată părăsite. Acum priviţi, vă rog, în jur şi puneţi-vă întrebarea: unde sunt mâncărurile consumate pe jumătate, unde-s paharele pe jumătate goale? Vă mai amintiţi cărucioarele pentru băuturi din avion, cu paharele murdare de pe raftul de jos? Vă mai amintiţi pateul pe jumătate mâncat şi ceaşca de cafea pe jumătate goală de lângă fotoliul pilotului din cockpit? Aici nu vedem nimic de genul ăsta. *Unde e cel mai mic semn că aici erau nişte oameni când a avut loc Evenimentul?*

Albert se uită din nou în jur şi spuse încet:

— Nu e nici o pipă pe puntea din faţă, nu-i aşa?

Bob se uită la el cu atenţie.

— Ce? Ce vrei să spui, Albert?

— Când ne aflam la bordul avionului, spuse Albert, rostind agale cuvintele, mă gândeam la corabia aia, despre care am citit undeva. Se numea *Marie Celeste*, şi cineva a zărit-o plutind *în derivă.* Ei bine… nu tocmai în derivă, cred, fiindcă în carte se spunea că

avea pânzele întinse pentru navigaţie, dar când cei care au găsit-o s-au urcat la bord, au constatat că toţi oamenii care fuseseră pe *Marie Celeste* dispăruseră. Cu toate acestea, lucrurile le rămăseseră acolo, iar pe sobă fierbeau oale cu mâncare. Cineva a găsit chiar şi o pipă pe puntea din faţă. Era încă aprinsă.

— Bravo! strigă Bob, aproape cu înfrigurare.

Toţi se uitau la el acum şi nimeni nu-l văzu pe Craig Toomy care se apropia încet de ei. Pistolul pe care-l găsise nu mai era îndreptat spre podea.

— Bravo, Albert! Ai pus punctul pe i! Şi a mai fost o dispariţie celebră — o întreagă populaţie de colonişti dintr-un loc numit Roanoke Island… mi se pare, în largul coastei Carolinei de Nord. Toţi au dispărut, dar în urma lor au rămas focuri de tabără, case în neorânduială şi grămezi de gunoaie. Acum, Albert, să mai facem un pas în raţionamentul nostru. Prin ce mai diferă acest terminal de avionul cu care am sosit?

O clipă, privirea lui Albert rămase complet goală, apoi în ochi îi licări înţelegerea.

— Inelele! strigă el. Poşetele! Portofelele! Banii! Tijele chirurgicale! Nimic din toate astea nu se găseşte aici!

— Corect, spuse Bob încetişor. Sută la sută corect. Cum ai zis şi tu, nimic din toate

astea nu se găseşte aici. Dar se aflau în avion când supravieţuitorii s-au trezit, nu-i aşa? În cockpit am găsit chiar şi un pateu pe jumătate mâncat şi o ceaşcă de cafea. Echivalentul unei pipe fumegând pe punte.

— Crezi că am pătruns într-o altă dimensiune, nu-i aşa? spuse Albert, cu o voce care arăta cât era de impresionat. Ca într-o povestire science-fiction.

Dinah îşi lăsă capul într-o parte şi, preţ de o clipă, semăna izbitor cu Nipper, câinele de pe emblema Casei de discuri RCA Victor.

— Nu, spuse Bob. Cred că…

— Atenţie! strigă Dinah pe neaşteptate. Aud nişte…

Dar era prea târziu. Din clipa în care reuşi să scape de paralizia care-l stăpânise şi se pusese în mişcare, Craig Toomy se mişcă rapid. Până să apuce Brian şi Nick să se întoarcă, el o şi prinsese pe Bethany cu braţul pe după gât şi o târa în spate. Ţinea pistolul îndreptat spre tâmpla ei. Terorizată, fata scoase un ţipăt disperat.

— Nu vreau s-o împuşc, dar o voi face dacă voi fi nevoit, spuse Craig printre gâfâituri. Duceţi-mă la Boston.

Ochii lui nu mai erau lipsiţi de expresie; aruncau în toate direcţiile priviri pline de o inteligenţă îngrozită, paranoică.

— M-aţi auzit? Duceţi-mă la Boston!

Brian dădu să se repeadă la el, dar Nick îi propti mâna în piept, fără să-şi

dezlipească privirea de Craig.

— Potoleşte-te, amice, spuse el cu o voce joasă. Nu e prudent ce faci. Prietenul nostru e smintit de-a binelea.

Bethany se zbătea să scape din strânsoarea lui Craig.

— Mă sufoc! Te rog, nu mă mai strânge aşa, că mă *sufoc!*

— Ce se întâmplă? strigă Dinah. Ce este?

— Încetează! strigă Craig la Bethany. Nu te mai mişca atâta! O să mă forţezi să fac ceva ce nu vreau să fac!

Lipi ţeava pistolului de tâmpla fetei, care continua să se zvârcolească. Albert îşi dădu seama deodată că ea nu ştia că individul ţinea în mână un pistol — chiar dacă ţeava era lipită de tâmpla ei.

— Las-o baltă, fetiţo! spuse Nick cu asprime. Încetează să te mai zbaţi!

Pentru prima oară în viaţa sa, Albert se pomeni nu doar gândind precum Arizona Jew, dar chiar îmboldit să *acţioneze* asemenea legendarului personaj. Fără să-şi dezlipească ochii de smintitul îmbrăcat în jerseu cu guler la baza gâtului, începu să ridice încet cutia viorii. Lăsă mânerul şi prinse cu ambele mâini gâtul cutiei. Toomy nu se uita la el, privirea mutându-i-se cu repeziciune de la Brian la Nick şi înapoi, iar mâinile le avea cât se poate de ocupate cu Bethany.

— Nu vreau s-o-mpuşc…, începu din

nou Craig.

Dar în clipa următoare braţul îi alunecă în sus când fata îl îmbrânci brusc, proptindu-şi posteriorul în poala lui. Bethany nu şovăi nici o clipă să-şi înfigă dinţii în încheietura agresorului.

— *Au!* ţipă Craig. *Aauuuu!*

Slăbi strânsoarea şi Bethany se aplecă. În clipa aceea, Albert făcu un salt, ridicând cutia viorii, în timp ce Toomy îndrepta pistolul spre Bethany. Faţa lui Toomy se schimonosise într-o grimasă de durere şi mânie.

— *Albert, nu!* urlă Nick.

Craig Toomy îl văzu pe puşti venind şi îndreptă ţeava spre el. Preţ de o clipă, Albert privi drept în ţeava pistolului şi ceea ce simţi nu semăna deloc cu vreunul dintre visele sau fanteziile sale. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-un mormânt deschis.

„Cred c-am făcut o greşeală de data asta”, gândi el şi atunci Craig apăsă trăgaciul.

5

În locul exploziei aşteptate, se auzi doar un mic pocnet — nu mai intens decât zgomotul unei puşti cu aer comprimat. Albert simţi o izbitură în piept, avu timp să-şi dea seama că fusese împuşcat şi abia apoi îl lovi pe Craig în cap cu cutia viorii. Bufnitura

reverberă în braţele sale şi vocea indignată a tatălui răsună în mintea lui: „Ce se-ntâmplă cu tine, Albert? Aşa te porţi cu un instrument muzical scump?”

Din interiorul cutiei se auzi un zăngănit ciudat în clipa când vioara sări din locaş. Una dintre încuietorile de alamă se înfipse în fruntea lui Toomy, iar sângele ţâşni într-un şuvoi uluitor. Deodată genunchii i se înmuiară şi individul căzu în faţa lui Albert ca un ascensor rapid. Albert îi văzu ochii daţi peste cap şi apoi Craig Toomy rămase lat la picioarele sale, inconştient.

Timp de o clipă, un gând nebunesc, dar întru câtva minunat, se înfiripă în mintea lui Albert: „Dumnezeule, niciodată în viaţa mea n-am cântat mai bine!” Abia atunci îşi dădu seama că nu mai era în stare să respire. Se întoarse către ceilalţi, cu colţurile gurii ridicate într-un zâmbet chinuit, uşor confuz.

— Cred c-am fost împuşcat, zise Ace Kaussner, după care lumea din jur se estompă în nuanţe de cenuşiu, iar genunchii i se înmuiară de tot. Se prăbuşi la podea, peste cutia viorii.

6

Leşinul lui nu dură mai mult de treizeci de secunde. Când îşi veni în fire, Brian îl lovea uşor peste obraji, cu o expresie de nelinişte pe faţă. Bethany îngenunchease

alături de el, uitându-se la Albert cu ochi aprinşi de admiraţie. În spatele ei, Dinah Bellman continua să plângă, protejată de braţele lui Laurel. Albert se uită la Bethany şi îşi simţi inima — după toate aparenţele, încă întreagă — umflându-i-se în piept.

— Arizona Jew e din nou călare pe situaţie, bâigui el.

— Ce zici, Albert? întrebă fata, mângâindu-l pe obraz.

Avea mâna minunat de catifelată şi de răcoroasă. Albert îşi dădu seama că e îndrăgostit.

— Nimic, spuse el în clipa în care pilotul îl plesni din nou peste faţă.

— Eşti teafăr, băiete? întreba Brian. Eşti teafăr?

— Aşa cred, spuse Albert. V-aş ruga să nu mă mai pălmuiţi, bine? Şi mă cheamă Albert. Pentru prieteni, Ace. Cât de rău am fost rănit? Că deocamdată nu simt nimic. Aţi reuşit să opriţi hemoragia?

Nick Hopewell se lăsă pe vine lângă Bethany. Avea întipărit pe faţă un zâmbet uluit, de om căruia nu-i venea să creadă ceea ce tocmai văzuse:

— Cred c-o să trăieşti, amice. N-am mai văzut aşa ceva de când sunt… şi am văzut destule. Voi, americanii, sunteţi prea nesăbuiţi ca să nu vă iubească omul. Întinde mâna şi-o să-ţi dau un suvenir.

Albert întinse mâna scuturată de un

tremur incontrolabil şi Nick lăsă să-i cadă ceva în palmă. Albert apropie mâna de ochi şi văzu că era un glonţ.

— L-am găsit pe podea, spuse Nick. Nici măcar nu-i deformat. Cred că te-a lovit direct în piept — vezi că ai un mic semn pe cămaşă, de la praful de puşcă — după care a ricoşat. A fost un rateu. Amice, de bună seamă că Dumnezeu te iubeşte.

— M-am gândit la chibrituri, spuse Albert cu glas pierit. Cred că mi-am zis că n-o să poată trage deloc.

— A fost un gest foarte curajos şi cât se poate de nesăbuit, băiete, spuse Bob Jenkins, care era alb la faţă şi-ai fi zis că o să leşine dintr-o clipă-n alta. Să nu-i crezi niciodată pe scriitori. Ascultă-i, nici o problemă, dar să nu-i *crezi* niciodată. Dumnezeule mare, dacă mă înşelam?

— Păi, nici n-a lipsit mult, spuse Brian, în timp ce-l ajuta pe Albert să se ridice. A fost ca atunci când ai aprins celelalte chibrituri — cele din bol. Detonaţia a avut doar atâta forţă cât să scoată glonţul din ţeavă. Dacă ar fi fost puţin mai puternică, Albert s-ar fi ales cu un glonţ în plămân.

Un nou val de ameţeală puse stăpânire pe Albert. Se legănă pe picioare şi Bethany îl prinse prompt cu braţul pe după mijloc.

— Mie mi s-a părut cu adevărat curajos, spuse ea cu ochi care lăsau să se înţeleagă că, după părerea ei, din dosul de

platină al lui Albert Kaussner ieşeau numai diamante. Adică, a fost de-a dreptul *incredibil.*

— Mulţam, spuse Ace, zâmbind calm (chiar dacă uşor ameţit). N-a fost cine ştie ce.

Cel mai iute evreu de la vest de Mississippi era conştient de faptul că o bună parte din trupul fetei era strâns lipit de el şi că fata mirosea aproape insuportabil de frumos. Dintr-o dată, se simţea bine. De fapt, era încredinţat că niciodată în viaţa lui nu se simţise mai bine. Apoi îşi aduse aminte de vioară, se aplecă şi luă de jos cutia. Pe o latură se formase o adâncitură serioasă, iar o încuietoare stătea desfăcută. Pe cutie rămăseseră sânge şi fire de păr, şi Albert simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Deschise cutia şi se uită înăuntru. Văzu că instrumentul era în stare bună şi lăsă să-i scape un oftat.

Apoi se gândi la Craig Toomy şi panica luă locul uşurării.

— Cred că nu l-am omorât pe tip, nu? L-am lovit cam tare.

Se uită în direcţia lui Craig, care zăcea în apropiere de uşa restaurantului, cu Don Gaffney îngenuncheat lângă el. Brusc, Albert simţi că-l ia din nou cu leşin. Pe faţa şi fruntea lui Craig se vedea sânge din belşug.

— E viu, anunţă Don, dar e scos complet din circuit.

Albert, care în visele sale mătrăşise

mai mulţi tipi duri decât Bărbatul fără Nume[16], simţi cum i se pune ceva în gât. Iisuse, ce de *sânge!*

— Asta nu-nseamnă mare lucru, spuse Nick. Rănile de scalp sângerează abundent.

Se duse lângă Don, luă încheietura lui Craig şi-i pipăi pulsul.

— Să nu uiţi că a avut pistolul lipit de capul fetei ăleia, amice. Dac-ar fi apăsat pe trăgaci de la distanţa aia, se prea poate să-i fi făcut felul. V-aduceţi aminte de actorul care s-a-mpuşcat cu un glonţ orb în urmă cu câţiva ani? Domnul Toomy şi-a făcut-o cu mâna lui; greşeala e numai a lui. Nu trebuie să te simţi vinovat. Nick lăsă jos încheietura lui Craig şi se ridică în picioare. Şi-apoi, zise el, trăgând un teanc mare de şerveţele de hârtie din distribuitorul aflat pe una dintre mese, are pulsul puternic şi regulat. Cred c-o să se trezească în câteva minute, cu o simplă durere de cap. Şi mai cred că trebuie să luăm câteva măsuri de precauţie în vederea acestui fericit eveniment. Domnule Gaffney, mesele din zona barului par să fie dotate cu feţe de masă — ciudat, dar adevărat. Mă-ntreb dacă n-ai putea să aduci vreo două bucăţi. Cred c-ar fi mai înţelept să-i legăm mâinile la spate domnului „Trebuie s-ajung la

---

[16] Serie de filme western din perioada de glorie a genului, rolul Bărbatului Fără Nume fiind jucat de Clint Eastwood. (*N. t.*)

Boston”.

— Chiar trebuie să faci chestia asta? întrebă Laurel pe un ton calm. În definitiv, omul e inconştient şi mai şi sângerează.

Nick apăsă compresa improvizată din şerveţele pe rana de la cap a lui Craig Toomy şi se uită la ea:

— Tu eşti Laurel, aşa-i?

— Întocmai.

— Ei bine, Laurel, hai să nu ne amăgim. Individul asta e nebun. Nu ştiu dacă i se trage de la aventura prin care trecem în aceste momente sau dacă aşa e de felul lui, dar *ştiu* că e periculos. Dac-ar fi fost mai aproape de el ar fi înşfăcat-o pe Dinah, nu pe Bethany. Lucru pe care chiar s-ar putea să-l facă data viitoare, dacă-l lăsăm nelegat.

Craig gemu şi-şi mişcă mâinile fără vlagă. Bob Jenkins se îndepărtă de el în clipa în care începu să se mişte, deşi revolverul se afla la loc sigur, înfipt în brăcinarul pantalonilor lui Brian Engle. Laurel procedă şi ea la fel, trăgând-o pe Dinah cu ea.

— A murit cineva? întrebă neliniştită Dinah. N-a murit nimeni, aşa-i?

— Nu, draga mea.

— Trebuia să-l fi auzit mai din timp, dar eram atentă la omul care vorbeşte ca un învăţător.

— Nu-i nimic, Dinah, spuse Laurel. Totul s-a sfârşit cu bine.

Apoi privi în jur la terminalul pustiu şi

se simţi amăgită de propriile-i cuvinte. Nimic nu era bine aici. Absolut nimic.

Don se întoarse cu câte o faţă de masă în carouri albe şi roşii în fiecare mână.

— Minunat, spuse Nick.

Luă una dintre ele şi o răsuci rapid, cu gesturi de expert, într-o funie. O prinse de mijloc cu dinţii, ca să nu se desfacă, după care-l răsuci pe Craig ca pe o omletă umană.

Craig ţipă şi clipi din ochi.

— Chiar trebuie să fii atât de *dur?* întrebă Laurel pe un ton tăios.

Nick se uită la ea doar o clipă, făcând-o să lase imediat privirea în jos. Nu se putea abţine să nu compare ochii lui Nick Hopewell cu ochii din fotografiile pe care i le trimisese Darren Crosby. Nişte ochi limpezi, depărtaţi între ei, pe o fată frumoasă, chiar dacă nu ieşită din comun. Dar nici ochii nu erau ieşiţi din comun, nu-i aşa. Şi oare nu acei ochi fuseseră unul dintre motivele — poate chiar principalul motiv — pentru care făcuse aceasta călătorie? Nu decisese ea, după ce studiase îndeaproape problema, că erau ochii unui bărbat care avea să se poarte frumos cu ea? Un bărbat care să fie în stare să renunţe atunci când i se cerea acest lucru?

Se urcase la bordul Cursei 29 zicându-şi că pornea într-o minunată aventură, singurul ei tangou extravagant cu iubirea romantică — un salt transcontinental

impulsiv în braţele unui necunoscut înalt şi brunet. Dar uneori te pomeneşti într-una din acele situaţii obositoare în care adevărul nu mai poate fi ocolit, iar acum Laurel socotea că adevărul suna astfel: îl alesese pe Darren Crosby pentru că fotografiile şi scrisorile lui o încredinţaseră că nu se deosebea cine ştie ce de băieţii şi bărbaţii cumsecade cu care tot avusese de-a face de pe la cincisprezece ani, băieţi şi bărbaţi care învăţau rapid să-şi şteargă tălpile pe covoraş înainte de a intra în casă în nopţile ploioase, băieţi şi bărbaţi care luau iute un prosop şi ajutau la spălatul vaselor fără să fie solicitaţi, băieţi şi bărbaţi care te lăsau să pleci dacă le cereai asta pe un ton îndeajuns de tăios.

S-ar mai fi aflat oare în Cursa 29, în noaptea asta, dacă fotografiile i-ar fi arătat ochii albastru-închis ai lui Nick Hopewell în locul ochilor căprui şi blânzi ai lui Darren? Nu era convinsă. Mai degrabă i-ar fi scris un bilet amabil, dar impersonal: *Mulţumesc pentru răspuns şi pentru fotografie, domnule Hopewell, dar am impresia că nu suntem potriviţi unul pentru celălalt* — şi ar fi continuat să caute un bărbat ca Darren. Şi, firește, se îndoia foarte tare că bărbaţi precum domnul Hopewell citeau vreodată revistele pentru inimi singuratice, darămite să mai şi scrie anunţuri în rubricile specializate. Cu toate acestea, acum se afla alături de el, în această situaţie neobişnuită.

Ei bine, îşi dorise să aibă o aventură, o singură aventură, înainte de a trece definitiv pragul vârstei mijlocii. Nu era adevărat? Ba da. Şi iat-o acum, dovedind câtă dreptate avusese Tolkien — aseară ieşise pe uşa casei ei, la fel ca-ntotdeauna, şi uite unde ajunsese: o versiune stranie şi sumbră a Tărâmului Fantastic. Dar era o aventură, fără doar şi poate. Aterizări forţate… aeroporturi părăsite… un nebun înarmat cu un pistol. Bineînţeles că era o aventură. Îi veni în minte ceva ce citise cu ani în urmă. *Ai grijă pentru ce te rogi, că s-ar putea chiar să-l obţii.*

Cât de adevărat.

Şi cât de derutant.

În ochii lui Nick Hopewell nu se citea nici pic de derută… dar nici milă. Uitându-se la ei, Laurel se înfioră, iar senzaţia nu avea nimic romantic.

„Eşti sigură?”, îi şopti o voce, pe care Laurel o reduse de îndată la tăcere.

Nick trase mâinile lui Craig de sub el şi apoi îi împreună încheieturile la spate, în zona şalelor. Craig gemu din nou, mai tare de data asta, şi începu să se zbată fără prea mult spor.

— Uşurel, bătrâne, spuse liniştitor Nick.

Înfăşură funia improvizată de două ori în jurul antebraţelor lui Craig şi o înnodă strâns. Coatele lui Craig se bălăbăniră şi acesta scoase un icnet slab şi straniu.

— Gata! spuse Nick, ridicându-se.

Avem şi una de rezervă, dacă se dovedeşte că aia nu e de ajuns. Se rezemă de o margine de masă şi se uită la Bob Jenkins: Ei, ce spuneai când am fost atât de nepoliticos întrerupţi?

Bob se uită la el uluit, parcă nevenindu-i să creadă ce aude:

— Ce?

— Ei haide, spuse Nick. Văzându-l, ai fi zis că e un paşnic amator de conferinţe şi nu un tip aşezat pe jumătate pe o masă din restaurantul unui aeroport părăsit, cu picioarele proptite în apropierea unui individ care zăcea legat într-o baltă de sânge. Tocmai ajunseseşi la analogia dintre Cursa 29 şi *Marie Celeste.* Interesantă perspectivă.

— Şi vrei ca eu să... să continui, pur şi simplu? întrebă neîncrezător Bob. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Daţi-mi drumul! ţipă Craig.

Cuvintele lui erau uşor înăbuşite de mocheta industrială aspră de pe podeaua restaurantului, dar se auzeau remarcabil de vioi pentru un om care, cu doar cinci minute în urmă, fusese trimis în lumea viselor de o lovitură aplicată cu o cutie de vioară.

— Daţi-mi drumul *imediat!* Vă cer să...

În clipa aceea Nick făcu ceva care-i şocă pe toţi, chiar şi pe cei care-l văzuseră pe britanic răsucindu-i nasul lui Craig ca pe un robinet. Îl lovi scurt şi îndesat pe Craig în coaste. În ultima clipă, atenuă duritatea

loviturii... dar nu prea mult. Craig scoase un geamăt de durere şi tăcu.

— O dată dacă te mai aud, amice, şi ţi le rup pe toate, spuse Nick ameninţător. M-ai adus la capătul răbdărilor.

— Hei! strigă uluit Gaffney. Ce i-ai făcut ne...

— Fiţi atenţi aici! spuse Nick şi se uită în jur. Era pentru prima oară când aparenţa de om civilizat îi dispăruse; vocea îi vibra de furie şi nerăbdare. Trebuia să vă trezesc la realitate, oameni buni, şi n-am avut timp s-o fac cu blândeţe. Fetiţa asta, Dinah, zice că ne aflăm într-o situaţie foarte periculoasă, iar eu o cred. Spune că aude ceva, ceva care s-ar putea să se apropie de noi, şi sunt înclinat sa cred şi asta. Eu n-aud absolut nimic, dar nervii-mi sunt încordaţi ca strunele de vioară şi sunt obişnuit să intru în alertă când se-ntâmplă aşa. Cred că ceva se apropie de noi şi nu-mi fac iluzii c-o să-ncerce să ne vândă accesorii de aspiratoare sau ultimul plan de asigurări când o să ajungă aici. Acum, ori începem să ne agităm în mod corect şi civilizat din pricina descreieratului ăstuia de-aci, ori încercăm să-nţelegem ce s-a-ntâmplat cu noi. S-ar putea ca înţelegerea să nu ne salveze vieţile, dar sunt tot mai convins că lipsa ei poate să însemne sfârşitul acestor vieţi, şi asta cât de curând. Ochii lui se-ndreptară către Dinah. Spune-mi că greşesc, dacă aşa crezi, Dinah, iar eu am să-

ţi dau ascultare şi încă bucuros.

— Nu vreau să-l răneşti pe domnul Toomy, dar nici nu cred că greşeşti, spuse Dinah cu o voce firavă, tremurătoare.

— În regulă, spuse Nick. Mi se pare corect. O să mă străduiesc să nu-l mai rănesc… dar nu promit nimic. Să-ncepem cu un concept foarte simplu. Individul ăsta, pe care l-am legat fedeleş…

— Toomy, spuse Brian. Îl cheamă Craig Toomy.

— Bun. Domnul Toomy e nebun. Poate că dacă reuşim să ne întoarcem acolo unde ne e locul, sau dacă găsim locul în care au dispărut toţi oamenii, reuşim să-l ajutăm. Dar deocamdată nu-l putem ajuta decât scoţându-l din circuit — lucru pe care l-am şi făcut, cu ajutorul generos şi nesăbuit al lui Albert, amicul nostru — şi văzându-ne de treabă. E cineva de altă părere?

Nimeni nu-i răspunse. Ceilalţi pasageri care se aflaseră la bordul Cursei 29 se uitau la Nick neliniştiţi.

— În regulă, spuse Nick. Te rog să continui, domnule Jenkins.

— Nu… nu sunt obişnuit să…, zise Bob, care se vedea că face eforturi să-şi vină în fire. În cărţi, cred c-am omorât destui oameni ca să umplu toate scaunele din avionul cu care-am ajuns aici, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost primul act de violenţă la care am asistat personal. Îmi cer scuze dacă am…

ăăă… reacţionat nepotrivit.

— Cred că te descurci de minune, domnule Jenkins, spuse Dinah. Şi-mi place să te ascult. Mă face să mă simt mai bine.

Bob se uită la ea cu recunoştinţă şi zâmbi.

— Mulţumesc, Dinah.

Îşi vârî mâinile în buzunare, aruncă o privire neliniştită către Craig Toomy, după care se uită dincolo de ei, în cealaltă parte a sălii de aşteptare pustii.

— Cred că am menţionat o premisă falsă în raţionamentul nostru, spuse el în cele din urmă. Iată despre ce e vorba: când am început să înţelegem dimensiunile acestui Eveniment, am presupus cu toţii că s-a întâmplat ceva cu restul lumii. Această supoziţie e explicabilă uşor, întrucât toţi ne aflăm aici, bine mersi, în vreme ce tot *restul lumii* — inclusiv ceilalţi pasageri cu care ne-am urcat în avion pe Aeroportul Los Angeles International — pare să fi dispărut. Numai că dovezile cu care ne confruntăm nu vin deloc în sprijinul acestei supoziţii. Ceea ce s-a-ntâmplat ni s-a-ntâmplat nouă şi numai nouă. Sunt convins că lumea, aşa cum o ştim dintotdeauna, îşi continuă existenţa aşa cum a făcut-o mereu. Făcu o pauză de efect şi continuă: Noi — pasagerii dispăruţi şi cei unsprezece supravieţuitori ai Cursei 29 — suntem cei pierduţi.

7

— Oi fi eu mai tâmpit, dar nu pricep unde baţi, spuse Rudy Warwick după un moment.

— Nici eu, zise şi Laurel.

— Am pomenit de cele două dispariţii celebre, spus$_e$ calm Bob. Acum până şi Craig Toomy părea să-i dea ascultare… în tot cazul, încetase să se mai zbată. Prima, cazul Marie Celeste, a avut loc pe mare. A doua, cazul insulei Roanoke, s-a petrecut *în apropierea* mării. Nu sunt nici măcar singurele. Îmi vin în minte cel puţin alte două, în care au fost implicate aparate de zbor. Dispariţia aviatoarei Amelia Earhart deasupra Oceanului Pacific şi dispariţia mai multor avioane ale U.S. Navy în acea regiune a Atlanticului cunoscută sub numele de Triunghiul Bermudelor. Asta s-a întâmplat, cred, prin 1945 sau 1946. S-au recepţionat nişte transmisiuni distorsionate de la pilotul avionului principal şi imediat au fost trimise aparate de salvare de la o bază aeriană din Florida, dar nu s-a găsit nici o urmă din avioane sau din echipajele acestora.

— Am auzit de cazul ăsta, spuse Nick. Mi se pare că pe el s-a clădit notorietatea negativă a Triunghiului.

— Nu, acolo au dispărut *o mulţime* de nave şi de avioane, interveni Albert. Am citit despre asta o carte scrisă de Charles Berlitz.

Foarte interesantă. Se uită în jur. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că o să ajung acolo, dacă-nţelegeţi ce vă spun.

Jenkins spuse:

— Nu ştiu dacă vreodată a dispărut vreun avion deasupra teritoriului continental al Statelor Unite, dar…

— S-a întâmplat de foarte multe ori cu avioane mici, spuse Brian, şi o dată, cam cu treizeci şi cinci de ani in urmă, s-a întâmplat şi cu un avion de pasageri comercial. Nu-mi aduc aminte exact, cred că avionul era ori un TWA, ori un Monarch. Plecase din San Francisco şi se îndrepta spre Denver. Pilotul a stabilit legătura radio cu turnul de control din Reno — o operaţiune cât se poate de banală — şi de atunci nu s-a mai auzit nimic despre acel avion. S-a făcut o anchetă, fireşte, dar… nimic.

Brian observă că toţi se uitau la el cu un soi de fascinaţie plină de spaimă şi râse stingherit.

— Poveştile cu fantome ale piloţilor, spuse el cu nuanţa de scuză în glas. Parc-ar fi legenda unei caricaturi de Gary Larson[17].

— Pariez că toate au mers până la

---

[17] Celebru caricaturist (n. 1950) care s-a remarcat prin abordarea tematicii ştiinţifice precum şi a incompatibilităţii dintre exactitatea ştiinţei şi natura umană, predispusă la erori. (*N. t.*)

capăt, murmură scriitorul. Începuse din nou să-şi frece obrazul cu palma. Părea tulburat… aproape îngrozit. Doar dacă cumva s-au găsit cadavre…?

— Te rog să ne spui ce ştii sau ce crezi că ştii, spuse Laurel. Efectul acestei… acestei chestii… începe să devină apăsător. Dacă nu primesc nişte răspunsuri curând, cred că poţi să mă legi şi să mă întinzi pe jos, lângă domnul Toomy.

— Nu-ţi face iluzii, spuse Craig, vorbind cu claritate, deşi întrucâtva nedesluşit.

Bob îi aruncă din nou o privire neliniştită şi apoi păru să-şi adune gândurile.

— Aici nu-i dezordine, dar în avion este. Aici n-avem electricitate, dar în avion este. Asta nu e relevant, desigur, fiindcă avionul are propriul generator electric, în vreme ce curentul electric de-aici trebuie să vină de la o centrală electrică. Dar să ne gândim la chibrituri. Bethany a fost în avion şi chibriturile ei se aprindeau fără probleme. Chibriturile pe care le-am luat din bolul de aici nu se aprind. Pistolul pe care l-a luat domnul Toomy — presupun că din sala paznicilor — abia dacă a funcţionat. Cred că dacă am încerca o lanternă cu baterii, nici aia nu s-ar aprinde. Sau, chiar dacă s-ar aprinde, n-ar dura prea mult.

— Ai dreptate, spuse Nick. Şi nu trebuie să găsim o lanternă ca să-ţi supunem la încercare teoria.

Arătă în sus. Pe peretele din spatele grătarului din bucătărie se afla o lampă de semnalizare. Era stinsă, ca şi luminile din tavan.

— Aia-i alimentată cu baterii, continuă Nick. Un solenoid fotosensibil o aprinde când se-ntrerupe curentul. E îndeajuns de întuneric aici pentru ca acea lumină să se aprindă, dar uite că nu s-a aprins. Ceea ce-nseamnă că fie s-a defectat circuitul solenoidului, fie bateria e moartă.

— Eu cred că ambele cauze sunt valabile, spuse Bob Jenkins. Se duse fără grabă spre uşa restaurantului şi se uită afară. Ne aflăm într-o lume care pare să fie întreagă şi în bună rânduială, dar, în acelaşi timp, e o lume ce pare aproape epuizată. Băuturile carbogazoase sunt răsuflate. Mâncarea nu are gust. Aerul nu are miros. Noi continuăm să emanăm mirosuri — simt parfumul lui Laurel şi loţiunea after-shave a căpitanului, de exemplu —, dar toate celelalte par să fi devenit inodore.

Albert luă unul dintre paharele cu bere şi mirosi îndelung. Se simţea totuşi un miros, dar era foarte, foarte slab. O petală de floare, presată vreme de mulţi ani între paginile unei cărţi, ar fi răspândit aceeaşi amintire îndepărtată de aromă.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru sunete, continua Bob. Sunt monotone, unidimensionale, complet lipsite de

rezonanţă.

Laurel se gândi la ţăcănitul apatic al tocurilor ei pe ment şi la lipsa de ecou din momentul când căpitanul Engle făcuse mâinile căuş la gură şi chemase ascensorul pentru domnul Toomy.

— Albert, pot să te rog să cânţi ceva la vioară? întrebă Bob.

Albert se uită la Bethany, care zâmbi şi încuviinţă din cap.

— În regulă. Sigur. De fapt, chiar sunt curios să aud cum sună după ce… Aruncă o privire spre Craig Toomy. Ştiţi şi voi…

Deschise cutia, strâmbându-se în clipa în care atinse cu degetele încuietoarea responsabilă de rana din fruntea lui Craig Toomy, şi scoase afară vioara. O mângâie scurt, apoi luă arcuşul în mâna dreaptă şi-şi potrivi instrumentul sub bărbie. Rămase aşa preţ de o clipă, cugetând. Care să fie genul de muzică potrivit pentru această lume nouă şi stranie, în care nu suna nici un telefon şi nu lătra nici un câine? Ralph Vaughan Williams? Stravinski? Mozart? Poate Dvorâk? Nu. Nici unul dintre acestea nu se potrivea. Deodată, avu o clipă de inspiraţie şi începu să cânte „Someone’s in the Kitchen with Dinah”[18].

---

[18] “Cineva e în bucătărie cu Dinah”, cântec din repertoriul regretatului Ray Charles. (*N. t.*)

Pe la jumătatea cântecului, arcuşul se opri din mişcare.

— Cred că ţi-ai stricat instrumentul când l-ai folosit pe post de măciucă, spuse Don Gaffney. Sună de parc-ar fi umplut cu vată.

— Nu, spuse Albert, rostind cuvintele rar. Vioara n-are absolut nimic. Îmi dau seama după cum o simt la pipăit şi după cum tresar corzile sub degetele mele… dar mai e şi altceva. Veniţi până aici, domnule Gaffney.

Gaffney se apropie şi rămase alături de Albert.

— Acum apropiaţi-vă cât mai mult de vioară. Nu nici chiar aşa; o să vă scot ochiul cu arcuşul. Aşa. E foarte bine. Ascultaţi din nou.

Albert începu să cânte, interpretând totodată melodia şi în gând, aşa cum făcea de fiecare dată când cânta această piesă sentimentală, dar nesfârşit de optimistă:

Singing fee-fi-fiddly-I-oh
Fee-fi-fiddly-I-oh-oh-oh-oh,
Fee-fi-fiddly-I-oh,
Strummin’ on the old banjo.

— Aţi sesizat diferenţa? întrebă el când termină.

— Sună mult mai bine de aproape, dacă la asta te referi, spuse Gaffney, uitându-se la Albert cu respect sincer. Cânţi

foarte bine, băiete.

Albert zâmbi către Gaffney, dar de fapt vorbea cu Bethany Simms.

— Uneori, când sunt sigur că profesorul meu de muzică nu-i pe-aproape, cânt piese mai vechi, din repertoriul trupei Led Zeppelin. Muzica aia e *marfă* cântată la vioară. Te-ar surprinde să asculţi. Se uită la Bob. În tot cazul, se potriveşte la fix cu ceea ce spuneaţi. Cu cât eşti mai aproape, cu atât mai bine se aude vioara. *Aerul* e alterat, instrumentul n-are nimic. Sunetele nu se mai propagă aşa cum ar trebui şi din pricina asta ceea ce se aude seamănă cu gustul pe care-l are berea.

— Răsuflat, spuse Brian.

Albert încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Albert, spuse Bob.

— Cu plăcere. Pot s-o pun la loc acum?

— Fireşte.

Bob îşi continuă expunerea în timp ce Albert îşi punea vioara la loc în cutie, folosind apoi un şerveţel ca să cureţe murdăria de pe încuietori şi de pe propriile-i degete.

— Gustul şi sunetele nu sunt singurele elemente anormale ale situaţiei în care ne aflăm. Să luăm norii, de exemplu.

— Ce-i cu ei? întrebă Rudy Warwick.

— Nu s-au mişcat de când am sosit şi nu cred c-or să se mişte. Cred că modelele atmosferice cu care ne-am obişnuit cu toţii ori s-au oprit, ori şi-au încetinit funcţionarea,

asemenea unui vechi ceas mecanic.

Bob se opri o clipă. Dintr-o dată arăta ca un om îmbătrânit, neajutorat şi înspăimântat.

— Aşa cum ar spune domnul Hopewell, să nu mai despicăm firul în patru. *Totul* aici e aiurea. Dinah, ale cărei simţuri — incluzându-l şi pe cel neobişnuit şi vag, pe care-l numim al şaselea — sunt mai bine dezvoltate ca ale noastre, a simţit probabil cel mai intens acest lucru, dar am impresia că toţi l-am simţit într-o oarecare măsură. Lucrurile aici sunt pur şi simplu *aiurea.* Iar acum ajungem la însăşi esenţa problemei. Se întoarse cu faţa la ei. Am spus cu mai puţin de un sfert de oră în urmă că am senzaţia că s-a făcut de prânz. Acum am senzaţia că s-a făcut mult mai târziu decât atât. Parc-ar fi trei după-amiază, poate chiar patru. În clipa asta, stomacul meu nu chiorăie pentru micul dejun, ci pentru ceaiul de după-amiază. Am sentimentul teribil că afară s-ar putea să se întunece înainte ca ceasurile noastre să ne arate că e zece fără un sfert dimineaţa.

— Treci la subiect, amice, zise Nick.

— Cred că e vorba de timp, spuse Bob pe un ton molcom. Nu e vorba de spaţiu, cum a sugerat Albert, ci de timp. Să presupunem că, din când în când, apare câte-o spărtură în fluxul temporal. Nu o deformare, ci o ruptură temporală. O ruptură în textura timpului.

— Asta-i cea mai nebunească tâmpenie pe care-am auzit-o vreodată! exclamă Don Gaffney.

— Amin! îl secondă Craig Toomy, cel întins pe podea.

— Nu, replică tăios Bob. Dacă vrei chestii nebuneşti gândeşte-te la cum suna vioara lui Albert când te aflai la doi metri de ea. Sau uită-te în jur, domnule Gaffney. Priveşte-n jurul tău. Ceea ce se-ntâmplă cu noi… în ceea ce am intrat… astea-s o adevărată nebunie.

Don se încruntă şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

— Zi mai departe, îl îndemnă Brian.

— În regulă. Nu susţin că aş deţine adevărul; nu fac decât să vă propun o ipoteză care se potriveşte cu situaţia în care ne aflăm. Să admitem că astfel de rupturi în textura timpului apar când şi când, dar îndeosebi deasupra zonelor nepopulate — prin asta înţelegând, fireşte, oceanele. Nu pot să explic de ce se-ntâmplă aşa, dar rămâne o supoziţie logică, deoarece acolo par să se producă cele mai multe dintre dispariţii.

— Configuraţiile atmosferice de deasupra apelor sunt aproape întotdeauna diferite de cele de deasupra marilor întinderi de uscat, spuse Brian. S-ar putea ca asta să fie explicaţia.

Bob încuviinţă din cap.

— Indiferent dacă e corectă sau greşită, e o bună ipoteză de lucru, pentru că aduce problema într-un context cu care suntem toţi familiarizaţi. Ar putea fi ceva similar cu fenomenele meteorologice neobişnuite raportate uneori: tornade întoarse cu susul în jos, curcubee circulare, stele apărute în timpul zilei. Aceste rupturi temporale pot apărea şi dispărea în mod aleatoriu sau se pot deplasa, aşa cum se deplasează fronturile atmosferice, dar în orice caz foarte rar îşi fac apariţia deasupra uscatului. Numai că un statistician vă va spune că, mai devreme sau mai târziu, ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, aşa că hai să presupunem că astă-noapte o astfel de ruptură a apărut deasupra părţii continentale... iar noi am avut ghinionul să trecem prin ea. Şi mai ştim ceva. O regulă sau o proprietate neştiută a acestei fantastice anomalii meteorologice face imposibilă traversarea ei de către o fiinţă vie în afară de cazul în care aceasta este adormită buştean.

— O, dar asta e deja o poveste pentru copii, spuse Gaffney.

— Complet de acord cu dumneata, spuse Craig de pe podea.

— Tacă-ţi fleanca, mârâi Gaffney la el.

Craig clipi, apoi îşi ridică buza de sus într-un zâmbet ce se voia dispreţuitor.

— Aşa pare să fie, spuse Bethany cu o

voce joasă. Parc-am fi desincronizaţi faţă… faţă de tot.

— Ce s-a întâmplat cu echipajul şi cu pasagerii? întrebă Albert cu un glas ca de om bolnav. Dacă avionul a trecut, şi *noi* am trecut, ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Imaginaţia îi oferi răspunsul sub forma unei imagini de neuitat: sute de oameni care cădeau din cer, cravate Şi pantaloni fluturând, rochii săltate, scoţând la iveală portjartiere şi chiloţi, pantofi căzuţi din picior, stilouri (cele care nu rămăseseră în avion) ieşind din buzunare; oameni care dădeau disperaţi din mâini şi din picioare, încercând să ţipe în aerul rarefiat; oameni care-şi lăsaseră portofelele, poşetele, mărunţişul şi, cel puţin într-un caz un stimulator cardiac. Îi văzu lovindu-se de pământ ca nişte bombe ne detonate, făcând una cu pământul tufişurile, ridicând în aer norişori de praf, imprimându-şi forma trupurilor în nisipul deşertului.

— Eu cred că s-au vaporizat, spuse Bob. Au suferit o decorporare completă.

Dinah nu înţelese la început; apoi se gândi la poşeta mătuşii Vicky, cu cecurile de călătorie încă în ea, şi începu să plângă încetişor. Laurel o cuprinse cu braţele pe după umeri şi o îmbrăţişă. Timp în care Albert îi mulţumea cu fervoare lui Dumnezeu pentru faptul că maică-sa se răzgândise în ultimul moment, hotărând totuşi că nu e

cazul să-l însoţească în această călătorie spre coasta de est.

— În multe cazuri, obiectele lor personale au dispărut şi ele, continuă scriitorul. Portofelele şi poşetele rămase se poate să nu fi fost asupra posesorilor în momentul… Evenimentului. E greu de spus totuşi. Între obiectele dispărute şi cele rămase — şi mi se pare că mă gândesc la perucă mai mult decât la orice altceva — nu pare să existe vreo legătură logică.

— Aici aveţi dreptate, spuse Albert. Tijele chirurgicale, de exemplu. Mă îndoiesc că tipul căruia i-au aparţinut şi le-a scos din umăr sau din genunchi ca să se joace cu ele, fiindcă s-a plictisit.

— De-acord cu tine, spuse Rudy Warwick. Era prea la începutul zborului ca să se plictisească aşa de tare.

Bethany se uită la el, surprinsă, după care izbucni in râs.

— Eu sunt de felul meu din Kansas, spuse Bob, iar acest element de capriciu mă duce cu gândul la tornadele cu care ne confruntam uneori vara. Erau în stare sa distrugă complet locuinţa şi să lase în picioare privata sau să ia cu totul un şopron, fără să se atingă nici o şindrilă din silozul aflat în imediata lui vecinătate.

— Treci la concluzie, amice, spuse Nick. Indiferent în ce timp ne aflăm noi acum, nu pot să scap de senzaţia că s-a făcut foarte

târziu.

Brian se gândi la Craig Toomy, stimabilul domn „Trebuie s-ajung la Boston”, stând în capul rampei de urgenţă şi ţipând: „Timpul e scurt! Timpul e-al dracului de scurt!”

— În regulă, spuse Bob. Concluzia. Să presupunem că *există* asemenea rupturi temporale şi că am trecut prin aşa ceva. Cred că am ajuns în trecut şi am descoperit adevărul neplăcut al călătoriilor temporale: nu poţi să apari în Depozitul de Cărţi Texas pe 22 noiembrie 1963 şi să pui capăt asasinării lui Kennedy; nu poţi să urmăreşti construirea piramidelor sau incendierea Romei, nu poţi să investighezi nemijlocit Era Dinozaurilor.

Ridică braţele, cu palmele desfăcute, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă întreaga lume tăcută în care se aflau.

— Priviţi cu atenţie în jurul vostru, dragi colegi călători în timp. Acesta e trecutul. E pustiu; e tăcut. Este o lume — probabil un *univers* — având logica şi semnificaţia unei cutii de vopsea goale. Cred că am făcut un salt temporal absurd de scurt, poate doar de cincisprezece minute… cel puţin iniţial. Dar e limpede că lumea din jurul nostru se îndreaptă spre sfârşit. Inputul senzorial dispare. Electricitatea a dispărut deja. Starea vremii e identică cu cea din momentul când am făcut saltul în trecut. Dar

mie mi se pare că, pe măsură ce lumea se îndreaptă spre final, timpul se înfăşoară într-un fel de spirală care se aglomerează în ea însăşi.

— N-ar putea fi viitorul? întrebă cu prudenţă Albert.

Bob Jenkins ridică din umeri. Deodată păru foarte obosit.

— Nu ştiu sigur, fireşte — de unde să ştiu? — dar nu cred. Locul în care ne aflăm acum pare a fi vechi şi stupid, anemic şi lipsit de noimă. Pare… nu ştiu…

În acel moment Dinah vorbi. Toţi se uitară la ea.

— Pare *terminat,* spuse ea încetişor.

— Da, zise Bob. Mulţumesc, draga mea. Asta e cuvântul pe care-l căutam.

— Domnule Jenkins?

— Da?

— Ştiţi sunetul de care vă ziceam mai devreme? Îl aud din nou. (Făcu o pauză.) E şi mai aproape.

8

Toţi rămaseră tăcuţi, ascultând îngânduraţi. Lui Brian i se păru că aude ceva, apoi decise că era sunetul propriei sale inimi. Sau pur şi simplu imaginaţia.

— Vreau să mă mai duc o dată la fereastră, spuse brusc Nick.

Păşi peste trupul întins cu faţa în jos al

lui Craig fără să-i arunce nici măcar o privire şi ieşi tăcut din restaurant.

— Hei! strigă Bethany. Hei, şi eu vreau să vin!

Albert se duse şi el după ei, urmat de aproape toţi ceilalţi.

— Voi ce faceţi? le întrebă Brian pe Laurel şi Dinah.

— Eu nu vreau să merg, răspunse Dinah. Pot să aud la fel de bine şi de aici. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar cred c-o să aud şi mai bine dacă nu plecăm de-aici curând.

Brian îi aruncă o privire lui Laurel Stevenson.

— O să rămân aici, cu Dinah, spuse ea cu calm.

— În regulă, spuse Brian. Să vă feriţi de domnul Toomy.

— „Să vă feriţi de domnul Toomy”, îl maimuţări pe un ton feroce Craig din locul în care se afla, pe podea. Îşi întoarse capul cu greutate şi-şi roti ochii în orbite ca să se uite la Brian. N-ai să scapi basma curată, căpitane Engle. Nu ştiu ce jocuri faceţi tu şi amicul tău britanic, dar n-o să scăpaţi. Cred că următoarea ta misiune de pilotaj o să fie aducerea unui transport de cocaină din Columbia, după căderea serii. Cel puţin aşa n-o să mai minţi când o să le povesteşti

prietenilor tăi ce pilot nemaipomenit[19] eşti.

Brian dădu să-i răspundă, dar se răzgândi. Nick spusese că omul era, cel puţin temporar, nebun, iar Brian se gândi că Nick avea dreptate. Să încerci să dialoghezi cu un nebun era o pierdere de vreme inutilă.

— O să ne ţinem la distanţă, nu-ţi face griji, spuse Lamei. O duse pe Dinah la o măsuţă şi se aşezară amândouă pe scaune. Şi n-o să păţim nimic.

— Bine, spuse Brian. Să ţipi dacă vezi că-ncearcă să se dezlege.

Laurel spuse cu un zâmbet slab:

— Poţi să fii sigur c-aşa am să fac.

Brian se aplecă, verifică faţa de masă cu care Nick îi legase mâinile lui Craig, după care traversă sala de aşteptare ca să se alăture celorlalţi, care stăteau aliniaţi lângă ferestrele înalte până la tavan.

9

Începu să-l audă până să treacă de jumătatea sălii de aşteptare şi, când ajunse lângă ceilalţi, nu mai era posibil să creadă că era o halucinaţie auditivă.

---

[19] Joc de cuvinte intraductibil în original bazat pe sensul dublu al cuvântului *crack,* care înseamnă „excelent, de calitate superioară fiind totodată şi una dintre denumirile argotice ale cocainei.(*N.t.*)

„Fetiţa aia are un auz de-a dreptul extraordinar”, îşi zise Brian.

Sunetul era foarte slab — pentru el, cel puţin — dar se auzea şi, într-adevăr, părea să vină dinspre est. Dinah spusese că seamănă cu zgomotul pe care-l scot fulgii de orez după ce torni lapte peste ei. Lui Brian îi amintea mai mult de zgomotul de fond al radioului — acel zgomot deosebit de puternic de care ai parte uneori în perioadele de intensă activitate a petelor solare. Totuşi era de acord cu Dinah în privinţa unui singuri lucru: zgomotul era *ameninţător.*

Simţea cum îi devin rigide firele de păr de pe ceafă ca reacţie la acel zgomot. Se uită la ceilalţi şi văzu pe toate feţele expresii similare de consternare înfricoşată. Dintre toţi, Nick se stăpânea cel mai bine, în vreme ce fata care nu lipsise mult să clacheze la folosirea rampei de urgenţă — Bethany — părea cel mai profund speriată, dar cu toţii sesizau acelaşi lucru în acel sunet.

Ameninţător.

Ceva ameninţător care se apropia. Se *grăbea.*

Nick se întoarse spre el.

— Ce înţelegi din asta, Brian? Ai vreo idee?

— Nu, spuse Brian. Nici măcar una mică. Tot ce ştiu este că e singurul sunet din oraş.

— Încă n-a ajuns în oraş, spuse Don,

dar cred c-o sa ajungă. Nu mi-aş dori decât să ştiu cât mai e până atunci.

Rămaseră din nou tăcuţi, ascultând pârâitul şuierător constant venind dinspre est. Iar Brian îşi zise: „Mi se pare ca aproape cunosc acest zgomot. Nu sunt cereale în lapte, nici zgomot de fond electrostatic, ci… ce? Măcar de n-ar fi aşa de slab…”

Dar nici nu voia să ştie. Îşi dădu seama de asta subit, şi foarte puternic. Nu voia deloc să ştie. Sunetul îl umplea de o silă profundă.

— *Trebuie* să plecăm de-aici! spuse Bethany, cu o voce stridentă şi şovăitoare. Albert o prinse cu braţul pe după mijloc, iar fata îi strânse palma cu ambele mâini, cu o forţă imprimată de panică. Trebuie să plecăm de-aici *în clipa asta!*

— Da, zise Bob Jenkins. Are dreptate. Sunetul ăsta — nu ştiu ce-o fi, dar e înfiorător. Trebuie să plecăm de aici.

Toată lumea se uita la Brian, care îşi spunea: „Se pare că sunt din nou căpitanul acestui grup. Dar nu pentru mult timp.” Pentru că ceilalţi nu înţeleseseră. Nici măcar Jenkins nu înţelesese, în pofida agerimii cu care făcuse alte deducţii, că nu aveau să plece nicăieri.

Indiferent care era sursa sunetului care se apropia, nu conta, pentru că ei se vor afla tot aici atunci când va sosi. El înţelesese motivul pentru care aşa stăteau lucrurile, cu

toate că nici unul dintre ceilalţi nu pricepuse… şi deodată Brian Engle înţelese cum trebuie să se simtă un animal prins în capcană în timp ce aude zgomotul constant al paşilor vânătorului.

Capitolul 6

FĂRĂ SCĂPARE.
CHIBRITURILE LUI BETHANY.
CIRCULAŢIE ÎN AMBELE SENSURI.
EXPERIMENTUL LUI ALBERT.
CĂDEREA NOPŢII.
ÎNTUNERICUL SI LAMA DE CUŢIT.

1

Brian se întoarse către scriitor:

— Zici că trebuie să plecăm de aici, da?

— Da. Cred că trebuie să facem acest lucru cât mai repede posibil…

— Şi unde propui să mergem? Atlantic City? Miami Beach? Într-o staţiune de vacanţă?

— Vrei să spui, căpitane Engle, că nu *putem* merge nicăieri. Eu cred — *sper* — că te înşeli în privinţa asta. Am o idee.

— Şi anume?

— O clipă. Mai întâi, să-mi răspunzi la o întrebare. Poţi să realimentezi avionul? Chiar dacă nu e curent electric?

— Da, cred că da. Să zicem că, ajutat de câţiva bărbaţi mai solizi, aş putea. Şi după aia?

— Dup-aia o să decolăm, spuse Bob. Mici stropi de sudoare îi apăruseră pe faţa plină de riduri adânci. Semănau cu nişte picături de ulei limpede. Sunetul ăsta — care seamănă cu un crănţănit — vine dinspre est. Ruptura temporală s-a aflat la câteva mii de mile spre vest de aici. Dacă am parcurge din nou traseul iniţial… ai putea să faci asta?

— Da, spuse Brian.

Lăsase generatoarele auxiliare în funcţiune, ceea ce însemna că programul computerului care controla sistemul inerţial de navigaţie rămăsese intact. Programul acela constituia o înregistrare exactă a călătoriei pe care o efectuaseră, din momentul în care Cursa 29 se ridicase de la sol în sudul Californiei până în clipa în care aterizase în regiunea centrală a statului Mâine. O simplă apăsare de buton ar fi dat computerului comanda să inverseze acel curs. După ce s-ar fi aflat în aer, atingerea unui alt buton ar fi pus în funcţiune pilotul automat, care ar fi preluat comanda aparatului. Sistemul inerţial de navigaţie Teledyne ar fi recreat călătoria în sens invers până la cele mai mici abateri de grade.

— Aş putea să fac asta, dar de ce?

— Pentru că ruptura s-ar putea să fie tot acolo. Nu pricepi? *E posibil să reuşim să*

zburăm din nou prin ea.

Nick se uită la Bob într-o stare subită de concentrare surprinsă, după care se întoarse spre Brian:

— S-ar putea să aibă dreptate în chestia asta, amice S-ar putea.

Mintea lui Albert Kaussner era absorbită de un raţionament secundar irelevant, dar fascinant. Dacă ruptura era tot acolo, iar Cursa 29 se aflase la o altitudine şi pe un curs frecvent utilizate — un fel de autostradă celestă, pe direcţia est-vest — atunci poate că şi alte avioane trecuseră prin ea în intervalul dintre ora 1.07 dimineaţa şi acum (indiferent ce însemna *acum*). Poate că existau şi alte avioane care aterizau sau aterizaseră pe alte aeroporturi americane părăsite, alte echipaje şi pasageri care umblau de colo-colo, uluiţi…

„Nu, îşi zise el. S-a întâmplat să avem un pilot la bord. Care-ar fi şansele ca acest lucru să se întâmple de două ori?”

Se gândi la cele spuse de domnul Jenkins despre reuşita jucătorului de base-ball Ted Williams şi se înfioră.

— S-ar putea să aibă dreptate, dar s-ar putea să n-aibă, spuse Brian. Nu prea are importanţă, fiindcă n-o să plecăm nicăieri cu avionul ăla.

— De ce? întrebă Rudy. Dacă poţi să-l realimentezi, nu pricep…

— Aţi uitat întâmplarea cu chibriturile?

Alea din bolul din restaurant? Alea care nu se-aprindeau?

Rudy se uita la el cu o privire tâmpă, dar pe faţa lui Bob Jenkins apăruse o expresie de uriaşă consternare. Îşi duse mâna la frunte şi făcu un pas înapoi. Ai fi zis că se împuţinează la trup în faţa lor.

— Ce? întrebă Don. Se uita la Brian pe sub sprâncenele împreunate. Era o privire care exprima în acelaşi timp confuzie şi suspiciune. Ce legătură are asta cu…

Dar Nick ştia.

— Nu pricepi? întrebă el pe un ton liniştit. Nu pricepi amice? Dacă bateriile nu funcţionează, iar chibriturile nu se aprind…

— …atunci nici combustibilul de avion n-o să ardă, termină Brian. Va fi la fel de epuizat ca toate celelalte de pe lumea asta. Se uită pe rând la fiecare. Aş putea la fel de bine să umplu rezervoarele cu melasă.

2

— A auzit careva dintre voi, stimate doamne, de langolieri? întrebă pe neaşteptate Craig. O spusese pe un ton senin, aproape vioi.

Laurel tresări şi se uită neliniştită la ceilalţi, care se aflau în continuare în apropierea ferestrei şi discutau. Dinah se mulţumi să se întoarcă spre direcţia de unde se auzise vocea lui Craig, aparent deloc

surprinsă.

— Nu, spuse ea calmă. Ce sunt ăia?

— Nu vorbi cu el, Dinah, îi şopti Laurel.

— Te-am auzit, spuse Craig pe acelaşi ton plăcut. Să ştii că Dinah nu e singura de-aici cu auzul ascuţit.

Laurel simţi cum i se încălzeşte faţa.

— În nici un caz nu i-aş fi făcut vreun rău copilului, continuă Craig. Şi nici fetei ăleia. Sunt doar înspăimântat. Tu nu eşti?

— Ba da, replică cu asprime Laurel, dar eu nu iau ostatici şi nici nu-ncerc să-mpuşc adolescenţi atunci când sunt înspăimântată.

— Asta pentru că n-ai avut de-a face cu ceva similar liniei de atac a echipei Los Angeles Rams care să se năpustească dintr-o dată asupra ta, spuse Craig. Şi englezul ăla… Izbucni în râs. În locul acela liniştit, râsul lui suna tulburător de vesel, tulburător de *normal.* Ei bine tot ce pot să spun e că dacă ai impresia că *eu* sunt nebun, înseamnă că *pe el* nu l-ai urmărit deloc. Omul ăla are un ferăstrău mecanic în loc de minte.

Laurel nu ştia ce să spună. Ştia că lucrurile nu stăteau aşa cum le prezentase Craig Toomy, dar atunci când acesta vorbea, ai fi zis că aşa ar trebui să fie… iar ceea ce spusese despre englez era prea aproape de adevăr. Ochii acelui om… şi lovitura de picior aplicată în coastele domnului Toomy după ce acesta fusese legat… Laurel se înfioră.

— Ce sunt langolierii, domnule Toomy?

întrebă Dinah.

— Ei bine, întotdeauna am crezut că nu sunt decât nişte închipuiri, spuse Craig cu acelaşi ton bine dispus. Dar acum încep să mă întreb… pentru că şi eu îl aud, mică domnişoară. Da, îl aud.

— Sunetul? întrebă încetişor Dinah. Sunetul ăla e al langolierilor?

Laurel puse o mână pe umărul fetiţei.

— Zău că n-ar trebui să mai vorbeşti cu el, draga mea. Îmi dă o stare de agitaţie.

— Păi, de ce? Doar e legat, nu?

— Da, dar…

— Şi-apoi, poţi oricând să-i chemi pe ceilalţi, nu?

— Păi, cred…

— Vreau să aflu ce-i cu langolierii ăştia.

Cu un oarecare efort, Craig întoarse capul ca să se uite la ele…, iar acum Laurel simţi o parte din farmecul şi forţa personalităţii care-l menţinuseră pe Craig ferm pe calea succesului, în timp ce punea în aplicare scenariul tensionat scris pentru el de către părinţii lui. Simţea asta chiar dacă el zăcea pe podea cu mâinile legate la spate, iar sângele-i curgea pe frunte şi pe obrazul stâng.

— Tatăl meu spunea că langolierii sunt nişte creaturi mici care sălăşluiesc prin dulapuri, prin canalizări şi alte locuri întunecoase.

— Ca elfii? dori să ştie Dinah.

Craig râse şi clătină din cap.

— Mă tem că nu sunt aşa de drăguţi. Zicea că nu sunt făcuţi decât din păr, dinţi şi picioruşe iuţi — ca să poată să prindă fetele şi băieţii răi, oricât de repede ar fi fugit aceştia.

— Încetează! spuse cu răceală Laurel. Sperii copilul.

— Ba nu mă sperie, spuse Dinah. Ştiu să-mi dau seama când aud o închipuire. E interesant, atâta tot.

Cu toate acestea, faţa ei spunea că era vorba de ceva mai mult decât simplul interes. Fata era foarte atentă, fascinată.

— Nu-i aşa că este? spuse Craig, aparent încântat de interesul fetiţei. Cred că Laurel vrea să spună că, de fapt, *pe ea* o sperii. Am câştigat trabucul, Laurel? Dacă da, mi-ar plăcea un El Producto, te rog. Nu-mi plac chestiile ieftine, gen White Owls. Râse din nou. Laurel nu-i răspunse şi, după o clipă, Craig continuă: Tata zicea că ar exista mii de langolieri. Spunea că trebuie să fie atâţia, fiindcă sunt *milioane* de băieţi şi fetiţe rele care mişună prin lumea largă. Aşa zicea el mereu. Taică-meu n-a văzut niciodată în viaţa lui un copil alergând. Întotdeauna, copiii mişunau. Cred că-i plăcea cuvântul ăsta fiindcă semnifică o mişcare fără noimă, lipsită de direcţie şi neproductivă. Dar langolierii… aleargă. *Ei* au un scop. De fapt se poate spune că langolierii sunt o

întruchipare a scopului.

— Şi ce rele făcuseră copiii ăia? întrebă Dinah. Ce făcuseră atât de rău încât să fie nevoie ca langolierii să alerge după ei?

— Să ştii că mă bucur c-ai pus întrebarea asta, zise Craig. Pentru că atunci când tatăl meu zicea despre cineva că e rău, Dinah, voia să spună că e leneş. Un leneş nu poate să facă parte din MAREA VIZIUNE. În nici un caz. Acasă la mine, ori făceai parte din MAREA VIZIUNE, ori îţi NEGLIJAI OBLIGAŢIILE, iar ăsta era cel mai mare rău cu putinţă. Să tai gâtul cuiva era un păcat scuzabil prin comparaţie cu NEGLIJAREA OBLIGAŢIILOR. Zicea că dacă nu faci parte din MAREA VIZIUNE, langolierii vin şi te scot cu totul din viziune. Stăteai liniştit noaptea în pat şi deodată îi auzeai cum vin… crănţănind şi plescăind în timp ce se apropiau… şi chiar dacă încercai să o iei la goană, te prindeau. Din cauza picioruşelor lor…

— *Ajunge!* spuse Laurel, cu o voce plată şi uscată.

— Sunetul e acolo totuşi, spuse Craig, privind-o cu ochi vioi, aproape poznaşi. Nu poţi să negi acest lucru. Sunetul e a…

— Încetează sau te lovesc şi eu cu ceva.

— În regulă, spuse Craig. Se rostogoli pe spate, se strâmbă, apoi se mai întoarse puţin, pe o parte, cu spatele la ele. E obositor să fii lovit când eşti la pământ şi legat

fedeleş.

De data asta, faţa lui Laurel se făcu fierbinte. Îşi muşcă buza şi nu mai spuse nimic. Îi venea să plângă. Cum ar fi trebuit să se poarte cu un asemenea om? Cum? La început, omul părea nebun de-a binelea, iar acum ai fi zis că e cât se poate de întreg la minte. Şi în acest timp, întreaga lume — MAREA VIZIUNE a domnului Toomy — se întorsese cu fundul în sus.

— Pariez că erai speriat de tatăl dumitale, nu-i aşa, domnule Toomy?

Craig se uită peste umăr la Dinah, surprins. Zâmbi din nou, dar acum zâmbetul lui era diferit. Era un zâmbet jalnic, îndurerat, lipsit de orice aparenţă de *public relations.*

— De data asta, tu ai câştigat trabucul, domnişoară, spuse el. Eram îngrozit de el.

— A murit?

— Da.

— Cumva şi-a NEGLIJAT OBLIGAŢIILE? I-au venit de hac langolierii?

Craig reflectă îndelung. Îşi aminti că i se spusese că tatăl său suferise un atac de cord pe când se afla la birou. Când secretara i-a amintit prin interfon de şedinţa de la ora zece şi a văzut că nu primeşte nici un răspuns, a intrat în birou şi l-a găsit întins pe covor, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu spumă uscată în colţul gurii.

„Ţi-a spus cineva asta?”, se întrebă pe neaşteptate. „Că avea ochii bulbucaţi şi

spumă la gură? Chiar ţi-a spus cineva asta — mama, poate, la beţie — sau confunzi propriile-ţi dorinţe cu realitatea?”

— Domnul Toomy? Aşa s-a-ntâmplat?

— Da, spuse gânditor Craig. Cred că şi le-a neglijat şi cred că aşa i-au făcut.

— Domnu’ Toomy?

— Ce e?

— Eu nu sunt aşa cum mă vezi. Nu sunt urâtă. Nici unul dintre noi nu e.

Bărbatul se uită la ea surprins.

— De unde ştii cum te văd eu, micuţă domnişoară nevăzătoare?

— S-ar putea să te surprindă, spuse Dinah.

Laurel se întoarse spre ea, dintr-o dată mai alarmată ca oricând… dar fireşte că nu era nimic de văzut. Ochelarii negri ai fetiţei sfidau curiozitatea.

3

Ceilalţi pasageri stăteau în capătul îndepărtat al sălii de aşteptate, ascultând fără o vorbă zgomotul acela înfundat. Părea că nu e nimic de spus.

— Şi ce facem acum? întrebă Don, care lăsa impresia că se ofilise de tot în interiorul cămăşii sale ecosez.

Lui Albert i se părea că însăşi cămaşa îşi pierduse o parte din nuanţa *macho* optimistă.

— Nu ştiu, spuse Brian.

Îşi simţea stomacul răscolit de un sentiment de neputinţă. Se uită afară, la avion, care pentru scurt timp fusese avionul *lui,* şi se simţi frapat de conturul bine proporţionat şi de frumuseţea lină a acestuia. Prin comparaţie, aparatul Delta 727, aflat în stânga lui, părea o muiere şleampătă, îmbrăcată fără gust.

„Ţi se pare că e frumos fiindcă n-o să mai zboare niciodată, asta-i tot. E ca şi cum ai zări în treacăt o femeie frumoasă pe bancheta din spate a unei limuzine. Pare şi mai frumoasă decât e cu adevărat fiindcă ştii că nu e şi nici n-o să fie vreodată a ta."

— Cât combustibil a mai rămas, Brian? întrebă pe neaşteptate Nick. Poate că viteza de ardere nu e aceeaşi aici. Poate că avem mai mult decât crezi.

— Toate indicatoarele sunt în stare de funcţionare perfectă, spuse Brian. Când am aterizat, rămăseseră mai puţin de 300 de litri. Ca să ne întoarcem în locul unde s-a întâmplat totul, am avea nevoie de cel puţin 22 de tone.

Bethany îşi scoase ţigările şi întinse pachetul spre Bob. Acesta clătină din cap. îşi vârî o ţigară în gură, scoase chibriturile şi încercă să scapere un băţ.

Nu se aprinse.

— Oho, spuse tânăra.

Albert se uită la ea cum încearcă să

aprindă din nou… încă o dată… şi încă o dată. Nu se-ntâmplă nimic. Fata se uită la el, cuprinsă de spaimă.

— Ia să-ncerc şi eu, zise Albert.

Luă chibriturile din mâna ei şi rupse un băţ, pe care-l frecă de scăpărătoare. Nimic.

— Orice-ar fi, se pare că e contagios, remarcă Rudy Warwick.

Bethany izbucni în lacrimi, iar Bob îi oferi batista.

— Ia staţi niţel, spuse Albert şi scăpără din nou chibritul.

De data asta se aprinse… dar cu o flacără slabă, firavă, lipsită de viaţă. O apropie de vârful tremurând al ţigării lui Bethany şi o imagine clară îi umplu deodată mintea: un indicator pe lângă care trecea în fiecare zi când mergea cu bicicleta la Liceul din Pasadena: ATENŢIE: CIRCULAŢIE ÎN AMBELE SENSURI.

„Ce naiba să-nsemne asta?”

Nu ştia… cel puţin deocamdată. Tot ce ştia sigur era ca o idee se chinuia să prindă contur în mintea sa dar, cel puţin pentru moment, se înţepenise pe undeva.

Stinse chibritul fără să fie nevoie să-l scuture prea tare pentru asta.

Bethany trase din ţigară şi se strâmbă.

— Puah! Are gust de Carlton sau ceva de genul ăsta.

— Suflă-mi fumul în faţă, zise Albert.

— Ce?

— Fă cum ţi-am spus. Suflă-mi fum în faţă.

Fata se execută şi Albert adulmecă fumul. Aroma dulceagă de mai înainte se estompase între timp.

Orice-ar fi, se pare că e contagios.

ATENŢIE: CIRCULAŢIE ÎN AMBELE SENSURI.

— Mă duc până-n restaurant, anunţă Nick. Junele Cassius pare uscăţiv şi alunecos[20]. Nu-mi place să-l las prea multă vreme singur în compania unor doamne.

Brian porni în urma lui şi ceilalţi îl imitară. Albert îşi zise că aceste fluxuri mareice erau uşor amuzante — se comportau ca o cireadă de vaci care simte furtuna în aer.

— Hai, spuse Bethany. Să mergem.

Aruncă ţigara pe jumătate arsă într-o scrumieră şi se şterse la ochi cu batista lui Bob. Apoi îl luă de mână pe Albert.

Ajunseseră pe la jumătatea sălii de aşteptare şi Albert se uită la spatele cămăşii roşii a domnului Gaffney când gândul îi răsări din nou în minte şi mai puternic de data asta: CIRCULAŢIE ÎN AMBELE SENSURI.

— Staţi puţin! ţipă el.

Brusc, o cuprinse pe Bethany cu braţul pe după mijloc, o trase spre el, îşi vârî faţa în

---

[20] Aluzie la o replică din *Julius Caesar* de William Shakespeare. (*N. t.*)

scobitura gâtului şi trase adânc aer în piept.

— Aoleo! De-abia ne-am cunoscut! ţipă Bethany.

Apoi începu să chicotească nestăpânit şi-l prinse pe Albert cu braţele pe după gât. Albert, băiatul a cărui timiditate naturală dispărea numai atunci când visa cu ochii deschişi, nu luă în seamă reacţia ei. Inspiră din nou pe nări. Mirosul părului ei, al transpiraţiei, al parfumului se puteau simţi, dar erau slabe, foarte slabe.

Ceilalţi se uitară în direcţia lor, dar Albert îi dăduse deja drumul lui Bethany şi se grăbea să ajungă înapoi la fereastră.

Se uită la avion şi văzu ceea ce Brian remarcase cu câteva minute mai devreme: era curat, bine proporţionat şi incredibil de alb. Părea să vibreze în nemişcarea letargică de afară.

Deodată ideea prinse viaţă, explodând în mintea lui ca un joc de artificii. Conceptul central era o minge luminoasă, cuprinsă de flăcări; implicaţiile radiau dinspre ea ca nişte paiete învăpăiate şi, timp de o clipă, uită literalmente să respire.

— Albert? întrebă Bob. Albert, care-i treaba cu…

— *Căpitane Engle!* ţipă Albert.

În restaurant, Laurel sări drept în picioare, iar Dinah o prinse de braţ cu mâinile, strângându-l cu forţa unor gheare. Craig Toomy îşi întoarse capul ca să se uite

într-acolo.

— *Căpitane Engle, vino aici!*

4

Afară, sunetul devenise mai puternic.

Lui Brian i se părea că aude un zgomot de fond al unui radio. Nick Hopewell avea impresia că sună ca nişte ierburi tropicale uscate în bătaia unui vânt puternic. Lui Albert, care lucrase la un McDonald’s vara trecută, îi amintea de sunetul cartofilor prăjiţi în oala cu grăsime încinsă, iar lui Bob Jenkins i se părea că e ca o foaie de hârtie pe care o mototolea cineva într-o încăpere îndepărtată.

Cei patru trecură de-a buşilea printre fâşiile de cauciuc şi coborâră în zona de descărcare a bagajelor, ascultând zgomotul produs de ceea ce Craig Toomy numea langolieri.

— Cu cât s-a apropiat? îl întrebă Brian pe Nick.

— Nu-mi dau seama. Pare a fi mai aproape, dar fireşte că înainte eram înăuntru.

— Haide, spuse nerăbdător Albert. Cum ne urcăm din nou în avion? Ne căţărăm pe rampă?

— N-o să fie necesar, spuse Brian şi arătă cu degetul spre o scară rulantă care se afla lângă marginea îndepărtată a Porţii 2.

Se duseră către ea, pantofii lor

clămpănind apatic pe asfalt.

— Îţi dai seama ce puţine şanse de reuşită are încercarea asta, nu, Albert? întrebă Brian în timp ce mergeau.

— Da, dar…

— Mai bine să mergi la risc, decât să nu încerci deloc, termină Nick fraza în locul lui.

— N-aş vrea să fie prea dezamăgit dacă nu-i iese pasienţa.

— Nu te teme, spuse Bob încet. Eu o să fiu dezamăgit cât pentru toţi. Ideea băiatului e cât se poate de logică. Ar *trebui* să se confirme… deşi, Albert, îţi dai seama că aici s-ar putea să acţioneze factori pe care nu i-am descoperit, nu?

— Da.

Ajunseră la scara rulantă şi Brian deblocă cu piciorul frânele roţilor. Nick apucă de mânerul ataşat de balustrada stângă, în vreme Brian prinse mânerul din dreapta.

— Sper că roţile continuă să se rotească, spuse Brian.

— Aşa ar trebui, răspunse Bob Jenkins. O parte dintre componentele fizice şi chimice obişnuite ale vieţii — poate chiar majoritatea acestora — par să fi rămas funcţionale. Organismele noastre sunt capabile să proceseze aerul, uşile se închid şi se deschid.

— Să nu uităm gravitaţia, interveni Albert. Pământul continuă să exercite atracţie.

— Hai să lăsăm vorba şi să trecem la treabă, spuse Nick.

Scara se dovedi uşor de mişcat. Cei doi bărbaţi împinseră scara spre avionul 767, urmaţi de Albert şi Bob. Una dintre roţi scârţâia ritmic. Singurul alt sunet care se mai auzea era acel crănţănit-ţăcănit-crănţănit constant şi de intensitate scăzută, care venea de undeva, de deasupra orizontului dinspre răsărit.

— Uitaţi-vă la el, spuse Albert în timp ce se apropiau de aparatul 767. Uitaţi-vă *bine* la el. Nu vedeţi? Nu vedeţi că e mult mai *real* decât orice altceva?

Nu era nevoie de nici un răspuns, aşa că nimeni nu zise nimic. Cu toţii puteau să vadă. Iar Brian începu să se gândească, fără tragere de inimă, aproape împotriva propriei sale voinţe, că s-ar putea ca băiatul să aibă dreptate.

Aşezară scara pieziş între rampa de salvare şi fuzelajul avionului, cu treapta de sus la o distanţă de un pas de uşa deschisă.

— Mă duc eu primul, spuse Brian. Nick, după ce trag rampa înăuntru, tu şi Albert mutaţi scara într-o poziţie mai bună.

— ’Nţeles, căpitane, spuse Nick şi-i adresă un salut scurt, atingându-şi fruntea cu încheieturile primului şi de-al celui de-al doilea deget.

Brian pufni.

— Ataşat stagiar, spuse, după care

urcă scările cu paşi repezi.

Câteva momente mai târziu se şi folosise de cureaua rampei de salvare ca s-o tragă înăuntru. Apoi se aplecă în afară ca să-i supravegheze pe Nick şi Albert cum manevrează cu grijă scara rulantă ca s-o aducă în poziţie cu treapta de sus aflată chiar sub intrarea în avion.

5

Rudy Warwick şi Don Gaffney aveau acum grijă de Craig. Bethany, Dinah şi Laurel stăteau aliniate lângă ferestrele din sala de aşteptare şi se uitau afară.

— Ce fac ei acolo? întrebă Dinah.

— Au tras rampa şi au pus scara rulantă la uşă, îi explică Laurel. Acum urcă în avion. Se uită la Bethany. Sigur nu ştii ce au de gând?

Bethany clătină din cap.

— Tot ce ştiu e că Ace — Albert, am vrut să spun — a luat-o razna. Mi-ar plăcea să cred că a fost vorba de o atracţie sexuală nebunească, dar nu cred că asta a fost. Făcu o pauză, zâmbi şi adăugă: Cel puţin, nu încă. A zis ceva cum că avionul ar fi mai *real.* Şi că parfumul meu ar fi *mai puţin* real, ceea ce probabil că n-ar încânta-o pe Coco Chanel sau cum o chema-o pe tipa aia. Şi despre circulaţia în ambele sensuri. N-am priceput nimic. Mi s-a părut că bălmăjeşte fără nici o

noimă.

— Eu cred că ştiu, spuse Dinah.

— Şi ce bănuială ai, draga mea?

Dinah se mulţumi să clatine din cap.

— Sper numai să se grăbească. Pentru că bietul domn Toomy are dreptate. Langolierii se apropie.

— Dinah, alea-s doar nişte chestii inventate de tatăl său.

— Or fi fost cândva nişte închipuiri, spuse Dinah, întorcându-şi ochii lipsiţi de vedere către ferestre, dar acum nu mai sunt.

6

— În regulă, Ace, zise Nick. *Show*-ul poate să continue.

Inima lui Albert bătea cu putere şi mâinile îi tremurau când aşeză cele patru elemente ale experimentului său pe raftul de la clasa întâi, acolo unde, cu o mie de ani în urmă şi în cealaltă parte a continentului, o femeie pe care o chema Melanie Trevor supraveghease o cutie cu suc de portocale şi două sticle de şampanie.

Brian se uită atent la Albert când aşeza o cutie de chibrituri, o sticlă de bere Budweiser, o cutie de Pepsi şi un sandviş cu unt de arahide şi jeleu din cutia frigorifică a restaurantului. Sandvişul era ambalat în folie de plastic.

— OK, spuse Albert şi trase adânc aer

în piept. Să vedem ce avem aici.

7

Don ieşi din restaurant şi se duse lângă fereastră.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, spuse Bethany.

Reuşise cu greu să aprindă încă un chibrit şi acum fuma din nou. Când scoase ţigara din gură, Laurel văzu că fata îi rupsese filtrul.

— Au intrat în avion. Sunt încă în avion. Sfârşitul poveştii.

Don se uită pe fereastră preţ de mai mult secunde.

— Afară e altfel. N-aş putea să spun de ce, dar e altfel.

— Lumina e pe ducă, spuse Dinah. De-aia e altfel.

Avea vocea destul de calmă, dar pe faţa ei mică se citeau singurătate şi teamă.

— Simt cum se duce.

— Are dreptate, încuviinţă Laurel. Abia dacă a fost ziuă două-trei ore, şi uite că se-ntunecă din nou.

— Nu-mi iese din minte că totul e un vis, să ştiţi, spuse Don. Îmi zic întruna că e cel mai urât coşmar pe care l-am avut vreodată, dar că o să mă trezesc curând.

Laurel încuviinţă din cap.

— Ce face domnul Toomy?

Don râse fără prea multă voioşie.

— N-o să vă vină să credeţi.

— Ce să credem? se interesă Bethany.

— A adormit.

8

Bineînţeles, Craig Toomy nu dormea. Oamenii care adorm în momentele critice, ca individul ăla care ar fi trebuit să vegheze în timp ce Iisus se ruga în Grădina Ghetsemani, fără doar şi poate că nu fac parte din MAREA VIZIUNE.

Îi urmări pe cei doi bărbaţi cu atenţie cu ochii care nu erau chiar închişi şi le porunci în gând unuia sau amândurora să plece. Până la urmă, cel în cămaşă roşie chiar plecă. Warwick, cheliosul cu dinţii mari şi falşi, se apropie de Craig şi se aplecă. Craig închise ochii complet.

— Hei, spuse Warwick. Hei, te-ai trezit?

Craig rămase nemişcat, cu ochii închişi, respirând regulat. Se gândi să mimeze un sforăit uşor, dar îşi zise că e mai bine fără.

Warwick îl împunse cu degetul într-o parte.

Craig îşi ţinu ochii închişi şi continuă să respire regulat.

Cheliosul se ridică, păşi peste el şi se duse în restaurant să-i privească pe ceilalţi. Craig întredeschise ochii şi se asigură că Warwick stătea cu spatele. Apoi, fără zgomot

şi cu mare băgare de seamă, începu să-şi mişte încheieturile în interiorul „optului” format de cârpa cu care fusese legat. Simţea deja cum se slăbeşte frânghia improvizată din faţa de masă.

Îşi mişca încheieturile în reprize scurte, cu ochii la spinarea lui Warwick, gata să înceteze orice mişcare şi să-şi închidă ochii în clipa în care acesta ar fi dat vreun semn că ar vrea să se întoarcă. Îi porunci lui Warwick în gând să nu se întoarcă. Voia să se elibereze înainte ca nemernicii ceilalţi să se întoarcă din avion. Mai ales nemernicul de englez, cel care-i sucise nasul şi îl lovise cu piciorul pe când se afla întins la pământ. Nemernicul de englez îl legase destul de bine; slavă Domnului că folosise o faţă de masă şi nu o sfoară de nailon. Atunci s-ar fi chemat că are ghinion, dar aşa cum stăteau lucrurile, unul dintre noduri se desfăcu, iar acum Craig începu să-şi rotească încheieturile dintr-o parte în alta. Auzea langolierii apropiindu-se. Avea de gând să plece de-aici şi să se-ndrepte spre Boston înainte ca aceştia să sosească. La Boston avea să fie în siguranţă. Când te afli într-o sală de şedinţe plină cu bancheri, nu-ţi mai e îngăduit să mişuni.

Şi să-i păzească Dumnezeu pe oricine — bărbat, femeie sau copil — ar încerca să-i stea în cale.

9

Albert apucă plicul de chibrituri pe care îl luase din bolul din restaurant.

— Mostra A, spuse el. Începem experimentul.

Rupse un băţ şi-l scăpără. Mâinile şovăielnice îl trădară şi scăpără chibritul la vreo cinci centimetri mai sus de banda abrazivă aflată la baza plicului. Băţul se îndoi.

— Fir-ar să fie! strigă Albert.

— Vrei să-ncerc…, începu Bob.

— Lasă-l, e *show*-ul lui, spuse Brian.

— Cu calm, Albert, zise şi Nick.

Albert rupse alt băţ, le adresă celorlalţi un zâmbet stins şi scăpără chibritul.

Nu se aprinse.

Îl scăpără din nou.

Chibritul refuză să se aprindă.

— Cred că e suficient, spuse Brian. Nu e nimic…

— L-am *mirosiţ!* spuse Nick. Mirosea a sulf! Mai încearcă unul, Ace!

În loc să ia altul, Albert scăpără acelaşi băţ a treia oară… şi de data asta se aprinse. Iar flacăra nu se stinse după arderea gămăliei de sulf, ci rămase dreaptă, în forma familiară de lacrimă, albastră la bază, galbenă la vârf, şi începu să ardă băţul de carton.

Albert ridică privirea şi un rânjet

nebunesc îi apăru pe faţă.

— Vedeţi? zise el. *Vedeţi?*

Stinse chibritul, îl aruncă jos şi smulse un alt băţ. Acesta se aprinse de la prima încercare. Îndoi învelişul de carton al plicului şi atinse flacăra de celelalte beţe, exact aşa cum făcuse Bob Jenkins în restaurant. De data aceasta, toate se aprinseră cu un fâsâit sec. Albert le stinse ca pe nişte lumânări de tort. Trebui să sufle de două ori.

— Înţelegeţi? întrebă el. Înţelegeţi ce înseamnă? Circulaţie în ambele sensuri! *Am adus cu noi propriul nostru timp!* Acolo, afară... şi cred că peste tot la est de gaura prin care am pătruns aici... e trecutul, dar prezentul continuă să existe aici, înăuntru! *A rămas prins înăuntrul acestui avion!*

— Nu ştiu ce să zic, spuse Brian, dar dintr-o dată totul i se păru din nou posibil.

Simţi un imbold năvalnic, aproape irezistibil, să-l ia pe Albert în braţe şi să-1 bată cu afecţiune pe spinare.

— Bravo, Albert! spuse Bob. Berea! Încearcă şi berea!

Albert desfăcu capacul sticlei de bere, în vreme ce Nick luă unul dintre paharele rămase întregi pe căruciorul pentru băuturi.

— Unde-i aburul? întrebă Brian.

— Aburul? întrebă nedumerit Bob.

— Mă rog, poate că nu e vorba chiar de abur, dar când desfaci o sticlă de bere apare de obicei ceva ca un abur la gura sticlei.

Albert mirosi, apoi întinse sticla către Brian.

— Miroase-o!

Brian o mirosi şi începu să rânjească. Nu se putea abţine.

— Incredibil, dar chiar *miroase* a bere, cu sau fără abur.

Nick ţinu paharul întins, iar Albert constată încântat că nici mâna englezului nu era chiar aşa de fermă.

— Toarnă, spuse el. Mai repede, amice — felcerul meu zice că suspansul nu face bine la ticăitoare.

Albert turnă berea şi zâmbetul dispăru de pe feţele lor.

Berea era răsuflată. Răsuflată de-a binelea. Stătea fără nici o reacţie în paharul de whisky găsit de Nick, arătând ca o probă de urină.

10

— Dumnezeule atotputernic, se-ntunecă!

Cei aflaţi lângă fereastră se uitară la Rudy Warwick, care tocmai li se alăturase.

— Parcă trebuia să-l supraveghezi pe dilimache, spuse Don.

Rudy dădu din mână a nerăbdare.

— E dus în lumea viselor. Cred că lovitura aia la cap i-a zdruncinat mobilierul de la mansardă mai serios decât ni s-a părut

la început. Ce se petrece afară? Şi de ce se-ntunecă atât de repede?

— Nu ştim, spuse Bethany. Pur şi simplu, se-ntâmplă. Crezi că ciudatul ăla a intrat în comă sau ceva de gen ăsta?

— Habar n-am, spuse Rudy. Dar dac-a intrat, n-o sa ne mai creeze probleme, nu-i aşa? Doamne, ce înfiorător e sunetul ăla! Parc-ar fi un roi de termite drogate într-un scrânciob din lemn de balsa.

Pentru prima oară, Rudy părea să fi uitat de grija propriului stomac.

Dinah ridică privirea către Laurel.

— Cred c-ar fi mai bine să vedem ce-i cu domnul Toomy, spuse ea. Sunt îngrijorată din pricina lui. Sunt sigură că-i speriat.

— Dacă e inconştient, Dinah, nu putem să facem…

— Nu cred că e inconştient, spuse Dinah pe un ton liniştit. Nu cred nici măcar că-i adormit.

Preţ de o clipă, Laurel se uită în jos cu atenţie la copilă, apoi o luă de mână şi zise:

— Bine, hai s-aruncăm o privire.

11

Nodul cu care Nick Hopewell îi legase lui Craig mâna dreaptă se slăbi, în sfârşit, îndeajuns ca să-şi elibereze mâna. Se folosi de ea ca să împingă în jos bucla care-i ţinea mâna stângă. Se ridică iute în picioare. Un

junghi dureros îi săgetă capul şi pe moment se clătină. Roiuri de puncte negre îi împânziră câmpul vizual, după care încet-încet se împrăştiară. Începu să remarce că terminalul era înghiţit de întuneric. Noaptea se lăsa înainte de vreme. Acum auzea mult mai limpede crănţănitul langolierilor, poate pentru că urechile se acordaseră pe lungimea lor de undă sau poate pentru că erau mai aproape.

În celălalt capăt al terminalului văzu două siluete, una înaltă şi cealaltă scundă, detaşându-se de restul grupului şi îndreptându-se către restaurant. Femeia cu voce de scorpie şi fetiţa oarbă cu faţă urâtă, posacă. Nu le putea lăsa să dea alarma. Ar fi fost foarte neplăcut. Craig se îndepărtă de pata de sânge de pe covor, din locul în care zăcuse, fără să-şi ia o clipă ochii de la siluetele care se apropiau. Nu se putea obişnui cu repeziciunea cu care lumina scădea în intensitate.

Pe o tejghea de la stânga casei de marcat se găseau containere cu veselă, dar erau prostii din material plastic, care nu-i erau de nici un folos. Ocoli casa de marcat şi văzu ceva mai potrivit: un cuţit de măcelărie lăsat pe tejgheaua de lângă grătar. Îl luă şi se ghemui în spatele casei, ca să stea cu ochii pe cei ce se apropiau. O urmărea pe fetiţă cu un interes deosebit, încărcat de nelinişte. Fetiţa ştia o mulţime de lucruri…

poate chiar prea multe. întrebarea era de unde ştia ea atâtea?

Asta era într-adevăr o foarte interesantă întrebare.

Nu?

12

Nick îşi mută privirea de la Albert la Bob.

— Aşadar, spuse el, chibriturile se aprind, dar berea tot răsuflată e. Se întoarse ca să pună berea pe tejghea. Ce înseam…

Deodată, un mic nor de bule se formă ca din senin la fundul paharului. Bulele se ridicară cât ai clipi din ochi, se împrăştiară şi formară un guler subţire la partea de sus a paharului. Nick făcu ochii mari.

— După toate aparenţele, constată sec Bob, e nevoie de câteva momente ca lucrurile să reintre în normal. Lua paharul, îl bău până la fund şi plescăi din buze. Excelent! zise el.

Toţi se uitau la dantela complicată de spumă ce se forjase în interiorul paharului.

— Pot să spun fără nici o urmă de îndoială că e cel mai bun pahar de bere pe care l-am băut în viaţa mea.

Albert umplu din nou paharul. De data asta, spuma se formă de la bun început, gulerul se revărsă şi curse peste buza paharului. Brian îl luă şi-l duse la gură.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, amice? întrebă rânjind Nick. Parcă voi, piloţii, aveaţi o vorbă: „De la sticlă, la manşă, tre’ să treacă douăşpatru de ore.”

— În cazul călătoriilor în timp, regula se suspendă, spuse Brian. Poţi să verifici. înclină paharul, bău şi izbucni în râs: Ai avut dreptate, îi spuse lui Bob. E cea mai bună bere care-a existat vreodată. încearcă şi cutia de Pepsi, Albert.

Albert desfăcu cutia şi cu toţii auziră familiara succesiune de sunete „pop-fâsss”, folosită cu precădere în sute de reclame pentru băuturile răcoritoare carbogazoase. Luă o înghiţitură zdravănă. Când lăsă cutia jos, un zâmbet larg i se aşternuse pe faţă… dar avea şi lacrimi în ochi.

— Domnilor, şi Pepsi-Cola e foarte bună astăzi, anunţă el cu o voce afectată de ospătar-şef, şi cu toţii izbucniră în râs.

13

Don Gaffney le prinse din urmă pe Laurel şi Dinah chiar în momentul când intrau în restaurant.

— M-am gândit că-i mai bine…, începu el şi deodată se opri. Se uită în jur. Of, fir-ar să fie. Unde e tipul?

— Nu…, dădu Laurel să-i răspundă, moment în ca de lângă ea, Dinah Bellman zise:

— *Taci.*

Capul ei se întoarse lent, asemenea

unui proiector lumina stinsă. Pentru un moment, în restaurant nu mai auzi nici un sunet... cel puţin nici unul pe care să-l poată desluşi Laurel.

— Acolo, spuse în sfârşit Dinah, arătând către casa de marcat. Se ascunde acolo. După ceva.

— De unde ştii? întrebă Don cu o voce uscată, neliniştită. Eu n-aud...

— Eu, da, spuse calm Dinah. Îi aud unghiile pe metal. Şi-i aud şi inima. Bate foarte repede şi cu foarte mare putere. E speriat de moarte. Mi-e milă de el.

Deodată îşi desprinse mâna din strânsoarea lui Laurel şi păşi înainte.

— *Dinah, nu!* ţipă Laurel.

Dinah n-o luă în seamă. Se îndreptă spre casa de marcat, cu braţele întinse în faţă, căutând posibile obstacole. Umbrele păreau să se întindă spre ea şi s-o învăluie.

— Domnule Toomy? Te rog să ieşi. Nu vrem să-ţi facem rău. Te rog să nu te temi...

Un sunet începu să se înalţe din spatele casei de marcat. Era un sunet înalt, de jale. Era un cuvânt sau ceva ce încerca *să fie* un cuvânt, dar nebunia gonise orice urmă de raţiune din el.

— Tuuuuuuuuuu.

Craig se ridică din ascunziş, cu ochii aprinşi, cu cuţitul ridicat, înţelegând dintr-o dată că ea era una dintre *ei,* la adăpostul ochelarilor ăia negri ea era una dintre ei, că

nu era un simplu langolier, ci chiar *căpetenia* langolierilor, cea care-i chema pe ceilalţi, îi chema cu ochii ei morţi, lipsiţi de vedere.

— Tuuuuuuuuuuu.

Se repezi la ea, zbierând. Don Gaffney o îmbrânci pe Laurel cât-colo, mai-mai s-o răstoarne, şi sări înainte. Se mişcă iute, dar nu îndeajuns de iute. Craig Toomy era nebun şi se deplasa cu viteza langolierilor înşişi. Se apropia de Dinah în linie dreaptă, fără nici o abatere de la direcţie.

Dinah nici măcar nu încercă să se dea la o parte. Îşi ridicase privirea din bezna în care se afla spre bezna ce-l cuprinsese pe Craig, iar acum îşi ţinea braţele întinse, ca şi cum ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-l liniştească.

— Tuuuuuuuuuuu.

— E-n regulă, domnule Toomy, spuse ea. Să nu-ţi fie fr…

Deodată Craig îi înfipse cuţitul în piept şi trecu în goană pe lângă Laurel, continuând să ţipe.

Dinah rămase pe loc preţ de o clipă. Găsi cu mâinile mânerul din lemn iţindu-se din pieptul ei şi îl pipăi cu degetele, explorându-l. Apoi se prăbuşi lent, graţios, la podea, devenind o nouă umbră în întunericul tot mai adânc.

Capitolul 7

DINAH ÎN VALEA UMBRELOR.
CEL MAI RAPID PRĂJITOR DE PÂINE DE LA EST DE MISSISSIPPI.
CURSĂ CONTRA TIMPULUI.
NICK IA O DECIZIE.

1

Albert, Brian, Bob şi Nick îşi trecură de la unul la celălalt sandvişul cu unt de arahide şi jeleu. Fiecare luă câte două muşcături şi sandvişul se topi… dar în timp ce mesteca, Albert îşi zicea că niciodată în viaţa lui nu-şi înfipsese dinţii într-un fel de mâncare atât de gustos. Stomacul său se trezi la viaţă şi imediat începu să ceară zgomotos mai mult.

— Cred că amicului nostru chelios, domnul Warwick, o să-i placă cel mai mult chestia asta, spuse Nick în timp ce înghiţea. Se uită la Albert. Eşti un geniu, Ace. Ştii asta, de bună seamă. Nimic mai puţin decât un geniu pur.

Albert roşi fericit.

— N-a fost cine ştie ce, spuse el. Doar o mică mostră din ceea ce domnul Jenkins numeşte metoda deductivă. Când doi curenţi care curg în direcţii opuse se întâlnesc, se amestecă şi formează un vârtej. Am văzut ce s-a întâmplat cu chibriturile lui Bethany şi mi-am zis că poate ceva asemănător se întâmplă aici. Şi a mai fost şi cămaşa roşie a

domnului Gaffney. Începuse să se decoloreze. Aşa că m-am gândit, păi, dacă lucrurile îşi pierd calităţile când nu se află în avion, poate că dacă le aduci din nou în avion încep…

— Îmi pare rău că trebuie să te-ntrerup, interveni cu blândeţe Bob, dar cred că dacă avem de gând să încercăm o întoarcere, ar trebui să începem procesul cât mai curând posibil. Sunetele pe care le auzim mă îngrijorează, dar mai e ceva care mă îngrijorează şi mai mult. Avionul ăsta nu e un sistem închis. Cred că există riscul ca în scurt timp să-şi piardă… ăăă…

— Integritatea temporală? sugeră Albert.

— Da. Că bine zici. Combustibilul pe care îl vom încărca acum în rezervoarele sale s-ar putea să ardă… dar peste câteva ore s-ar putea să nu mai fie bun de nimic.

În mintea lui Brian se ivi o idee neplăcută: combustibilul ar putea să-şi înceteze arderea la jumătatea drumului, când avionul s-ar fi aflat la 10 000 de metri altitudine. Deschise gura ca să le spună şi celorlalţi… apoi o închise la loc. La ce bun să le insinueze ideea în minte, când şi-aşa nu puteau să facă nimic în privinţa asta?

— De unde începem, Brian? întrebă Nick pe un ton autoritar şi pragmatic.

Brian derulă procesul în minte. Avea să fie o operaţiune destul de dificilă, mai ales

lucrând cu nişte oameni a căror unică experienţă legată de aviaţie începea şi termina cu aeromodelele, dar îşi zise că se va putea face.

— Începem prin a porni motoarele ca să ne apropiem cât mai mult de acel Delta 727, spuse el. Când vom ajunge acolo, voi opri motorul de la tribord, lăsând în funcţiune motorul de la babord. Avem noroc. Acest avion este echipat cu rezervoare de combustibil „wet-wing” şi un generator electric auxiliar, care…

Un ţipăt sfredelitor, de panică, urcă până la ei, croindu-şi drum prin zgomotul de fond ca atunci când zgârii o tablă neagră de scris cu o furculiţă. Apoi se auziră nişte paşi urcând treptele scării. Nick se întoarse în acea direcţie şi-şi ridică mâinile într-un gest pe care Albert îl recunoscu de îndată. Îi văzuse pe colegii săi de şcoală pasionaţi de artele marţiale exersându-l. Era clasica poziţie defensivă Tae Kwan Do. O clipă mai târziu, chipul palid şi îngrozit al lui Bethany apăru în uşă şi Nick îşi relaxă mâinile.

— *Veniţi!* ţipă Bethany. Trebuie să *veniţi!*

Gâfâia, cu respiraţia întretăiată, şi se retrăgea clătinându-se pe platforma scării. Pentru o clipă, Albert şi Brian avură senzaţia acută că se va rostogoli înapoi pe treptele abrupte, frângându-şi gâtul. Cu o mişcare bruscă, Nick sări în faţă, o prinse cu mâna de

ceafă şi o trase înăuntrul avionului. Bethany nu părea să-şi dea seama că nu lipsise mult să cadă. Ochii ei negri aruncau flăcări spre toţi cei de faţă.

— Vă rog să veniţi! A-njunghiat-o! Cred că e pe moarte!

Nick îşi puse palmele pe umerii ei şi-şi lăsă faţa aproape de ea, încât ai fi zis că vrea s-o sărute.

— Cine a înjunghiat pe cine? o întrebă el cât se poate de liniştit. Cine e pe moarte?

— Păi… ea… domnu' T-T-Toomy.

— Bethany, spune *„teacup”*[21]*.*

Ea îl privi cu ochii măriţi, şocată şi fără să înţeleagă. Brian se uită la Nick ca la unul care o luase razna.

Nick o scutură uşor de umăr.

— Spune „teacup”. Chiar acum.

— *T-T-Teacup.*

— „Teacup and saucer”[22]. Spune, Bethany.

— *Teacup and saucer.*

— În regulă. Te simţi mai bine?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

— Bine. Dacă simţi că-ţi pierzi din nou cumpătul, spune imediat „teacup” şi o să-ţi

---

[21] Ceaşcă de ceai (lb. engleză, în original). (*N.t.*)

[22] Ceaşcă şi farfurioară (lb. engleză, în original). (*N. t.*)

revii. Acum, cine a fost înjunghiat?

— Fetiţa oarbă. Dinah.

— Dar-ar dracii! în regulă, Bethany. Doar…

Nick ridică vocea brusc când îl văzu pe Brian trecând prin spatele lui Bethany şi îndreptându-se spre scară, urmat de Albert.

— Nu! strigă el pe un ton energic şi dur care avu darul să-i oprească pe amândoi. Rămâneţi naibii pe loc!

Brian, care efectuase două stagii militare în Vietnam şi învăţase să recunoască un ordin imperios, care nu putea fi pus în discuţie, se opri atât de brusc încât Albert se lovi cu nasul de spatele lui. „Ştiam eu!”, îşi zise el. „Ştiam c-o să preia comanda. Era doar o chestiune de timp şi de împrejurări.”

— Ştii cum s-a întâmplat asta sau unde se află nenorocitul ăla acum? o întrebă Nick pe Bethany.

— Tipul… tipul în cămaşă roşie zicea…

— Bine, lasă, n-are importanţă. Aruncă o privire scurtă către Brian, cu ochii injectaţi de mânie. Tâmpiţii l-au lăsat singur. Îmi pun pensia la bătaie că aşa s-a-ntâmplat. Ei bine, e ultima oară când se-ntâmplă una ca asta. Domnul Toomy şi-a tăiat singur craca de sub picioare.

Se uită din nou la fată. Aceasta lăsase capul în jos; părul îi atârna în neorânduială peste faţă; respira cu sughiţuri mari, şovăielnice.

— Fetiţa trăieşte, Bethany? întrebă el cu blândeţe.

— N… n… n… n…

— „Teacup”, Bethany.

— *Teacup!* strigă Bethany şi se uită la el cu ochii înroşiţi de lacrimi. Nu ştiu. Era vie când am… ştiţi, când am venit la voi. Poate că între timp a murit. A rănit-o grav. Dumnezeule, cu ce-am greşit de trebuia să ne pricopsim şi cu un psihopat descreierat? Parcă nu era şi-aşa situaţia destul de rea!

— Şi nici unul dintre voi, care trebuia să aveţi grijă de individul ăsta, n-are habar unde s-a dus după atac, aşa e?

Bethany îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă cu sughiţuri. Era un răspuns cât se poate de edificator pentru toţi cei de faţă.

— Nu fi aşa de aspru cu ea, spuse calm Albert, cuprinzând-o pe Bethany cu braţul de mijloc.

Ea îşi aşează capul pe umărul lui şi începu să suspine şi mai cu foc.

Nick îi dădu la o parte pe cei doi cu gesturi blânde.

— Dacă era să fiu aspru cu cineva, cu mine ar fi trebuit să fiu, Ace. Ar fi trebuit să rămân acolo. Se întoarse către Brian. Mă duc înapoi în clădirea terminalului. Tu rămâi aici. Domnul Jenkins are dreptate aproape cu certitudine; pentru noi, timpul aici e scurt. Nu-mi face plăcere să mă gândesc *cât* e de

scurt. Porniţi motoarele, dar nu mişcaţi încă avionul. Dacă fata e încă în viaţă, o să avem nevoie de scară ca s-o urcăm aici. Bob, la baza scării. Să fii atent să nu apară nemernicul de Toomy. Albert, tu vii cu mine. Apoi spuse ceva care-i îngheţă pe toţi. Mai-mai că sper să fie moartă, Doamne iartă-mă. În felul ăsta, am mai salva din timp.

2

Dinah nu era moartă şi nici măcar inconştientă. Laurel îi scosese ochelarii de soare ca să-i şteargă sudoarea care-i apăruse pe faţa şi ochii fetiţei, căprui-închis şi foarte mari, se uitau în sus, fără să vadă, în ochii albaştri-verzui ai lui Laurel. În spatele ei, Don şi Rudy stăteau umăr lângă umăr, privind în jos neliniştiţi.

— Îmi pare rău, spuse Rudy pentru a cincea oară. Am fost convins că e leşinat. Leşinat *de-a binelea.*

Laura nu-l băgă în seamă.

— Cum te simţi, Dinah? întrebă ea încetişor.

Nu voia să se uite la mânerul de lemn răsărit din rochia fetiţei, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Cursese foarte puţin sânge, cel puţin până atunci; un cerc de mărimea unei ceşcuţe de cafea în jurul locului unde se înfipsese lama, şi-atâta tot.

Deocamdată.

— Mă doare, spuse Dinah cu glas stins. Mi-e greu să respir. Şi mă *arde.*

— Lasă c-o să te faci bine, spuse Laurel, dar ochii îi erau atraşi neîncetat de mânerul cuţitului.

Fetiţa era foarte plăpândă şi Laurel nu putea pricepe cum de lama n-o străpunsese cu totul. Nu putea să-nţeleagă cum de nu murise până acum.

— … plecaţi de-aici, spuse Dinah.

Se strâmbă şi un cheag gros de sânge se scurse încet din colţul gurii şi se prelinse pe obraz.

— Nu încerca să vorbeşti, draga mea, spuse Laurel şi-i dădu la o parte buclele de păr umede de pe frunte.

— Trebuie să plecaţi de-aici, insistă Dinah. Vocea ei se auzea doar cu un pic mai tare ca o şoaptă. Şi nu trebuie să-l învinuiţi pe domnul Toomy. E… e speriat, atâta tot. De ei.

Don aruncă în jur o privire încărcată de ură.

— Dacă dau de nenorocitul ăla, îi arăt eu sperietură, spuse el încleştând pumnii. Un inel masonic lucea pe unul dintre degetele sale în întunericul tot mai adânc. O să-l fac să-şi dorească să se fi născut mort.

În acel moment intră în restaurant Nick, urmat de Albert. Îl împinse pe Rudy Warwick într-o parte, fără să se scuze, şi îngenunche lângă Dinah. Ochii lui vioi fixară

pentru o clipă mânerul cuţitului, apoi se îndreptară spre faţa copilului.

— Bună, scumpo. Rostise cuvintele cu voioşie, dar privirea i se întunecase. Observ că ţi s-a condiţionat aerul. Dar nu-ţi face griji; cât ai zice peşte, o să fii zdravănă ca o pirostrie.

Dinah zâmbi uşor.

— Ce-i aia pirostrie? întrebă ea şoptit.

Încă un firicel de sânge i se prelinse din gură când vorbi şi Laurel observă că avea sânge şi pe dinţi. Stomacul i se strânse cu o mişcare leneşă.

— Nu ştiu, dar sunt sigur că e ceva drăguţ, replica Nick. O să-ţi întorc capul într-o parte. Să stai cât de nemişcată poţi.

— Bine.

Nick îi întoarse capul, cu o mişcare foarte delicată, până când obrazul fetei aproape că ajunse lipit de covor.

— Te-a durut?

— – Da, şopti Dinah. Arde. Mă doare… când respir.

Vocea ei şoptită căpătase o nuanţă aspră. Un firicel de sânge îi curgea din gură şi se aduna pe covor, la mai puţin de trei metri de locul unde se usca sângele lui Craig Toomy.

De afară se auzi deodată şuieratul de înaltă presiune al motoarelor avionului, care fuseseră pornite. Don, Rudy şi Albert se uitară în direcţia sunetului. Nick nu-şi dezlipi

nici o clipă privirea de la fată. Îi vorbea cu blândeţe:

— Simţi că-ţi vine să tuşeşti, Dinah?

— Da… nu… nu ştiu.

— Ar fi bine să nu-ţi vină, spuse el. Dacă simţi aşa ceva, încearcă să nu bagi în seamă. Şi să nu mai vorbeşti, bine?

— Nu-l… loviţi… pe domnul Toomy.

Cuvintele ei, chiar aşa, rostite în şoaptă, sunaseră ca un îndemn apăsat şi insistent.

— Nu, scumpete, nici prin cap nu-mi trece aşa ceva. Crede-mă.

— … nu… te… cred…

Se aplecă, o sărută pe obraz şi-i şopti la ureche:

— Dar să ştii că poţi să ai încredere în mine. De acum, tot ce ai de făcut e să stai nemişcată şi să ne laşi pe noi să ne îngrijim de celelalte. Se uită la Laurel. N-ai încercat să scoţi cuţitul?

— Păi… nu. Laurel înghiţi în sec. Nodul fierbinte şi supărător din gât nu dispăru nici după ce înghiţi. Ar fi trebuit?

— Dac-ai fi făcut-o, n-ar mai fi rămas prea multe şanse. Ai vreun pic de experienţă în îngrijirea bolnavilor?

— Nu.

— Bine, las’ c-o să-ţi spun eu ce să faci… dar mai întâi vreau să ştiu dacă vederea sângelui — chiar a unei cantităţi mici — o să te facă să leşini. Şi vreau să-mi

spui adevărul.

Laurel îi răspunse:

— Ultima oară când am văzut sânge mai mult a fost când sora mea s-a lovit de o uşă şi-a rămas fără doi dinţi în timp ce ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Dar nici atunci n-am leşinat.

— Bun. Şi nici acum n-o să leşini. Domnule Warwick, adu-mi cinci-şase feţe de masă din băruleţul ăla mizerabil de după colţ. Zâmbi din nou către fată. Dă-mi un răgaz de un minut-două, Dinah, şi cred c-o să te simţi mult mai bine. Tânărul doctor Hopewell se poartă întotdeauna frumos cu doamnele — mai ales cu cele care sunt tinere şi frumoase.

Laurel simţi o dorinţă subită şi absolut absurdă să întindă mâna şi să atingă părul lui Nick.

Ce naiba ai păţit? Fetiţa asta e probabil pe moarte, şi tu te întrebi cât de moale i-o fi părul! Termină! Cât de proastă poţi să fii?

„Păi, ia să vedem… Îndeajuns de proastă să mă sui în avion ca să traversez ţara de la o margine la cealaltă, pentru a mă întâlni cu un bărbat pe care l-am cunoscut prin intermediul paginii de anunţuri personale a unei aşa-numite reviste de împrietenire. Îndeajuns de proastă să fi plănuit să mă culc cu el dacă se dovedea a fi prezentabil în limite acceptabile… şi dacă nu-i mirosea gura urât, fireşte.”

Of, termină! Termină o dată, Laurel!

Mda”, admise cealaltă voce din mintea ei. „Ai perfecta dreptate, e o nebunie să te gândeşti la asemenea lucruri într-un moment ca ăsta, şi o să-ncetez… dar mă întreb cum ar fi tânărul doctor Hopewell la pat? Mă întreb daca ar fi blând sau…”

Laurel se cutremură şi se întrebă dacă aşa începeau de regulă depresiile nervoase.

— Se apropie, spuse Dinah. Zău că…

Tuşi şi între buze îi apăru un balon mare de sânge. Se sparse şi-i stropi obrajii. Don Gaffney bombăni şi se întoarse într-o parte.

— … trebuie să vă grăbiţi, încheie ea fraza.

Zâmbetul voios al lui Nick nu se schimbă nici un pic.

— Ştiu, spuse el.

3

Craig străbătu în fugă terminalul, sări sprinten peste balustrada scării rulante şi coborî alergând treptele metalice înţepenite, cu panica uruind şi pulsând în cap asemenea larmei unui ocean cuprins de furtună; ba chiar estompase celălalt sunet, crănţănitul şi clămpănitul neîncetat al langolierilor. Nimeni nu-l văzuse unde plecase. Traversă în goană holul de la parter spre uşile de ieşire… şi se izbi de ele. Uitase totul, inclusiv faptul că

sistemele fotoelectrice de deschidere a uşilor nu funcţionează când curentul este întrerupt.

Impactul îl proiectă înapoi, tăindu-i respiraţia, şi se prăbuşi la podea, zbătându-se ca un peşte prins în năvod. Rămase întins preţ de un moment, încercând să se agaţe de orice urmă de gând raţional, şi se pomeni holbându-se la mâna sa dreaptă. Era doar ca o pată albă în întunericul tot mai adânc, dar izbuti să vadă petele negre de pe ea şi îşi dădu seama ce erau: sângele fetiţei.

„Atât doar că nu era o fetiţă, nici vorbă. *Arăta* doar ca o fetiţă. Era căpetenia langolierilor şi, cu ea scoasă din joc, ceilalţi n-or să fie în stare să... n-or să fie în stare să... să...”

Să ce?

Să-l găsească?

Dar uite că tot auzea sunetul înfometat al apropierii lor: acel înnebunitor crănţănit, de parcă de undeva, de la est, un trib de insecte uriaşe şi flămânde se apropia mărşăluind.

Mintea i se tulbură. Of, cât de derutat era.

Craig zări o uşă mai mică ce ducea spre afară, se ridică şi porni în acea direcţie. Apoi se opri. Afară se vedea un drum, iar drumul ducea fără doar şi poate spre oraşul Bangor. Şi ce dacă? Nu avea nici o treabă cu *Bangor;* cu siguranţă, Bangor nu făcea parte din acea legendară MARE VIZIUNE. La *Boston*

trebuia el să ajungă. Dacă reuşea să ajungă acolo, totul avea să fie în regulă. Şi ce însemna asta? Tatăl lui ar fi ştiut. Însemna că trebuia să ÎNCETEZE SĂ MAI MIŞUNE şi SĂ TREACĂ LA PROGRAM.

Mintea lui înşfăcă această idee aşa cum victima unui naufragiu se agaţă de orice obiect găseşte — orice lucru care mai pluteşte, chiar dacă e numai uşa latrinei, e un premiu ce merită a fi preţuit. Dacă izbutea să ajungă la Boston, toată această experienţă va fi… va fi…

— Trecută cu vederea, murmură el.

La aceste cuvinte, o rază strălucitoare de lumină raţională păru să străpungă bezna din capul său şi o voce (putea fi a tatălui său) strigă DA!! drept confirmare.

Dar cum trebuia să procedeze? Boston era prea departe ca să ajungă pe jos, iar ceilalţi n-aveau să-l lase să se întoarcă la bordul singurului avion care mai funcţiona. Mai ales după ce-i făcuse mascotei lor oarbe.

— Dar ei nu ştiu, şopti Craig. Nu ştiu că le-am făcut un mare bine, pentru că nu ştiu ce este ea.

Dădu din cap cu înţelepciune. Ochii lui, imenşi şi umezi, scânteiară în întuneric.

„Mergi pe blat”, îi şopti vocea tatălui. „Urcă-te pe furiş în avionul ăla.”

„Da”, adăugă vocea mamei. „Mergi pe blat! Ăsta-i biletul tău, Craiggy-weggy! Numai că, dacă faci asta, n-o să ai nevoie de

bilet, nu-i aşa?”

Craig se uită cu îndoială la banda transportorului de bagaje. Putea s-o folosească pentru a ajunge la pista de decolare; dar dacă puseseră pe cineva de pază lângă avion? Pilotul nu s-ar fi gândit la asta — scos din perimetrul cockpit-ului, omul era clar un imbecil — dar englezului i-ar fi trecut prin cap, aproape sigur.

Aşadar, ce putea să facă?

Dacă partea dinspre Bangor a terminalului nu era potrivită şi nici partea dinspre pistă nu îi servea la nimic, ce mai putea să facă şi unde ar fi putut să se ducă?

Craig se uită neliniştit la scara rulantă inertă. Ceilalţi aveau să înceapă să-l vâneze cât de curând — cu englezul în fruntea haitei, fără îndoială —, iar el stătea întins în mijlocul podelei, la fel de expus ca o stripteusă care tocmai şi-a aruncat chiloţeii în public.

„Trebuie să mă ascund, măcar o vreme.”

Auzise cum afară fuseseră pornite motoarele cu reacţie, dar asta nu-l îngrijora. Ştia şi el câte ceva despre avioane şi-şi dădea seama că Engle nu putea să plece nicăieri până când nu realimenta rezervoarele. Iar această operaţiune era de durată. Nu trebuia să-şi facă griji c-o să plece fără el.

Nu încă, în orice caz.

„Ascunde-te, Craiggy-weggy. Asta

trebuie să faci în clipa asta. Trebuie să te ascunzi înainte să vină dună tine.”

Se întoarse încet, căutând locul cel mai potrivit, mijindu-şi ochii în întuneric. Şi de data asta văzu un indicator pe o uşă situată între biroul Avis şi Agenţia de Voiaj Bangor.

SERVICII AEROPORT — scria pe indicator, iar asta putea să însemne aproape orice.

Craig se grăbi să ajungă la uşă, aruncând din mers câte o privire neliniştită peste umăr, şi o încercă. La fel ca şi la uşa biroului de SECURITATE A AEROPORTULUI, mânerul refuză să se răsucească, dar uşa se deschise când împinse în ea. Craig se mai uită o dată peste umăr şi închise uşa după el.

Un întuneric desăvârşit îl învălui; aici era la fel de orb ca şi fetiţa pe care o înjunghiase. Lui Craig nu-i păsa. Nu-i era teamă de întuneric; de fapt, chiar îi plăcea. În afară de cazul în care eşti în compania unei femei, pe întuneric nimeni nu se aşteaptă să faci ceva important. Pe întuneric, performanţa încetează să mai fie un factor.

Şi mai bine, crănţănitul langolierilor era înăbuşit.

Craig înaintă încet, pe pipăite, cu mâinile întinse, târşâindu-şi picioarele. După trei asemenea paşi târşâiţi, coapsa lui intră în contact cu ceva dur care părea să fie muchia unui birou. Întinse mâna înainte şi jos. Da. Era un birou, îşi lăsă mâinile să bâjbâie pe

suprafaţa lui un moment, intrând în contact liniştitor cu accesoriile familiare ale Americii „gulerelor albe”: un teanc de hârtii, un coş pentru intrări şi ieşiri de documente, marginea unei sugative, o cutie cu agrafe pentru hârtie, un toc pentru creion şi pix. Ocoli cu grijă biroul până în cealaltă parte, unde se lovi cu şoldul de braţul unui fotoliu. Se strecură între fotoliu şi birou şi şezu. Se simţea şi mai bine acum, când stătea la birou. Asta îl făcea să se simtă el însuşi — calm, stăpân pe situaţie. Căută bâjbâind sertarul de sus şi-l deschise. Înăuntru, pipăi cu degetele după o armă — ceva ascuţit. Aproape imediat mâna lui dădu peste un coupe-papier.

Îl scoase, închise sertarul şi aşeză cuţitul pe birou, lângă mâna dreaptă.

Rămase nemişcat preţ de o clipă, ascultându-şi bătăile inimii şi sunetul îndepărtat al motoarelor cu reacţie, după care îşi plimbă cu delicateţe mâinile pe suprafaţa biroului, până când reîntâlniră teancul de hârtii. Luă fila de deasupra şi o apropie de el, dar nu se vedea nici măcar o licărire de alb… chiar şi atunci când aduse hârtia în faţa ochilor.

„Nu-i nimic, Craiggy-weggy. Stai aici în întuneric. Stai şi aşteaptă până vine momentul să te mişti. Când o să vină acel moment… o să te-anunţ”, încheie tatăl lui pe un ton sinistru.

— În regulă, spuse Craig.

Degetele lui se deplasară asemenea unui păianjen pe foaia de hârtie nevăzută, spre colţul din dreapta sus. Începu s-o rupă lin, în jos.

Hâârrşşt.

Calmul îi umplu mintea ca o apă rece şi albastră. Lăsă să cadă fâşia nevăzută pe biroul nevăzut şi-şi readuse degetele la marginea de sus a hârtiei. Totul o să fie bine. Foarte bine. Începu să îngâne într-o şoaptă nemelodioasă un cântecel.

„Spune-mi că-s îngerul… dimineţii, iubii-to…”

Hâârrşşt.

„Atinge-mi obrazul… înainte să pleci, iubii-to…” Liniştit acum, împăcat cu sine, Craig rămase pe loc aşteptând ca tatăl lui să-i spună ce să facă în continuare’ aşa cum procedase de-atâtea ori în copilărie.

4

— Ascultă-mă cu atenţie, Albert, spuse Nick. Trebuie s-o urcăm la bordul avionului, dar pentru asta o s-avem nevoie de o targă. În avion nu avem aşa ceva, dar trebuie să fie una pe-aici. Unde?

— Ştiţi, domnule Hopewell, căpitanul Engle ar şti mai bine unde…

— Dar căpitanul Engle nu e aici, spuse cu răbdare Nick. Va trebui să ne descurcăm

singuri.

Albert se încruntă… apoi îşi aminti de un indicator pe care-l văzuse la parter.

— „Servicii Aeroport”? întrebă el. Sună cum trebuie?

— Ba bine că nu, spuse Nick. Unde-ai văzut asta?

— La parter. Aproape de ghişeele pentru închiriat maşini.

— Bun, zise Nick Hopewell. Uite cum o să procedăm. Pe tine şi pe domnul Gaffney vă desemnez căutători şi purtători de targă. Domnule Gaffney, îţi sugerez să cauţi pe lângă grătarul din spatele tejghelei. Mă aştept să găseşti acolo nişte cuţite ascuţite. Sunt sigur că acolo şi l-a găsit pe-al lui antipaticul nostru amic. Ia unul pentru tine şi unul pentru Albert.

Don se duse în spatele tejghelei fără să scoată un cuvânt. Rudy Warwick se întoarse din barul The Red Baron cu un braţ de feţe de masă în carouri roşii şi albe.

— Zău că-mi pare rău… dădu el să spună din nou, dar Nick i-o reteză cu un gest.

Continua să se uite la Albert, faţa lui văzându-se acum doar ca un cerc alb deasupra trupului plăpând al fetiţei, care se zărea ca o umbră mai închisă. Întunericul aproape că sosise.

— Probabil că n-o să-l vezi pe domnul Toomy; bănuiala mea e că a plecat de-aici neînarmat, pradă unui acces de panică. Îmi

închipui că până acum ori şi-a găsit o ascunzătoare, ori a părăsit terminalul. Dacă-l vezi, te sfătuiesc insistent să nu te angajezi într-o confruntare fizică, decât dacă el face necesar acest lucru.

Îşi întoarse capul spre Don, în momentul în care acesta tocmai venea înapoi cu o pereche de cuţite de măcelărie.

— Voi doi aveţi grijă să vă respectaţi priorităţile. Misiunea voastră nu e să-l re capturaţi pe domnul Toomy şi să-l aduceţi în faţa justiţiei. Aveţi misiunea să faceţi rost de o targă şi s-o aduceţi aici cât mai repede posibil. Trebuie să plecăm de aici.

Don îi oferi lui Albert unul dintre cuţite, dar Albert clătină din cap şi se uită la Rudy Warwick.

— Pot să iau una dintre feţele alea de masă, în schimb?

Don se uită la el ca la unul care-o luase pe arătură.

— O faţă de masă? Ce să faci cu ea, pentru numele lui Dumnezeu?

— O să-ţi arăt.

Albert îngenunchease lângă Dinah. Acum se ridică şi se duse în spatele tejghelei. Se uită în jur, fără să ştie sigur ce caută, dar fiind convins că îşi va da seama în momentul în care va vedea ce trebuia. Ceea ce se şi întâmplă. În partea din spate a tejghelei, se afla un aparat vechi de prăjit pâine. Îl luă, trase ştecherul din priză şi înfăşură şnurul în

jurul aparatului în timp ce se întorcea în locul unde se aflau ceilalţi. Luă o faţă de masă, o întinse şi aşeză aparatul într-un colţ. Apoi îl răsuci de două ori, înfăşurându-l în colţul de faţă de masă ca pe un cadou de Crăciun. Celelalte două colţuri le strânse în nişte noduri şi alcătui astfel un buzunar. Când prinse în mână capătul rămas liber al feţei de masă şi se ridică, prăjitorul de pâine înfăşurat devenise o piatră într-o praştie improvizată.

— Când eram mic, ne jucam de-a Indiana Jones, explică el pe un ton de scuză. Am făcut o chestie ca asta şi ziceam că e biciul meu. O dată era să-i rup braţul fratelui meu, David. Am luat o greutate din garaj şi am înfăşurat-o într-o pătură veche. Cred c-a fost o tâmpenie din partea mea. Nu ştiam cât de tare o să lovească. Am luat bătaie la greu din pricina asta. Cred că arată cam aiurea, dar de fapt îşi face treaba destul de bine. Cel puţin, ştiu că mereu a făcut treabă bună.

Nick se uită cu oarecare îndoială la arma improvizată a lui Albert, dar nu spuse nimic. Dacă un prăjitor de pâine învelit într-o faţă de masă îl făcea pe Albert să se simtă mai liniştit când cobora scările pe întuneric, fie şi-aşa.

— Atunci, înseamnă că e bună. Acum mergeţi şi căutaţi o targă şi aduceţi-o aici. Dacă nu găsiţi una în biroul de Servicii, încercaţi în altă parte. Dacă nu găsiţi nimic în

cincisprezece minute — nu, în zece — vă întoarceţi şi vedem noi cum o cărăm.

— Nu puteţi să faceţi asta! protestă Laurel încetişor. Dacă are o hemoragie internă…

Nick se uită la ea.

— Hemoragia internă s-a pornit deja. Iar zece minute e tot timpul pe care cred că-l mai avem la dispoziţie.

Laurel deschise gura să dea un răspuns, să protesteze, dar şoapta răguşită a lui Dinah o opri.

— Are dreptate.

Don vârî lama cuţitului în centură.

— Să mergem, băiete, spuse el.

Traversară împreună terminalul şi porniră pe treptele scării rulante în jos, ca să ajungă la parter. Din mers, Albert înfăşură pe braţ capătul liber al feţei de masă transformate în armă.

5

Nick îşi îndreptă din nou atenţia asupra fetiţei întinse pe podea.

— Cum te simţi, Dinah?

— Mă doare rău, spuse Dinah cu glas firav.

— Da, fireşte că te doare, spuse Nick. Şi mă tem că ceea ce am de gând să fac o să te doară şi mai tare, cel puţin timp de câteva secunde. Dar ai un cuţit înfipt în plămân şi

trebuie scos. Ştii asta, nu?

— Da. Ochii ei negri, lipsiţi de vedere, se uitau în sus, la el: Sunt speriată.

— Şi eu sunt, Dinah. Şi eu. Dar trebuie s-o facem. Eşti dispusă să intri în joc?

— Da.

— Bravo. Nick se aplecă şi plasă un sărut delicat pe obrazul fetiţei. Eşti o fată bună şi curajoasă. N-o să dureze mult, îţi promit. Vreau doar să stai cât mai nemişcată poţi, Dinah, şi să încerci să nu tuşeşti. M-ai înţeles? E foarte important. Încearcă să *nu tuşeşti.*

— O să-ncerc.

— O să fie un moment sau două când o să simţi că nu poţi să respiri. S-ar putea chiar să simţi că pierzi aer, ca un pneu de maşină înţepat. Asta-i o senzaţie care te sperie, draga mea, şi te poate face să vrei să te zbaţi sau să ţipi. Nu trebuie să faci asta. *Şi nu trebuie să tuşeşti.*

Dinah dădu un răspuns pe care nici unul dintre ei nu-l auzi.

Nick înghiţi în sec, îşi şterse iute cu braţul transpiraţia de pe frunte şi se întoarse către Laurel.

— Împătureşte două din feţele alea de masă în nişte comprese pătrate. Să fie cât mai groase. Îngenunchează lângă mine. Cât mai aproape. Warwick, scoate-ţi centura.

Rudy se supuse de îndată.

Nick se uită din nou la Laurel. Ea fu din

nou frapată, şi de data asta deloc neplăcut, de forţa privirii sale.

— O s-apuc mânerul cuţitului şi-o să-l trag afară. Dacă nu e înţepenit în vreo coastă — şi, judecând după poziţia în care se află, nu cred că e — lama ar trebui să iasă dintr-o singură mişcare lentă şi lină. În clipa în care cuţitul va fi afară, o să mă dau înapoi, lăsându-ţi liberă zona pieptului. Tu pui una dintre comprese peste rană şi apeşi. Apeşi *cu forţă.* Nu trebuie să te gândeşti că-i faci vreun rău sau că-i apeşi pieptul atât de tare încât n-o să mai poată respira. Are cel puţin o perforaţie în plămân şi pot să pun pariu că sunt două. Alea trebuie să ne preocupe, în primul rând. Ai înţeles?

— Da.

— După ce-ai pus compresa, eu o s-o ridic de jos, in contra presiunii aplicate de tine. În acel moment, domnul Warwick o să strecoare cealaltă compresă sub ea, dacă vedem sânge pe spatele rochiei. După care o sa legăm ferm compresele cu centura domnului Warwick. Ridică privirea spre Rudy. Când o să ţi-o cer, prietene, să mi-o dai. Să nu fie nevoie s-o cer de două ori.

— N-o să fie.

— Vezi îndeajuns de bine ca să faci asta, Nick? întrebă Laurel.

— Cred, replică Nick. Sper. Se uită din nou la Dinah. Gata?

Dinah mormăi ceva.

— În regulă, spuse Nick. Trase îndelung aer în piept şi-i dădu drumul afară. Doamne ajută.

Îşi încleştă mâinile suple, cu degete lungi, pe mânerul cuţitului, ca unul care apucă o bâtă de base-ball. Trase. Dinah ţipă. Un şuvoi de sânge ţâşni din gura ei. Laurel se aplecase încordată în faţă şi deodată îşi simţi faţa scăldată în sângele fetiţei. Se trase înapoi.

— Nu! strigă Nick către ea fără să întoarcă privirea. Să nu-ndrăzneşti să faci pe mironosiţa cu mine! Să nu-ndrăzneşti!

Laurel se aplecă în faţă din nou, înfrângându-şi înfiorată senzaţia de greaţă. Lama, un triunghi argintiu care lucea stins în beznă, ieşi din pieptul fetiţei şi scânteie în aer. Pieptul lui Dinah se umflă şi se auzi un şuier ascuţit, înspăimântător, în momentul în care aerul pătrunse prin rană.

— Acum! gemu Nick. Apasă! Cât de tare poţi!

Laurel se aplecă în faţă. Doar pentru o clipă, văzu cum sângele ţâşneşte din gaură, după care rana fu acoperită. Compresa improvizată se încălzi şi se umezi sub palmele ei aproape imediat.

— Mai tare! răcni Nick. Apasă mai tare! Astup-o! Astupă rana!

În acel moment Laurel înţelese ce înseamnă să fii complet zdruncinat, fiindcă avea chiar o asemenea senzaţie.

— Nu pot! O să-i rup coastele dacă…

— Dă-le dracu’ de coaste! Trebuie să astupi gaura!

Laurel se balansă în faţă pe genunchi şi-şi lăsă întreaga greutate pe mâini. Acum simţea ceva lichid care i se prelingea printre degete, cu toate că alcătuise o compresă groasă din faţa de masă.

Englezul aruncă într-o parte cuţitul şi se aplecă înainte până când faţa lui aproape c-o atinse pe a fetiţei. Dinah avea ochii închişi. îi ridică o pleoapă.

— Cred că, în sfârşit, a leşinat, spuse el. Nu ştiu sigur fiindcă are ochii ăştia ciudaţi, dar sper din toată inima ca aşa să fie.

Părul îi căzuse pe frunte. Îl aruncă pe spate nerăbdător cu o smucitură a capului, apoi se uită la Laurel.

— Te descurci bine. Rămâi acolo, da? Acum o rostogolesc. Să menţii presiunea.

— E-atât de mult sânge, gemu Laurel. O să se-nece?

— Nu ştiu. Menţine presiunea. Gata, domnu’ Warwick?

— Dumnezeule, cred că da, răspunse cu glas pierit Rudy Warwick.

— Bine. Hai să-ncepem. Nick îşi strecură mâna sub omoplatul drept al fetiţei şi se strâmbă. E mai rău decât credeam, murmură el. Mult mai rău. E *îmbibată.*

Începu s-o tragă pe Dinah încet în sus, contra presiunii aplicate de Laurel. Dinah

scoase un geamăt ca un cârâit. Un cheag de sânge pe jumătate coagulat îi ţâşni din gură şi se împrăştie pe podea. Iar acum Laurel auzea o ploaie de sânge răpăind pe covorul de sub fată.

Deodată, lumea din jur începu să se depărteze de ea parcă înotând.

— Menţine presiunea! strigă Nick. Nu te lăsa!

Dar ea era pe cale să leşine.

Numai înţelegerea a ceea ce Nick Hopewell va gândi despre ea dacă *într-adevăr* avea să leşine, a determinat-o să facă ceea ce a făcut în continuare. Laurel scoase limba ca un copil care se strâmbă şi şi o muşcă atât cât putu de tare. Durerea resimţită era intensă şi acută, iar gustul sărat de sânge îi umplu de îndată gura… dar senzaţia că lumea se depărtează de ea înotând ca un peşte mare şi leneş într-un acvariu dispăru. Era *aici* din nou.

La parter, se auzi un ţipăt neaşteptat de durere şi surprindere, urmat de un strigăt răguşit. După strigăt, se auzi un zbieret sonor, sfredelitor.

Rudy şi Laurel se întoarseră în direcţia din care se auziseră acele zgomote.

— Băiatul! spuse Rudy. El şi Gaffney! Au…

— L-au găsit până la urmă pe domnul Toomy, spuse Nick. Faţa îi devenise o complicată mască generată de efort.

Tendoanele gâtului îi ieşiseră în afară ca nişte sârme de oţel. N-avem decât să sperăm…

De jos se auzi un bufnet, urmat de un înfiorător urlet de suferinţă. Apoi, un şir întreg de bubuituri înăbuşite.

— … că sunt stăpâni pe situaţie. Nu putem să-i ajutăm cu nimic în clipa asta. Dacă întrerupem ceea ce facem acum, fetiţa asta o să moară, fără doar şi poate.

— Dar mi s-a părut că-l aud pe *băiat!*

— Şi n-avem cum să-l ajutăm, nu? Strecoară compresa aia sub ea, Warwick. Fă-o imediat sau te buşesc de nu te vezi.

6

Don cobora primul treptele scării rulante şi, când ajunse jos, se opri pentru scurt timp ca să se caute prin buzunare. Scoase la iveală un mic obiect pătrat, care licărea slab în întuneric.

— E bricheta mea Zippo, spuse el. Crezi c-o să funcţioneze?

— Nu ştiu, spuse Albert. S-ar putea… pentru putină vreme. Ar fi bine să nu încerci până când nu e neapărat nevoie. Sper să meargă totuşi. Fără ea, n-o să putem vedea nimic.

— Unde-i chestia aia cu Serviciile Aeroportului?

Albert arătă spre uşa pe care Craig

Toomy intrase cu mai puţin de cinci minute mai devreme.

— Chiar acolo.

— Crezi că e descuiată?

— Ei bine, spuse Albert, nu putem afla decât într-un singur mod.

Traversară terminalul, calea fiind deschisă tot de Don, care ţinea bricheta în mâna dreaptă.

7

Craig îi auzi sosind — fără îndoială, alte slugi ale langolierilor. Dar nu-şi făcea griji. Se ocupase cum se cuvine de creatura care se deghizase într-o fetiţă, aşa că se va ocupa şi de aceste creaturi. Îşi strânse mâna pe mânerul coupe-papier-ului, se ridică şi se furişă în spatele biroului.

— Crezi că e descuiată?

— Ei bine, nu putem afla decât într-un singur mod.

„O să aflaţi ceva, în orice mod”, îşi zise Craig. Întinse mâna spre peretele de lângă uşă. De el erau rezemate rafturi pline cu hârtii. Îşi mişcă mâna şi dădu peste balamalele uşii. Bun. Când se va deschide, uşa îl va ascunde faţă de ei... nu c-ar fi existat vreun risc ca ei să-l vadă, oricum. Aici era o beznă ca-n fundul unui elefant. Ridică la înălţimea umărului mâna în care ţinea coupe-papier-ul.

— Mânerul nu se mişcă.

Craig se relaxă… dar numai preţ de o clipă.

— Încearcă s-o împingi.

Ăsta era puştiul ăla isteţ. Uşa începu să se deschidă.

8

Don păşi înăuntru, clipind din pricina întunericului deplin. Săltă cu degetul capacul brichetei, o ridică şi acţionă rotiţa. Se produse o scânteie, fitilul se aprinse imediat şi acum ardea cu o flacără slabă. Astfel putură să vadă o încăpere care era o combinaţie între un birou şi o magazie. O stivă de bagaje în neorânduială într-un colţ şi un copiator Xerox în celălalt. De peretele din spate erau lipite rafturi, iar rafturile erau înţesate cu formulare de diferite tipuri.

Don pătrunse în încăpere, ridicând bricheta ca un speolog amator care-şi luminează calea printr-o peşteră întunecoasă cu o lumânare pâlpâitoare. Arătă spre peretele din dreapta.

— Hei, băiete! Ace! Ia uite!

Un poster lipit acolo arăta un tip cherchelit, îmbrăcat în costum „de birou”, care ieşea clătinându-se dintr-un bar şi uitându-se la ceas. MUNCA E BLESTEMUL CLASEI BĂUTOARE, enunţa posterul. Alături era montată o cutie din plastic cu o cruce

roşie mare pe ea. Iar sub ea, rezemata de perete, o targă pliabilă… din acelea cu rotile.

Cu toate acestea, Albert nu se uita nici la poster, nic la trusa de prim-ajutor şi nici la targă. Ochii săi erau fixaţi pe biroul din centrul încăperii.

Acolo văzuse o grămadă încâlcită de fâşii de hârtie.

— *Fii atent! strigă el. Fii atent, e a…*

Craig Toomy ieşi din spatele uşii şi lovi.

9

— Centura, spuse Nick.

Rudy nici nu se mişcă, nici nu-i răspunse. Avea capul întors spre uşa restaurantului. Larma de la parter încetase. Nu se auzeau decât zgomotul sacadat şi huruitul constant şi vibrant al motoarelor cu reacţie din întunericul de afară.

Nick lovi cu piciorul ca un catâr, izbindu-l pe Rudy în tibie.

— Au!

— Centura! Acum!

Rudy căzu greoi în genunchi şi se mută lângă Nick, care o ţinea pe Dinah ridicată cu o mână, iar cu cealaltă îi apăsa a doua compresă pe spate.

— Bag-o pe sub compresă, spuse Nick. Gâfâia şi sudoarea îi curgea pe faţă în şiroaie. Repede! Nu pot s-o ţin aşa o veşnicie!

Rudy strecură centura pe sub compresă. Nick o lăsă jos pe Dinah, duse mâna în cealaltă parte a trupului plăpând al fetiţei şi-i ridică umărul stâng atât cât să poată trage centura în sus, pe cealaltă parte. Apoi o strânse cât mai bine. Puse capătul liber al centurii în mâna lui Laurel.

— Menţine presiunea, spuse el, ridicându-se. Nu poţi folosi catarama — fetiţa e mult prea firavă.

— Te duci jos? întrebă Laurel.

— Da. Cred că aşa pare indicat.

— Ai grijă. Te rog să ai grijă.

El îi zâmbi larg şi strălucirea subită a dinţilor lui albi în întuneric i se păru surprinzătoare… dar deloc înspăimântătoare. Dimpotrivă.

— Bineînţeles. Aşa şi reuşesc să mă descurc.

Se întinse şi o strânse de umăr. Avea mâna caldă şi atingerea îi provocă un mic fior.

— Te-ai descurcat foarte bine, Laurel. Mulţumesc.

Dădu să se întoarcă, dar o mânuţă se ridică şi-l prinse de manşeta blugilor. Se uită în jos şi văzu că ochii orbi ai fetiţei se deschiseseră din nou.

— Să nu…, începu ea, dar un strănut puternic o făcu să se înece. Sângele îi ţâşni din nas într-un jet de picături fine.

— Dinah, nu trebuie…

— Să… nu-l… omori! spuse ea şi, în ciuda întunericului, Laurel putea să simtă efortul fantastic pe care-l făcea ca să vorbească.

Nick se uită la fetiţă preocupat.

— Ticălosul ăla te-a înjunghiat, să ştii. De ce insişti atâta să nu-i facem rău?

Pieptul ei plăpând se încordă sub strânsoarea centurii, ridicând şi compresa îmbibată de sânge. După un mare chin, reuşi să mai spună doar un lucru. Auziră cu toţii, căci Dinah se străduia din răsputeri să vorbească limpede:

— Tot ce… ştiu e că… avem nevoie de el, şopti ea şi apoi ochii i se închiseră din nou.

10

Craig înfipse coupe-papier-ul până la mâner în ceafa lui Don Gaffney. Don ţipă şi scăpă bricheta din mână. Aceasta căzu pe podea şi rămase acolo, pâlpâind cu o flacără bolnăvicioasă. Albert strigă surprins când îl văzu pe Craig năpustindu-se asupra lui Don, care acum se împleticea în direcţia biroului, încercând fără vlagă să apuce cu degetele obiectul înfipt în ceafă.

Craig apucă coupe-papier-ul cu o mână, sprijinindu-se cu cealaltă în spinarea lui Don. Apoi trase de mâner, împingând cu cealaltă mână în spinarea victimei, iar Albert

auzi ceva asemănător cu zgomotul scos de o persoană înfometată care rupe cu nerăbdare copanul unui curcan bine copt. Don ţipă din nou, de data asta mai tare, şi se prăvăli peste birou. În cădere, lovi şi răsturnă de pe masă cutia pentru intrări şi ieşiri documente şi teancul de formulare pentru bagaje pierdute pe care Craig le transformase în fâşii.

Craig se întoarse către Albert, mişcarea bruscă făcând să se împrăştie picături de sânge de pe lama coupe-papier-ului.

— Şi tu eşti unul dintre ei, spuse el gâfâind. Să te ia dracu'. O s-ajung la Boston şi n-o să mă puteţi opri. Nici unul dintre voi nu mă poate opri.

În clipa aceea bricheta de pe podea se stinse şi rămaseră în beznă.

Albert făcu un pas înapoi şi simţi pe faţă un curent călduţ de aer când Craig lovi cu lama locul în care se aflase cu doar o secundă în urmă. Bâjbâi în spate cu mâna liberă, de groază să nu ajungă într-un colţ în care Craig şi-ar fi putut folosi în voie cuţitul (în lumina palidă a brichetei asta i se păruse a fi) asupra lui, în vreme ce propria armă ar fi fost pe cât de inutilă, pe atât de stupidă. Degetele lui nu întâlniră nici un obstacol, aşa că se retrase pe uşă în hol. Nu se simţea deloc calm; nu se simţea precum cel mai iute evreu din *orice* zonă a statului Mississippi; nu se simţea mai iute ca vântul. Se simţea ca un

copil speriat care alesese prosteşte o jucărie în locui unei arme adevărate, pentru că nu fusese în stare să creadă — să creadă cu adevărat — că se va ajunge la o astfel de situaţie, deşi văzuse cu ochii lui ce-i făcuse mai devreme nemernicul ăsta nebun fetiţei nevăzătoare. Îşi simţea mirosul. Chiar şi în aerul inert, îşi simţea mirosul. Era izul rânced şi înţepător al fricii.

Craig ieşi pe uşă cu pas uşor, ţinând coupe-papier-ul ridicat. Parcă era o umbră care dansează în întuneric.

— Te văd, fiule, şuieră el. Văd pe întuneric ca pisica.

Începu să înainteze lin. Albert se retrase. În acelaşi timp începu să imprime o mişcare oscilatorie prăjitorului de pâine, spunându-şi în gând că nu va avea la dispoziţie decât o singură încercare înainte ca Toomy să se apropie şi să-i înfigă lama în beregată sau în piept.

„Iar dacă prăjitorul zboară din amărâtul ăla de buzunar înainte să-l lovească, belitu' mă cheamă."

11

Craig se dădu mai aproape, unduindu-şi jumătatea de sus a trupului dintr-o parte în alta, ca un şarpe care se ridică dintr-un coş. Un mic zâmbet absent îi înflori pe colţurile buzelor, făcând să-i apară nişte gropiţe în

obraji.

„E bine aşa”, se auzi glasul sumbru al tatălui din fortăreaţa veşnică pe care şi-o clădise în mintea lui Crai „Dacă trebuie să-i elimini rând pe rând, poţi s-o faci ESR, Craig, mai ţii minte? ESR. Eforturile sunt răsplătite.”

„Aşa e, Craiggy-weggy”, răsună şi glasul strident al mamei. „Poţi şi trebuie s-o faci.”

— Îmi pare rău, murmură Craig zâmbind către băiatul alb la faţă ca varul. Îmi pare tare rău, dar trebuie s-o fac. Dacă ai vedea lucrurile din perspectiva mea, ai înţelege.

Se apropie de Albert, ridicând coupe-papier-ul la înălţimea ochilor.

12

Albert aruncă iute o privire în urmă şi văzu că se îndrepta spre ghişeul de bilete al United Airlines. Dacă şi-ar fi continuat retragerea şi-ar fi restrâns nepermis de mult zona de manevră în spate. Trebuia să acţioneze cât mai iute. Începu să penduleze prăjitorul mai repede, strângând cu mâna transpirată faţa de masă răsucită.

Craig sesiză mişcarea în întuneric, dar nu reuşi să desluşească ce anume legăna băiatul din faţa lui. N-avea importanţă. Nu putea *îngădui* să aibă vreo importanţă. Se încordă şi sări înainte.

— MĂ DUC LA BOSTON! ţipă el. MĂ DUC LA…

Ochii lui Albert se obişnuiseră cu întunericul, aşa ca văzu atacul decisiv al lui Craig. Prăjitorul tocmai se deplasa spre spate. În loc să facă mişcarea din încheietura mâinii ca să schimbe sensul pendulării, Albert îşi lăsă braţul purtat de greutatea prăjitorului, ridicându-l deasupra capului, ca şi cum s-ar fi pregătit să execute un serviciu de volei. Greutatea de la capătul feţei de masă descrise şi ea o mişcare circulară scurtă şi energică prin aer, forţa centripetă menţinând-o ferm în buzunarul improvizat. Craig cooperă la această manevră păşind în faţă exact pe traiectoria descendentă a prăjitorului, care-i izbi fruntea şi rădăcina nasului cu un pârâit dur şi înfundat.

Craig urlă de durere şi scăpă din mână coupe-papier-ul. Duse mâinile la faţă şi se împletici în spate. Sângele de la nasul spart îi ţâşnea printre degete ca apa dintr-un hidrant. Albert era îngrozit de ceea ce făcuse, dar şi mai îngrozit era să renunţe la luptă acum când Toomy fusese rănit. Aşa că făcu un pas spre stânga şi lovi din nou cu arma lui improvizată din lateral. Prăjitorul şuieră prin aer şi se propti în centrul pieptului lui Craig cu un bufnet surd. Continuând să urle, Craig căzu pe spate.

În mintea lui Albert „Ace” Kaussner nu mai rămăsese decât un singur gând; tot

restul era un vârtej învolburat şi fragmentat de culori, imagini şi emoţii.

„Trebuie să-l fac să nu mai mişte, altfel o să se ridice şi-o să mă omoare. Trebuie să-l fac să nu mai mişte, altfel o să se ridice şi-o să mă omoare.”

Bine că măcar Toomy scăpase arma din mână; aceasta scânteia pe covor. Albert călcă cu unul dintre pantofii lui pe ea şi lovi din nou cu prăjitorul. În timpul mişcării descendente a greutăţii, Albert se îndoi de mijloc ca un valet de modă veche care întâmpină un membru al familiei regale. Greutatea de la capătul feţei de masă se izbi de gura deschisă de durere a lui Craig Toomy. Se auzi un zgomot de sticlă pisată într-o batistă.

„O, Doamne”, îşi zise Albert. „Ăia au fost dinţii lui”

Craig se zbătu şi se zvârcoli pe podea. Era o privelişte groaznică, cu atât mai înfiorătoare, probabil, din cauza luminii slabe. Vitalitatea sa oribilă avea ceva monstruos, de neucis, ca de insectă.

Mâna lui apucă pantoful lui Albert. Albert ridică piciorul de pe coupe-papier cu un mic ţipăt de repulsie iar Craig încercă să-l înşface din nou. Între ochi, nasul individului arăta ca un balon de carne spart. Abia dacă-l mai vedea pe Albert; o imensă coroană de lumină albă îi acaparase vederea. În cap îi răsuna o notă stridentă şi constantă, ca

sunetul unei mire TV date la volum maxim.

Trecuse de limita la care mai putea face vreun rău cuiva, dar Albert nu ştia asta. Cuprins de panică, mai izbi o dată cu prăjitorul în capul lui Craig. Se auzi un zăngănit metalic provocat de ruperea elementelor de încălzire din interiorul aparatului.

Craig încetă să mai mişte.

Albert rămase deasupra lui, gâfâind din greu, ţinând într-o mână prăjitorul înfăşurat în faţa de masă. Apoi făcu doi paşi târşâiţi spre scara rulantă, se aplecă din nou de la mijloc şi vomită pe podea.

13

Brian îşi făcu cruce în timp ce dădea la o parte capacul din plastic negru care acoperea ecranul video al sistemului inerţial de navigaţie, pe jumătate aşteptându-se să-l găsească mort. Se uită la el cu atenţie… şi scoase un oftat adânc de uşurare.

ULTIMUL PROGRAM COMPLET.

îl informa ecranul cu litere reci, albastru-verzui, iar dedesubt:

PROGRAM NOU? D N

Brian tastă D, apoi:

ÎNTOARCERE AP29: LAX/LOGAN

Ecranul se întunecă preţ de o clipă, apoi:

INCLUDE DEVIERE ÎN AP29? D N
Brian tastă D.

ÎNTOARCERE

îl informă ecranul şi, după nici cinci secunde,

PROGRAM COMPLET

— Căpitane Engle?

Se întoarse şi o văzu pe Bethany în uşa cockpit-ului. În lumina din cabină arăta palidă şi răvăşită.

— Sunt puţin ocupat acum, Bethany.

— De ce nu s-au întors?

— Nu-mi dau seama.

— L-am întrebat pe Bob — domnul Jenkins — dacă mai vede pe cineva mişcându-se înăuntrul terminalului şi mi-a zis că nu vede. Dac-au murit cu toţii?

— Sunt sigur că n-au murit. Dacă te face să te simţi mai bine, ce-ar fi să te duci să stai cu el, jos. Mai am puţină treabă de făcut aici.

„Cel puţin sper să am.”

— Eşti speriat? îl întrebă ea.

— Da. Sigur că sunt.

Ea zâmbi uşor.

— Într-un fel, mă bucur. E nasol să fii numai tu speriat — e complet aiurea. Hai ca te las în pace.

— Mulţumesc. Sunt sigur c-au să iasă de-acolo în curând.

Fata plecă. Brian reveni la monitorul SIN şi tastă:

SUNT PROBLEME CU ACEST PROGRAM?

Şi apăsă pe tasta EXECUŢIE.

NICI O PROBLEMĂ.
MULŢUMIM CĂ ZBURAŢI CU AMERICAN PRIDE.

— Cu plăcere, fără doar şi poate, murmură Brian şi-şi şterse fruntea cu mâneca.

„Acum, îşi zise el, mai trebuie doar să ardă combustibilul.”

14

Bob auzi paşi pe scară şi se întoarse repede. Nu era decât Bethany, care cobora încet şi cu băgare de seama, dar asta nu-i scăzu starea de nervozitate. Sunetul venit din întuneric creştea treptat în intensitate.

Tot mai aproape.

— Bună, Bethany. Poţi să-mi mai dai şi

mie o ţigară?

Ea îi întinse pachetul mototolit, apoi luă şi ea una. Vârâse plicul cu chibrituri al lui Albert în celofanul care acoperea pachetul şi, când încercă unul, acesta se aprinse cu uşurinţă.

— Vreun semn de la cei de colo?

— Păi, totul depinde de ce înţelegi prin „vreun semn”, spuse cu prudenţă Bob. Cred c-am auzit nişte strigăte chiar înainte să cobori.

Ceea ce auzise semăna de fapt cu nişte ţipete — sau zbierete, mai exact — dar nu văzu nici un motiv ca să-i spună fetei acest lucru. Arăta la fel de speriată pe cât se simţea de speriat Bob şi avea impresia că fetei i se cam aprinseseră călcâiele după Albert.

— Sper că Dinah o să fie bine, spuse ea, dar nu ştiu ce să zic. A tăiat-o rău de tot.

— L-ai văzut pe căpitan?

Bethany încuviinţă din cap.

— M-a cam trimis la plimbare. Cred că-şi programează instrumentele sau ceva de genul ăsta.

Bob Jenkins dădu din cap cu seriozitate.

— Sper că asta face.

Conversaţia lâncezea. Amândoi se uitară înspre est. Un sunet nou şi chiar mai ameninţător însoţea acum crănţănitul şi ronţăitul neîncetat: un ţipăt ascuţit, monoton.

Avea o sonoritate mecanică stranie, ceea ce-l făcu pe Bob să se gândească la o transmisie automatică cu prea puţin lubrifiant.

— E mult mai aproape acum, nu-i aşa?

Bob încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Trase din ţigară şi jarul aprins ilumină temporar doi ochi obosiţi Şi îngroziţi.

— Dumneata ce crezi că e, domnule Jenkins? El clătină din cap încet.

— Draga mea, sper să nu fim niciodată nevoiţi aflăm.

15

Ajuns pe la jumătatea scării rulante, Nick văzu o siluetă aplecată de mijloc în faţa şirului de telefoane publice inutile. Era imposibil să-şi dea seama dacă era Albert sau Craig Toomy. Englezul vârî mâna în buzunarul drept din faţă al pantalonilor, ţinându-l totodată cu stânga pe deasupra, ca să nu zăngăne şi, pe pipăite, alese două monede de 25 de centi. Strânse apoi pumnul drept şi strecură monedele între degete, improvizând astfel un fel de box din alamă. După care continuă să coboare scara.

Silueta de lângă telefoane ridică privirea când apăru Nick. Era Albert.

— Vezi să nu calci în vomă, îl avertiză el fără vlagă pe englez.

Nick dădu drumul monedelor în buzunar şi se grăbi să ajungă în locul în care

băiatul stătea cu mâinile proptite deasupra genunchilor, ca un bătrân care-şi supraestimase capacitatea de a face exerciţii fizice. Se simţea duhoarea acră şi înţepătoare a vomei. Aceasta şi izul de sudoare provocată de frică erau nişte mirosuri cât se poate de familiare pentru el. Le cunoştea din războiul din Malvine, ba chiar şi mai bine din Irlanda de Nord. Îşi puse braţul stâng pe umerii băiatului şi Albert se îndreptă foarte încet.

— Unde sunt, Ace? întrebă Nick pe un ton liniştitor. Gaffney Şi Toomy… unde sunt?

— Domnul Toomy e acolo, răspunse Albert arătând spre o mogâldeaţă îngrămădită pe podea. Domnul Gaffney e în biroul de Servicii. Cred că amândoi sunt morţi. Domnul Toomy era în biroul de Servicii. Cred că stătea ascuns după uşă. L-a omorât pe domnul Gaffney fiindcă dânsul a intrat primul. Dacă eu aş fi intrat primul, pe mine m-ar fi omorât.

Albert înghiţi în sec cu greutate.

— Pe urmă l-am omorât pe domnul Toomy. Trebuia. A venit după mine, vedeţi? A mai găsit un cuţit nu ştiu unde şi a venit după mine.

Vorbea pe un ton care putea fi confundat cu indiferenţa, dar Nick nu se lăsă înşelat. Iar contururile albe ale feţei lui Albert nu lăsau să se citească deloc indiferenţa.

— Poţi să te descurci singur, Albert?

întrebă Nick.

— Nu ştiu. N-am mai u-u-ucis pe nimeni până acum şi…

Albert scoase un suspin gâtuit şi jalnic.

— Ştiu, spuse Nick. E o chestie îngrozitoare, dar trebuie depăşită. Şi trebuie s-o depăşeşti, Ace. Mai avem foarte mult până vom apuca să dormim şi nu e timp de terapie. Sunetul se aude şi mai tare.

Îl părăsi pe Albert şi se duse la mogâldeaţa de pe podea. Craig Toomy zăcea pe o parte, braţul ridicat acoperindu-i parţial faţa. Nick îl rostogoli pe spate, se uită şi fluieră încetişor. Toomy era încă în viaţă, îi auzea şuieratul aspru al respiraţiei, dar Nick ar fi băgat mâna-n foc că, de data asta, nu se mai prefăcea. Nasul lui nu fusese doar spart; părea vaporizat. Gura era o cavitate însângerata mărginită de resturi de dinţi. Iar adâncitura serioasa din mijlocul frunţii dădea de înţeles că Albert înfăptuise o remodelare originală a cutiei craniene a lui Craig.

— A făcut toate astea cu un *prăjitor?* murmură Nick Dumnezeule mare, sfânt şi bun! Se ridică şi spuse cu glas tare: Nu e mort, Ace.

Albert se îndoise din nou când Nick plecase. Acum se îndreptă încet şi făcu un pas către el.

— Nu e?

— Ascultă şi tu. Nu-l mai punem la numărătoare, dar n-a ieşit de tot din joc.

„Totuşi, după cum respiră, n-o mai duce mult.”

— Hai să vedem ce-i cu domnul Gaffney, poate că şi el a avut noroc. Şi unde-i targa?

— A? făcu Albert şi se uită la Nick ca şi cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Targa, repetă cu răbdare Nick în timp ce se-ndreptau spre uşa deschisă a biroului de Servicii.

— Am găsit-o, spuse Albert.

— Serios? Bravo!

Albert se opri în loc după primul pas făcut în încăpere.

— Staţi un pic, murmură el, apoi se lăsă pe vine şi căută pe pipăite bricheta lui Don. O găsi după o clipă sau două. Încă era caldă. Se ridică în picioare. Cred că domnul Gaffney e în cealaltă parte a biroului.

Ocoliră biroul, păşind peste teancurile de hârtie răsturnate şi recipientul pentru intrări-ieşiri de documente. Albert ridică bricheta şi acţionă rotiţa. La a cincea încercare, fitilul se aprinse şi arse pâlpâind preţ de trei-patru secunde. Era de ajuns. De fapt, Nick apucase să vadă destul în timpul micilor fulgerări de lumină generate de încercările nereuşite de aprindere a brichetei, dar nu dorise să-i spună asta lui Albert. Don Gaffney zăcea întins pe spate, cu ochii deschişi, având încă întipărită pe faţa o expresie de surpriză teribilă. Până la urmă,

nu avusese noroc.

— Cum se face că Toomy nu ţi-a făcut şi ţie felul? întrebă Nick după un moment.

— Am ştiut că e înăuntru, spuse Albert. Chiar înainte să-l lovească pe domnul Gaffney, am ştiut.

Avea încă vocea uscată şi tremurătoare, dar se simţea ceva mai bine. Acum după ce îl văzuse pe bietul domn Gaffney — într-un fel, după ce-l privise în ochi — se simţea ceva mai bine.

— L-ai auzit?

— Nu… am văzut astea. Pe birou.

Albert arătă spre grămăjoara de fâşii de hârtie.

— Mare noroc ai avut.

Nick puse mâna pe umărul lui Albert.

— Meriţi să fii în viaţă, amice. Ţi-ai câştigat acest privilegiu. În regulă?

— O să-ncerc, spuse Albert.

— Păi să te străduieşti, bătrâne. Te va scuti de o grămadă de coşmaruri. Ai în faţa ta un cunoscător. Albert încuviinţă din cap. Păstrează-ţi cumpătul, Ace. Ăsta-i secretul — să-ţi păstrezi cumpătul şi totul va fi în regulă.

— Domnule Hopewell?

— Da?

— Vă supăraţi dacă vă rog să nu-mi mai ziceţi aşa? Cred… Vocea i se astupă şi Albert îşi drese glasul cu violenţă. Cred că nu-mi mai place.

16

Ieşiră din peştera întunecoasă numită Servicii Aeroport treizeci de secunde mai târziu, Nick cărând de mâner targa pliată. Când ajunseră în dreptul telefoanelor, Nick îi întinse targa lui Albert, care o preluă fără să scoată un cuvânt. Faţa de masă se afla pe podea, cam la un metru şi jumătate de Toomy, care acum sforăia trăgând în piept porţii mari, aritmice, de aer.

Timpul era scurt, al dracului de scurt, dar Nick trebuia să vadă cu ochii lui asta. *Trebuia.*

Ridică faţa de masă şi scoase din ea prăjitorul. Una dintre rezistenţe se prinsese în fanta pentru pâine, cealaltă căzu pe podea. Butonul de reglare a timpului şi cel folosit la apăsarea feliilor de pâine în jos căzură şi ele. Un colţ al aparatului era îndoit spre interior. Partea laterală stângă suferise o adâncitură circulară profundă.

„Asta-i partea care s-a ciocnit cu nasul amicului Toomy”, îşi zise Nick. „Uluitor.” Clătină prăjitorul şi ascultă zdrăngănitul fragmentelor sparte din interiorul aparatului.

— Un prăjitor de pâine, se minună el. Am prieteni, Albert — colegi de breaslă — care n-or să creadă chestia asta. Parcă nici mie nu-mi vine să cred. Adică… un *prăjitor.*

Albert întoarse capul într-o parte.

— Aruncă-l, spuse el cu glas răguşit. Nu

vreau să-l mai văd.

Nick făcu aşa cum îi spusese băiatul, apoi îl bătu uşor pe umăr.

— Du targa sus. Vin şi eu imediat.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să văd dacă în biroul ăla mai e ceva care sa ne poată fi de folos.

Albert se uită la el o clipă, dar nu reuşi să distingă trăsăturile lui Nick pe întuneric. în cele din urmă, zise:

— Nu te cred.

— Nici nu trebuie, spuse Nick cu un ton straniu de blând. Du-te, Ace. Albert, am vrut să zic. Vin şi eu îndată. Si nu te uita înapoi.

Albert îl privi fix preţ de încă un moment, apoi începu să urce scara rulantă inertă, cu capul aplecat şi targa atârnând ca o valiză în mâna dreaptă. Nu se uită înapoi.

17

Nick aşteptă până când băiatul dispăru în beznă. Apoi se apropie de locul unde zăcea Craig Toomy şi se lăsă pe vine lângă el. Toomy era tot inconştient, dar părea să respire ceva mai regulat. Nick îşi zise că n-ar fi fost imposibil, cu condiţia să fie îngrijit neîntrerupt o săptămână-două în spital, ca Toomy să-şi revină. Dovedise cel puţin un lucru, şi anume că era îngrozitor de tare de cap.

„Păcat că materia cenuşie de dedesubt

e aşa de moale, amice”, îşi zise Nick. Întinse braţele, cu intenţia de a-i pune o palmă peste gură şi cealaltă peste nas — sau ceea ce rămăsese din el. Ar fi durat mai puţin de un minut şi n-ar mai fi avut de ce să-şi facă griji din pricina domnului Craig Toomy. Ceilalţi s-ar fi înfiorat oripilaţi de acest act — l-ar fi numit crimă premeditată — dar, pentru Nick, nu era nici mai mult, nici mai puţin decât o poliţă de asigurare. Toomy se mai ridicase o dată dintr-o stare ce păruse a fi inconştienţă deplină şi iată că acum unul dintre ei era mort, iar un altul era rănit grav, probabil mortal. N-ar fi avut nici un rost să mai rişte o dată în acelaşi mod.

Şi mai era şi altceva. Dacă-l lăsa pe Toomy în viaţă, pentru ce anume l-ar fi lăsat să trăiască? O existenţă scurtă şi bântuită, într-o lume moartă? O şansă de a respira un aer lipsită de viaţă, sub un cer nemişcat, de pe care toate fenomenele atmosferice păreau să fi dispărut? O ocazie de a se întâlni cu ceea ce se apropia dinspre est… o apropiere însoţită de o larmă ce semăna cu cea a unei colonii de furnici uriaşe, în misiune de pradă?

Nu. Cel mai bine era să-l scutească de toate acestea. Ar fi fost mult mai puţin dureros şi asta era îndeajuns de bine.

— Mai bine decât merită ticălosul ăsta, spuse Nick, dar încă mai ezita.

Îşi aminti de fetiţa care se uita la el cu

ochii ei negri, lipsiţi de vedere.

Să nu-l ucizi!

Nu fusese o rugăminte, ci un ordin. Îşi adunase puţină tărie din cine ştie ce ultimă rezervă ascunsă ca să-i dea acel ordin. *Tot ce ştiu e că avem nevoie de el.*

„De ce naiba ţine aşa de mult să-l protejeze?”

Mai rămase aşa un moment, uitându-se la faţa distrusă a lui Craig Toomy. Iar când Rudy Warwick vorbi din capul scării rulante, tresări de parcă l-ar fi auzit pe diavolul în persoană.

— Domnu’ Hopewell? Nick? Vii?

— Într-o clipită! strigă el peste umăr.

Întinse din nou mâinile spre faţa lui Toomy şi iarăşi se opri, amintindu-şi de ochii negri.

Avem nevoie de el.

Deodată se ridică în picioare, lăsându-l pe Craig Toomy să îndure tortura respiraţiei chinuitoare.

— Vin acum, strigă el şi urcă scara rulantă cu paşi uşori.

Capitolul 8

REALIMENTAREA.
LUMINA TIMPURIE A ZORILOR.
LANGOLIERII SE APROPIE.
ÎNGERUL DIMINEŢII.

PAZNICI AI TIMPULUI DIN ETERNITATE.
DECOLAREA.

1

Bethany îşi aruncase ţigara aproape lipsită de gust şi urcase din nou cam jumătate de scară când Bob Jenkins strigă:

— Cred că ies din terminal!

Fata se întoarse şi coborî în grabă treptele. Un şir de momâi negre ieşea din arcada pentru bagaje şi se apropia încet de-a lungul benzii transportoare. Bob şi Bethany porniră în întâmpinarea lor.

Dinah era legată cu curelele de targa purtată de Rudy şi de Nick. Mergeau în genunchi şi Bethany auzea gâfâielile întretăiate ale bărbatului chel.

— Daţi-mi voie să vă ajut, îi spuse ea şi Rudy îi cedă bucuros capătul lui de targă.

— Încearcă să n-o zgâlţâi, spuse Nick, dându-şi jos picioarele de pe banda transportoare. Albert, apucă şi tu de targă şi ajută-ne s-o urcăm pe scară. Trebuie să încercăm să ţinem chestia asta cât mai orizontal cu putinţă.

— Cât de gravă e starea fetiţei? îl întrebă Bethany pe Albert.

— Nu e bună, spuse el pe un ton sumbru. Inconştientă, dar e încă în viaţă. Asta e tot ce ştiu.

— Unde sunt Gaffney şi Toomy? întrebă

Bob în timp ce se apropiau de avion.

Trebui să-şi ridice puţin vocea ca să se facă auzit; crănţănitul se auzea şi mai tare acum, iar scrâşnetul acela ca de transmisie defectă devenise între timp o notă dominantă, înnebunitoare.

— Gaffney e mort, iar Toomy s-ar putea să fie mort şi el, spuse Nick. O să discutăm mai târziu dacă doriţi: în clipa asta n-avem timp. Se opri la baza scării. Voi doi, aveţi grijă să ţineţi capătul ridicat.

Încet şi cu mare grijă începură să urce targa, Nick mergând cu spatele şi aplecat deasupra capătului din faţă, Albert şi Bethany ţinând targa la nivelul frunţii şi frecându-şi şoldurile pe scara îngustă. Bob, Rudy şi Laurel urcau în urma lor. Laurel vorbise o singură dată de când Albert şi Nick se întorseseră, ca să întrebe dacă Toomy era mort. Când Nick i-a răspuns că nu murise, ea s-a uitat la el cu atenţie şi apoi a dat din cap uşurată.

Brian stătea la uşa cockpit-ului când Nick ajunse la capătul de sus al scării şi sprijini capătul său de targa înăuntru.

— Vreau s-o duc la clasa I, spuse Nick, cu capătul ăsta al tărgii ridicat astfel încât capul fetiţei să stea mai sus. Pot să fac asta?

— Fără probleme. Ca să asiguri targa, trece două centuri de siguranţă prin rama de la capul ei. Vezi pe unde?

— Da. Apoi, către Albert şi Bethany:

Hai sus. V-aţi descurcat de minune.

În lumina din cabină, sângele de pe obrajii şi bărbia lui Dinah contrasta puternic cu paloarea tenului. Avea ochii închişi; pleoapele aveau o nuanţă delicată de levănţică. Sub centură (în care Nick făcuse o gaură nouă, mult deasupra celorlalte), compresa improvizată era de un roşu întunecat. Brian îi auzea respiraţia. Se auzea ca un pai trăgând aer de pe fundul unui pahar aproape gol.

— E grav, nu-i aşa? întrebă el cu glas scăzut.

— Ei bine, e vorba de plămâni, nu de inimă, şi ea nu se umple nici pe departe aşa de repede cum mă temeam... dar e grav, într-adevăr.

— O să trăiască până ajungem înapoi?

— De unde naiba să ştiu? strigă Nick brusc la el. Sunt soldat, nu felcer!

Ceilalţi încremeniră, uitându-se la el cu ochi temători. Laurel simţi din nou furnicături pe piele.

— Îmi cer scuze, murmură Nick. Călătoriile în timp au un efect distructiv asupra nervilor, nu-i aşa? Vă rog să mă scuzaţi.

— Nu e nevoie să te scuzi, spuse Laurel, atingându-i braţul. Cu toţii suntem cu nervii întinşi.

Îi adresă un zâmbet ostenit şi-i atinse părul.

— Eşti o dulceaţă, Laurel, fără doar şi poate. Haide… s-o legăm bine şi să vedem ce putem face ca să plecăm naibii de-aici.

2

Cinci minute mai târziu targa în care şedea fetiţa fusese proptită în poziţie înclinată — capul sus, picioarele jos — pe două fotolii din compartimentul de clasa I. Ceilalţi pasageri se adunaseră ciopor în jurul lui Brian, în oficiul clasei I.

— Trebuie să realimentăm avionul, spuse Brian. Acum o să pornesc şi celălalt motor şi o să trag cât mai aproape de acel 727–400, de la rampa telescopică. Arătă spre avionul Delta, care se vedea doar ca o siluetă cenuşie în întuneric. Întrucât avionul nostru e mai înalt, voi putea să aduc aripa noastră dreaptă chiar deasupra aripii stângi a avionului Delta. În timp ce eu voi face acest lucru, patru dintre voi trebuie să aducă aici căruciorul cu furtunuri — e unul lângă cealaltă rampă telescopică. L-am văzut înainte să se-ntunece.

— Poate n-ar strica să-l trezim pe Frumosul Adormit din spatele avionului şi să-l punem să ne ajute, spuse Bob.

Brian reflectă o clipă apoi clătină din cap.

— Ultimul lucru de care avem nevoie în clipa asta e să ne trezim pe cap cu încă un

pasager speriat şi dezorientat — şi pe deasupra şi mahmur. Şi nici n-avem nevoie de el — doi bărbaţi zdraveni pot să împingă cu uşurinţă un astfel de cărucior. Am văzut cu ochii mei că se poate. Numai să vă asiguraţi că e scos din viteză. Căruciorul trebuie să ajungă direct sub cele două aripi suprapuse. S-a înţeles?

Cu toţii dădură din cap. Brian se uită pe rând la fiecare şi decise că Rudy şi Bethany erau prea osteniţi de la căratul târgii ca să poată fi de vreun folos.

— Nick, Bob şi Albert. Voi împingeţi. Laurel, tu conduci. E bine aşa?

Cei numiţi încuviinţară.

— Atunci, executarea! Bethany? Domnul Warwick? Coborâţi şi voi. Trageţi scara într-o parte de lângă avion şi pe urmă, când am repoziţionat avionul, aşezaţi-o lângă aripile suprapuse. Lângă aripi, nu la uşă. S-a înţeles?

Cei doi aprobară din cap. Uitându-se din nou la tovarăşii săi, Brian observă că ochii lor arătau limpezi şi vioi pentru prima oară de când aterizaseră.

„Fireşte”, îşi zise el. „Acum au ceva de făcut. Şi eu la fel, slavă Domnului.”

3

Pe când se apropiau de căruciorul aşezat la stânga rampei neocupate, Laurel îşi

dădu seama că putea de fapt să-l *vadă.*

— Dumnezeule! spuse ea. Deja se luminează din nou de ziuă. Cât timp să fi trecut de când s-a întunecat?

— Mai puţin de patruzeci de minute, după ceasul meu, zise Bob, dar am bănuiala că atunci când suntem în afara avionului, ceasul meu nu prea măsoară corect timpul. O altă bănuială de-a mea ar fi că, oricum, aici nu prea are importanţă.

— Ce-o să se întâmple cu domnul Toomy? întrebă Laurel.

Ajunseseră la cărucior. Era un vehicul mic, cu un rezervor la spate, o cabină deschisă şi furtunuri groase de culoare neagră făcute colac de o parte şi de alta. Nick o cuprinse cu braţul după talie şi o întoarse către el. Preţ de o clipă, o idee nebunească îi trecu prin minte, şi anume că voia s-o sărute, şi simţi cum inima îi bate mai repede.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple cu el, spuse Nick. Tot ce ştiu e că, la momentul decisiv, am hotărât să fac aşa cum a vrut Dinah. L-am lăsat să zacă pe podea, în stare de inconştienţă. E bine aşa?

— Nu, spuse ea cu o voce uşor nesigură, dar cred că va trebui să ne mulţumim cu asta.

El zâmbi un pic, dădu din cap şi o strânse uşor de mijloc.

— Ai vrea să ieşim într-o seară la

restaurant, când şi dacă o să ajungem înapoi în LA?

— Da, spuse ea fără şovăire. Asta e un lucru pe care merită să-l aştepţi cu nerăbdare.

El dădu din nou din cap.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Dar dacă nu reuşim să alimentăm avionul, n-o să putem pleca nicăieri. Se uită la cabina căruciorului. Crezi că poţi să vezi dacă e băgat în viteză?

Laurel aruncă o privire spre maneta schimbătorului de viteze care ieşea din podeaua cabinei.

— Mă tem că n-am condus decât maşini cu transmisie automată.

— Las’ c-o rezolv eu, spuse Albert sărind în cabină, apoi apăsă pedala ambreiajului şi se uită cu atenţie la diagrama de pe mânerul schimbătorului. În spatele lui, al doilea motor al avionului 767 se trezi la viaţă şi ambele motoare începură să vibreze mai tare când Brian mări puterea. Zgomotul era foarte puternic, dar Laurel constată că n-o deranja deloc. Estompase celălalt sunet, măcar temporar. Şi simţea întruna dorinţa să se uite la Nick. Chiar o invitase la cină? Deja i se părea greu de crezut.

Albert schimbă vitezele, după care mişcă în gol maneta schimbătorului.

— Gata, spuse el şi sări jos.

— Hai, Laurel, poţi să te urci. De cum îl

punem în mişcare, va trebui să iei dreapta mult şi să-l întorci în cerc.

— În regulă.

Se uită în spate neliniştită la cei trei bărbaţi care se aliniaseră îndărătul căruciorului, cu Nick la mijloc.

— Gata, băieţi? întrebă acesta.

Albert şi Bob încuviinţară din cap.

— Bun, atunci, toţi deodată.

Bob se pregătise să împingă cu toată puterea, şi la naiba cu durerea de şale care-l chinuise în ultimii zece ani, dar căruciorul se urni din loc absurd de uşor. Laurel trase de volanul rigid şi butucănos cu toată forţa. Căruciorul galben descrise un mic cerc pe asfaltul cenuşiu şi începu să ruleze spre avionul 767, care se apropia încet de partea dreaptă a avionului Delta.

— Diferenţa dintre cele două avioane e incredibilă, constată Bob.

— Da, admise Nick. Ai avut dreptate, Albert. Se poate să ne fi rătăcit de prezent, dar într-un fel straniu, avionul continuă să facă parte din el.

— Şi *noi,* preciză Albert. Cel puţin deocamdată.

Turbinele Boeing-ului se opriră, lăsând să se audă doar uruitul jos şi constant al generatoarelor auxiliare de energie — Brian le pornise acum pe toate patru. Nu erau îndeajuns de zgomotoase ca să acopere sunetul de la răsărit. Înainte, acel sunet era

caracterizat de o uniformitate masivă, dar pe măsură ce se apropia devenea fragmentat; părea să se audă sunete în interiorul sunetelor, iar rezultatul final începea să pară îngrozitor de familiar.

„Animale la ora mesei”, îşi zise Laurel şi se înfioră. „Aşa se aude — zgomotul unor animale care se hrănesc amplificat până la proporţii groteşti.”

Se cutremură violent şi simţi cum panica începe să pună stăpânire pe gândurile ei, o forţă elementară pe care n-o putea stăpâni, aşa cum nu putea stăpâni sursa necunoscută a acelui sunet.

— Poate că dacă am putea să vedem despre ce e vorba, am şti cum să ne descurcăm, opină Bob când începură să împingă din nou căruciorul de alimentare.

Albert îi aruncă o privire scurtă şi spuse:

— Eu nu cred.

4

Brian apăru în uşa din faţă a Boeing-ului şi le făcu semn lui Bethany şi Rudy să aducă scara aproape de el. După ce aceştia făcură ce le ceruse, păşi pe platformă şi arătă spre aripile suprapuse. În timp ce cei doi împingeau scara cu roţile în direcţia indicată, Brian ascultă sunetul care se apropia şi-şi aduse aminte de un film pe

care-l văzuse cu mult timp în urmă, la o oră târzie. În el, Charlton Heston era proprietarul unei mari plantaţii din America de Sud. Plantaţia fusese atacată de un uriaş roi de furnici-soldat, furnici care mâncau tot ce întâlneau in cale — copaci, iarbă, clădiri, vaci, oameni. Cum se numea filmul ăla? Brian nu-şi mai amintea. Nu-şi amintea decât că Heston încerca trucuri din ce în ce mai disperate ca să oprească furnicile sau măcar să le întârzie asaltul. Le învinsese oare până la urmă? Brian nu-şi mai amintea, dar un fragment din visul lui îi reveni pe neaşteptate în minte, tulburător prin lipsa sa de asociere cu orice altceva: un indicator roşu, cu aspect ameninţător, pe care scria NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

— Rămâneţi pe loc! strigă în jos la Rudy şi Bethany.

Cei doi se opriră şi Brian coborî cu băgare de seamă treptele până când ajunse cu capul în dreptul părţii inferioare a aripii avionului Delta. Atât 767 cât şi 727 erau echipate cu orificii de alimentare unice în aripa stângă. Se uita acum la mica trapă de formă pătrată pe care scria ACCES REZERVOR COMBUSTIBIL şi VERIFICAŢI SUPAPA OBTURATOARE ÎNAINTE DE REALIMENTARE. Iar un glumeţ lipise pe trapă un abţibild galben rotund cu o faţă zâmbitoare. Era o ultimă nuanţă suprarealistă.

Albert, Bob şi Nick împinseseră căruciorul în poziţie sub el şi acum se uitau în sus, chipurile lor văzându-se ca nişte cercuri cenuşii murdare în întunericul care se destrăma. Brian se aplecă şi strigă la Nick:

— Vezi că sunt două furtunuri, de o parte şi de alta a căruciorului! Îl vreau pe-ăla scurt!

Nick desfăcu furtunul şi i-l dădu. Ţinând într-o mână şi scara şi capătul furtunului, Brian se aplecă sub aripă şi deschise trapa de alimentare. Înăuntru era un conector-tată, cu o protuberanţă din oţel care semăna cu un deget. Brian se aplecă şi mai mult… şi alunecă. Apucă balustrada scării.

— Ţin-te bine, amice, spuse Nick urcând scara. Vin în ajutorul tău. Se opri cu trei trepte mai jos de Brian şi-l prinse de centură. Am o rugăminte la tine.

— Care-i aia?

— Să nu te băşeşti.

— O să-ncerc, dar nu promit nimic.

Se aplecă din nou şi se uită în jos la ceilalţi. Rudy şi Bethany veniseră lângă Bob şi Albert sub aripă.

— Daţi-vă la o parte, dacă nu vreţi să faceţi un duş cu combustibil de avion cu reacţie! strigă el. N-am cum să închid supapa obturatoare a avionului ăstuia, aşa că s-ar putea să curgă!

În timp ce aştepta ca cei de jos să se dea la o parte, îşi zise: „Desigur, s-ar putea

să nu curgă deloc Din câte ştiu, rezervoarele astea poa’ să fie goale-goluţe.”

Se aplecă din nou, folosindu-se de amândouă mâinile acum când Nick îl susţinea ferm şi înfipse furtunul în orificiul de alimentare. Se produse un scurt duş de combustibil — în împrejurările date, un duş cât se poate de bine venit — şi apoi se auzi un clic metalic dur. Brian răsuci ajutajul un sfert de cerc spre dreapta, blocându-l în poziţie, apoi ascultă mulţumit cum combustibilul curge în josul furtunului, la cărucior, unde o valvă închisă avea să-i limiteze debitul.

— OK, oftă el şi se trase înapoi pe scară. Până aici, e bine.

— Şi acum, cum procedăm, amice? Cum facem să funcţioneze căruciorul? Îl pornim cu curent de la avion, sau cum?

— Mă-ndoiesc că am putea să facem asta, chiar dacă şi-ar fi adus aminte cineva să aducă nişte cabluri electrice de conectare, spuse Brian. Din fericire, nu trebuie să funcţioneze. În esenţă, căruciorul e doar un dispozitiv pentru filtrarea şi transferarea combustibilului. O să folosesc generatoarele auxiliare de pe avionul nostru ca să absorb combustibilul din 727 aşa cum ai folosi un pai ca să sorbi limonada dintr-un pahar.

— Şi cât o să dureze treaba asta?

— În condiţii optime — adică pompele să fie alimentate cu curent de la sol — am

putea încărca vreo 900 de litri de combustibil pe minut. Aşa cum procedăm noi acum, e greu de apreciat. N-am mai folosit niciodată un generator auxiliar ca să pompez combustibil. Cel puţin o oră. Poate două.

Nick privi neliniştit spre est o clipă, iar când vorbi din nou o făcu cu voce joasă.

— Fă-mi un hatâr, amice — nu le spune şi celorlalţi chestia asta.

— De ce?

— Pentru că nu cred că avem la dispoziţie două ore. S-ar putea să n-avem nici o oră.

5

Singură în compartimentul de clasa I, Dinah Catherine Bellman deschise ochii. Şi *văzu.*

— Craig, şopti ea.

6

„Craig.”

Dar el nu voia să-şi audă numele. Nu dorea decât să fie lăsat în pace; nu voia să-şi mai audă numele niciodată. Când oamenii îl strigau pe nume, întotdeauna se întâmpla ceva rău. *Întotdeauna.*

„Craig! Scoală-te, Craig!”

Nu. Nu voia să se ridice. Capul îi

devenise un vast stup compartimentat; durerea mugea şi urla în toate încăperile neregulate şi coridoarele întortocheate. Albinele sosiseră. Albinele crezuseră că era mort. Îi invadaseră capul şi-i transformaseră craniul într-un fagure. Iar acum… acum…

„Îmi simt gândurile şi încearcă să le omoare, înţepându-le”, îşi zise el şi scoase un geamăt răguşit, de suferinţă. Mâinile lui pătate de sânge se desfăcură şi se strânseră încet pe covorul industrial care acoperea pardoseala holului de la parter. „Lăsaţi-mă să mor, of, vă rog, lăsaţi-mă să mor.”

„Craig, trebuie să te ridici! Acum!”

Era vocea tatălui său, singura voce pe care nu reuşise niciodată să o refuze sau să o facă să tacă. Dar acum avea s-o refuze. Acum avea s-o facă să tacă.

— Du-te de-aici, spuse el cu glasul ca un cârâit. Te urăsc. Du-te de-aici.

Durerea îi răsună strident în cap ca un ţipăt de trompete aurii. Roiuri de albine furioase şi cu acele pregătite să înţepe zburară din pâlniile trompetelor.

„Of, lăsaţi-mă să mor”, îşi zise el. „Lăsaţi-mă să mor. Ăsta e iadul. Sunt într-un iad al albinelor şi al alămurilor de orchestră.”

„Ridică-te, Craiggy-weggy. E ziua ta şi ghici ce surpriză am pentru tine? De cum ai să te ridici, cineva o să-ţi dea o sticlă de bere şi o să te lovească în cap… fiindcă lovitura ASTA e pentru tine!”

— Nu, spuse el. Nu mai vreau bătaie.

Mâinile lui bâjbâiră pe covor. Se chinui să deschidă ochii, dar sângele uscat îi ţinea lipiţi ca un clei.

— Eşti moartă. Amândoi sunteţi morţi. Nu puteţi sa mă bateţi şi nici să mă puneţi să fac anumite lucruri. Amândoi sunteţi morţi şi vreau să mor şi eu.

Numai că nu era mort. De undeva, de dincolo de aceste voci fantomatice, auzea ţiuitul motoarelor de avion… şi celălalt sunet. Sunetul langolierilor care se apropiau în marş. *În goană.*

Craig, ridică-te. Trebuie să te ridici.”

Îşi dădu seama că nu era vocea tatălui, şi nici a mamei. Aia nu fusese decât biata lui minte suferindă, care încerca să se amăgească pe sine. Asta era o voce care venea de… de…

(deasupra?)

altundeva, un loc înalt şi luminos, unde durerea era un mit, iar presiunea era un vis.

„Craig, au venit la tine — toţi oamenii pe care doreai să-i vezi. Au plecat din Boston şi au venit aici. Asta arată cât de important eşti pentru ei. Mai poţi s-o faci, Craig. Poţi încă să te rupi de familie. Mai ai timp să-ţi depui actele şi să ieşi din armata tatălui tău… numai dacă eşti îndeajuns de bărbat ca s-o faci.

Dacă eşti îndeajuns de bărbat ca s-o faci.”

— Îndeajuns de bărbat? cârâi el. Îndeajuns de bărbat? Oricine ai fi, cred că faci mişto de mine.

Încercă din nou să-şi deschidă ochii. Sângele lipicios care-i ţinea închişi cedă un pic, dar nu de tot. Reuşi să-şi ducă o mână la faţă.

Trecu cu palma peste rămăşiţele nasului şi emise un ţipăt jos şi obosit de durere. Înăuntrul capului, trâmbiţele răsunară zgomotos, iar roiurile de albine se învolburară. Aşteptă până când durerea cea mai intensă se mai domoli, apoi ridică două degete şi-şi dezlipi pleoapele.

Coroana de lumină era încă acolo, alcătuind o silueta vag-evocatoare în semiîntuneric.

Încet, puţin câte puţin, Craig reuşi să-şi ridice capul.

Şi *o* văzu.

Stătea în interiorul coroanei de lumină.

Era fetiţa nevăzătoare, dar ochelarii ei negri dispăruseră şi se uita la el, iar ochii ei erau blânzi.

„Haide, Craig. Ridică-te. Ştiu că e greu, dar trebuie să te ridici — *trebuie.* Pentru că toţi sunt aici, toţi aşteaptă… dar n-or să aştepte o veşnicie. Langolierii vor avea grijă de asta.”

Observă că fetiţa nu stătea pe podea. Pantofii ei păreau să plutească la câţiva centimetri deasupra, iar o lumină

strălucitoare o înconjura. O radiaţie spectrală îi delimita conturul.

„Haide, Craig. Ridică-te.”

Dădu să se ridice în picioare. Era foarte greu. Simţul echilibrului aproape că-i dispăruse şi îi era greu să-şi ţină capul drept — asta pentru că, desigur, era plin de albine mânioase. De două ori căzu pe spate, dar de fiecare dată o luă de la capăt, fascinat şi vrăjit de fata strălucitoare cu ochii blânzi şi de promisiunea unei eliberări finale.

„Cu toţii aşteaptă, Craig. Pe tine.

Te aşteaptă pe tine.”

7

Dinah stătea întinsă pe targă, privind cu ochii ei lipsiţi de vedere cum Craig Toomy se ridică într-un genunchi, cade într-o parte, apoi începe să se ridice din nou. Inima ei era inundată de o teribilă şi severă mila pentru acest om rănit şi zdrobit, acest peşte mutilat care nu dorea decât să explodeze. Pe faţa lui distrusă şi însângerată văzu un amestec înfiorător de emoţii: teama, speranţă şi un fel de hotărâre neîndurătoare.

„Îmi pare rău, domnule Toomy”, gândi ea. „În ciuda lucrurilor pe care le-ai făcut, îmi pare rău. Dar avem nevoie de tine.”

Apoi îl chemă din nou, îl chemă cu ajutorul propriei sale conştiinţe, aflate pe moarte:

„Ridică-te, Craig! Grăbeşte-te! E aproape prea târziu!”

Şi simţi că aşa era.

8

După ce furtunul mai lung a fost trecut pe sub burta Boeing-ului şi ataşat la orificiul de alimentare, Brian reveni în cockpit, mări turaţia generatoarelor auxiliare şi începu să golească rezervoarele de combustibil ale avionului Delta. În timp ce urmărea indicatorul cu LED-uri corespunzător rezervorului din dreapta cum urcă încet spre limita de 11 000 de litri, aştepta încordat ca generatoarele auxiliare să înceapă să se poticnească în încercarea de a consuma combustibil care să refuze să ardă.

Rezervorul din dreapta ajunsese la 3 600 de litri când auzi cum sunetul micilor motoare de la spatele avionului se modifică, devenind mai aspru şi mai greoi.

— Ce se-ntâmplă, amice? întrebă Nick, care se aşezase din nou în scaunul copilotului.

Avea părul răvăşit, iar cămaşa cândva curată şi elegantă era plină de pete de murdărie şi de sânge.

— Motoarele generatoarelor au gustat din combustibilul aparatului Delta şi nu prea le place, spuse Brian. Sper ca magia lui Albert să funcţioneze, Nick, dar nu ştiu ce să

zic.

Cu puţin înainte ca indicatorul să ajungă la 4 000 de litri în rezervorul din dreapta, primul generator se opri. Pe tabloul de bord apăru o lumină roşie care semnala OPRIRE MOTOR. Brian decuplă generatorul.

— Ce poţi să faci în privinţa asta? întrebă Nick, ridicându-se şi venind să se uite peste umărul lui Brian.

— Să folosesc celelalte trei generatoare ca să menţin pompele în funcţiune şi să sper, zise Brian.

Al doilea generator se opri după treizeci de secunde şi, în timp ce Brian îşi mişca mâna ca să-l decupleze, se opri şi al treilea. O dată cu el, se stinseră şi luminile din cockpit. Acum nu mai rămăseseră decât luminiţele de pe tabloul de bord al lui Brian, care pâlpâiau, şi se auzea pufăitul neregulat al pompelor hidraulice. Ultimul generator uruia poticnit, cu turaţie neregulată, zgâlţâind avionul.

— Am să opresc totul, spuse Brian. Propria-i voce i se păru aspră şi tensionată, vocea unui om care-şi depăşise cu mult limitele şi obosea repede în curenţii potrivnici. Va trebui să aşteptăm până când combustibilul de pe Delta se sincronizează cu fluxul nostru temporar, sau cu cadrul nostru temporar, ori cu ce mama naibii o fi. Nu putem continua aşa. O supratensiune puternică produsă înainte de întreruperea

ultimului generator ar putea să şteargă memoria sistemului inerţial de navigaţie. Ar putea chiar să-l prăjească.

Dar exact când Brian întinse mâna spre întrerupător, sunetul neregulat al motorului începu să se uniformizeze. Se întoarse şi se uită la Nick, nevenindu-i să creadă. Nick se uită la el şi, încet, un zâmbet larg îi lumină faţa.

— S-ar putea să ne fi lovit norocul, amice.

Brian ridică mâinile, îşi încrucişă degetele de la amândouă mâinile şi le flutură prin aer.

— Aşa sper, spuse el şi începu să se ocupe de tabloul de bord.

Acţionă întrerupătoarele corespunzătoare generatoarelor 1, 3 şi 4. Acestea începură să funcţioneze lin. Luminile din cockpit se aprinseră din nou. Soneriile din cabină se făcură şi ele auzite. Nick chiui şi-l bătu pe Brian pe spate.

Bethany apăru în uşă, în spatele lor.

— Ce se-ntâmplă? Totul e în regulă?

— Cred, spuse Brian fără să se întoarcă, că s-ar putea să avem o şansă.

9

Craig reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare. Fetiţa învăluită în aură plutea acum cu picioarele chiar deasupra benzii

transportoare pentru bagaje. Se uita la el cu o gingăşie supranaturală şi cu altceva… ceva după care tânjise toată viaţa lui. Ce era oare?

Încercă să-şi aducă aminte şi, în cele din urmă, reuşi.

Era compasiune.

Compasiune şi înţelegere.

Se uită în jur şi văzu că întunericul se împrăştia. Asta însemna că fusese inconştient toată noaptea, nu-i aşa? Nu ştia. Şi nici nu conta. Tot ce conta era că fata învăluita in aură îi adusese pe *ei* la *el* — bancherii investitori, specialiştii în obligaţiuni, brokerii şi agenţii de bursă. Veniseră cu toţii aici, ca să capete o explicaţie cu privire la ce intenţii avusese tânărul domn Craiggy-Weggy Toomy-Woomy, şi iată ce adevăr minunat avea pentru ei: o *escrocherie!* Asta intenţionase el să facă — metri peste metri de escrocherie… kilometri de escrocherie. Iar când o să le spună asta…

— Or să fie nevoiţi să mă lase în pace… nu?

„Da”, spuse ea. „Dar trebuie să te grăbeşti, Craig. Trebuie să te grăbeşti înainte ca ei să ajungă la concluzia că n-ai să vii şi să plece.”

Craig începu să se deplaseze încet, înainte. Fetiţa nu-şi mişcă picioarele, dar, o dată cu apropierea lui, ea pluti înapoi asemenea unui miraj, spre fâşiile de cauciuc care separau zona de recuperare a bagajelor

de rampa de încărcare de afară.

Şi… o, Dumnezeule — fata *zâmbea.*

10

Toţi erau acum în avion, în afară de Bob şi Albert, care stăteau pe trepte şi ascultau vuietul ce se rostogolea acum spre ei, ca un val lent şi spart.

Laurel Stevenson stătea la uşa din faţă, deschisă, a avionului şi se uita înspre clădirea terminalului, continuând să se întrebe ce aveau să facă cu domnul Toomy, când Bethany o trase de spatele bluzei.

— Dinah vorbeşte în somn sau ceva de genul ăsta. Cred că delirează. Poţi să vii?

Laurel se duse. Rudy Warwick stătea lângă Dinah, ţinând-o de mână şi uitându-se la ea neliniştit.

— Nu ştiu, spuse el îngrijorat. Nu ştiu, dar cred ca s-ar putea să ne părăsească.

Laurel pipăi fruntea fetiţei. Era uscată şi foarte fierbinte. Hemoragia ori se domolise, ori încetase cu totul, dar copila se chinuia să respire în serii de şuierături jalnice. Sângele i se încrustase în jurul gurii precum sucul de căpşuni.

Laurel începu să spună:

— Cred că…

Dar în acel moment, Dinah rosti destul de limpede:

— Trebuie să te grăbeşti până să

ajungă la concluzia că n-ai să vii şi să plece.

Laurel şi Bethany schimbară priviri nedumerite şi înspăimântate.

— Cred că-l visează pe individul ăla, Toomy, îi spuse Rudy lui Laurel. I-a şi pronunţat numele o dată.

— Da, spuse Dinah. Avea ochii închişi, dar capul i se mişcă uşor şi părea să asculte. Da, o să fiu, spuse ea. Dacă vrei, o să fiu. Dar grăbeşte-te. Ştiu că te doare, dar trebuie să te grăbeşti.

— Delirează, nu-i aşa? spuse Bethany în şoaptă.

— Nu, zise Laurel. Nu cred că delirează. S-ar putea să… viseze.

Dar nu credea asta câtuşi de puţin. Ceea ce credea cu adevărat era că Dinah s-ar putea să

(vadă)

facă altceva. Nu era convinsă că dorea să ştie despre ce „altceva” era vorba, deşi o idee se răsucea şi dansa undeva, în străfundurile minţii ei. Laurel ştia că putea să aducă la lumină acea idee, dacă ar fi vrut, dar n-o făcu. Pentru că aici se petrecea ceva înfiorător, *extrem* de înfiorător, şi nu putea alunga din minte ideea că *avea* o legătură cu

(să nu-l omori… avem nevoie de el)

domnul Toomy.

— Daţi-i pace, spuse ea pe un ton sec şi abrupt. Daţi-i pace şi lăsaţi-o

(să facă ceea ce are de făcut cu el)

să doarmă.

— Doamne, sper să decolăm în curând, spuse Bethany cu glas jalnic, iar Rudy îi puse un braţ liniştitor peste umeri.

11

Craig ajunse la banda transportoare şi căzu pe ea. O pânză albă de durere sfâşietoare îi străbătu capul, gâtul şi pieptul. Încercă să-şi amintească ce se întâmplase cu el, dar nu reuşi. Coborâse în goană treptele înţepenite ale scării rulante, se ascunsese într-o încăpere mică, stătuse acolo şi rupsese fâşii de hârtie pe întuneric… şi aici se întrerupeau amintirile.

Făcu un efort să-şi ridice capul, şuviţele de păr îi atârnau peste ochi, şi se uită la fetiţa învăluită în aură, care acum şedea cu picioarele încrucişate în faţa fâşiilor de cauciuc, la doi-trei centimetri deasupra benzii transportoare. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată; cum putuse să creadă o clipă măcar că era una dintre ei.

— Eşti cumva un înger? rosti el răguşit.

„Da”, replică fetiţa învăluită în aură, iar Craig simţi cum bucuria îi copleşeşte suferinţa. Vederea i se înceţoşă şi deodată lacrimile — primele pe care le vărsase vreodată ca adult — începură să-i curgă încetişor pe obraji. Pe neaşteptate se pomeni

că-şi aminteşte de vocea dulce, tărăgănată, de beţivă a mamei sale, care-i cânta acel cântec de demult.

— Eşti un înger al dimineţii? Vrei să fii *pentru mine* îngerul dimineţii?

„Da — o să fiu. Dacă vrei, o să fiu. Dar grăbeşte-te. Ştiu că te doare, domnule Toomy, dar trebuie să te grăbeşti.”

— Da, spuse Craig printre suspine, şi începu să se târască energic către ea de-a lungul benzii transportoare. Fiecare mişcare îi trimitea noi junghiuri de durere care-i săgetau trupul pe trasee neregulate; sângele îi picura din nasul stâlcit şi gura zdrobită. Şi totuşi se grăbea cât de tare putea. În faţa lui, fetiţa se strecura printre fâşiile de cauciuc, cumva fără să le tulbure deloc starea de nemişcare.

— Atinge-mi obrazul înainte să pleci, iubito, spuse Craig.

Adună o flegmă spongioasă de sânge închegat şi o scuipă pe perete, unde rămase atârnată ca un uriaş păianjen mort, şi încercă să se târască mai repede.

12

La est de aeroport, un trosnet sfâşietor umplu aerul acelei dimineţi ciudate. Bob şi Albert săriră în picioare, cu feţele palide şi pradă unor întrebări cumplite.

— Ce-a fost asta? întrebă Albert.

— Cred că a fost un copac, replică Bob şi-şi linse buzele uscate.

— Dar nu e nici pic de vânt!

— Aşa e, admise Bob. Nu e nici pic de vânt. Zgomotul devenise acum o baricadă mobilă de sunete fragmentate. Părţi din el păreau să se concentreze… după care se retrăgeau înainte ca identificarea să fie posibilă. La un moment dat, Albert ar fi putut să jure că auzise un lătrat, după care lătrăturile… sau schelălăiturile… sau ce or fi fost alea… erau înghiţite de un zumzet scurt şi urât, ca o descărcare electrică nefastă. Singurel constante erau crănţănitul şi vaietul neîntrerupt şi sfredelitor.

— Ce se-ntâmplă? strigă Bethany cu glas strident, din spatele lor.

— Nim… dădu Albert să-i răspundă, dar în acelaşi moment Bob îl prinse de umăr şi arătă cu degetul.

— *Uite!* strigă el. *Uită-te acolo!*

Departe spre est, la orizont, un şir de stâlpi de înaltă tensiune mărşăluia spre nord şi spre sud, străbătând o creastă muntoasă înaltă, acoperită de păduri. Sub privirile lui Albert, unul dintre stâlpi se clătină ca o jucărie şi apoi se prăbuşi, trăgând după el o încâlceală de cabluri electrice. O clipă mai târziu, căzu un alt stâlp, apoi altul, şi altul.

— Şi asta nici măcar nu e tot, spuse Albert îngheţat de spaimă. Uită-te la copaci. Copacii de-acolo se zgâlţâie ca nişte tufişuri.

Dar copacii nu se zgâlţâiau. Sub ochii lui Albert şi ai celorlalţi, copacii începură să se prăbuşească, să dispară.

Crănţănit, plescăit, crănţănit, bufnitură, LĂTRAT!

Crănţănit, plescăit, LĂTRAT! bufnitură, crănţănit.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Bob.

Îl strânse pe Albert cu amândouă mâinile. Ochii i se făcuseră mari cât cepele, umpluţi de un soi de teroare nătângă. Expresia contrasta strident, bolnăvicios cu faţa lui îngustă, de om inteligent.

— Cred că trebuie să plecăm de-aici *imediat.*

La orizont, poate pe la vreo cincisprezece kilometri depărtare, antena înaltă a unui post de radio se clătină, se rostogoli şi se prăbuşi, dispărând în copacii cuprinşi de freamăt. Acum simţeau că şi pământul începea să vibreze; vibraţia cuprinsese scara şi le scutura picioarele în pantofi.

— Faceţi-o să înceteze! ţipă pe neaşteptate Bethany din uşa de deasupra lor. Îşi dusese mâinile la urechi şi strigă: *O, vă rog, faceţi-o să ÎNCETEZE!*

Dar unda sonoră se apropia de ei rostogolindu-se — crănţănitul, plescăitul, clefăitul langolierilor înfometaţi.

13

— Nu-mi place să te sâcâi, Brian, dar cât mai durează? Nick avea vocea încordată. La vreo şase kilometri spre est e un râu — l-am văzut pe când coboram cu avionul — şi socotesc că în momentul ăsta ceea ce se apropie de noi, aia o fi asta, se află pe malul celălalt al apei.

Brian se uită la indicatoarele de combustibil. 11 000 de litri în aripa dreaptă; 7 200 de litri în stânga. Totul mergea mai repede acum, când nu mai trebuia să pompeze combustibilul din avionul Delta în aripa opusă.

— Cincisprezece minute, spuse el. Simţea cum i se adună transpiraţia în picături mari pe frunte. Trebuie să avem cât mai mult combustibil, Nick, altfel riscăm să ne prăbuşim în Deşertul Mojave. O să mai dureze apoi încă zece minute ca să desfacem furtunurile, să ne pregătim s-o luăm din loc.

— N-ai putea să scurtezi timpul ăsta? Eşti sigur că n-ai putea să-l scurtezi?

Brian clătină din cap şi se întoarse la indicatoarele sale.

14

Craig se târî încet printre fâşiile din cauciuc, simţind cum îl mângâie pe spate ca

nişte degete fără vlagă. Ieşi în lumina albă şi moartă a unei noi — şi extrem de scurte — zile. Sunetul era teribil, copleşitor, sunetul unei armate de canibali invadatori. Până şi cerul părea să se zgâlţâie din pricina lui şi, preţ de o clipă, încremeni de frică.

„Priveşte”, îl îndemnă îngerul dimineţii, arătându-i cu degetul.

Craig se uită… şi uită de teamă. Dincolo de avionul Boeing 767 al Companiei American Pride, într-un triunghi mărginit de două piste de rulare şi o pistă de decolare, se afla o masă lungă de şedinţe, din lemn de mahon. Scânteia în lumina apatică. În dreptul fiecărui loc, erau câte un teanc de file galbene, o carafă de apă rece ca gheaţa şi un pahar Waterford. Aşezaţi la masă erau două duzini de bărbaţi îmbrăcaţi în costume sobre de bancheri, iar acum se întorseseră cu toţii ca să se uite la el.

Deodată începură să bată din palme. Se ridicară în picioare şi, cu faţa la el, îi aplaudau sosirea. Craig simţi cum un zâmbet uriaş, recunoscător începu să i se lăţească pe faţă.

15

Dinah fusese lăsată singură la clasa I. Respira cu mare greutate şi vocea îi era gâtuită.

— Fugi la ei, Craig! Repede! Repede!

16

Craig se rostogoli de pe banda transportoare, lovi asfaltul cu o bufnitură care-i zdruncină oasele şi se ridică grăbit în picioare. Durerea nu mai conta. Îngerul îi adusese! *Bineînţeles* că ea îi adusese! Îngerii erau asemenea fantomelor din povestea cu Mr. Scrooge — puteau să facă orice doreau! Aura din jurul ei începuse să se întunece, iar ea dispărea treptat, dar nu avea importanţă. Îi adusese salvarea: o plasă în care, în sfârşit, slavă Domnului, era prins.

„Fugi la ei, Craig! Ocoleşte avionul! Depărtează-te de avion! Fugi la ei acum!”

Craig începu să fugă — la început merse cu paşi mari, târşâiţi, trecând apoi la un sprint poticnit. În timp ce alerga, capul i se bălăbănea în sus şi în jos ca o pălărie de floarea-soarelui pe o tulpină ruptă. Alerga spre bărbaţii necruţători, lipsiţi de umor, care erau salvarea sa, bărbaţi care ar fi putut să fie nişte pescari aflaţi într-o barcă, dincolo de un cer argintiu nebănuit, scoţându-şi din apă năvoadele ca să vadă ce lucruri fabuloase prinseseră.

17

Indicatorul LED pentru rezervorul din

stânga începu să se mişte mai încet când ajunse la 9 500 de litri, iar când ajunse la 10 000, aproape se opri. Brian înţelese ce se întâmplă şi acţionă rapid două întrerupătoare, oprind pompele hidraulice. Avionul Delta 727 le dăduse tot ce avea de oferit: aproape 21 000 de litri de combustibil. Trebuia să fie de ajuns.

— În regulă, spuse el ridicându-se.

— Ce e în regulă? întrebă Nick, ridicându-se şi el.

— Decuplăm şi plecăm dracului de-aici.

Zgomotul care se apropia atinsese niveluri asurzitoare. Printre crănţănituri şi plescăituri şi scrâşnetele de transmisie neunsă se auzeau copacii căzând şi bufniturile înfundate ale clădirilor ce se prăbuşeau. Cu puţin înainte de a închide pompele, auzise mai multe pârlituri înăbuşite, urmate de nişte plescăituri intense. Îşi imagină că un pod se prăbuşise în râul văzut de Nick.

— Domnul Toomy! ţipă Bethany. *E domnul Toomy!*

Nick ieşi mai repede decât Brian pe uşă şi intră primul în compartimentul de clasa I, dar amândoi ajunseră la timp ca să-l vadă pe Craig mergând împleticit şi clătinându-se de-a latul pistei de rulare. Destinaţia lui părea să fie un triunghi pustiu de iarbă mărginit de două piste de rulare ce se intersectau.

— Ce face? întrebă Rudy.

— Să-l lăsăm în pace, spuse Brian. Suntem în criză de timp. Nick? Coboară pe scară înaintea mea. Să mă ţii când decuplez furtunul.

Brian se simţea ca un om dezbrăcat aflat pe o plajă în timp ce un val uriaş se profilează la orizont şi se apropie cu mare viteză de ţărm.

Nick coborî câteva trepte şi apucă din nou centura lui Brian susţinându-l în timp ce debloca şi decupla furtunul. O clipă mai târziu, acesta trase furtunul afară şi-l lăsă să cadă pe ciment, unde inelul duzei clămpăni înfundat. Brian închise trapa gurii de alimentare.

— Haide, spuse el după ce Nick îl trase înapoi. Avea faţa plină de o murdărie cenuşie. Să plecăm de-aici.

Dar Nick nu se mişcă. Rămăsese încremenit locului, privind lung către est. Pielea i se făcuse albă ca varul. Pe faţă i se întipărise o expresie de groază ca de coşmar. Buza de sus îi tremura şi în acele clipe arăta ca un câine prea înspăimântat ca să latre.

Brian întoarse capul încet în direcţia aceea, auzind cum îi pârâie tendoanele gâtului ca nişte arcuri ruginite de la o veche uşă batantă. Întoarse capul şi văzu cum, în sfârşit, langolierii îşi făceau intrarea prin partea stângă a scenei.

18

— Aşa că vedeţi, spuse Craig apropiindu-se de scaunul neocupat din capul mesei şi stând în picioare în faţa celor adunaţi în jurul ei, brokerii cu care am încheiat afaceri erau nu numai lipsiţi de scrupule. Mulţi dintre ei erau de fapt agenţi CIA infiltraţi acolo tocmai cu misiunea de a contacta şi a înşela bancheri ca mine — oameni care doreau să-şi completeze degrabă portofoliile firave. Din punctul lor de vedere, scopul — menţinerea comunismului cât mai departe de America de Sud — justifica orice mijloace disponibile.

— Ce proceduri ai urmat ca să-i verifici pe aceşti indivizi? întrebă un tip gras îmbrăcat într-un costum albastru scump. Ai folosit o companie de asigurare a obligaţiunilor sau banca dumitale recurge în astfel de cazuri la serviciile unei firme specializate în investigaţii de acest tip?

Faţa rotundă şi fălcoasă a lui Costum-Albastru era bărbierită perfect; obrajii lui luceau fie de sănătate, fie ca urmare a patruzeci de ani de scotch cu sifon. Ochii lui erau ca doi grăunţi neîndurători de gheaţă albastră. Erau ochi frumoşi; erau ochi de tată.

Undeva, la mare distanţă de această sală de şedinţe situată la antepenultimul nivel al Centrului Prudential, se auzea o larmă teribilă. Construcţii de drumuri îşi dădu

el cu părerea. Mereu se lucra la Boston în domeniul construcţiilor de drumuri, iar el bănuia că cea mai mare parte a acestor lucrări erau inutile, că în cele mai multe cazuri era vorba doar de vechea poveste conform căreia cei lipsiţi de scrupule profitau pe seama celor creduli. Dar asta nu avea nici o legătură cu el. Absolut nici o legătură. Treaba lui era să-i răspundă individului în costum albastru şi era nerăbdător să înceapă.

— Aşteptăm, Craig, spuse preşedintele propriei sale instituţii bancare. Pe moment, Craig se simţi surprins — domnul Parker nu fusese programat să participe la această şedinţă —, dar pe urmă surprinderea făcu loc unui sentiment de fericire.

— *Nici un fel de procedură!* strigă el plin de bucurie către feţele şocate ale participanţilor. *N-am făcut decât să cumpăr, să cumpăr şi iar să cumpăr! Nu am urmat NICI UN FEL... DE PROCEDURĂ!*

Tocmai se pregătea să continue, să detalieze această temă, chiar s-o *expliciteze,* când un sunet îl opri. Acest sunet nu se mai auzea de la kilometri depărtare; acest sunet era aproape, foarte aproape, poate chiar în sala de şedinţe. Un clefăit strident, ca nişte dinţi uscaţi şi înfometaţi.

Deodată Craig simţi o nevoie arzătoare să rupă nişte fâşii de hârtie — orice fel de hârtie ar fi fost potrivita pentru asta.

Întinse mâna după teancul de hârtii galbene din faţa sa, dar teancul dispăruse. La fel cum dispăruse şi masa. Şi bancherii. Şi întreg oraşul *Boston.*

— Unde *mă aflu?* întrebă el cu glas stins, dezorientat, şi se uită în jur. Deodată îşi dădu seama… şi deodată *îi văzu.*

Langolierii sosiseră.

Sosiseră să-l înhaţe.

Craig Toomy începu să ţipe.

19

Brian putea să-i vadă, dar nu înţelegea ce anume era ceea ce vedea. Într-un fel straniu, păreau să *sfideze* vederea şi simţea cum mintea lui excesiv de solicitată se străduia cu frenezie să schimbe informaţiile pe care le primea, să transforme siluetele care începeau să apară la capătul estic al Pistei 21 în ceva pe care să-l poată înţelege.

La început au fost doar două forme, una neagră, cealaltă de culoarea unei roşii coapte.

„Să fie nişte mingi?”, se întrebă cu îndoială mintea lui. „Ar putea să fie nişte mingi?”

În centrul capului se produse realmente un *declic* şi obiectele *erau* nişte mingi, un fel de mingi de plajă, dar nişte mingi care se unduiau, se contractau şi apoi se umflau din nou, de parcă le-ar fi văzut

printr-o ceaţă provocată de căldură. Veneau rostogolindu-se din iarba înalta şi uscată de la capătul Pistei 21, lăsând în urmă brazde de întuneric. Cumva, tăiau iarba…

„Nu”, îl contrazise cu îndărătnicie mintea lui. „Nu taie doar iarba şi ştii asta. Taie mult mai mult decât iarba.”

Mingile lăsau în urmă nişte brazde înguste de întuneric desăvârşit. Iar acum, în timp ce goneau jucăuş pe asfaltul alb de la capătul pistei, *continuau* să lase în urmă dâre înguste şi negre. Acestea scânteiau precum catranul.

„Nu”, îl contrazise cu îndărătnicie mintea lui. Nu e catran. Ştii bine ce e întunecimea aia. E nimic. Absolut nimic. Mingile mănâncă mult mai mult decât suprafaţa pistei.”

Comportamentul lor era caracterizat de o bucurie răutăcioasă. Îşi tăiau una alteia calea, lăsând câte un X tremurător şi negru pe pista de rulare exterioară. Ţopăiau sus în aer, efectuau câte o manevră exuberantă de încrucişare a traiectoriilor, după care goneau direct către avion.

Când văzu asta, Brian ţipă, iar Nick ţipă şi el. Sub suprafeţele mingilor care goneau se profilau *chipuri* — nişte chipuri monstruoase, de făpturi de pe altă lume. Acestea licăreau, se smuceau şi tremurau ca nişte apariţii luminoase stranii, la suprafaţa mlaştinilor. Ochii lor erau ca nişte cavităţi

rudimentare, dar aveau nişte guri imense: hăuri semicirculare mărginite de colţi ascuţiţi şi întunecaţi.

Înfulecau tot ce întâlneau în cale, făcând să dispară fâşii înguste de lume.

O motocisternă Texaco era parcată pe pista de rulare exterioară. Langolierii se năpustiră asupra ei, colţii care se mişcau cu mare iuţeală zumzăiau şi crănţăneau de zor, ieşind din trupurile lor înceţoşate. Trecură prin maşină fără să se oprească. Unul dintre ei tăie o brazda direct prin pneurile din spate şi, preţ de o clipă, până sa se prăbuşească pneurile, Brian avu prilejul să vadă forma tăieturii — semăna cu o gaură făcută de un şoarece într-o scândură, în filmele de desene animate.

Celelalte făcură un salt, dispărură pe moment în spatele cisternei şi apoi o perforară de-a dreptul, lăsând în urmă o gaură prin care începu să se reverse un şuvoi de combustibil pentru avioane, de culoarea ambrei. Apoi, vietăţile atinseră solul, săriră ca pe arcuri, îşi încrucişară din nou traiectoriile şi îşi continuară cursa spre avion. Realitatea se destrăma în fâşii subţiri sub atingerea lor, se destrăma în orice loc cu care intrau în contact şi, pe măsură ce se apropiau, Brian îşi dădu seama că acele creaturi nu se mulţumeau cu descompunerea lumii înconjurătoare: ele deschideau toate abisurile veşniciei.

Ajunseră la marginea asfaltului şi se opriră. Se bâţâiră pe loc un moment, arătând ca baloanele care ţopăie pe deasupra cuvintelor în mai vechile show-uri de karaoke.

Deodată se întoarseră şi porniră brusc într-o nouă direcţie.

Se îndreptau în direcţia lui Craig Toomy, care stătea în picioare şi se uita la ele, ţipând în lumina orbitoare a zilei.

Cu un efort uriaş, Brian se scutură de paralizia ce pusese stăpânire pe el. Îl atenţionă cu cotul pe Nick, care stătea în continuare încremenit sub el.

— Haide!

Nick nu schiţă nici o mişcare, aşa că Brian dădu şi mai tare cu cotul, lovindu-l sănătos în frunte pe Nick.

— Am spus, haide! Mişcă-ţi curu'! *Să plecăm naibii de-aici!*

Între timp, şi mai multe sfere negre şi roşii îşi făcuseră apariţia la marginea aeroportului. Ţopăiau, dansau, se roteau… şi deodată porniră în goană către ei.

20

„Nu poţi să scapi de ei", îi spusese tatăl lui, „din cauza picioarelor lor. Au nişte picioare mici şi iuţi."

Cu toate acestea, Craig încercă.

Se întoarse şi fugi spre terminal,

aruncând din când în când câte-o privire îngrozită peste umăr. Pantofii lui răpăiau pe asfalt. Ignoră Boeing-ul 767 American Pride care acum crescuse din nou viteza motoarelor, şi alergă în schimb spre zona bagajelor.

„Nu, Craig”, spuse tatăl lui. „ŢI SE PARE că fugi, dar nici vorbă de aşa ceva. Ştii bine ce faci, de fapt… MIŞUNI fără nici o ţintă!”

În urma lui, două forme sferice accelerară, micşorând intervalul cu o iuţeală vioaie, fără efort. Îşi încrucişară traiectoriile de două ori, demonstraţii smintite de exhibiţionism într-o lume moartă, lăsând în urma lor dâre ţepoase de întuneric. Se rostogoleau pe urmele lui Craig la nici douăzeci de centimetri distanţă, lăsând ceva ce semăna cu nişte urme negative de schi în spatele trupurilor lor stranii, pâlpâitoare. Îl ajunseră cam la şase metri de banda transportoare pentru bagaje şi-i ronţăiră picioarele cât ai clipi din ochi. La un moment dat, puteai să-i vezi picioarele mişcându-i-se cu repeziciune. În clipa următoare, Craig rămase cu şapte centimetri mai scund; picioarele sale, cu tot cu pantofii scumpi, marca Bally, pur şi simplu încetaseră să mai existe. Nu curse nici o picătură de sânge. Trecerea pârjolitoare a langolierilor cauterizase instantaneu rănile.

Craig nu ştia că rămăsese fără picioare. Încercă să-şi continue goana pe cioturile

gleznelor şi, în clipa când primul junghi de durere începu să urce spre genunchi, langolierii cotiră brusc şi făcură cale întoarsă, rostogolindu-se pe pavaj unul lângă celălalt. Traiectoriile lor se încrucişară de două ori de data asta, creând o semilună din ciment mărginită cu negru, ca o lună desenată într-o carte de colorat pentru copii. Numai că această semilună începu să se scufunde, nu în pământ — căci se părea că dedesubt nu exista pământ — ci în neant.

De această dată, langolierii săriră în sus într-o sincronizare perfectă şi-i retezară picioarele de la genunchi. Se clătină, continuându-şi încercarea disperată de a fugi, după care se prăbuşi agitându-şi cioturile. Zilele lui de rătăcire fără ţintă luaseră sfârşit.

— *Nu!* ţipă el. *Nu, tăticule! Nu! O să fiu cuminte! Te rog să-i goneşti! O să fiu cuminte, ÎŢI JUR CĂ DE AZI ÎNAINTE O SĂ FIU CUMINTE, NUMAI SĂ-I FACI SĂ PLE…*

Apoi se repeziră din nou asupra lui într-un amestec de scâncete, bolboroseli, zumzăieli şi bâzâituri şi el apucă să vadă ceaţa glacială, ca de maşinărie infernală, a fălcilor înfometate şi să simtă mugetele fierbinţi ale vitalităţii lor oarbe şi frenetice în clipita premergătoare asaltului final, în care creaturile începură să-l dezmembreze în hălci tăiate la întâmplare.

Ultimul lui gând a fost: *Cum pot să fie*

picioruşele lor sprintene? Că uite că n-au picioa...

21

Zeci de creaturi negre apăruseră între timp, iar Laurel înţelese că în curând aveau să fie sute, mii, milioane, biliarde. În ciuda zgomotului motoarelor cu reacţie care pătrundea prin uşa deschisă acum când Brian îndepărta Boeing-ul de scară şi de aripa avionului Delta, Laurel le auzea ţipetele şi scâncetele inumane.

Bucle mari de întunecime se încrucişau spre capătul Pistei 21 — iar apoi dârele se îndreptară convergent către terminal, când sferele care le creau se năpustiră asupra lui Craig Toomy.

„Cred că nu au parte foarte des de carne vie", îşi zise ea şi deodată îi veni să vomite.

Nick Hopewell aruncă o ultimă privire uluită afară şi trânti uşa, blocând-o. Începu să se retragă împleticindu-se de-a lungul culoarului, clătinându-se ca un beţiv. Ochii păreau să-i acopere întreaga faţă. Sângele i se prelingea pe bărbie, căci îşi muşcase adânc buza de jos. O prinse în braţe pe Laurel şi-şi îngropă faţa în scobitura dintre gâtul şi umărul femeii. Ea îl cuprinse cu braţele şi îl ţinu strâns la pieptul ei.

22

Revenit în cabină, Brian mări turaţia cât de repede îndrăzni şi puse în mişcare Boeing-ul 767 de-a lungul pistei de rulare cu o viteză sinucigaşă. Marginea estică a aeroportului se înnegrise acum din cauza sferelor invadatoare; capătul Pistei 21 dispăruse complet, iar lumea de dincolo de ea nu mai exista. în acea direcţie, cerul alb şi inert se arcuia acum deasupra unei lumi de linii negre mâzgălite şi copaci prăbuşiţi.

În timp ce avionul se apropia de capătul pistei de rulare, Brian luă microfonul şi strigă:

— Centurile de siguranţă! Centurile de siguranţa! Dacă n-aţi apucat să le puneţi, ţineţi-vă bine!

Încetini uşor, apoi dirija avionul pe Pista de decolare 33 în timp ce executa manevra, văzu ceva care-i făcu mintea să se crispeze de teamă: mari porţiuni din lumea aflata la est de pistă, bucăţi uriaşe, de formă neregulată, din *realitatea însăşi,* se prăbuşeau în pământ ca nişte elevatoare pentru mărfuri, lăsând în urmă hălci mari de spaţiu vid, lipsit de noimă.

„Ăştia mănâncă lumea”, îşi zise el. „Dumnezeule mare şi bun, ăştia mănâncă lumea.”

Apoi întregul aerodrom se întoarse în faţa lui şi Cursa 29 porni din nou către vest,

având de străbătut Pista de decolare 33, lungă şi părăsită.

23

Compartimentele de deasupra scaunelor se deschiseră toate deodată în momentul când Boeing-ul 767 coti brusc pe pistă, împrăştiind genţi şi bagaje de mână într-un torent mortal. Bethany, care nu avusese timp să-şi prindă centura de siguranţă, se pomeni azvârlită în poala lui Albert Kaussner. Dar Albert nu băgă în seamă nici trupul cald al fetei aterizat în poala sa, nici servieta diplomat proiectată din peretele curbat la nici un metru de nasul său. El nu avea ochi decât pentru formele întunecate care goneau pe Pista 21 aflată la stânga lor şi pentru dârele negre scânteietoare pe care le lăsau în urmă. Dârele acelea convergeau într-o uriaşă cavitate de întunecime care se formase în locul unde fusese zona de descărcare a bagajelor.

“Sunt atrase de domnul Toomy”, îşi zise el, „sau de locul unde s-a aflat domnul Toomy. Dacă n-ar fi ieşit din terminal, chestiile astea ar fi ales avionul. L-ar fi halit – şi pe noi din interiorul lui o dată cu el — de la roţi în sus.”

În spatele lui, Bob Jenkins vorbi cu o voce tremurătoare, puternic impresionată.

— Acum ştim, nu-i aşa?

— *Ce?*

Laurel ţipase cu o voce stranie, gâtuită, pe care nu şi-o recunoştea ca fiind a ei. O geantă de voiaj îi ateriza în poală. Ridicându-şi capul, Nick se îndepărtă de ea şi, cu un gest absent, aruncă geanta pe culoar.

— *Ce ştim? — Păi, ce se-ntâmplă cu astăzi când devine ieri, ce se întâmplă cu prezentul când devine trecut. Aşteaptă... mort, pustiu şi părăsit. Îi aşteaptă pe ei.* Îi aşteaptă pe paznicii timpului din eternitate, care aleargă mereu în urmă, curăţind mizeria în cea mai eficientă manieră posibilă... şi anume mâncând-o.

— Domnul Toomy ştia despre ei, spuse Dinah cu o voce limpede, visătoare. Domnul Toomy zicea că sunt langolierii.

Apoi motoarele cu reacţie atinseră turaţia maximă şi avionul începu să gonească pe Pista 33.

24

Brian văzu două sfere traversând fulgerător pista in faţa lui, jupuind suprafaţa realităţii cu o pereche de piste paralele care străluceau ca abanosul lustruit. Era prea târziu ca să mai oprească. Boeing-ul 767 se zgâlţâi ca un câine bolnav de răceală la trecerea peste cele doua şanţuri goale, dar Brian reuşi să menţină aparatul pe pistă.

Împinse manetele de accelerație până la maximum, urmărind indicatorul de viteză la sol care se ridica spre limita de decolare.

Chiar şi acum auzea clefăielile şi crănţăniturile acelea înnebunitoare… deşi nu-şi dădea seama dacă într-adevăr le auzea sau erau doar mintea lui care-o luase razna. Şi nici nu-i păsa.

25

Aplecându-se peste Laurel ca să se uite pe fereastră, Nick văzu terminalul Aeroportului Internaţional din Bangor spintecat, tăiat, sfârtecat şi ciuruit. Piesele neregulate de puzzle care-l alcătuiau se clătinară şi apoi începură să se prăbuşească în nebunia unor abisuri de întunecime.

Bethany Simms ţipă. O dâră neagră gonea paralel cu avionul lor, înghiţind marginea pistei de decolare. Deodată coti la dreapta şi dispăru sub avion.

Urmă o nouă bufnitură teribilă.

— A ajuns la noi? strigă Nick. *A ajuns la noi?*

Nimeni nu-i răspunse. Feţele lor palide şi îngrozite erau aţintite asupra ferestrelor şi nimeni nu-i răspunse. Copacii treceau în goană pe lângă ei într-o ceaţă verde-albăstrie. În cockpit, Brian stătea încordat în scaun, aşteptând dintr-o clipă-n alta ca una dintre mingile acelea să sară în faţa

parbrizului şi să treacă prin el ca glonţul. Dar nu se-ntâmplă aşa.

Pe tabloul lui de bord, ultima luminiţă roşie se făcu verde. Brian trase maneta înapoi şi avionul Boeing 767 se ridică din nou în aer.

26

În cabina principală, un tip cu barbă neagră şi ochii injectaţi se împletici pe culoar, clipind ca o bufniţă la tovarăşii lui de călătorie.

— N-am ajuns încă la Boston? întrebă el aşa, în general. Eu aşa sper, fiin'că vreau să mă culc din nou. Am o *nenorocită* de durere de cap…

Capitolul 9

ADIO, BANGOR.
SPRE VEST, PRIN ZILE SI NOPŢI.
SĂ VEZI PRIN OCHII CELORLALŢI.
ABISUL NESFÂRŞIT.
RUPTURA.
AVERTISMENTUL.
HOTĂRÂREA LUI BRIAN.
ATERIZAREA.
NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

1

Avionul se înclină mult către est, aruncându-l pe individul cu barbă neagră într-un rând de scaune goale cam pe la trei sferturi din lungimea cabinei principale. Se uită în jur la toate locurile neocupate cu ochii măriţi de spaimă, după care îi închise strâns.

— Dumnezeule! bolborosi el. Ăsta-i delirium tremens, fir-ar dracu-al dracului. Aşa nasol n-a fost niciodată. Se uită în jur cu teamă. După asta tre' s-apară gândacii unde mama naibii-s gândacii?

„Nu-s gândaci", îşi zise Albert, „dar stai să vezi miingiile. „Or să-ţi placă la nebunie."

— Prinde-ţi centura, amice, spuse Nick, şi taci d…

Se întrerupse, căci se uita fără să-i vină a crede la aeroport… sau la locul unde fusese aeroportul. Clădirile principale dispăruseră, iar baza Gărzii Naţionale dinspre marginea vestică era pe ducă şi ea. Cursa 29 trecea pe deasupra unui abis crescând de întunecime, un rezervor etern ce părea să nu aibă margini.

— O, sfinte Dumnezeule, Nick, spuse Laurel cu şovăială în glas şi deodată îşi acoperi ochii cu palmele.

În timp ce zburau pe deasupra Pistei 33 la 450 de metri înălţime, Nick văzu şaizeci până la o sută de linii paralele ce străbăteau asfaltul, tăind pista în fâşii lungi care se

scufundau în neant. Fâşiile îi aduseră aminte de Craig Toomy:

Hâârrşşt.

În cealaltă parte a culoarului, Bethany trase brusc storul de la fereastra de lângă scaunul lui Albert.

— Şi să nu-ndrăzneşti să-l ridici! îi spuse ea pe un ton dojenitor, cu o voce isterică.

— Nu-ţi face griji, spuse Albert şi deodată îşi aminti că-şi lăsase vioara jos. Ei bine… fără îndoială că acum era dispărută. Brusc îşi acoperi faţa cu mâinile.

2

Înainte ca Brian să întoarcă spre vest din nou, văzu ce se afla la est de Bangor. Nu era nimic. Absolut nimic. Un fluviu titanic de întunecime se întindea nemişcat de la un orizont la altul, sub cupola albă a cerului. Copacii dispăruseră, pământul însuşi dispăruse.

„Aşa trebuie să fie când zbori în spaţiul cosmic”, îşi zise el şi simţi cum angrenajul raţiunii sare peste un dinte, aşa cum se întâmplase şi la drumul spre est. Se străduia din răsputeri să-şi păstreze cumpătul şi să se concentreze asupra pilotării avionului.

Acceleră cât putu de mult ascensiunea, dorindu-şi să ajungă în nori, ca să dispară imaginea infernală de jos. Cursa 29 se

îndrepta din nou spre vest. În clipele de dinaintea intrării în nori, văzu dealurile, pădurile şi lacurile care se întindeau la vest de oraş, le văzu cum sunt sfâşiate fără îndurare de mii de linii negre, ca o pânză de păianjen. Văzu uriaşe hălci de realitate prăvălindu-se pe tăcute în gura tot mai mare a abisului şi Brian făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în cockpit-ul unui avion.

Închise ochii. Iar când îi deschise din nou, se aflau în nori.

3

De data asta nu întâlniră aproape nici o turbulenţă; aşa cum sugerase Bob Jenkins, fenomenele atmosferice păreau să-şi fi încetinit cursul, asemenea unui ceas vechi. La zece minute după intrarea în stratul de nori, Cursa 29 pătrunse în lumea albastră luminoasă care începea la altitudinea de 5 500 de metri. Pasagerii rămaşi se uitau unul la altul nelinişţiţi, când în difuzoarele intercomului se auzi vocea căpitanului Engle.

— Zburăm, spuse el simplu. Ştiţi cu toţii ce facem acum: ne întoarcem exact pe calea pe care am venit şi sperăm ca uşa aia prin care-om fi ajuns aici să fie tot acolo. Dacă este, vom încerca să trecem prin ea. Se opri pentru o clipă, apoi reluă: Zborul nostru de întoarcere o să dureze între patru ore şi jumătate şi şase ore. Mi-ar plăcea să fiu mai

exact, dar n-am cum. În condiţii normale, zborul spre vest durează de obicei mai mult decât cel spre est, din cauza vânturilor dominante, dar până acum, din câte îmi spun instrumentele de la bord, nu bate nici un fel de vânt. Brian făcu o scurtă pauză după care adăugă: Aici, sus, nu se mişcă nimic în afară de noi.

Preţ de o clipă, intercomul rămase conectat, ca şi cum Brian ar fi intenţionat să mai spună ceva, după care transmisiunea se întrerupse.

4

— Ce mama naibii se-ntâmplă aici? întrebă cu o voce tremurătoare bărbatul cu barbă neagră.

Albert se uită la el o clipă şi spuse:

— Nu cred că vrei să ştii.

— Am ajuns iarăşi la spital?

Tipul cu barbă neagră clipi temător către Albert, care simţi dintr-o dată compasiune pentru acel om.

— Păi, dacă asta te ajută, ce-ar fi să crezi că acolo eşti?

Bărbatul cu barbă neagră continuă să se holbeze la el cuprins de o fascinaţie îngrozită, apoi anunţă:

— Am să mă culc din nou. În clipa asta.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. În mai puţin de un minut, omul sforăia

uşor, iar pieptul i se mişca în sus şi în jos cu o regularitate profundă. Albert simţi că-l invidiază.

5

Nick o îmbrăţişă scurt pe Laurel, apoi îşi desfăcu centura şi se ridică.

— Mă duc în faţă, spuse el. Vrei să vii?

Laurel clătină din cap şi arătă dincolo de culoare, spre Dinah.

— Rămân cu ea.

— Să ştii că n-ai cu ce s-o ajuţi, spuse Nick. Mă tem că se află în mâinile lui Dumnezeu.

— Ştiu asta, dar vreau să rămân.

— Bine, Laurel, zise el şi-i mângâie părul cu palma, cu un gest delicat. E un nume tare frumos. Îl meriţi.

Ea se uită la el zâmbind.

— Mulţumesc.

— Avem o întâlnire la cină… sper că n-ai uitat.

— Nu, spuse ea continuând să zâmbească. N-am uitat şi n-am să uit.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Bun, spuse el. Nici eu n-am să uit.

Plecă spre partea din faţă a avionului, iar Laurel îşi lipi degetele de buze, de parc-ar fi vrut să păstreze sărutul acolo unde-i era locul. O cină cu Nick Hopewell — un străin învăluit în mister. Poate cu lumânări şi o

sticlă vin bun. Alte săruturi după aceea… săruturi adevărate. Totul părea o poveste desprinsă dintr-unul din romanele de dragoste pe care le citea uneori. Şi ce dacă? Erau nişte poveşti plăcute, pline de vise dulci şi inocente. Nu strică nimănui să viseze un pic, nu?

Bineînţeles că nu. Dar de ce avea senzaţia că visul ăsta n-avea şanse să se transforme în realitate?

Îşi desfăcu centura, trecu în cealaltă parte a culoarului şi puse palma pe fruntea fetiţei. Nu mai simţi fierbinţeala de dinainte; pielea lui Dinah avea acum o răceală de ceară.

„Cred că se duce”, spusese Rudy cu puţin timp înaintea începerii cursei impetuoase spre decolare. Acum Laurel îşi reamintea cuvintele care îi răsunau în minte cu o valabilitate revoltătoare. Dinah inspira aerul cu mişcări firave, pieptul ei abia ridicându-se sub breteaua care-i ţinea strâns lipită compresa peste rană.

Laurel îi dădu la o parte părul de pe frunte cu infinită delicateţe şi se gândi la acel moment straniu din restaurant, când Dinah întinsese mâna şi-l apucase pe Nick de manşeta blugilor. *Să nu-l omori… avem nevoie de el.*

„Tu ne-ai salvat, Dinah? I-ai făcut ceva domnului Toomy care ne-a salvat? L-ai convins cumva să-şi dea viaţa în schimbul

vieţilor noastre?”

Îşi zise că probabil se întâmplase ceva de genul ăsta… şi reflectă că, dacă era adevărat, fetiţa asta oarbă şi rănită luase o decizie înfiorătoare înăuntrul întunecimii sale.

Se aplecă şi sărută fiecare din pleoapele reci, închise, ale fetiţei.

— Rezistă, şopti ea. Te rog să rezişti, Dinah.

6

Bethany se întoarse spre Albert, îi prinse mâinile într-ale sale şi-l întrebă:

— Ce se-ntâmplă dacă n-o să fie bun combustibilul?

Albert se uită la ea cu seriozitate şi blândeţe.

— Stii răspunsul la întrebarea asta, Bethany.

— Poţi să-mi spui Beth, dacă vrei.

— Bine.

Bethany îşi scoase pachetul de ţigări cu gesturi febrile, se uită la indicatorul FUMATUL INTERZIS şi le puse la loc.

— Da, spuse ea. Ştiu. Ne prăbuşim. Sfârşitul poveştii. Şi ştii ceva?

El clătină din cap, zâmbind uşor.

— Dacă nu reuşim să găsim din nou gaura aia, sper ca domnul căpitan Engle să nici nu încerce să aducă avionul ăsta la sol.

Sper să aleagă un munte înalt şi frumos şi să ne prăbuşim pe culmea acelui munte. Ai văzut ce s-a întâmplat cu nebunul ăla? Nu vreau să mi se întâmple aşa ceva.

Fata se cutremură şi Albert îi puse braţul pe după umeri. Ea se uită la el cu francheţe.

— Ţi-ar plăcea să mă săruţi?

— Da, răspunse Albert.

— Ei, atunci, treci la fapte. Cu cât o faci mai târziu, cu atât mai târziu o faci.

Albert trecu la fapte. Pentru cel mai iute evreu de la vest de Mississippi era doar a treia oară în viaţa lui când săruta o fată şi era grozav. Şi-ar fi petrecut bucuros întregul drum de întoarcere cu buzele lipite de buzele aceşti fete şi n-ar mai fi avut nici o grijă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea şi-şi puse capul pe urna rul lui. Aveam nevoie de asta.

— Păi, dacă mai ai nevoie o dată, n-ai decât să-mj spui, replică Albert.

Fata se uită la el amuzată.

— Chiar ai *nevoie* să te rog, Albert?

— Cre’ că nu, spuse Arizona Jew şi trecu din nou la fapte.

7

În drumul lui spre cabina de comandă, Nick s-a oprit să stea de vorbă cu Bob Jenkins, fiindcă o idee extrem de neplăcută îi răsărise în gând şi voia să o discute cu

scriitorul.

— Crezi că vreuna dintre chestiile alea s-ar putea să fie şi pe-aici, sus?

Bob se gândi o clipă şi-i răspunse:

— Judecând după ce am văzut la Bangor, aş zice că nu. Dar e greu să-ţi dai seama, nu? Într-o treabă ca asta, orice pariu este riscant.

— Da, se pare că da. Orice pariu e riscant. Nick se gândi la asta un moment. Dar cum rămâne cu acea ruptură temporală de care vorbeai mai devreme? Ai vrea să-mi spui ce şanse avem s-o găsim din nou?

Bob Jenkins clătină încet din cap.

Rudy Warwick vorbi din spatele lor, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Chiar dacă nu m-aţi întrebat, o să vă spun părerea mea. Aş zice că una dintr-o mie.

Nick reflectă la spusele lui. După o clipă, un zâmbet rar, radios, îi lumină faţa.

— Şansele nu sunt rele deloc, spuse el. Mai ales dacă ii cont de alternativă.

8

După nici patruzeci de minute, cerul albastru prin care Cursa 29 se deplasa începu să se închidă la culoare. Trecu lent spre indigo, apoi spre violet. Stând în cockpit, monitorizându-şi instrumentele şi dorindu-şi o ceaşcă de cafea, Brian îşi aminti de un

cântec vechi: *Când se lasă amurgul violet... peste zidurile grădinii adormite...*

Aici, în înalt, nu era nici un zid de grădină, dar putu să vadă primii ţurţuri de stele scânteind pe firmament. Apariţia vechilor constelaţii, una după alta, în locurile bine ştiute avea ceva reconfortant şi liniştitor. Nu înţelegea cum de puteau să fie la fel când atâtea alte lucruri erau sărite de pe fix, dar oricum era foarte bucuros că aşa stăteau lucrurile.

— Merge mai repede, nu-i aşa? spuse Nick din spatele lui.

Brian se întoarse în scaun cu faţa la el.

— Da, aşa e. După o vreme, „zilele” şi „nopţile” or să treacă la fel de repede ca o clipire din ochi, cred.

Nick oftă.

— Iar acum facem cel mai greu lucru cu putinţă, nu-i aşa? Aşteptăm să vedem ce se-ntâmplă. Şi presupun că ne şi rugăm un pic.

— Rău n-are cum să facă, răspunse Brian, uitându-se îndelung şi cu băgare de seamă la Nick Hopewell. Mă duceam la Boston pentru că fosta mea soţie a murit într-un incendiu stupid. Dinah se ducea acolo pentru că nişte doctori i-au promis o nouă pereche de ochi. Bob se ducea la o convenţie, Albert, la şcoala de muzică, Laurel, în vacanţă. Dar tu, Nick, de ce te duceai la Boston? Mărturiseşte. Se face

târziu.

Nick se uită la el gânditor multă vreme, după care râse.

— Ei bine, de ce nu? zise el, dar Brian nu era atât de fraier încât să-şi închipuie că întrebarea îi fusese adresată lui. Ce mai înseamnă clasificarea Ultra-Top-Secret când tocmai ai văzut o haită de mingi păroase rulând lumea ca pe un covor vechi. Râse din nou. Statele Unite n-au acaparat cu totul piaţa trucurilor murdare şi a operaţiunilor sub acoperire, îi spuse el lui Brian. Noi, britanicii, am uitat mai multe ticăloşii imorale decât aţi ştiut vreodată voi, americanii. Ne-am făcut mendrele în India, Africa de Sud, China şi acea parte din Palestina care a devenit Israel. Acolo, cu siguranţă că ne-am luat la întrecere cu cine nu trebuia, nu-i aşa? În orice caz, noi, britanicii, suntem mari amatori de operaţiuni secrete, iar pasiunea asta nu se sfârşeşte cu legendarul MI5, acela e doar începutul. Mi-am petrecut optsprezece ani în serviciile militare, Brian — ultimii cinci ani lucrând la Operaţiuni Speciale. De atunci, am îndeplinit diferite misiuni, unele inofensive, altele, de o ticăloşie fabuloasă. Afară se întunecase de-a binelea, iar stelele scânteiau ca nişte paiete pe o rochie de gală. Nick continuă: Eram la Los Angeles — în vacanţă, la drept vorbind — când am fost contactat şi mi s-a spus să iau avionul pentru Boston. Termenul era extrem de scurt şi, după ce

petrecusem patru zile de mers cu rucsacul în spinare prin Munţii San Gabriel, eram rupt de oboseală. De-aia s-a nimerit să dorm buştean când a avut loc Evenimentul domnului Jenkins. Vezi tu, la Boston este un om… sau a fost sau va fi (călătoriile în timp dau peste cap timpurile verbale, nu-i aşa?)… care e un politician de o oarece importanţă. Genul de individ care se mişcă şi se învârteşte cu mare vigoare în culise. Acest om — o să-i spun domnul O'Banion pentru uşurinţa conversaţiei — e foarte bogat, Brian, şi este un foarte entuziast suporter al Armatei Republicane Irlandeze. A pompat milioane de dolari în ceea ce unora le place să numească opera de caritate preferată a Bostonului, iar mâinile sale sunt mânjite de foarte mult sânge. Şi nu e vorba doar de soldaţii britanici, dar au fost bombe care au omorât copii în curţile şcolilor, femei în spălătoriile automate şi bebeluşi în cărucioarele lor. Individul e un idealist dintre cei mai periculoşi: unul care nu a trebuit niciodată să privească un carnagiu cu propriii săi ochi, unul care n-a trebuit nicicând să se uite la un picior retezat aruncat în rigolă, astfel încât să fie forţat să-şi reconsidere acţiunile în lumina unei astfel de experienţe.

— Şi urma să-l ucizi pe acest O'Banion?

— Numai dacă nu aveam încotro, spuse calm Nick. E foarte înstărit, dar asta nu e singura problemă. El este politicianul total,

înţelegi, şi are şi alte degete în afară de cel de care se foloseşte ca să agite fiertura din oala numită Irlanda. Are foarte mulţi prieteni americani puternici, iar unii dintre prietenii lui sunt şi prietenii noştri… pentru că asta e natura politicii; o „moară” în care firul de aţă e trecut printre degete de indivizi al căror loc, în cea mai mare parte, ar trebui să fie într-o încăpere cu pereţii capitonaţi. Uciderea domnului O’Banion ar reprezenta un mare risc politic. Dar, ca tot omul, are şi el o slăbiciune: o fată tânără. Pe *ea* urma s-o ucid.

— Ca un avertisment, spuse Brian cu voce joasă, încărcată de fascinaţie.

— Da. Ca un avertisment.

Cei doi bărbaţi aflaţi în cockpit se uitară unul la celălalt timp de aproape un minut. Singurul sunet care s auzea era zumzetul somnolent al motoarelor cu reacţie Ochii lui Brian erau şocaţi şi, cumva, foarte tineri. Nick nu arăta decât foarte obosit.

— Dacă scăpăm cu bine de-aici, spuse Brian în cele din urmă, dacă ne întoarcem, o să duci la îndeplinire misiunea asta?

Nick clătină din cap. O făcu încet, dar cu o mare hotărâre.

— Cred că am suferit ceea ce adventiştilor le place să numească o convertire spirituală, bunul meu prieten. S-a terminat cu furişările la miezul nopţii sau cu misiunile de risc maxim pentru băiatul

domnului Hopewell. Dacă scăpăm din chestia asta — iar asta e o supoziţie pe care o găsesc riscantă în clipa asta — cred că mă voi pensiona.

— Ca să faci ce?

Nick se uită la el gânditor preţ de o clipă, două, apoi spuse:

— Păi... cred că aş putea lua nişte lecţii de pilotaj.

Brian izbucni în râs. După un moment, băiatul domnului Hopewell începu şi el să râdă.

9

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, lumina zilei începea să se furişeze din nou în cabina principală a avionului. După încă trei minute, ai fi zis că e deja pe la mijlocul dimineţii, iar după alte cincisprezece minute ar putut să fie amiază.

Laurel se uită în jur şi văzu că ochii lipsiţi de vedere ai lui Dinah erau deschişi.

Şi totuşi, chiar erau *întru totul* lipsiţi de vedere? Era ceva în ei, ceva ce nu putea fi definit, care o făcea pe Laurel să se întrebe. Se simţi cuprinsă de un fel de veneraţie necunoscută, un sentiment foarte apropiat de teamă.

Întinse mâna şi apucă cu delicateţe una dintre mâinile fetiţei.

— Să nu încerci să vorbeşti, îi spuse ea

încet. Dacă eşti trează, Dinah, să nu încerci să vorbeşti — e de ajuns să asculţi. Ne aflăm în aer. Facem cale întoarsă, iar tu o să te faci bine — îţi promit.

Dinah o strânse de mână şi, după o clipă, Laurel îşi dădu seama că fetiţa o trăgea spre ea. Se aplecă deasupra tărgii, iar Dinah îi vorbi cu o voce firavă care i se păru lui Laurel un model perfect la scară redusă a fostei ei voci.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, Laurel. Am primit… ceea ce mi-am dorit.

— Dinah, nu trebuie…

Ochii căprui nevăzători se mişcară către sunetul vocii lui Laurel. Un mic zâmbet atinse gura însângerată a fetiţei.

— Am *văzut,* spuse acea voce firavă, fragilă ca o trestie din sticlă. Am văzut prin ochii domnului Toomy. La început şi apoi din nou la sfârşit. A fost mai bine la sfârşit. La început, totul i se părea rău şi ticălos. A fost mai bine la sfârşit.

Laurel se uita la ea cuprinsă de o uimire neajutorată.

Mâna fetiţei se desprinse de a lui Laurel şi se ridică şovăielnic ca să-i atingă obrazul.

— Să ştii că n-a fost un om aşa de rău.

Tuşi, făcând să-i zboare din gură mici stropi de sânge.

— Te rog, Dinah, spuse Laurel. Avu subit senzaţia că aproape putea să vadă prin

fetiţa oarbă, ceea ce-i provocă o stare de panică paralizantă. Te rog să nu mai încerci să vorbeşti.

Dinah zâmbi.

— Te-am văzut, spuse ea. Eşti frumoasă, Laurel. Totul era frumos… chiar şi lucrurile care erau moarte. A fost atât de minunat să… ştii… doar să văd.

Trase în piept una din porţiile ei minuscule de aer, expiră şi pur şi simplu nu mai făcu următoarea inspiraţie. Ochii ei lipsiţi de vedere păreau acum să privească mult mai departe de Laurel Stevenson.

— Te rog, Dinah, respiră, spuse Laulel.

Luă mâinile mici ale fetiţei într-ale sale şi începu să le sărute în mod repetat, ca şi cum ar fi putut, cu ajutorul săruturilor, să reînsufleţească trupul ce acum trecuse dincolo de viaţă. Nu era drept ca Dinah să moară după ce-i salvase pe toţi; nici un Dumnezeu nu putea să ceară un asemenea sacrificiu, nici măcar pentru oamenii care, cumva, păşiseră în afara timpului însuşi.

— Te rog să respiri, te rog, te rog, te rog să respiri.

Dar Dinah nu mai respiră. După un timp îndelungat, Laurel îi aşeză din nou mâinile în poală şi se uită fix la faţa ei palidă şi nemişcată. Aşteptă ca propriii ei ochi sa se umple de lacrimi, dar nici o lacrimă nu curse. Şi cu toate acestea inima-i era săgetată de o durere cumplită şi în minte îi răsuna

protestul profund revoltat: „O, nu! O, nu e drept! Nu este drept! Ad-o înapoi, Doamne Dumnezeule! Ad-o înapoi, fir-ai să fii, ad-o înapoi, ad-o imediat ÎNAPOI!”

Dar Dumnezeu n-o aduse înapoi. Motoarele cu reacţie vibrau constant, soarele strălucea formând un oval luminos pe mâneca plină de sânge a rochiţei de călătorie a fetei, iar Dumnezeu nu o aduse înapoi. Laurel se uita dincolo de culoar şi îi văzu pe Albert şi Bethany sărutându-se. Albert tocmai mângâia un sân al fetei prin tricou, cu o mişcare uşoară, delicată, aproape cucernică. Cei doi păreau să alcătuiască o formă ritualică, o reprezentare simbolică a vieţii şi a acelei scântei încăpăţânate şi intangibile care duce viaţa mai departe în pofida celor mai îngrozitoare răsturnări şi a celor mai absurde întorsături ale sorţii. Plină de speranţă, Laurel îşi mută privirea de la ei la Dinah… dar Dumnezeu n-o adusese înapoi.

Dumnezeu n-o adusese înapoi.

Laurel sărută curbura încremenită a obrazului fetiţei şi apoi ridică mâna la faţa ei. Degetele i se opriră la mică distanţă de pleoapele lui Dinah.

„Am văzut prin ochii domnului Toomy. Totul era frumos… chiar şi lucrurile care erau moarte. A fost atât de minunat să văd.”

— Da, spuse Laurel. Pot să mă-mpac cu asta.

Şi lăsă deschişi ochii fetiţei.

10

American Pride 29 zbura spre vest prin zile şi nopţi, trecând de la lumină la întuneric şi iar de la lumină la întuneric de parcă ar fi străbătut o imensă paradă de nori dolofani, care-şi schimbau poziţia alene. Fiecare ciclu se desfăşura un pic mai repede decât cel de dinainte.

Cam la trei ore şi ceva de la începutul zborului, noi de sub ei dispărură şi asta exact deasupra aceluiaşi punct de pe sol de unde îşi începuseră zborul spre est. Brian ar fi putut să jure că frontul atmosferic nu se mişcase nici un pic. Sub ei se desfăşura în tăcere întinderea roşcată a Marilor Prerii.

— Nu se vede nici urmă de ei aici, spuse Rudy Warwick, fără să precizeze la ce anume se referea.

— Nu, admise Bob Jenkins. Se pare că i-am întrecut fie în spaţiu, fie în timp.

— Sau în amândouă, interveni Albert.

— Da… sau în amândouă.

Dar lucrurile nu stăteau aşa. Pe când Cursa 29 trecea pe deasupra Munţilor Stâncoşi, începură să vadă din nou sub ei liniile negre, care păreau subţiri ca nişte fire de aţă văzute de la acea înălţime. Se deplasau fulgerător în susul şi în josul coastelor stâncoase şi desenau nişte forme nu tocmai lipsite de sens în covorul albastru-

cenuşiu al pădurilor. Nick stătea la uşa din faţă, uitându-se afară prin hubloul rotund de acolo. Hubloul acesta avea un ciudat efect de mărire aşa că nu trecu mult până să descopere că vedea mai bine decât ar fi dorit cu adevărat. Sub privirile lui, două dintre liniile negre se despărţiră, ocoliră un pisc muntos neregulat acoperit cu zăpadă, se întâlniră în partea opusă a acestuia, se încrucişară din nou şi coborâră coasta opusă în direcţii divergente. În spatele lor, întregul pisc se prăbuşi în el însuşi, lăsând în urmă ceva ce semăna cu un vulcan ce avea la partea de sus a trunchiului o imensă căldare neînsufleţită.

— Fir-aş al naibii să fiu, murmură Nick şi-şi trecu mâna tremurândă peste frunte.

În timp ce traversau Panta Vestică spre Utah, începu să se întunece din nou. Amurgul arunca o puternică lumină portocaliu-roşiatică peste acel fragmentat peisaj de coşmar, la care nici unul dintre ei nu era în stare să privească multă vreme; rând pe rând, fiecare urmă exemplul lui Bethany, trăgându-şi storul de la fereastră. Nick se întoarse la locul lui cu paşi şovăielnici şi-şi sprijini fruntea în palma crispată şi rece. După un moment, două, se întoarse către Laurel, care, fără să spună nimic, îl cuprinse în braţe.

Brian nu avea cum să evite priveliştea înfiorătoare, căci în cockpit nu existau

storuri.

Sub el şi înaintea sa, partea de vest a statului Colorado şi cea de est a statului Utah se prăbuşiră în hăul eternităţii bucată cu bucată. Pe rând, munţi, piscuri, terase şi şei muntoase încetau să existe pe măsură ce mişcările în zigzag ale langolierilor le retezau legăturile cu ţesătura putredă a acestui trecut mort, făcându-le să se rostogolească în abisurile întunecate şi nesfârşite ale eternităţii. Aici, sus, nu se auzea nici un sunet, şi ăsta era întru câtva cel mai îngrozitor lucru. Pământul de sub ei dispărea la fel de neauzit ca nişte fire de praf.

Deodată întunericul se lăsă ca într-un gest de îndurare şi, pentru puţin timp, Brian reuşi să se concentreze asupra stelelor. Cu înverşunarea dată de panică, se agăţa de ele ca de singurele obiecte reale în această lume înfiorătoare: Orion, vânătorul; Pegas, marele cal scânteietor de la miezul nopţii; Cassiopeia, aşezată în tronul ei înstelat.

11

După o jumătate de oră, soarele răsări din nou şi Brian simţi cum echilibrul mintal i se zdruncină serios şi alunecă mai aproape de marginea propriului său abis. Lumea de jos dispăruse, definitiv şi irevocabil. Cerul din ce în ce mai albastru era o cupolă deasupra unui ocean ciclopic din cel mai intens şi pur

negru.

Lumea de sub Cursa 29 fusese smulsă.

Gândul lui Bethany trecu şi prin mintea lui Brian, dacă situaţia se înrăutăţea, dacă devenea albastră de tot, ar fi putut să înscrie avionul pe o traiectorie descendentă, astfel încât să se prăbuşească pe un munte şi să pună pentru totdeauna capăt acestei poveşti. Numai că în acel moment nu mai exista nici un munte pe care să se prăbuşească.

Nu mai exista nici un fel de *pământ* pe care să se prăbuşească.

„Ce-o să se întâmple cu noi dacă n-o să mai găsim ruptura?”, se întrebă el. „Ce-o să se întâmple dacă ni se termină combustibilul? Nu-ncerca să-mi spui c-o să ne prăbuşim, fiindcă pur şi simplu nu cred că te poţi prăbuşi în nimic. Cred că pur şi simplu o să cădem… o să cădem… şi iar o să cădem. Cât timp? Şi până unde? Până unde te poţi prăbuşi în nimic?

Nu te mai gândi la asta.”

Dar cum anume se poate face aşa ceva? Cum poate cineva să refuze să se gândească la ceva?

Se întoarse în mod deliberat la foile sale de calcul. Lucră asupra lor, referindu-se frecvent la valorile sistemului inerţial de navigaţie, până când lumina începu din nou să se împuţineze. Evaluă intervalul de timp dintre răsărit şi apus la aproximativ douăzeci şi opt de minute.

Întinse mâna spre întrerupătorul care acţiona intercomul din cabina principală şi deschise circuitul.

— Nick? Poţi să vii în faţă?

Nick apăru în uşa cockpit-ului după nici treizeci de secunde.

— Şi-au tras storurile în cabina principală? îl întrebă Brian până să apuce să intre pe uşă.

— Ba bine că nu, răspunse Nick.

— Foarte înţelept au procedat. O să te rog să nu te uiţi încă în jos, dacă poţi să te abţii. O să vreau să te uiţi afară peste câteva minute, şi din acel moment nu cred c-o să te mai poţi abţine să nu te uiţi în jos, dar te sfătuiesc să amâni treaba asta cât mai mult posibil. Nu e... foarte plăcut.

— A dispărut, aşa e?

— Da. Totul.

— Şi fetiţa, Dinah, ne-a părăsit. Laurel a stat cu ea până la final. A rezistat foarte bine. O îndrăgise pe fetiţă. Şi eu.

Brian încuviinţă din cap. Nu era surprins — rana fetiţei ar fi impus îngrijire neîntârziată într-un spital şi chiar şi aşa pronosticul ar fi fost fără doar şi poate nesigur —, dar asta nu-l scuti de o strângere de inimă. Şi el o îndrăgise pe Dinah şi credea în lucrul de care era convinsă Laurel — şi anume că, nu se ştie cum, dar fetei i se datora mai mult decât oricui supravieţuirea lor. Îi făcuse ceva domnului Toomy, îl folosise

într-un mod straniu… şi Brian avea o bănuială că, undeva în sinea lui, Toomy nu s-ar fi împotrivit să fie folosit într-un asemenea mod. Aşa încât, dacă moartea ei prevestea ceva, nu prevestea nimic bun.

— N-a mai apucat operaţia pe care şi-o dorea, spuse.

— Nu.

— Dar Laurel e bine?

— Aşa şi-aşa.

— Îţi place Laurel, nu?

— Da, spuse Nick. Am tovarăşi care ar râde de chestia asta, dar îmi place. E puţin cam naivă, dar are tărie de caracter.

Brian încuviinţă din cap.

— Ei bine, dacă reuşim să ne întoarcem, vă urez să aveţi noroc.

— Îţi mulţumesc, zise Nick şi se aşează din nou în scaunul copilotului. M-am gândit la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme. Despre ce-o să fac când şi dacă o să scăpăm cu bine din treaba asta… în afară de invitaţia pe care i-am făcut-o frumoasei Laurel la cină. Cred că, până la urmă, o să-l caut pe domnul O’Banion. După părerea mea, individul nu e foarte diferit de prietenul nostru Toomy.

— Dinah te rugase să-l cruţi pe domnul Toomy, îi aminti Brian. Poate că ăsta e un element pe care ar trebui să-l adaugi la ecuaţie.

Nick dădu din cap. Făcu asta ca şi cum capul i-ar fi devenit dintr-o dată prea greu

pentru propriul gât.

— E posibil.

— Ascultă, Nick. Te-am chemat aici fiindcă, dacă acea falie temporală a lui Bob există cu adevărat, trebuie să ne apropiem cât mai mult de locul prin care am traversat-o la venire. Noi doi o să alcătuim echipajul acestui avion. Tu stai cu ochii pe tribord şi partea din dreapta a centrului, iar eu mă ocup de babord şi de partea centrală stângă. Dacă vezi ceva care arată ca o falie temporală, dă-mi un semnal.

Nick se uită la Brian cu nişte ochi mari, nevinovaţi.

— Păi să-mi spui dacă să mă uit după o falie de tip „tirigomodină” sau crezi că o să fie o versiune „cozopercativă”, amice?

— Foarte amuzant! ripostă Brian, simţind că-i vine să zâmbească, deşi n-avea chef de aşa ceva. N-am nici cea mai vagă idee de cum o să arate şi nici dacă o să fim în stare s-o vedem. Dacă n-o s-o vedem, o să ajungem într-o foarte mare încurcătură în cazul în care s-a deplasat lateral ori şi-a schimbat altitudinea. Prin comparaţie, găsirea unui ac într-un car cu fân ar fi o joacă de copii.

— Şi radarul?

Brian arătă spre monitorul color al radarului RCA/TL.

— Nimic, precum vezi. Dar asta nu mă surprinde. În primul rând, dacă echipajul

„original” al acestui avion ar fi recepţionat blestemăţia aia pe radar, n-ar mai fi trecut prin ea.

— Dar nici dac-ar fi văzut-o n-ar mai fi trecut prin ea, precizează Nick sumbru.

— Asta nu-i neapărat adevărat. Se poate s-o fi văzut prea târziu ca s-o mai poată ocoli. Avioanele cu reacţie se deplasează cu mare viteză, iar echipajele nu-şi petrec tot timpul căutând fantome pe cer. Nu e nevoie să facă asta, pentru că de-aia există controlul de la sol al traficului. La treizeci, treizeci şi cinci de minute de la decolare, sarcinile principale legate de zbor ale echipajului sunt îndeplinite. Avionul e în aer, a ieşit din spaţiul aerian al aeroportului din LA, sistemul anticoliziune este pornit şi piuie la fiecare nouăzeci de secunde ca să semnaleze că funcţionează. Sistemul inerţial de navigaţie este programat integral — asta se întâmplă chiar înainte de decolare — şi îi spune pilotului automat ce să facă. După aspectul cockpit-ului, pilotul şi copilotul tocmai se aflau în pauza de cafea. Poate că şedeau aici, faţă în faţă, discutând despre ultimul film văzut sau despre cât de mult au cheltuit la Hollywood Park. Dacă aici în faţă s-ar fi aflat şi o însoţitoare de bord cu puţin înainte ca Evenimentul să aibă loc, ar mai fi existat măcar o pereche ochi în plus, dar noi ştim că n-a fost aşa. Când s-a întâmplat, bărbaţii din echipaj îşi luau cafeaua şi

sandvişurile, iar însoţitoarele de bord se pregăteau să le servească băuturi pasagerilor.

— Ăsta e un scenariu extrem de detaliat, remarcă Nick. Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

— În acest moment, m-aş mulţumi dacă aş convinge măcar pe cineva.

Nick zâmbi şi se duse lângă fereastra de la tribord. Fără voia lui, privirea îi coborî spre zona unde ar fi trebuit să se afle solul şi, mai întâi, zâmbetul îi îngheţă, apoi îi dispăru de pe faţă. Genunchii i se înmuiară şi se văzu nevoit să se sprijine cu o mână de peretele despărţitor.

— Fir-aş al naibii, spuse el cu o voce firavă şi înspăimântată.

— Nu e prea plăcut, nu?

Nick întoarse privirea spre Brian. Ai fi zis că ochii îi plutesc pe faţa palidă.

— Toată viaţa mea, zise el, m-am gândit la Australia când îi auzeam pe cei din jur vorbind despre marele nimic, dar uite că m-am înşelat. Acolo e marele nimic, chiar acolo, jos.

Brian verifică din nou, la repezeală, sistemul inerţial de navigaţie şi diagramele. Pe una dintre acestea desenase un cerculeţ roşu. Acum ajunseseră aproape de limita spaţiului aerian reprezentat de acel cerc.

— Poţi să faci ce te-am rugat? Dacă nu poţi, spune-mi. Mândria e un lux pe care nu…

— Bineînţeles că pot, murmură Nick. Îşi dezlipise ochii de hăul imens şi negru de sub avion şi acum scruta cerul. Atât doar că mi-aş fi dorit să ştiu *ce anume* caut.

— Cred că o să ştii când o să-l vezi, spuse Brian. Făcu o mică pauză şi adăugă: Dacă o să-l vezi.

12

Bob Jenkins stătea cu braţele încrucişate strâns la piept, ca şi cum i-ar fi fost frig. O parte din el era rece, dar nu era o răceală fizică. Răceala provenea din capul lui.

Ceva nu era în regulă.

Nu ştia despre ce era vorba, dar ceva era în neregulă. Ceva era nelalocul lui… sau pierdut… sau uitat. Ori se făcuse o greşeală, ori urma să se facă una. Senzaţia îl sâcâia ca un fel de durere care nu e îndeajuns de localizată ca să poată fi identificată. Acea intuiţie a unei erori aproape că ajungea să se cristalizeze într-o idee… după care se îndepărta la iuţeală, ca un animăluţ nu tocmai îmblânzit.

Ceva în neregulă.

Sau nelalocul lui. Sau pierdut.

Sau uitat.

În faţa lui, Albert şi Bethany se giugiuleau mulţumiţi. În spate, Rudy Warwick stătea cu ochii închişi, iar buzele i se mişcau

neauzit. Într-o mână ţinea strâns mărgelele unui rozariu. Pe rândul celălalt de scaune, Laurel Stevenson stătea alături de Dinah, ţinându-i o mână pe care o mângâia cu blândeţe.

Ceva greşit.

Bob ridică storul din dreptul scaunului său, aruncă o privire afară şi-l închise repede la loc. Să privească la acea lume nu-i ajuta gândirea raţională, ci i-o anula pur simplu. Ce se întindea sub avion era pură nebunie.

„Trebuie să-i avertizez. *Neapărat.* Am pornit la drum pe baza ipotezei mele, dar dacă ipoteza mea e cumva greşită — şi periculoasă — atunci *trebuie* să-i avertizez.”

Să-i avertizez că ce?

Încă o dată că ideea aproape pătrunse în lumina gândurilor sale concentrate, apoi alunecă departe, devenind doar o umbră printre umbre… dar una cu ochi sălbatici şi aprinşi.

Brusc îşi desfăcu cureaua şi se ridică.

Albert se uită la el şi zise:

— Unde te duci?

— La Cleveland, răspunse morocănos Bob şi porni de-a lungul culoarului spre spatele avionului, încă străduindu-se să localizeze sursa acelui clopoţel de alarmă interior.

13

Brian îşi dezlipi ochii de cer — care deja arăta din nou semne de lumină — îndeajuns cât să arunce rapid o privire mai întâi la valorile sistemului inerţial de navigaţie şi apoi la cercul de pe diagrama lui. Se apropiau acum de cealaltă margine a cercului. Dacă falia temporală era tot acolo, ar fi trebuit să o vadă în curând. Dacă n-o vedeau, presupunea că va trebui să preia comanda avionului şi să-l aducă înapoi printr-o mişcare circulară pentru o nouă trecere, la o altitudine uşor diferită şi pe o direcţie de zbor uşor modificată. Asta le-ar fi dat peste cap situaţia combustibilului, care şi-aşa era la limită, dar dat fiind că şi aşa întreaga chestiune era lipsită de speranţă, nu conta foarte…

— Brian? se auzi vocea lui Nick, nesigură. Brian? Cred că văd ceva.

14

Bob Jenkins ajunse în spatele avionului, făcu o întoarcere „stânga-mprejur” şi începu să parcurgă încet culoarul în sens invers, trecând pe lângă rândurile de scaune goale. Se uită la obiectele rămase pe ele sau pe podea, în faţa lor: poşete… ochelari… ceasuri de mână… un ceas de buzunar… două bucăţi de metal tocite, care probabil fuseseră nişte blacheuri… plombe dentare… verighete…

Ceva e în neregulă.

Da? Să fie oare aşa sau era doar mintea lui suprasolicitată care se agăţa cu înverşunare de nimic? Echivalentul mintal al unui muşchi obosit care nu încetează să se contracte?

„Las-o baltă”, se sfătui el, dar nu reuşi. „Dacă ceva e cu adevărat greşit, de ce nu poţi să vezi despre ce e vorba? Nu i-ai spus tu băiatului că deducţia e şi mâncarea şi băutura ta? N-ai scris tu patruzeci de romane poliţiste, dintre care cel puţin o duzină erau chiar reuşite? N-a scris în *Newgate Callender* că *Madonna adormită* e «o capodoperă a logicii» când…”

Bob Jenkins se opri brusc în loc. Cu ochii măriţi, se uita ţintă la un scaun de pe stânga, aproape de partea din faţă a cabinei. În el, bărbatul cu barbă neagră era transportat în lumea viselor din nou, sforăind cu poftă. În capul lui Bob, animalul sfios începu, în sfârşit, să se furişeze temător spre lumină. Numai că nu era mic, aşa cum crezuse. Asta fusese greşeala lui. Uneori nu vezi lucrurile pentru că sunt prea mici, dar alteori le ignori pentru că sunt prea mari, prea evidente.

„Madonna adormită.”

Bărbatul adormit.

Deschise gura şi încercă să ţipe, dar nici un sunet nu se auzi. Gâtlejul i se blocase. Teroarea stătea pe pieptul lui ca o maimuţă mare. Încercă din nou să strige, dar nu îi ieşi

decât un icnet gâfâit.

Madonna adormită, bărbatul adormit.

„Ei, supravieţuitorii, fuseseră cu toţii adormiţi.”

„Acum, cu excepţia bărbosului, *nici unul* dintre ei nu dormea.”

Bob deschise gura încă o dată, încercând din nou să ţipe, dar nici de data asta nu se auzi nimic.

15

— Dumnezeule mare şi bun! şopti Brian.

Falia temporală se vedea la vreo 150 de kilometri înainte, cu o abatere nu mai mare de şapte-opt grade faţă de botul avionului, spre tribord. Dacă se deplasase, nu se deplasase prea mult. Brian bănuia că mica diferenţă era consecinţa unei minore erori de navigaţie.

În realitate, avea o formă romboidală, dar nu era un vid negru. Era înconjurată de o lumină slabă roz-purpurie, ca aurora borealã. Brian putea să vadă stelele de dincolo de ea, dar şi acelea fremătau. O panglică albă lată de vapori pătrundea sau ieşea lent din acea formă, atârnând pe cer. Arăta ca o autostrada stranie, eterică.

„Am putea să mergem de-a lungul ei şi s-ajungem înăuntru.” Se gândi entuziasmat

Brian. „E chiar mai bună decât o baliză ILS[23].”

— Suntem pe cai mari! spuse el şi râse prosteşte, agitându-şi pumnii în aer.

— Trebuie să aibă peste trei kilometri în lăţime, şopti Nick. Doamne, Brian, câte alte avioane crezi că au trecut prin ea?

— Nu ştiu, spuse Brian, dar îmi pun la bătaie şi puşca şi câinele că noi suntem singurii care avem o şansă să ne întoarcem. Deschise intercomul. Doamnelor şi domnilor, am găsit ceea ce căutam. Avea vocea gâtuită de uşurare şi de triumf. Nu ştiu exact ce-are să se întâmple în continuare şi nici cum sau de ce, dar tocmai am observat ceea ce pare a fi o trapă extrem de mare pe cer. O să trecem exact prin mijlocul ei. O să aflăm împreună ce se găseşte de cealaltă parte a ei. În clipa asta v-aş ruga pe toţi să vă prindeţi centurile de siguranţă şi…

Acela a fost momentul în care Bob Jenkins veni ca o vijelie înspre partea din faţă a avionului, ţipând cât îl ţineau bojocii:

— *Nu, nu, o să murim cu toţii dacă trecem prin ea! Întoarce avionul! Trebuie să întorci!*

Brian se răsuci în scaun şi schimbă o privire nedumerită cu Nick.

Nick îşi desfăcu centura şi se ridică în picioare.

---

[23] *Instrument Landing System* — Sistem de aterizare fără vizibilitate. (*N. t.*)

— Asta e Bob Jenkins, spuse el. După cum se aude, s-ar părea că nu stă prea bine cu nervii. Tu vezi-ţi de treabă mai departe, Brian. Mă ocup eu de el.

— În regulă, spuse Brian. Doar să-l ţii departe mine. Nu mi-ar plăcea deloc să mă înşface exact când trebuie şi să ne trimită la marginea chestiei ăleia.

Scoase din funcţiune pilotul automat şi preluă comanda avionului. Podeaua se înclină uşor spre dreapta în timp ce coti spre fanta prelungă şi luminoasă din faţa lor Aceasta păru să gliseze pe cer până când se centră în faţa Boeing-ului. Acum putea să audă un sunet care se mixa cu zumzetul motoarelor cu reacţie — o vibraţie profundă, ca a unui motor diesel uriaş, în ralanti. Pe măsură ce se apropiau de fluviul de vapori — acum putea să vadă că acesta curgea în falie, nu ieşea din ea — începu să sesizeze fulgere colorate care se deplasau în interiorul său: verde, albastru, violet, roşu, roz-bombon.

„Sunt primele culori adevărate pe care le-am văzut în lumea asta”, îşi zise el.

În spatele lui, Bob Jenkins alerga de zor prin compartimentul de clasa I, de-a lungul culoarului îngust care ducea la compartimentul de servicii… şi drept în braţele deschise ale lui Nick.

— Uşurel, amice, îl linişti Nick. Totul o să fie în regulă acum.

— Nu! strigă Bob zbătându-se cu violenţă, dar Nick îl imobiliză cu uşurinţa cu care ai fi ţinut pe loc un pisoiaş neastâmpărat. Nu, nu înţelegi! Trebuie să întoarcă avionul! Trebuie să-l întoarcă înainte să fie prea târziu!

Nick îl trase pe scriitor din uşa cockpit-ului şi îl duse la clasa I.

— O să ne aşezăm pe scaunul ăsta şi-o să ne prindem frumuşel centura de siguranţă, da? spuse el pe acelaşi ton liniştitor şi afabil. S-ar putea să ne cam zgâlţâie.

Pentru Brian, vocea lui Nick se auzea doar ca un sunet slab şi înfundat. În timp ce pătrundea în fluviul larg de vapori care se scurgea în falia temporală, simţi cum o mână uriaşă, de o putere infinită, apuca avionul, trăgându-l cu nerăbdare înainte. Se pomeni amintindu-şi de scurgerea de care avusese parte în cursa de la Tokyo la LA şi la cât de repede se scurgea aerul printr-o gaură dintr-un mediu presurizat.

„E ca şi cum întreagă această lume — sau ce a rămas din ea — s-ar scurge prin acea gaură”, îşi zise el şi deodată îi reveni în minte acea frază stranie şi ameninţătoare din visul său: NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

Falia se afla acum chiar înaintea avionului, crescând rapid în dimensiuni.

„Intrăm în ea”, se gândi el. „Dumnezeu să ne ajute, intrăm cu adevărat în ea.”

16

Bob continuă să se zbată în vreme ce Nick îl ţintuia într-unui din scaunele de la clasa I cu o mână şi se chinuia să-i prindă centura de siguranţă cu cealaltă mână. Bob era un bărbat mărunt şi slab, care nu cântărea şaizeci şi cinci de kilograme nici cu hainele îmbibate de apă, dar panica îl însufleţise şi-i făcea viaţa grea lui Nick.

— Hai, amice, zău aşa, înţelege că totul o să fie în regula, spuse Nick, după ce, în sfârşit, reuşise să-i prindă centura de siguranţă. Ai văzut că n-am păţit nimic când am trecut încoace, nu?

— Eram toţi adormiţi când am trecut încoace, tâmpitule! îi ţipă Bob în faţă. Nu pricepi? ERAM ADORMIŢI! Trebuie să-l opreşti!

Nick încremeni tocmai pe când se pregătea să-şi prindă propria centură de siguranţă. Spusele lui Bob – ceea ce încercase să le spună tot timpul — se prăvăliră subit asupra lui ca o încărcătură de cărămizi.

— O, Dumnezeule mare, şopti el. Dumnezeule mare unde ne-a fost capul?

Sări din scaun şi alergă în cockpit.

— Brian, opreşte! Întoarce avionul! *Întoarce avionul!*

17

Brian stătea cu privirea aţintită în falie, aproape hipnotizat, pe măsură ce se apropiau. Nu se simţea nici o turbulenţă, dar acea senzaţie de forţă uriaşă, dată de aerul care pătrundea cu repeziciune în falie ca un fluviu imens, crescuse. Se uită la instrumentele de la bord şi văzu că viteza aeriană a avionului creştea rapid. Deodată Nick începu să ţipe şi, o clipă mai târziu, englezul se afla în spatele lui, strângându-l de umeri, holbându-se la falia care se umfla în faţa botului avionului, jocul de culori din ce în ce mai aprinse reflectându-se vioi pe obrajii şi fruntea sa, făcându-l să arate ca un om care se uită la nişte vitralii într-o zi însorită. Vibraţia constantă se transformase într-un tunet sumbru.

— Întoarce, Brian, trebuie să întorci avionul!

Oare Nick avea un motiv pentru ceea ce spunea sau panica lui Bob fusese molipsitoare? Nu avea timp sa ia o decizie raţională; doar o fracţiune de secundă ca să-şi consulte semnalele tăcute ale instinctului.

Brian Engle apucă maneta de pilotaj şi o împinse cu putere spre babord.

18

Nick se pomeni aruncat în peretele

despărţitor; se auzi un pârâit înfiorător când braţul i se rupse. În cabina principală, bagajele care se prăbuşiseră din compartimentele de deasupra atunci când Brian cotise brusc pe pista de decolare a Aeroportului Internaţional din Bangor zburară din nou, lovindu-se de pereţii curbaţi şi ricoşând de ferestre într-o grindină nărăvaşă. Bărbatul cu barbă neagră fu aruncat din scaun ca un muţunache şi abia avu timp să scoată un fel de guiţat nedesluşit înainte de a se izbi cu capul de braţul unui scaun, după care se prăbuşi pe culoar într-o grămadă dezordonată de membre. Bethany ţipă şi Albert o strânse în braţe. La două rânduri mai în spate, Rudy Warwick îşi închise ochii şi mai tare, strânse cu şi mai multă tărie rozariul în mână şi se rugă şi mai repede în timp ce scaunul de sub el se înclina puternic.

Acum se simţea într-adevăr o turbulenţă; Cursa 29 se transformă într-un surfboard cu aripi, legănându-se, sucindu-se şi smucindu-se prin aerul instabil. Mâinile lui Brian scăpară momentan maneta de pilotaj, dar imediat o prinseră din nou. În acelaşi timp, deschise valvele de admisie până la limită şi turboreactoarele avionului răspunseră cu un mârâit profund şi puternic, care rareori putea fi auzit în afara hangarelor de diagnosticare ale companiilor aeriene. Turbulenţa crescu în intensitate; avionul era aruncat cu răutate când în sus şi când în jos,

iar de undeva se auzi scrâşnetul fatal al metalului suprasolicitat.

În compartimentul de clasa I, Bob Jenkins strângea aprig braţele scaunului, plin de o recunoştinţă amorţită pentru faptul că englezul reuşise să-i prindă centura. Se simţea ca şi cum ar fi fost prins cu nişte curele de prăjina săltăreaţă a unui nebun, acţionată de nişte motoare cu reacţie. Avionul execută încă un salt de proporţii, se înclină până aproape de verticală spre aripa din stânga, făcând să-i cadă din gură proteza dentară.

„Oare intrăm în falie? Doamne Dumnezeule, intrăm?”

Nu îşi dădea seama. Ştia doar că lumea era un coşmar plin de zdruncinături şi opinteli… dar încă mai făcea parte din ea.

Cel puţin deocamdată, mai făcea parte din ea.

19

Turbulenţa continuă să crească în intensitate în timp ce Brian dirija avionul de-a latul curentului de vapori care se scurgea în falie. Înaintea lui, gaura continua să se umfle în faţa botului avionului, cu toate că începuse să alunece spre tribord. Apoi, după o zdruncinătură deosebit de puternică, ieşiră din curenţii învolburaţi şi ajunseră într-o zonă aeriană mai liniştită. Falia temporală dispăru

spre tribord. Reuşiseră să o evite… lui Brian nu-i plăcea să se gândească la cât de puţin lipsise să treacă prin ea.

Avionul îşi continuă virajul, dar la un unghi mai paşnic.

— Nick! strigă el fără să se întoarcă. Nick, ai păţit ceva?

Nick se ridică încet în picioare, ţinându-şi lipit de piept braţul drept cu ajutorul mâinii stângi. Se albise la faţă şi avea pe chip o grimasă de durere. Firicele de sânge i se prelingeau din nări.

— Am avut şi zile mai bune, amice. Cre' că mi-am rupt braţul. Nici asta nu mi se-ntâmplă pentru prima oară. Am evitat-o, da?

— Da, am evitat-o, confirmă Brian, în timp ce continua sa aducă avionul înapoi pe o traiectorie circulară largă. Şi în mai puţin de un minut o să-mi spui de ce am evitat-o, după ce am străbătut atâta cale ca s-o găsim. Şi ar fi bine ca explicaţia să fie întemeiată, indiferent că ţi-ai rupt braţul.

Întinse mâna după întrerupătorul intercomului.

20

Laurel deschise ochii când Brian începu să vorbească şi constată că avea în poală capul lui Dinah. Îi mângâie cu blândeţe părul şi apoi o aşeză mai bine pe targă.

— Vă vorbeşte căpitanul Engle, oameni

buni. Îmi pare rău pentru cele întâmplate. N-a fost deloc plăcut, dar acum suntem în regulă; pe tabloul de bord, toate luminile sunt verzi. Vreau să repet că am găsit ceea ce căutam, dar…

Întrerupse brusc transmisia. Ceilalţi aşteptau. Bethany Simms suspina la pieptul lui Albert. În spatele lor, Rudy îşi continua rugăciunile.

21

Brian întrerupsese transmisia când îşi dăduse seama că Bob Jenkins stătea în picioare lângă el. Scriitorul tremura, pe pantaloni îi apăruse o pată umedă, gura lui căpătase un aspect ciudat, scofâlcit, pe care Brian nu-l sesizase înainte… dar părea stăpân pe el însuşi. În spatele lui, Nick se aşeză cu greutate pe scaunul copilotului, strâmbându-se de durere şi continuând să-şi susţină cu mâna braţul care începuse să se umfle.

— Ce naiba e cu toată povestea asta? îl întrebă Brian pe Bob cu un ton sever. Dacă turbulenţa asta era doar un pic mai puternică, avionul s-ar fi sfărâmat în vreo zece mii de bucăţi.

— Pot să vorbesc prin chestia aia? întrebă Bob arătând cu degetul spre întrerupătorul marcat INTERCOM.

— Da, dar…

— Atunci dă-mi voie să vorbesc.

Brian dădu să protesteze, dar se răzgândi. Acţionă comutatorul.

— Hai, vorbeşte, l-am pornit. După care repetă: Şi ar fi bine ca explicaţia să fie întemeiată.

— Ascultaţi-mă, toată lumea! strigă Bob.

Din spatele lor se auzi o reacţie generală de protest.

— Noi…

— Vorbeşte pe un ton cât mai normal, spuse Brian. Altfel o să le spargi naibii timpanele.

Bob făcu un efort vizibil să se domolească după care continuă pe un ton mai potolit.

— A trebuit să ne întoarcem şi ne-am întors. Căpitanul m-a făcut să înţeleg că am reuşit acest lucru la limită. Am fost extrem de norocoşi… şi, în aceeaşi măsura, extrem de proşti. Pentru că, vedeţi, am uitat lucrul cel mai elementar, deşi s-a aflat tot timpul chiar în faţa noastră. Când am trecut prin falia temporală prima oară, *toţi cei din avion care erau treji au dispărut.*

Brian tresări în scaun. Avu senzaţia că primeşte un pumn în piept. Chiar în faţa avionului, la vreo 50 de kilometri depărtare, forma romboidală palid-strălucitoare apăruse din nou pe cer, arătând ca o gigantică piatră semipreţioasă. Parcă şi-ar fi bătut joc de el.

— Noi toţi suntem treji, continuă Bob. (În cabina principală, Albert se uită la bărbosul care zăcea în nesimţire pe culoar şi se gândi: „Cu o singură excepţie”.) Logica sugerează că dacă încercăm să traversăm falia în starea asta, *vom dispărea.* Se gândi puţin şi adăugă: Asta e tot.

Brian închise circuitul intercomului fără să se gândească. În spatele lui, Nick dădu glas unui râs dureros, plin de scepticism.

— Asta e tot? Fir-ar să fie, asta *e tot?* Dar ce *facem* în situaţia asta?

Brian se uită la el, dar nu-i răspunse. Nici Bob Jenkins.

22

Bethany îşi ridică privirea şi se uită la faţa încordată şi tulburată a lui Albert.

— Trebuie să adormim? Cum facem asta? Parcă niciodată în viaţa mea n-am simţit mai puţin ca acum nevoia să dorm.

— Nu ştiu.

Se uită plin de speranţă dincolo de culoar, la Laurel. Aceasta deja clătina din cap. Şi ea şi-ar fi dorit să adoarmă, pur şi simplu să adoarmă şi să facă să dispară tot acest coşmar nebunesc… dar, la fel ca Bethany, niciodată în viaţa ei nu simţise mai puţin nevoia să adoarmă.

23

Bob făcu un pas în faţă şi se uită afară prin geaimul cockpit-ului cuprins de o fascinaţie tăcută. După un lung moment, spuse cu o voce moale şi umilă:

— Deci aşa arată.

Un vers din cine ştie ce cântec de rock-and-roll îi veni în minte lui Brian: *Poţi să te uiţi, dar e mai bine să nu atingi.* Se uită la indicatoarele de combustibil. Ce văzu acolo nu avu darul să-i liniştească deloc gândurile şi ridică neajutorat privirea spre Nick. Ca şi ceilalţi, niciodată în viaţa lui nu se simţise mai treaz.

— Nu ştiu ce să facem acum, spuse el, dar dacă avem de gând să trecem prin gaura aia, trebuie s-o facem curând. Cu combustibilul pe care-l avem mai putem zbura o oră, poate un pic mai mult. După aia, nici o şansă. Vreo idee?

Nick lăsă capul în jos, continuând să-şi ţină braţul care se umfla. După o clipă sau două, ridică din nou capul.

— Da, spuse el. La drept vorbind, am una. Oamenii care merg rar cu avionul îşi ţin medicamentele prescrise în bagajele de mână — le place să le aibă aproape în cazul în care valizele le ajung în celălalt capăt al lumii şi durează câteva zile până reintră în posesia lor. Dacă ne-apucăm să căutăm prin genţile de mână din acest avion, vom găsi cu

siguranţă grămezi de sedative. Nici nu va fi nevoie să le dăm jos din compartimentele pentru bagaje. Judecând după zgomotele pe care le-am auzit, cele mai multe dintre ele sunt deja căzute pe podea… Ce e? Ce-are ideea asta?

Ultima frază îi fusese adresată lui Bob Jenkins, care începuse să clatine din cap de îndată ce Nick pronunţase cuvintele „medicamente prescrise”.

— Ştii ceva despre sedativele prescrise de medici? îl întrebă pe Nick.

— Puţin, spuse Nick pe un ton defensiv. Puţin, da.

— Ei bine, eu ştiu o mulţime de lucruri, replică sec Bob. Am făcut cercetări exhaustive asupra lor — de la All-Nite la Xanax. Trebuie să înţelegeţi că uciderea cu ajutorul somniferelor a fost dintotdeauna o metodă preferată în domeniul meu. Chiar dacă se întâmplă să găseşti unul dintre cele mai puternice medicamente în prima geantă pe care o deschizi, lucru improbabil în sine, n-ai putea să administrezi o doză lipsită de riscuri care să acţioneze îndeajuns de rapid.

— Şi de ce naiba nu?

— Pentru că ar dura cel puţin patruzeci de minute ca să-şi facă efectul… şi mă îndoiesc serios că ar avea efect asupra tuturor. Reacţia naturală a psihicului aflat sub stres la acţiunea unui astfel de medicament este să se împotrivească — să

încerce să-l respingă. Nu există absolut nici o modalitate să lupţi împotriva acestei reacţii, Nick... ai putea la fel de bine să încerci să-ţi legiferezi pulsul. Ce-ai putea să faci, presupunând încă o dată că vei găsi o provizie suficient de mare de medicamente care să-ţi permită asta, ar fi să administrezi o serie de supradoze mortale şi să transformi avionul într-un fel de Jonestown. Am putea astfel să trecem cu toţii prin falie, dar am fi morţi.

— Patruzeci de minute, spuse Nick. Iisuse! Eşti sigur? Eşti absolut sigur?

— Da, spuse Bob fără să clipească.

Brian se uită la forma romboidală strălucitoare de pe cer. Aşezase Cursa 29 pe o traiectorie circulară şi falia era pe punctul să dispară din nou. Avea să revină în scurt timp... dar nu se vor afla mai aproape de ea.

— Nu-mi vine să cred, spuse cu greutate Nick. Să trecem prin toate câte-am trecut... să decolăm cu succes şi să străbatem tot drumul ăsta... să *găsim* efectiv blestemăţia aia... şi apoi să constatăm că nu putem trece prin ea ca să ne întoarcem în timpul nostru pentru că nu putem să *adormim?*

— Oricum, nu dispunem de patruzeci de minute spuse calm Brian. Dacă am aştepta atât de mult, avionul ăsta s-ar prăbuşi la 100 de kilometri est de aeroport.

— De bună-seamă că mai sunt şi alte

aerodromuri…

— Mai sunt, dar nici unul nu e atât de mare ca să poată primi un avion de dimensiunile ăstuia.

— Dacă am trece prin falie şi apoi ne-am îndrepta din nou spre est?

— Vegas. Dar şi Vegas va ieşi din raza de accesibilitate în… Brian aruncă o privire la instrumente… mai puţin de opt minute. Cred că va trebui să rămână LAX. Voi avea nevoie de cel puţin treizeci şi cinci de minute ca să ajung acolo. Asta presupune un calcul foarte riguros, chiar dacă ar curăţa totul din calea noastră şi ne-ar permite să intrăm în linie dreaptă. Asta ne lasă… Se uită din nou la cronometru… cel mult douăzeci de minute ca să vedem ce e de făcut şi să trecem prin gaura aia.

Bob se uita gânditor la Nick.

— Cum rămâne cu tine? întrebă el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă gândesc că eşti soldat… dar nu cred că eşti unul obişnuit. Poate că faci parte din SAS[24]?

Faţa lui Nick se încordă.

— Şi ce dacă aş face parte din SAS sau din ceva asemănător, amice?

— Poate că tu ai putea să ne adormi, zise Bob. Nu vă învaţă pe voi, cei din Forţele

---

[24] *Special Air Service,* trupele speciale britanice. (*N. t.*)

Speciale, trucuri de genul asta?

Lui Brian îi veni brusc în minte prima confruntare dintre Nick şi Craig Toomy. „Ai urmărit vreodată serialul Star Trek?”, îl întrebase el pe Craig. „Minunat program american... Şi dacă nu-ţi tace fleanca de îndată, cretin nenorocit, o să-mi facă plăcere să-ţi demonstrez strânsoarea adormitoare a domnului Spock.”

— Ce părere ai, Nick? spuse el încet. Dacă vreodată a fost nevoie de celebra „strânsoare adormitoare a domnului Spock”, momentul ăla este acum.

Nick se uită neîncrezător de la Bob la Brian şi apoi din nou la Bob.

— Vă rog să nu mă faceţi să râd, oameni buni — îmi provoacă dureri şi mai mari în braţ.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bob.

— M-am înşelat complet în treaba sedativele, aşa e? Ei bine, daţi-mi voie să vă spun că amândoi aveţi o impresie total greşită despre mine. Nu sunt James Bond. În lumea reală, n-a existat niciodată vreun James Bond. Presupun că aş fi în stare să te ucid cu o lovitură aplicată la beregată, Bob, dar mai probabil ar fi să te las doar paralizat pe viaţă. S-ar putea să nici nu reuşesc să te aduc în stare de inconştienţă. Şi pe urmă, mai e şi asta. Nick ridică braţul care se umfla rapid, strâmbându-se uşor. Mâna mea mai deşteaptă se întâmplă să fie ataşată de

braţul pe care tocmai mi l-am rupt din nou. Poate că aş reuşi să mă apăr cu stânga — împotriva unui oponent neinstruit — dar genul de lucruri despre care vorbiţi voi? Nu. Absolut exclus.

— Uitaţi cel mai important lucru dintre toate, spuse o voce nouă.

Cei trei se întoarseră. Laurel Stevenson, albă la faţă şi cu o expresie răvăşită, stătea în uşa cockpit-ului. Îşi încrucişase braţele la piept ca şi cum i-ar fi fost frig, şi-şi ţinea coatele în palme.

— Dacă toţi vom fi adormiţi, cine o să piloteze avionul? întrebă ea. Cine o să piloteze avionul până la LA?

Cei trei bărbaţi se uitau la ea cu gura căscată, amuţiţi în spatele lor, neobservată, imensa piatră semipreţioasă care era falia temporală intră din nou în câmpul vizual.

— Pân-aici ne-a fost, spuse Nick cu glas scăzut. Vă daţi seama? Suntem absolut terminaţi.

Râse uşor şi se strâmbă când i se mişcă braţul rupt.

— Poate că nu, zise Albert.

El şi Bethany apăruseră lângă Laurel; Albert îşi ţinea mâna pe după mijlocul fetei. Din cauza transpiraţiei, buclele i se lipiseră de frunte, dar ochii lui negri erau limpezi şi plini de hotărâre. Erau concentraţi asupra lui Brian.

— Eu cred că dumneata poţi să ne

adormi, zise el, şi mai cred că poţi să şi aduci avionul la sol.

— Despre ce vorbeşti tu acolo? întrebă cu asprime Brian.

— Presiune, replică Albert. Vorbesc despre presiune.

24

În acel moment, lui Brian îi reveni în minte acel vis, şi-i reveni cu o forţă atât de puternică încât ai fi zis că-l retrăieşte: Anne, cu mâna lipită pe crăpătura din corpul avionului, crăpătură deasupra căreia scria cu litere roşii: NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

Presiune.

„Vezi, dragule? Totul s-a rezolvat.”

— Ce vrea să spună, Brian? întrebă Nick. Îmi dau seama că băiatul ştie ceva — citesc pe faţa ta asta. Ce este?

Brian îl ignoră. Se uita fără să clipească la tânărul student la muzică de şaptesprezece ani, care era posibil să fi găsit o cale de ieşire din capcana în care erau prinşi.

— Şi cum facem după aia? întrebă el. Cum facem după ce trecem prin falie? Cum fac să mă trezesc ca să pot aduce avionul la sol?

— Vrea cineva să ne explice chestia asta? întrebă Laurel pe un ton rugător.

Se dusese lângă Nick, care o prinse cu

braţul teafăr pe după mijloc.

— Albert îmi sugerează să folosesc asta — zise Brian şi arătă cu degetul un reostat de pe tabloul de control, pe care scria PRESIUNE CABINĂ — ca să adorm pe toată lumea, inclusiv pe mine.

— Şi poţi să faci asta, amice? Chiar poţi s-o faci?

— Da, zise Brian. Cunosc piloţi — piloţi de avioane închiriate — care *au făcut-o,* atunci când unii pasageri întreceau măsura cu băutura şi începeau să facă tămbălău, punându-se în pericol fie pe ei înşişi, fie pe membrii echipajului. Să adormi un beţiv prin scăderea presiunii nu e aşa de greu. Ca să vă adorm pe toţi, nu trebuie decât să scad ceva mai mult nivelul presiunii… să zicem, la jumătate din presiunea la nivelul mării. E ca şi cum ai urca la o înălţime de vreo 3 kilometri fără mască de oxigen. Bum! Treci imediat în lumea viselor.

— Dacă se poate face asta cu adevărat, de ce nu s-a folosit metoda împotriva teroriştilor? întrebă Bob.

— Pentru că *există* măşti de oxigen, corect? interveni Albert.

— Da, confirmă Brian. Membrii echipajelor demonstrează folosirea lor la începutul oricărui zbor cornercial — aplicaţi cupa aurie peste gură şi nas şi respiraţi normal, corect? Măştile cad automat când presiunea în – cabină scade sub 0,8

atmosfere. Dacă un pilot ostatic ar încerca să adoarmă un terorist prin scăderea presiunii aerului, acel terorist n-ar avea decât să pună mâna pe o mască, să şi-o pună la gură şi să înceapă să tragă cu pistolul. La avioanele cu reacţie mai mici, cum ar fi cele Lear, nu se mai întâmplă aşa. Dacă presiunea din cabină scade, pasagerii trebuie să deschidă singuri compartimentele de deasupra capului.

Nick se uită la cronometru. Fereastra de timp de care dispuneau scăzuse deja la numai paisprezece minute.

— Cred c-ar trebuie să încetăm discuţiile şi să trecem la fapte, spuse el. Timpul devine foarte scurt.

— Mai stai puţin, zise Brian şi se uită din nou la Albert. Pot să readuc avionul pe direcţia faliei, Albert, şi să încep să scad presiunea în timp ce ne îndreptăm spre ea. Pot să controlez presiunea în cabină destul de exact şi sunt aproape sigur că pot să adorm pe toată lumea înainte să trecem. Dar rămâne în picioare întrebarea pusă de Laurel: cine o să piloteze avionul dacă toţi suntem adormiţi?

Albert deschise gura; apoi o închise la loc şi clătină din cap.

Atunci interveni Bob. Avea vocea aspră şi lipsită de modulaţii, vocea unui judecător care pronunţă o sentinţă.

— Cred că tu o să poţi pilota avionul în drumul spre casă, Brian. Dar altcineva va

trebui să moară pentru ca tu s-o poţi face.

— Explică, spuse Nick cu vioiciune.

— Ceea ce Bob şi făcu. Nu dură mult. Când termină, Rudy Warwick se alătură micului grup adunat în uşa cockpitului.

— O să meargă aşa, Brian? întrebă Nick.

— Da, răspunse absent Brian. Nici un motiv să nu meargă.

Se uită din nou la cronometru. Rămăseseră unsprezece minute. Unsprezece minute ca să treacă dincolo de falie. Aproape tot atât cât i-ar fi trebuit să alinieze avionul, să programeze pilotul automat şi să parcurgă cei 65 de kilometri până la falie.

— Dar cine-o s-o facă? O să trageţi la sorţi sau ce?

— Nu-i nevoie de aşa ceva, spuse Nick, pe un ton lejer, aproape nepăsător. O s-o fac eu.

— Nu! strigă Laurel. Ochii ei erau foarte mari şi foarte întunecaţi. De ce tu? De ce trebuie s-o faci tu?

— Gura! şuieră Bethany către ea. Dacă vrea el s-o facă, lasă-l s-o facă.

Albert se uită nefericit la Bethany, la Laurel şi din nou la Nick. O voce — nu foarte puternică — îi şoptea că el ar fi trebuit să se ofere voluntar, că asta era o treabă potrivită pentru un vajnic supravieţuitor de la Alamo precum Arizona Jew. Dar cea mai mare parte a lui era conştientă că iubea viaţa foarte

mult… şi nu voia încă să-i pună capăt. Aşa că deschise gura şi o închise la loc, fără să vorbească.

— De ce tu? întrebă din nou Laurel, cu insistentă. De ce să nu tragem la sorţi? De ce nu Bob? Sau Rudy? De ce nu eu?

Nick o luă de braţ.

— Vino cu mine o clipă, spuse el.

— Nick, nu mai avem timp, spuse Brian.

Încerca să-şi păstreze o voce egală, dar auzea cum perarea — poate chiar panica — se strecoară în tonul ei.

— Ştiu. Poţi să începi ceea ce ai de făcut.

Nick o scoase pe Laurel afară pe uşă.

25

Ea se împotrivi o clipă, apoi merse cu el. Nick se opri în mica bucătărie de serviciu şi se întoarse cu faţa la ea. În acea clipă, cu chipul lui la nici zece centimetri de a ei, Laurel înţelese un adevăr groaznic: că el era bărbatul pe care nădăjduise să-l găsească la Boston. El se aflase în avion tot timpul. Această descoperire nu avea nimic romantic. Era înfiorătoare.

— Eu cred că între noi doi ar fi putut să fie ceva, spuse el. Crezi că aş putea avea dreptate în privinţa asta? Dacă aşa crezi, spune-mi — nu avem timp de ocolişuri.

Absolut deloc.

— Da, spuse ea. Avea vocea aspră, neegală. Cred că ai dreptate.

— Dar nu ştim. N-avem cum să ştim. Totul se reduce la timp, nu-i aşa? Timp… şi somn… şi faptul că nu ştim. Dar eu trebuie să fiu acela, Laurel. Am încercat să-mi fac un bilanţ rezonabil, însă toate socotelile îmi ies pe minus. Asta e şansa mea să le echilibrez şi am de gând să profit de ea.

— Nu pricep ce vrei să…

— Nu… dar eu ştiu.

Vorbea repede, aproape mitraliindu-şi cuvintele. Acum întinse mâna, o prinse de antebraţ şi o trase şi mai aproape de el.

— Tu erai plecată într-un fel de aventură, nu-i aşa, Laurel?

— Nu ştiu ce vr…

El o scutură energic.

— Ţi-am spus — n-avem timp de ocolişuri! Erai plecată într-o aventură?

— … da.

— Nick! strigă Brian din cockpit.

Nick se uită rapid în direcţia aceea.

— Vin acum! strigă el, apoi se uită din nou la Laurel. O să te trimit într-o altă aventură. Asta cu condiţia să scapi cu bine de aici şi să fii de acord să te duci.

Ea se mulţumi să se uite la el; buzele îi tremurau. Habar n-avea ce să-i spună. Mintea i se învolbura neajutorată. O strângea de braţ foarte tare, dar ea n-avea să-şi dea

seama de asta decât mai târziu, când va fi văzut vânătăile provocate de degetele lui; în clipa aceea, strânsoarea ochilor lui era mult mai puternică.

— Ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenţie.

Nick făcu o pauză, apoi vorbi neobişnuit de apăsat, măsurându-şi cuvintele:

— Aveam de gând să abandonez. Mă hotărâsem.

— Ce să abandonezi? întrebă ea cu voce firavă, tremurătoare.

Nick clătină din cap cu nerăbdare.

— Nu contează. Ce contează e dacă mă crezi sau nu. Mă crezi?

— Da, spuse ea. Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar cred că vorbeşti serios.

— Repede! avertiză Brian din cockpit. *Ne îndreptăm spre falie!*

Nick aruncă din nou o privire iute spre cockpit, cu privirea îngustată şi scânteietoare.

— Vin imediat! strigă el.

Când se uită din nou la ea, Laurel îşi spuse că niciodată în viaţa ei nu fusese privită cu o intensitate atât de feroce şi de concentrată.

— Tatăl meu locuieşte în satul Fluting, la sud de Londra, spuse el. Întreabă de el la orice magazin de pe High Street. Domnul Hopewell. Cei mai vârstnici îi spun şi acum „maistrul”. Du-te la el şi spune-i că m-am

hotărât să abandonez. Va trebui să fii insistentă; are tendinţa să întoarcă spatele şi să înjure zgomotos când îmi aude numele. Vechea poveste cu „n-am nici un fiu”. Poţi să fii insistentă?

— Da.

El încuviinţă din cap şi zâmbi sumbru.

— Bun! Trebuie să repeţi ce ţi-am spus şi să-i zici că m-ai crezut. Să-i spui că m-am străduit cât am putut să ispăşesc pentru ziua aceea în spatele bisericii din Belfast.

— La Belfast.

— Exact. Şi dacă nu poţi să-l faci să asculte altfel, spune-i că *trebuie* să asculte. Pentru margarete. Ziua când am adus margaretele. Poţi să ţii minte şi asta?

— Pentru că odată i-ai adus margarete.

Nick aproape că izbucni în râs… dar Laurel nu mai văzuse niciodată o faţă plină de atâta tristeţe şi amărăciune.

— Nu, nu lui i-am adus, dar merge şi-aşa. Asta e aventura ta. O s-o faci?

— Da… dar…

— Bine. Laurel, îţi mulţumesc.

Îi puse mâna stângă pe ceafă, îi trase faţa aproape de a lui şi o sărută. Gura lui era rece, iar ea simţi în respiraţia lui gustul fricii.

O clipă mai târziu, el dispăru.

26

— O să simţim că… ştii, că ne

înăbuşim? întrebă Bethany. Că ne sufocăm?

— Nu, spuse Brian.

Se ridicase în picioare ca să vadă dacă Nick venea sau nu. Acum, când Nick apăruse, urmat de Laurel Stevenson care se clătina pe picioare, Brian se aşeză din nou în scaunul lui.

— O să vă simţiţi uşor ameţiţi… mintea o să vi se înceţoşeze… şi pe urmă, nimic. Se uită la Nick. Până când o să ne trezim cu toţii.

— Exact! spuse cu voioşie Nick. Şi, cine ştie? Poate că şi eu o să fiu tot aici. Soiul rău nu piere aşa uşor, nu-i aşa, Brian?

— Cred că orice e posibil, spuse Brian.

Împinse uşor maneta de control. Cerul se lumina din nou. Falia se afla chiar în faţa lor.

— Ocupaţi-vă locurile, oameni buni. Nick, vino aici, lângă mine. O să-ţi arăt ce să faci… şi când să faci.

— O clipă, te rog, spuse Laurel.

Îşi recăpătase măcar în parte culoarea feţei şi stăpânirea de sine. Se ridică pe vârfuri şi depuse un sărut pe buzele lui Nick.

— Mulţumesc, spuse Nick cu gravitate.

— Aveai de gând să abandonezi. Luaseşi această hotărâre. Şi, dacă nu vrea să asculte, trebuie să-i amintesc de ziua când ai adus margaretele. Am reţinut corect?

El zâmbi larg.

— Literă cu literă, draga mea. Literă cu

literă.

O cuprinse cu braţul stâng şi o sărută din nou, îndelung şi cu putere. Când îi dădu drumul, pe gura lui rămăsese întipărit un zâmbet blând, meditativ.

— Asta-mi trebuia ca să merg mai departe, spuse el. Exact ce-mi trebuia.

27

Trei minute mai târziu, Brian deschise intercomul.

— Încep acum să scad presiunea. Toată lumea să-şi verifice centura de siguranţă.

Toţi se conformară. Albert aştepta încordat să audă vreun sunet — şuieratul aerului care părăseşte incinta poate —, dar nu se auzea decât huruitul constant, monoton al motoarelor cu reacţie. Se simţi mai treaz ca oricând.

— Albert? spuse Bethany cu o voce timidă şi speriată. Vrei să mă ţii în braţe, te rog?

— Da, răspunse Albert. Dacă şi tu o să mă ţii pe mine.

În spatele lor, Rudy Warwick îşi spunea din nou rugăciunile. În partea cealaltă a culoarului, Laurel Stevenson apucă braţele scaunului. Încă mai simţea pe gură urma caldă a buzelor lui Nick Hopewell. Ridicând capul, se uită la compartimentele pentru

bagaje şi începu să respire rar şi adânc. Aştepta ca măştile să cadă… ceea ce se şi întâmplă după nouăzeci de secunde.

„Să-ţi aminteşti şi de ziua de la Belfast”, îşi zise ea. „În spatele bisericii. Un act de ispăşire, aşa a spus. Un act…

Chiar la mijlocul acelui gând, mintea i se întunecă.

28

— Ştii… ce ai de făcut? întrebă încă o dată Brian.

Vorbea cu o voce visătoare, răguşită. În faţa lor, falia temporală se expanda din nou în geamurile cockpit-ului întinzându-se pe tot cerul. Era acum luminată de zori, şi o abundenţă de culori noi şerpuia, plutea şi apoi se scurgea în profunzimile stranii ale faliei.

— Ştiu, răspunse Nick. Stătea în picioare alături de Brian şi cuvintele îi erau înăbuşite de masca de oxigen care o purta. Deasupra cupei de cauciuc, ochii lui erau calmi şi limpezi. Nu te teme, Brian. Totul e în cea mai mare siguranţă. Hai, du-te la culcare. Vise plăcute, şi toate cele.

Brian începea să-şi piardă cunoştinţa. Simţea cum se duce… şi totuşi mai zăbovi puţin, cu privirea ţintuită pe imensa fisură în structura realităţii. Părea să-şi mărească volumul spre geamurile cockpit-ului,

extinzându-se către avion. „E atât de frumos”, îşi zise el. „Doamne, e atât de frumos!”

Simţi cum acea mână invizibilă apucă din nou avionul şi-l trage înainte. De data asta, nu mai exista cale de întoarcere.

— Nick, spuse el.

A fost nevoie de un efort uriaş ca să vorbească; avea senzaţia că gura e la o sută de kilometri distanţă de creier. Ridică mâna. I se părea că o vede foarte departe de el, la capătul unui braţ lung din gumă de mestecat întinsă.

— Du-te la culcare, îi spuse Nick, luându-l de mână. Nu te împotrivi, decât dacă vrei să rămâi cu mine. Nu mai durează mult.

— Voiam doar să-ţi spun… mulţumesc.

Nick zâmbi şi-l strânse uşor de mână pe Brian.

— Cu plăcere, amice. A fost o cursă de ţinut minte. Chiar dacă n-am avut parte de film şi şampanie gratuită.

Brian se uită din nou la falie. Un fluviu de culori splendide se revărsa acum în ea. Acestea se mişcau în spirală… se amestecau… şi păreau să formeze cuvinte în faţa ochilor lui zăpăciţi şi miraţi:

NUMAI STELE CĂZĂTOARE

— Asta… suntem noi? întrebă el curios,

iar acum vocea lui părea să se audă din cine ştie ce univers îndepărtate.

Întunericul îl înghiţi.

29

Nick rămăsese acum singur; unica persoană trează de la bordul Cursei 29 era un om care cândva doborâse cu pistolul trei băieţi, în spatele unei biserici din Belfast, trei băieţi care aruncau cartofi vopsiţi cenuşiu-închis ca să semene cu nişte grenade. De ce făcuseră un lucru ca ăsta? Să fi fost un act de curaj nebunesc? N-a aflat niciodată.

Nu-i era teamă, dar se simţi cuprins de o singurătate intensă. Sentimentul nu era unul nou. Nu era pentru prima oară când rămânea singur, având în mâinile sale vieţile altor oameni.

În faţă, falia se apropia. Îşi lăsă mâinile pe reostatul care controla presiunea din cabină.

„E splendidă”, se gândi el. I se părea că acele culori care acum izvorau din falie erau antiteza a tot ceea ce trăiseră în ultimele câteva ore; avea în faţa ochilor un creuzet pentru o nouă viaţă şi o nouă mişcare.

„Şi de ce să nu fie atât de frumoasă? Ăsta e locul unde viaţa — poate că întreaga viaţă — începe. Locul în care viaţa este creată iarăşi şi iarăşi în fiecare secundă a

fiecărei zile; originea creaţiei şi izvorul timpului. Dincolo de acest punct, langolierii nu au voie să treacă.”

Culorile se perindară pe obrajii şi sprâncenele sale într-o revărsare de nuanţe: verdele de junglă era dat la o parte de oranjul de lavă; oranjul de lavă era înlocuit de albul-gălbui al soarelui tropical; soarelui îi lua locul albastrul-îngheţat al oceanelor nordice. Huruitul motoarelor cu reacţie se auzea depărtat, ca în surdină. Se uită în jos şi constată fără surprindere că silueta adormită a lui Brian Engle era mistuită de culoare, iar forma şi trăsăturile sale erau deformate de un permanent schimbător caleidoscop de strălucire. Devenise o fantomă fabuloasă.

La fel de puţin surprins a fost Nick să constate că propriile sale mâini şi braţe erau lipsite de culoare ca argila. „Nu Brian e fantoma, ci eu.”

Falia se contura ameninţător.

Acum zgomotul motoarelor cu reacţie se pierduse cu totul într-un alt sunet; ai fi zis că Boeing-ul 767 goneşte printr-un tunel aerodinamic umplut cu pene. Deodată, chiar în faţa avionului, o uriaşă nova de lumină explodă ca un joc de artificii ceresc; în ea, Nick Hopewell văzu culori pe care nici o minte omenească nu şi le-ar putea imagina. Acestea nu numai că au umplut falia temporală; i-au umplut mintea, nervii, muşchii şi chiar oasele într-o explozie

scânteietoare.

„O, Doamne, cât e de FRUMOS!”, strigă el, iar când Cursa 29 plonjă în falie, roti reostatul pentru presiune înapoi, la valoarea maximă.

O fracţiune de secundă mai târziu, plombele din dinţii lui Nick clămpăniră pe podeaua cockpit-ului. Se auzi o mică bufnitură în momentul în care discul de teflon pe care-l avusese în genunchi — un suvenir de la un conflict doar cu puţin mai onorabil decât cel din Irlanda de Nord — căzu şi el. Asta a fost tot.

Nick Hopewell încetă să mai existe.

30

Primele lucruri pe care le conştientiză Brian fură faptul că avea cămaşa udă şi că durerea de cap îi revenise.

Se îndreptă încet în scaun, strâmbându-se din pricina fulgerului de durere din cap, şi încercă să-şi aducă aminte cine era, unde se afla şi de ce simţea o nevoie atât de intensă şi de urgentă de a se trezi cât mai repede. Ce făcuse el înainte, ce era aşa important?

„Spărtura”, îi şopti mintea lui. „E o spărtură în cabina principală. Şi, dacă nu e astupată, o să aveţi mari pr…”

Nu, nu era adevărat. Spărtura *fusese* astupată — sau, într-un fel misterios, se

astupase singură — iar el aterizase pe Aeroportul LAX în siguranţă. Pe urmă tipul cu blazer verde venise şi…

„E înmormântarea lui Anne! Dumnezeule, m-a furat somnul!”

Ochii i se deschiseră brusc, dar nu se afla nici în vreo cameră de motel, nici în dormitorul pentru oaspeţi din casa fratelui lui Anne, din Revere. Se uita printr-un geam de cockpit la un cer plin de stele.

Deodată îşi reaminti… totul.

Se ridică în picioare, parcă prea repede. Capul lui protestă printr-o stare de mahmureală greţoasă. Sângele îi curgea din nas şi se împrăştie pe consola centrală de comandă. Se uită in jos şi văzu ca piepţii cămăşii erau îmbibaţi de sânge. Ei da, se produsese o spărtură. În *el.*

„Bineînţeles”, îşi zise. „Se întâmplă des asta în timpul depresurizării. Trebuia să-i previn pe pasageri… Apropo, oare câţi pasageri mi-au mai rămas?”

Nu-şi mai aducea aminte. Avea mintea înceţoşată.

Se uită la indicatoarele de combustibil, văzu că situaţia lor se apropia repede de punctul critic şi imediat verifică sistemul inerţial de navigaţie. Se aflau exact unde ar fi trebuit să fie, coborând rapid către LA, şi exista riscul ca, dintr-o clipă-n alta, să rătăcească în spaţiul aerian al altcuiva, în vreme ce acel altcineva mai era acolo.

Altcineva împărţise cu el spaţiul *lui* aerian, cu puţin înainte să adoarmă… cine?

Scotoci în străfundurile memoriei şi găsi. Nick, fireşte. Nick Hopewell. Nick dispăruse. Se părea că, la urma urmei, nu fusese un soi aşa de rău. Dar de bună seamă că-şi îndeplinise misiunea, altfel Brian n-ar mai fi fost treaz în acest moment.

Trecu imediat la comunicaţiile radio.

— Turnul de control LAX, aici American Pride Cursa…

Se opri. Ce cursă *erau* ei? Ceaţa din minte îl împiedica să-şi aducă aminte.

— Douăzeci şi nouă, nu-i aşa? rosti din spatele lui o voce năucă, instabilă.

— Mulţumesc, Laurel, spuse Brian fără să se întoarcă. Acum du-te la locul tău şi pune-ţi centura. S-ar putea să fie nevoie să fac nişte giumbuşlucuri cu avionul asta. Apoi vorbi din nou în microfon: American Pride, Cursa 29, repet, douăzeci şi nouă. *Mayday,* turnul de convoi, declar o situaţie de urgenţă aici. Vă rog să daţi la o parte totul din faţa mea, vin pe cap compas 85 şi nu mai am combustibil. Aduceţi o maşină de pompieri şi…

— Oh, las-o baltă, spuse Laurel posomorâtă din spatele lui. Las-o baltă.

Brian se întoarse în acel moment, neluând în seama fulgerul proaspăt de durere care-i săgetă capul şi stropii noi de sânge din nas.

— Stai *jos,* fir-ar să fie! urlă el. Intrăm neanunţaţi într-un trafic intens. Dacă nu vrei să-ţi rupi gâtul…

— Nu e nici un trafic intens acolo jos, spuse Laurel cu aceeaşi voce posomorâtă. Nici trafic intens, nici maşini de pompieri. Nick a murit degeaba, iar eu n-o să fiu în stare să-i duc mesajul la destinaţie. Uită-te şi singur.

Brian se uită. Şi, cu toate că se aflau acum deasupra suburbiilor îndepărtate ale Los Angeles-ului, nu văzu nimic în afară de întuneric.

Se părea că acolo jos nu era nimeni.

Absolut nimeni.

În spatele lui, Laurel Stevenson izbucni în suspine stridente şi violente de groază şi frustrare.

31

Un avion de pasageri lung, de culoare albă, zbura încet deasupra solului la 25 de kilometri de Aeroportul Internaţional din Los Angeles. Pe coada lui stătea scris cu cifre mari, semeţe, numărul 767. De-a lungul fuzelajului, cuvintele AMERICAN PRIDE erau scrise cu litere înclinate în spate, pentru a sugera viteza. De o parte şi de alta a botului era imprimat un vultur mare, de culoare roşie, cu aripile presărate cu stele albastre. Asemenea avionului pe care-l decora,

vulturul părea să se pregătească de aterizare.

Uriaşa pasăre metalică nu desenă nici o umbră pe reţeaua de străzi părăsite în timp ce trecea pe deasupra lor; mai era o oră până la venirea zorilor. Sub ea, nici o maşină nu se mişca, nici un stâlp de iluminat nu era aprins. Sub ea, totul era tăcut şi nemişcat. Înaintea sa, nu străluceau luminile nici unei piste de aterizare.

Burta aparatului se deschise. Saşiul se lăsă în jos şi se desfăşură. Trenul de aterizare se fixă în poziţie.

Cursa 29 American Pride se înscrise pe culoarul de zbor spre Los Angeles, înclinându-se uşor spre dreapta. Căpitanul Engle era acum în măsură să-şi corecteze cursul vizual, lucru pe care-l şi făcu. Trecură peste un grup de moteluri de aeroport şi pentru o clipă Brian putu să vadă monumentul care se ridica aproape de centrul complexului ce alcătuia terminalul, un graţios tripod cu picioarele curbate şi cu un restaurant în centru. Trecură peste o fâşie scurtă de iarbă uscată, după care pista de aterizare se desfăşură la zece metri sub avion.

De data asta, nu mai era timp să se poarte frumos cu avionul. Indicatoarele de combustibil indicau zero pe toată linia şi pasărea era pe cale să se transforme într-o căţea. Aduse avionul pe pistă brutal, ca pe o

sanie plină cu cărămizi. Se produse un şoc care făcu să-i clănţăne dinţii, iar sângele începu din nou să-i curgă din nas. Harnaşamentul de la piept se blocă. Laurel, care şedea în scaunul copilotului, ţipă.

Apoi ridică flapsurile şi aplică reactoarele de decelerare la putere maximă. Avionul începu să încetinească. Aveau ceva mai mult de 160 de kilometri la oră când două dintre motoare se opriră şi luminile roşii care indicau OPRIRE MOTOARE începură să pâlpâie. Acţionă butonul intercomului.

— Ţineţi-vă bine! Aterizăm forţat! Ţineţi-vă bine!

Reactoarele doi şi patru mai funcţionară câteva mente, după care se opriră şi ele. Cursa 29 gonea pe pista de aterizare într-o linişte înspăimântătoare, şi doar flapsurile o mai încetineau. Brian privea neputincios cum asfaltul dispărea sub avion, iar reţeaua încâlcită a pistelor de rulare se profila ameninţător în faţa lui Şi drept în faţa lor se afla carcasa unui avion al Companiei Pacific Airways.

Boeing-ul 767 avea încă o viteză de cel puţin 105 kilometri la oră. Brian viră spre dreapta, lăsându-se pe maneta de pilotaj cu toată greutatea. Uriaşul aparat de zbor reacţionă cu încetineală, trecând pe lângă avionul parcat la o distanţă de nici doi metri. Geamurile acestuia trecură fulgerător pe lângă ei ca un şir de ochi orbi.

Apoi, avionul 767 îşi continuă rulajul spre terminalul United, unde cel puţin o duzină de avioane erau parcate în prelungirea pistelor de aterizare ca nişte prunci care aşteptau să fie alăptaţi. Viteza Boeing-ului scăzuse între timp la circa 50 de kilometri pe oră.

— *Ţineţi-vă bine,* strigă Brian în intercom, uitând pe moment că aparatul pe care-l pilota era acum la fel de mort ca şi celelalte, intercomul fiind inutilizabil.

— *Pregătiţi-vă pentru coliziune! Pre…*

American Pride 29 se izbi de Poarta 29 a terminalului United Airlines cu aproximativ 46 de kilometri pe oră. Se auzi un dangăt puternic şi răsunător, urmat de zgomote de metal contorsionat şi de sticlă spartă. Inerţia îl aruncă pe Brian în faţă, dar harnaşamentul îl trase la loc, lipindu-l de scaun. Rămase aşa pentru o clipă, încremenit şi aşteptând explozia… apoi îşi aminti că în rezervoare nu mai rămăsese nimic care să explodeze.

Închise toate comutatoarele de pe tabloul de comandă — tabloul nu mai era funcţional, dar puterea obişnuinţei îşi spunea cuvântul —, după care se întoarse să vadă ce făcea Laurel. Ea îl privea cu nişte ochi apatici, lipsiţi de vioiciune.

— – Mai aproape de moarte decât acum n-aş vrea să mai trec vreodată, spuse el cu glas nesigur.

— Trebuia să laşi avionul să se

prăbuşească. Tot ce-am încercat… Dinah… Nick… totul a fost în zadar. Aici e exact la fel. Exact la fel.

Brian îşi desfăcu harnaşamentul şi se ridică în picioare clătinându-se. Îşi scoase batista din buzunar şi i-o dădu.

— Şterge-ţi nasul. Îţi curge sânge.

Ea luă batista şi rămase cu privirea ţintuită asupra ei, de parcă nu mai văzuse în viaţa ei o batistă.

Brian trecu pe lângă ea şi păşi cu greu înspre cabina principală. Rămase în uşă, numărându-i în gând pe ceilalţi. Pasagerii lui — cei care mai rămăseseră — păreau să fie într-o stare bună. Bethany îşi ţinea capul lipit de pieptul lui Albert şi plângea cu sughiţuri. Rudy Warwick îşi desfăcu centura de siguranţă, se ridică în picioare, se izbi cu capul de compartimentul pentru bagaje şi se aşeză din nou. Se uita la Brian cu o privire năucă, de om care nu pricepe ce se întâmplă. Brian se pomeni întrebându-se dacă lui Rudy îi mai era foame. Presupuse că nu.

— Hai să coborâm din avion, spuse Brian.

Ridicându-şi capul, Bethany întrebă pe un ton isteric:

— Când or să vină? Cât o să dureze de data asta până când or să vină? Îi aude cineva deja?

Un nou acces de durere săgetă capul

lui Brian, care se clătină pe picioare, fiind aproape sigur că o să leşine.

Un braţ ferm îl cuprinse pe după mijloc, făcându-l să se uite în jur, surprins. Era Laurel.

— Căpitanul Engle are dreptate, spuse ea calm. Hai să ne dăm jos din avion. Poate că nu-i aşa de rău precum pare.

Bethany scoase un hohot de râs isteric.

— Cât de rău *poate* să arate? întrebă ea ritos. Cât de rău *poate* să…

— Ceva e diferit, spuse pe neaşteptate Albert, care privea afară, pe geam. Ceva s-a schimbat. Nu pot să-mi dau seama ce e… dar nu e la fel. Se uită mai întâi la Bethany, apoi la Brian şi la Laurel. Pur şi simplu nu e la fel.

Brian se aplecă aproape de Bob Jenkins şi privi pe geam. Nu prea vedea ce era diferit faţă de situaţia de pe aeroportul din Bangor — erau mai multe avioane, fireşte, dar erau la fel de părăsite, la fel de moarte — şi totuşi simţea că Albert s-ar putea să fi intuit ceva. Ceea ce simţea era mai puternic decât ceea ce vedea. O diferenţă fundamentală, pe care n-o putea identifica. Se legăna dincolo de limita accesibilităţii, aşa cum se întâmplase cu denumirea parfumului fostei sale soţii.

„L’Envoi se numeşte, dragule. Asta e parfumul pe care l-am folosit mereu, nu mai ţii minte?”

Nu mai ţii minte?

— Haide, spuse el. De data asta

folosim ieşirea prin cockpit.

32

Brian deschise chepengul care se afla chiar sub ieşindul panoului de comandă şi încercă să-şi amintească de ce nu-l întrebuinţase la coborârea pasagerilor pe aeroportul din Bangor. Era mult mai simplu de folosit decât rampa gonflabilă de coborâre. Dar nu părea să existe o exlicaţie. Pur şi simplu nu se gândise la ea, probabil pentru că fusese antrenat ca, în situaţii de urgenţă, să se gândească mai înainte de toate la rampa de salvare. Sări în jos în partea din faţă a calei, se aplecă pe sub un mănunchi de cabluri electrice şi deblocă trapa din podeaua Boeing-ului. Albert veni după el şi o ajută şi pe Bethany să coboare. Brian o ajută pe Laurel, după care el şi Albert îl ajutară pe Rudy, care se mişca de parcă între timp oasele i se făcuseră de sticlă. Rudy îşi ţinea strâns într-o mână rozariul. Spaţiul de sub cockpit era acum foarte înghesuit, iar Bob Jenkins aştepta deasupra, sprijinindu-se în mâini şi uitându-se la ei prin chepengul deschis.

Brian trase scara din clemele de prindere, o aşează în poziţie şi apoi, unul câte unul, coborâră pe pistă, mai întâi, Brian, iar Bob, ultimul.

Când atinse solul cu tălpile, Brian simţi

un imbold nebunesc să-şi ducă mâna la piept şi să strige: „Revendic acest ţinut al laptelui stricat şi al mierii acre pentru supravieţuitorii Cursei 29… cel puţin până la sosirea langolierilor!”

Dar nu spuse nimic. Rămase pe loc împreună cu ceilalţi, sub botul masiv al avionului, simţind o briză uşoară pe obraji şi uitându-se în jur. În depărtare se auzea un sunet. Nu semăna cu crănţănitul şi clefăitul de care deveniseră treptat conştienţi în Bangor — nimic de genul asta —, dar nici nu putea să spună precis *cu ce* semăna.

— Ce-i asta? întrebă Bethany. Ce-i cu zumzetul ăsta? Parcă ar fi un fenomen electric.

— Nu, nu e, spuse Bob gânditor. Seamănă cu…

Clătină din cap.

Nu seamănă cu nimic din ce-am mai auzit până acum, spuse Brian, dar nu era sigur dacă ceea ce spusese era adevărat.

Din nou era obsedat de senzaţia că ceva ce cunoştea sau ar fi trebuit să ştie plutea imediat dincolo de capacitatea sa de înţelegere.

— Ei sunt, nu-i aşa? întrebă Bethany pe jumătate isterică. Ei sunt, se apropie. Sunt langolierii de care ne-a povestit Dinah.

— Nu cred. Sunetul nu e deloc acelaşi.

Dar simţi cu toate astea cum teama i se cuibăreşte în stomac.

— Şi-acum, ce facem? întrebă Rudy cu o voce stridentă ca un cârâit de cioară. O luăm iar de la capăt?

— Ei bine, cel puţin ca început, n-avem nevoie de banda transportoare, anunţă Brian. Uşa de serviciu a pistei e deschisă.

Ieşi de sub botul avionului şi arătă cu mâna. Forţa sosirii lor intempestive la Poarta 29 răsturnase scara rulantă din dreptul uşii, dar nu era deloc greu s-o readucă în poziţie.

— Să mergem.

Se îndreptară spre scară.

— Albert? spuse Brian. Ajută-mă să mut sc…

— Staţi, spuse Bob.

Brian întoarse capul şi-l văzu pe Bob uitându-se în jur cu o mirare precaută. Iar expresia din ochii lui care, până adineauri, erau năuci… să fie speranţă?

— Ce? Ce e, Bob? Ce vezi?

— Doar un alt aeroport părăsit. E vorba de ceea *ce simt.*

Duse o mână la obraz… apoi o întinse cu simplitate în aer, ca atunci când încerci să faci semn unei maşini sa oprească.

Brian vru să-l întrebe ce voise să spună, dar îşi da seama că ştia. Nu observase chiar el, pe când stăteau sub avion? Observase şi nu luase în seamă?

Se simţea o briză care-i bătea în faţă. Nu era cine ştie doar o adiere, dar *era* o briză. *Aerul se mişca.*

— Sfinte Sisoe! spuse Albert.

Îşi vârî un deget în gură, îl umezi, apoi îl ţinu ridicat. Un zâmbet neîncrezător îi apăru pe faţă.

— Iar asta nu e tot, interveni Laurel. Ascultaţi!

Alergă din locul unde se aflau spre aripa Boeing-ului. Apoi se întoarse repede lângă ceilalţi, cu părul unduindu-i în spate. Pantofii cu tocuri din picioarele ei ţăcăneau energic pe beton.

— Aţi auzit? îi întrebă ea. Aţi *auzit?*

Auziseră. Sunetele nu se mai auzeau plat, înăbuşit. Acum, doar ascultând-o pe Laurel vorbind, Brian îşi dădu seama că în Bangor toţi se auzeau ca şi cum ar fi glăsuit având capetele vârâte în nişte clopote turnate dintr-un metal greu — alamă sau poate chiar plumb.

Bethany ridică mâinile şi bătu rapid din palme ritmul vechii piese instrumentale a trupei Routers, „Let’s Go”. Fiecare bătaie din palme se auzi curat şi clar ca pocnetul unui pistol cu aer comprimat. Un zâmbet larg de încântare îi lumină faţa.

— Da’ ce cont… dădu Rudy să spună.

— *Avionul!* strigă Albert cu o voce ascuţită şi zglobie Şi, preţ de o clipă, Brian îşi aminti în mod absurd de tipul mărunţel din vechiul program TV, *Fantasy Island.* Amintirea aproape că-l făcu să râdă în hohote. Ştiu ce e diferit! Uitaţi-vă la avion!

Acum e la fel ca toate celelalte!

Toţi se întoarseră ca să se uite. Un lung moment, nimeni nu spuse nimic; probabil că nici unul nu era în stare să vorbească. Avionul Delta 727 care stătuse alături de Boieng-ul Companiei American Pride în Bangor arăta mat şi spălăcit, întru câtva mai puţin real decât modelul 767. Acum însă toate avioanele — Cursa 29 şi avioanele Companiei United aliniate de-a lungul rampelor telescopice extinse din spatele său — arătau la fel de sclipitoare, la fel de noi. Chiar şi pe întuneric, vopseaua şi mărcile de firmă păreau să strălucească.

— Ce-nseamnă asta? îl întrebă Rudy pe Bob. Ce înseamnă asta? Dacă lucrurile s-au întors cu adevărat la normal, unde e electricitatea? Unde sunt *oamenii?*

— Şi ce-i cu zgomotul ăla? interveni Albert.

Sunetul era deja mai aproape, deja mai clar. Era un zumzet, aşa cum spusese Bethany, dar nu avea nimic electric în el. Suna ca vântul care suflă transversal pe deschiderea unei ţevi sau ca un cor neomenesc care pronunţa la unison aceeaşi vocală: *aaaaaaa...*

Bob clătină din cap.

— Nu ştiu, spuse el, întorcându-se într-o parte. Hai să punem scara la locul ei şi să intrăm.

Laurel îl apucă de umăr.

— Tu ştii ceva! spuse ea cu o voce încordată. Îmi dau seama că ştii. Ce-ar fi să ne împărtăşeşti şi nouă despre ce e vorba?

El şovăi o clipă înainte să clatine din cap.

— Nu sunt pregătit să vorbesc în acest moment, Laurel. Vreau să merg înăuntru şi să mă uit în jur mai întâi.

Ceilalţi au trebuit să se mulţumească şi cu atât. Brian şi Albert împinseră scara la locul ei. Unul dintre stâlpii de susţinere se curbase uşor şi Brian îl ţinu cu mâna când ceilalţi urcară unul câte unul. El urcă ultimul, păşind pe trepte pe partea opusă stâlpului care se îndoise. După cei urcară cu toţii, porniră de-a lungul rampei telescopice şi pătrunseră împreună în terminal.

Ajunseră într-o încăpere rotundă şi spaţioasă, cu porţi de îmbarcare distribuite la anumite intervale de-a lungul zidului curbat. Rândurile de scaune stăteau fantomatice şi părăsite, luminile fluorescente din tavan erau nişte pătrate întunecate, dar aici lui Albert i se părea că aproape simte mirosul altor oameni… ca şi cum ar fi ieşit cu toţii deodată cu doar câteva secunde înainte ca supravieţuitorii cursei 29 să coboare de pe rampă.

De afară, murmurul coral continua să se intensifice, apropiindu-se ca un val lent şi invizibil: *aaaaaaaaaaa.*

— Veniţi cu mine, spuse Bob Jenkins,

preluând fără efort conducerea grupului. Repede, vă rog.

Se îndreptă către holul principal, iar ceilalţi se aliniară în spatele lui, Albert şi Bethany mergând împreună cu braţele petrecute fiecare pe după mijlocul celuilalt.

De îndată ce părăsiră suprafaţa acoperită cu mochetă a holului de îmbarcare al Companiei United şi ajunseră în holul principal, tocurile pantofilor începură să ţăcăne şi să răsune de parcă ar fi fost două duzini de persoane, nu doar şase. Trecură pe lângă afişele de reclamă neluminate de pe pereţi: Urmăriţi CNN, Fumaţi Marlboro, Conduceţi Hertz, Citiţi *Newsweek,* Vizitaţi Disneyland.

Iar sunetul acela, acel murmur coral, gutural continua să crească. Afară, Laurel fusese convinsă că sunetul se apropia dinspre vest. Acum părea să fie chiar acolo, cu ei, ca şi cum cântăreţii — dacă *erau* cântăreţi — sosiseră deja. Sunetul nu o înspăimânta, la drept vorbind, dar îi provoca furnicături pe braţe şi pe spate.

Ajunseră la un restaurant cu autoservire, iar Bob îi conduse înăuntru. Fără să se oprească, se duse după tejghea şi luă un produs de patiserie ambalat dintr-o grămadă aflată pe o masă. Încercă să rupă plasticul cu dinţii, dar îşi aminti că dinţii îi rămăseseră în avion. Scoase un mic sunet de dezgust şi-i aruncă sandvişul peste tejghea

lui Albert.

— Desfă-l tu, zise el. Avea ochii aprinşi acum. Repede, Albert! Repede!

— Repede, Watson, jocul e în plină desfăşurare, replică Albert, râzând ca un nebun.

Rupse celofanul şi se uită la Bob, care încuviinţă din cap. Scoase prăjitura şi muşcă din ea. Pe laturi se prelinseră frişca şi gemul de zmeură. Albert zâmbi larg.

— E delicios! spuse el pe înfundate, împrăştiind firimituri în timp ce vorbea. *Delicios!*

Îi întinse prăjitura lui Bethany, care luă o muşcătură şi mai mare.

Laurel simţea mirosul umpluturii de zmeură şi stomacul începu să dea semne de nelinişte, ceea ce o făcu să râdă. Dintr-o dată o cuprinse o ameţeală plăcută, de parcă ar fi fost drogată. Senzaţia de minte înceţoşată provocată de experienţa depresurizării dispăruse cu totul; îşi simţea capul răcorit, ca o încăpere de la etaj în care, într-o după-amiază fierbinte şi îngrozitor de înăbuşitoare, tocmai a suflat o briză proaspătă de mare. Se gândi la Nick, care nu era acolo, dar murise pentru ca toţi ceilalţi să poată fi acolo, şi se linişti spunându-şi că Nick nu s-ar fi supărat pentru că ea se simţea în felul ăsta.

Sunetul coral continua să se amplifice, un sunet fără nici un fel de direcţie, un suspin melodios, fără sursă, care exista peste

tot în jurul lor:

— *AAAAAAAAAAAAAA…*

Bob Jenkins alergă din nou în spatele tejghelei, tăind colţul pe lângă casa de marcat atât de strâns încât nu lipsi mult să cadă cu picioarele în sus, fiind nevoit să se prindă de căruciorul cu condimente ca să-şi menţină echilibrul. Rămase în picioare, dar căruciorul din oţel inoxidabil se răsturnă cu un zdrăngănit minunat, răsunător împrăştiind în toate părţile tăcâmurile şi pacheţele cu muştar, ketchup şi mirodenii.

— Repede! strigă el. Nu putem să stăm aici! O să se-ntâmple curând — dintr-o clipă-n alta, cred — şi nu putem să fim aici în acel moment. Nu cred că suntem în siguranţă aici.

— De ce nu sun… începu Bethany, dar deodată Albert îi puse braţul pe umeri şi o împinse pe urmele lui Bob, călăuza nebună, care se şi repezise spre uşa restaurantului.

Apoi se îndreptă în mare grabă spre holul de îmbarcare al Companiei United, urmat de restul grupului. Acum răpăitul răsunător al paşilor aproape că se pierdea în murmurul atotputernic care umplea terminalul părăsit, reverberându-se în numeroasele intrânduri ale coridoarelor.

Brian auzea cum acea notă colosală şi unică începea să se destrame. Nu se sfărâma, nici măcar nu se schimba cu adevărat, ci se *concentra,* aşa cum sunetul langolierilor se concentrase pe măsură ce se

apropiaseră de Bangor.

În timp ce intrau din nou în holul de îmbarcare, văzu cum o lumină eterică începea să alunece peste scaunele goale, peste monitoarele TV care afişau sosirile şi plecările, precum şi peste birourile de îmbarcare. Roşu urma după albastru; după roşu urma galben; verdele venea după galben. O stare nedefinită de aşteptare complexă şi exotică părea să umple aerul. Un fior îl străbătu din creştet până-n tălpi; simţi cum tot părul de pe corp se agită şi dă să rămână ridicat. O siguranţă clară îl umplu ca o rază a soarelui de dimineaţă: *E pe cale să se întâmple ceva — un lucru măreţ şi uluitor.*

— Aici! strigă Bob.

Îi conduse spre zidul de lângă rampa de acces prin care intraseră. Aceasta era o zonă rezervată numai pasagerilor, protejată de o frânghie din catifea roşie. Bob sări peste ea cu uşurinţa unui atlet, cum probabil că fusese în liceu.

— Să stăm lipiţi de zid!

— Lipiţi-vă de zid, nemernicilor! ţipă Albert, scuturat subit de un spasm de râs imposibil de stăpânit.

El şi ceilalţi membri ai grupului i se alăturară lui Bob lipindu-şi spinările de zid, ca suspecţii adunaţi pentru recunoaştere la secţia de poliţie. În holul circular părăsit, care acum se întindea în faţa lor, culorile se înviorară pentru o clipă… după care începură

să se stingă. Cu toate acestea, sunetul continuă să crească în profunzime şi să devină mai real. Lui Brian i se păru că acum se puteau desluşi voci în acel sunet, chiar paşi, ba până şi câţiva bebeluşi gălăgioşi.

— Nu ştiu ce e, dar e *minunat!* strigă Laurel, care pe jumătate râdea, pe jumătate plângea. Îmi place la nebunie!

— Sper că aici suntem în siguranţă, spuse Bob, nevoit să-şi ridice vocea ca să se facă auzit. Cred că vom fi. Ne aflăm în afara zonelor cu circulaţie maximă.

— Ce-o să se întâmple? întrebă Brian. Ce ştii?

— Când am trecut prin falia temporală în drumul nostru spre est, am călătorit înapoi în timp! strigă Bob. Am ajuns în *trecut!* Poate că diferenţa nu era mai mare de cincisprezece minute… mai ţii minte că ţi-am spus asta?

Brian încuviinţă din cap şi faţa lui Albert se lumina brusc.

— *De data asta, ne-a adus în viitor!* strigă Albert. Despre asta era vorba, nu? *De data asta, falia ne-a adus în viitor!*

— Da, aşa cred! ţipă Bob drept răspuns, rânjind neajutorat. Şi în loc să ajungem într-o lume moartă — o lume care şi-a văzut de drum fără noi — *am sosit într-o lume pe cale să se nască!* O lume proaspătă şi nouă ca un trandafir pe punctul de a se deschide! *Asta* se întâmplă acum, cred. *Asta*

e ceea ce auzim şi ceea ce simţim… ce ne-a umplut de acea fericire minunată şi neputincioasă. Cred că suntem pe cale să vedem şi să trăim ceea ce nici o altă fiinţă omenească n-a mai văzut vreodată. Am văzut moartea lumii; acum cred că o vom vedea născându-se. Cred că prezentul e pe cale să ne prindă din urmă.

Aşa cum culorile se stinseseră după ce atinseseră un apogeu de strălucire, acum şi calitatea profundă şi vibrantă a sunetului se pierdu dintr-o dată. În acelaşi timp, vocile care făcuseră parte din el deveniră mai puternice şi mai limpezi. Laurel îşi dădu seama că poate să desluşească şi cuvinte, ba chiar şi sintagme întregi. „… trebuie s-o sun înainte să ia o hotărâre…” „… zău că nu cred că această opţiune e viabilă…” „… acasă şi să ne uscăm dac-om putea să transmitem chestia asta companiei-mamă…”

Ultima frază trecu direct prin faţa lor prin pustiul de dincolo de frânghia din catifea.

Brian Engle simţi cum creşte în el o stare de extaz, mundându-l cu o fierbinţeală de uimire şi de fericire. O apucă de mână pe Laurel şi îi zâmbi larg în momentul în care şi ea îi strânse mâna cu violenţă. Alături, Albert o luă pe neaşteptate în braţe pe Bethany, care începu să-l sărute pe toată faţa, râzând în acelaşi timp. Bob şi Rudy zâmbeau unul altuia încântaţi, ca doi prieteni vechi, nu se

mai văzuseră de mult şi acum se întâlniseră întâmplător într-un loc dintre cele mai izolate şi mai absurde din lumea largă.

Deasupra, pătratele fluorescente din tavan începură să se aprindă. Aprinderea avu loc secvenţial, pornind din centrul încăperii într-un cerc din ce în ce mai mare de lumină care se revărsa asupra holului principal, gonind umbrele nopţii ca pe o turmă de oi negre.

Mirosurile se năpustiră brusc asupra lui Brian: transpiraţie, parfum, aftershave, colonie, fum de ţigară, piele, săpun, solvenţi industriali.

Încă o clipă cercul larg al holului de îmbarcare rămase părăsit, un loc bântuit de vocile şi de paşii celor încă ne-vii. Iar Brian îşi zise: „Am să văd cu ochii mei; am să văd Prezentul în mişcare agăţându-se de acest viitor staţionar şi trăgându-l după el, aşa cum cârligele de pe trenurile-expres în mişcare agăţau sacii de corespondenţă atârnaţi de stâlpii Serviciului Poştal de lângă liniile ferate din orăşelele adormite din sud şi din vest. O să văd cum timpul se deschide ca un trandafir într-o dimineaţă de vară.”

— Ţineţi-vă bine, murmură Bob. S-ar putea să simţiţi o zdruncinătură.

Abia dacă trecu o secundă şi Brian simţi o bufnitură — nu numai în picioare, ci în întreg corpul. În aceeaşi clipă, avu senzaţia că o mână invizibilă îl împinge cu putere,

drept în mijlocul spatelui. Se legănă în faţă şi simţi cum Laurel se leagănă o dată cu el. Albert trebui să-l ţină pe Rudy să nu cadă. Acestuia părea să nu-i pese, căci un zâmbet uriaş, nătâng, i se întipărise pe faţă.

— Uite! spuse Laurel cu un icnet. O, Brian… uită-te.

Brian se uită… şi simţi cum i se taie respiraţia.

Holul de îmbarcare era plin de fantome.

Siluete eterice, transparente străbăteau încoace şi-ncolo marea zonă centrală: bărbaţi în costume sobre, purtând serviete diplomat, femei în rochii de călătorie elegante, adolescenţi în blugi şi tricouri imprimate cu logo-uri ale unor trupe de rock. Văzu un tată-fantomă trăgând după el doi copii-fantomă, iar prin ei putu să vadă alte fantome aşezate în fotolii, citind exemplare transparente din *Cosmopolitan, Esquire* şi *US News & World Report.* Apoi culoarea se cufundă în forme printr-un şir de fulgerări ca de cometă, solidificându-le, iar vocile răsunătoare se contopiră în larma stereofonică şi cât se poate de prozaică a unor voci omeneşti adevărate.

„Stele căzătoare”, se gândi Brian cu uimire. „Numai stele căzătoare.”

Cei doi copii au fost singurii care întâmplător se uitau direct la supravieţuitorii Cursei 29 când a avut loc transformarea;

copiii au fost singurii care i-au văzut pe cei patru bărbaţi şi cele două femei apărând într-un loc în care cu doar o secundă înainte nu fusese decât zidul.

— Tati! exclamă băieţelul, trăgând de mâna dreaptă a tatălui său.

— Tată! spuse şi fetiţa pe un ton imperios, trăgându-l de mâna stângă.

— Ce e? întrebă el, aruncând o privire nerăbdătoare. O caut pe mama voastră!

— Oameni noi! spuse fetiţa arătând cu degetul la Brian şi la cvintetul său de pasageri murdari. Uită-te la oamenii ăia noi!

Bărbatul se uită preţ de o clipă la Brian şi la ceilalţi, iar gura i se strânse într-o expresie de nelinişte. Din cauza sângelui, presupuse Brian. El, Laurel şi Bethany suferiseră cu toţii hemoragii nazale. Bărbatul îi strânse pe copii mai tare de mâini şi începu să-i tragă după el grăbit.

— Mda, extraordinar. Acum ajutaţi-mă s-o caut pe mama voastră. Ce situaţie tâmpită!

— Dar nu erau acolo *înainte!* protestă băieţelul. Au…

Apoi dispărură în mulţimea grăbită.

Brian ridică privirea la monitoare şi constată că era ora 4.17 dimineaţa.

„Sunt prea mulţi oameni aici”, îşi zise el, „şi sunt si gur că ştiu de ce.”

Ca pentru a-i confirma gândurile, din difuzorul din tavan se auzi: „*Toate zborurile*

în direcţie estică de pe Aeroportul Internaţional Los Angeles continuă să fie amânate din cauza unor condiţii atmosferice neobişnuite deasupra Desertului Mojave. Ne pare rău pentru această situaţie neplăcută dar facem apel la răbdarea şi înţelegerea dumneavoastră pe perioada în care această măsură de siguranţă rămâne în vigoare. Repetăm: toate zborurile în direcţie estică...”

„Condiţii atmosferice neobişnuite”, îşi zise Brian. „Ei, da. Cele mai neobişnuite şi mai ciudate condiţii atmosferice care-au existat vreodată.”

Laurel se întoarse către Brian şi se uită în ochii lui. Lacrimile-i şiroiau pe obraji şi nu făcu nici un efort ca să le şteargă.

— Ai auzit-o? Ai auzit ce zicea fetiţa aia?

— Da.

— Asta suntem noi, Brian? Oamenii noi? Tu crezi că asta suntem?

— Nu ştiu, zise el, dar cam asta e senzaţia.

— Asta a fost minunat, spuse Albert. Doamne, asta a fost cel mai frumos lucru.

— E *super mişto!* strigă fericită Bethany şi începu sa bată din nou din palme în ritmul piesei „Let’s Go”.

— Şi-acum, ce facem, Brian? întrebă Bob. Ai vreo idee?

Brian se uită în jur la holul de îmbarcare supraaglomerat şi spuse:

— Cred că vreau să ies afară. Să respir aerul proaspăt. Şi să privesc cerul.

— N-ar trebui să informăm autorităţile despre ce…

— O să le informăm, spuse Brian. Dar mai întâi, cerul.

— Şi poate găsim şi ceva de mâncare pe drum? întrebă plin de speranţă Rudy.

Brian râse.

— De ce nu?

— Mi s-a oprit ceasul, spuse Bethany.

Brian se uită în jos la mână şi constată că şi ceasul lui se oprise. Toate ceasurile lor de mână se opriseră.

Brian şi-l desfăcu şi-l aruncă indiferent pe podea, după care o luă pe Laurel de mijloc.

— Hai s-o ştergem de-aici, spuse el. Doar dacă nu cumva unul dintre voi vrea să aştepte cursa următoare spre est?

— Nu astăzi, zise Laurel, dar în curând. Până-n Anglia. Acolo e un om pe care trebuie să-l văd în…

Pentru o clipă îngrozitoare, nu-şi putu aminti numele… dar apoi îşi reveni.

— Fluting, spuse ea. Întreabă pe oricine de pe High Street. Cei mai vârstnici îi spun şi acum „maistrul”.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă Albert.

— Margarete, spuse ea şi râse. Cred că vorbesc despre margarete. Hai… să mergem.

Bob zâmbi larg, lăsând să se vadă nişte

gingii rozalii, ca de bebeluş.

— În ceea ce mă priveşte, cred că data viitoare când o să mă duc la Boston, o să iau trenul.

Laurel împinse cu vârful pantofului ceasul lui Brian şi-l întrebă:

— Eşti sigur că nu-l mai vrei? Pare un ceas scump.

Brian zâmbi, clătină din cap şi o sărută pe frunte. Mirosul părului ei era uluitor de dulce. Se simţea mai mult decât bine; se simţea renăscut, fiecare părticică din el fiind nouă, proaspătă, neîntinată de contactul cu lumea înconjurătoare. De fapt, simţea că dacă şi-ar întinde braţele, ar fi în stare să zboare fără ajutorul unor motoare.

— Câtuşi de puţin, spuse el. Ştiu cât e ora.

— Serios? Şi cam ce oră ar fi?

— E *acum* şi jumătate.

Albert îl bătu prieteneşte pe spate.

Apoi părăsiră împreună holul de îmbarcare, croindu-şi drum printre grupurile răzleţe de pasageri nemulţumiţi de întârziere. Mulţi se uitau intrigaţi în urma lor şi nu numai din pricină că unii dintre ei suferiseră de curând hemoragii nazale sau pentru că treceau râzând printre atâţia oameni încruntaţi şi incomodaţi de situaţia creată.

Se uitau pentru că cei şase oameni păreau cumva *mai senini* decât oricare altul

aflat în holul aglomerat.

Mai adevăraţi.

Mai *acolo.*

„Numai stele căzătoare”, îşi zise Brian, amintindu-şi deodată că un pasager se mai afla încă în avion — bărbatul cu barba neagră. „Eh, asta-i o mahmureală pe care nenişorul ăla n-o so uite *niciodată”,* îşi zise Brian zâmbind. O luă pe Laurel în braţe şi începu să alerge. Ea râse şi-l îmbrăţişă.

Cei şase alergară împreună de-a lungul holului principal către scările rulante şi către întreaga lume de afară.

FEREASTRA SECRETĂ

SE DEDICĂ LUI CHUCK VERRILL

Două după miezul nopţii

NOTĂ DESPRE „FEREASTRA SECRETĂ”

Mă număr printre oamenii care cred că viaţa e o înşiruire de cicluri — roţi în interiorul roţilor, unele angrenându-se cu altele, altele rotindu-se de capul lor, dar toate îndeplinind o funcţie finită, repetitivă. Îmi place această imagine abstractă a vieţii închipuite ca o maşinărie eficientă, probabil fiindcă viaţa adevărată, văzută de aproape şi din perspectivă personală, pare atât de încâlcită şi de stranie. E bine ca, din când în când, să te poţi da un pas înapoi şi să spui: „În definitiv, acolo e un *pattern!* Nu prea înţeleg ce înseamnă, dar pe bune că-l văd!”

Toate aceste roţi îşi încheie ciclurile cam în acelaşi timp, iar când se întâmplă asta — după părerea mea, cam la douăzeci de ani o dată — trecem printr-o perioadă când punem capăt lucrurilor. Psihologii au preluat chiar un termen parlamentar pentru

a descrie acest fenomen, denumindu-l *încheiere a dezbaterilor*[25].

Am acum patruzeci şi doi de ani şi, când privesc în urmă la ultimii patru ani din viaţa mea, pot să văd tot felul de asemenea încheieri ale dezbaterilor. E la fel de evident în opera mea, ca şi în oricare alt aspect ale vieţii mele. În It[26], am alocat un spaţiu scandalos de mare ca să termin de vorbit despre copii şi despre percepţiile largi care le luminează vieţile interioare. La anul, intenţionez să public ultimul roman din seria Castle Rock, Needful Things (ultima povestire din ciclul de faţă, „Câinele din fotografie", constituie un prolog la romanul amintit). Iar acel roman va fi, cred, ultima poveste despre scriitori şi meseria de a scrie, precum şi despre acel straniu *no man's land* care există între real şi imaginar. Cred că o bună parte dintre cititorii mei fideli, care mi-au suportat cu răbdare fascinaţia legată de acest subiect, se vor bucura să audă asta.

Acum câţiva ani am publicat un roman intitulat Misery, care a încercat, măcar în parte, să ilustreze felul covârşitor în care

---

[25] În original, *cloture,* care înseamnă în lb. engleză încheierea sau limitarea dezbaterilor din cadrul unui corp legislativ, mai ales pr supunerea la vot. *(N. t.)*

[26] Roman publicat în lb. română la Ed. Nemira sub titlul *Oraşul bântuit (N. t.)*

ficţiunea poate pune stăpânire pe cititor. Anul trecut am publicat cartea *The Dark Half,* în care am încercat să explorez fenomenul contrar: felul covârşitor în care ficţiunea poate pune stăpânire pe scriitor. În timp ce acea carte se afla încă într-o fază intermediară, am început să mă gândesc că s-ar putea să existe o cale de a relata ambele poveşti în acelaşi timp, abordând anumite elemente din conflictul romanului *The Dark Half* din--un unghi complet diferit.

Scrisul mi se pare un act tainic — la fel de tainic ca visarea — iar acela a fost unul dintre aspectele acestui meşteşug straniu şi periculos la care nu m-am gândit niciodată prea mult.

Ştiam că uneori scriitorii şi-au revizuit vechile opere — John Fowles a procedat astfel cu *Magicianul* şi chiar eu am făcut la fel cu *The Stand* —, dar nu la o revizuire mă gândeam eu. Ce voiam era să iau elemente familiare şi să le combin într-o manieră cu totul nouă. Lucrul ăsta încercasem să-l mai fac cel puţin o dată, restructurând şi actualizând elementele de bază din *Dracula* al lui Bram Stoker pentru a crea *‘Salem’s Lot,* aşa că eram destul de obişnuit cu ideea.

Într-o zi de pe la sfârşitul toamnei lui 1987, pe când aceste lucruri îmi frământau mintea, m-am oprit în spălătoria casei noastre ca să arunc o cămaşă murdară în maşina de spălat. Spălătoria noastră e o

firidă mică şi îngustă aflată la etaj. Am aruncat cămaşa şi apoi m-am îndreptat spre una dintre cele două ferestre ale încăperii. Din simplă curiozitate, nu de altceva. Locuiam în acea casă de doisprezece ani, dar niciodată nu mă uitasem atent afară pe fereastra aceea. Motivul e cât se poate de simplu. Fiind situată la nivelul podelei, în mare parte ascunsă în spatele uscătorului, pe jumătate blocată de coşuri cu lucruri, prin această fereastră e destul de greu să te uiţi.

M-am strecurat totuşi cum am putut şi m-am uitat. Fereastra e chiar deasupra unei nişe pavate cu cărămidă între casă şi veranda ataşată. E o arie pe care o văd cam în fiecare zi… dar, de data asta, *unghiul* era nou. Soţia mea pusese acolo vreo şase ghivece cu flori, pentru ca plantele să poată profita puţin de soarele începutului de noiembrie, presupun, iar rezultatul era o grădiniţă încântătoare pe care numai eu o puteam vedea. Fraza care mi-a venit în minte a fost, firește, titlul acestei povestiri. Mi s-a părut o metaforă cât se poate de potrivită pentru ceea ce scriitorii — mai ales cei care scriu proză fantastică — fac cu zilele şi nopţile lor. Să te aşezi în faţa maşinii de scris sau să iei un creion constituie un act fizic; analogul spiritual al acestuia este să priveşti afară pe o fereastră aproape uitată… o fereastră care oferă o privelişte obişnuită dintr-un unghi cu totul diferit… un unghi care

transformă obişnuitul în extraordinar. Misiunea scriitorului este să privească pe acea fereastră şi să relateze ceea ce vede.

Dar uneori fereastra se sparge. Cred că asta, mai mult ca orice, e preocuparea principală a acestei povestiri: ce se întâmplă cu observatorul care stă şi priveşte cu ochii larg deschişi când fereastra dintre realitate şi irealitate se sparge şi cioburile de sticlă încep să zboare?

1

— Mi-ai furat povestea, spuse omul aflat în prag. Mi-ai furat povestea şi ceva trebuie făcut în privinţa asta. Ce e corect e corect şi ce e drept e drept, aşa că trebuie făcut ceva.

Morton Rainey, care abia se trezise din somn şi continua să se simtă doar pe la jumătatea drumului către lumea reală, habar n-avea ce să spună. Asta nu se întâmpla niciodată când lucra, bolnav sau sănătos, treaz sau pe jumătate adormit; era scriitor şi foarte rar îi lipsea inspiraţia când era nevoie să pună în gura vreunui personaj o replică usturătoare. Rainey deschise gura, nu găsi nici o replică usturătoare (de fapt, nici măcar una mai şchioapă) şi o închise la loc.

Îşi zise: „Omul ăsta nu arată întru totul real. Seamănă cu un personaj desprins dintr-un roman de William Faulkner.”

Asta nu ajuta cu nimic la rezolvarea situatiei, dar era un adevăr incontestabil. Bărbatul care sunase la uşa lui Rainey aici, în pustietatea asta din vestul statului Maine, avea cam patruzeci şi cinci de ani. Era foarte slab. Avea o faţă calmă, senină, dar cioplită cu riduri adânci. Acestea îi brăzdau orizontal fruntea înaltă în valuri regulate, coborau vertical de la colţurile gurii cu buze subţiri până la baza maxilarului şi radiau spre exterior, de la colţurile ochilor, în mănunchiuri minuscule. Ochii erau de un albastru-luminos neumbrit. Rainey nu-şi dădea seama ce culoare avea părul individului, care purta o pălărie mare neagră cu o calotă rotundă, plantată drept pe cap. Partea de jos a borului îi atingea vârfurile urechilor. Arăta ca pălăriile purtate de quakeri. N-avea nici perciuni, aşa că, din câte putea să vadă Morton Rainey, putea fi la fel de chel ca Telly Savalas sub pălăria aia de fetru cu calota rotundă.

Purta o cămaşă albastră de lucru. Era încheiată la toţi nasturii, până la pielea înroşită de brici a gâtului, deşi nu purta cravată. Poalele cămăşii erau vârâte într-o pereche de blugi care păreau cu o măsură prea mari pentru persoana care îi purta. La partea de jos, blugii se terminau cu manşete care se aşezau frumos pe o pereche de bocanci de culoare galben-şters, dintr-aceia făcuţi pentru a merge printr-o brazdă de

pământ arat cam la un metru în spatele unui măgar.

— Ei bine? întrebă el văzând că Rainey continua sa nu spună nimic.

— Nu te cunosc, spuse în sfârşit Rainey.

Era primul lucru pe care-l spunea de când se sculase de pe canapea şi venise să vadă cine sunase şi i se părea că spusese un lucru de o stupizenie sublimă.

— *Asta* ştiu, spuse necunoscutul. *Asta* nu contează, te cunosc, domnule Rainey. *Asta* contează. După care repetă: Mi-ai furat povestea.

Întinse mâna şi Rainey observă pentru prima oară că ţinea ceva în ea. Era un teanc de foi de hârtie. Dar nu era teanc oarecare de hârtii; era un manuscris. Se gândi că după ce ai lucrat în branşa asta un timp, recunoşti de fiecare dată cum arată un manuscris. Mai ales unul nesolicitat.

Şi, cu întârziere, îşi zise: „Să zici mersi că n-a fost un pistol, Morton, băiatule. Ai fi ajuns în iad înainte să afli că eşti mort.”

Apoi, cu şi mai mare întârziere, îşi dădu seama că avea probabil de-a face cu unul dintre Oamenii Nebuni. Era ceva de multă vreme depăşit, fireşte; deşi ultimele sale trei cărţi fuseseră best-seller-uri, era prima vizită din partea unui membru al acelui trib legendar. Simţi un amestec de teamă şi amărăciune, iar gândurile sale se

concentrară asupra unui singur punct: cum să se descotorosească de individ cât mai repede şi cu cât mai puţine neplăceri.

— Nu citesc manuscrise…, începu el.

— P-ăsta l-ai citit deja, spuse pe un ton egal bărbatul cu faţă de dijmaş obişnuit cu truda câmpului. L-ai furat.

Vorbea ca şi cum ar fi enunţat un adevăr simplu. Ca unul care constată că soarele e sus pe cer şi că e o zi plăcută de toamnă.

După toate aparenţele, în această după-amiază toate gândurile lui Mort erau întârziate; acum îşi dădea seama pentru prima oară cât de singur era aici. Venise la casa din Tashmore Glen la începutul lui octombrie, după două luni nenorocite petrecute la New York; divorţul lui se încheiase abia săptămâna trecută.

Casa era mare, dar era o locuinţă de vacanţă, iar Tashmore Glen era un orăşel de vacanţă. De-a lungul drumului acestuia, care ocolea golful nordic al lacului Tashmore, se aflau poate vreo douăzeci de cabane iar în iulie sau august majoritatea sau chiar toate erau locuite… dar acum nu era iulie sau august. Era sfârşitul lui octombrie. Sunetul unei împuşcături, îşi dădu el seama, s-ar fi împrăştiat în aer neauzit. Iar dacă ar fi fost auzit, cei în cauză ar fi presupus că era vorba de cineva care vânează prepeliţe sau fazani — tocmai era sezonul.

— Pot să te asigur…

— *Ştiu că poţi,* spuse tipul cu pălărie neagră cu aceeaşi răbdare nepământeană. *Ştiu* asta.

În spatele lui, se vedea maşina cu care venise. Era un vechi *station-wagon,* care arăta de parcă străbătuse un număr foarte mare de kilometri, şi foarte puţine pe drumuri bune. Se vedea că plăcuţa de înregistrare nu era din statul Maine, dar Mort nu putea să desluşească din ce stat era; ştia de câtăva vreme că trebuie să se ducă la oftalmolog ca să-şi schimbe ochelarii, chiar îşi planificase să facă această treabă pe la începutul verii care tocmai trecuse, dar pe urmă Henry Young l-a sunat într-o zi din aprilie, ca să-l întrebe cine era tipul cu care o văzuse pe Amy la mall — vreo rudă, poate? — şi aşa începuseră suspiciunile care culminaseră cu acel divorţ straniu de rapid şi de liniştit, acea furtună de mizerii care îi acaparase tot timpul şi energia în ultimele câteva luni. În această perioadă, era bine dacă-şi amintea să-şi schimbe chiloţii, darămite să se ocupe de chestii ezoterice precum o consultaţie la oftalmolog.

— Dacă vrei să discuţi cu cineva despre vreo nedreptate care simţi că ţi s-a făcut, începu Mort cu nesiguranţă, detestând tonul pompos şi limbajul de lemn pe care-l folosea, dar neştiind ce altceva să spună, poţi să vorbeşti cu ag…

— Asta e între tine şi mine, spuse cu răbdare bărbaţi din prag.

Bump, motanul lui Mort, care stătuse ghemuit pe compartimentul construit jos într-un perete al casei — trebuia să-ţi ţii gunoiul într-o incintă închisă, altfel ratonii veneau noaptea şi ţi-l împrăştiau ca naiba peste tot —, îşi părăsise culcuşul şi acum îşi croia drum în casă unduindu-se printre picioarele străinului. Ochii albaştri ai necunoscutului nu se dezlipiră de faţa lui Rainey.

— Nu avem nevoie de intermediari, domnule Rainey. E o afacere care ne priveşte strict pe noi doi.

— Nu-mi place să fiu acuzat de plagiat, dacă asta încerci să faci, zise Mort.

În acelaşi timp, o parte a minţii sale îl avertiza că trebuie să fii foarte precaut când ai de-a face cu membri ai tribului Oamenilor Nebuni. Să-i cânte în strună, atunci? Da. Dar omul ăsta nu părea să fie înarmat, iar Mort îl depăşea în greutate cu cel puţin douăzeci de kilograme. „Şi, după cum arată, sunt şi mai tânăr cu vreo cinci-zece ani”, îşi zise el. Citise că un Om Nebun autentic poate să aibă o forţă anormală, dar al naibii să fie dacă avea de gând să stea acolo şi să-l lase pe acest tip pe care nu-l văzuse in viaţa lui să continue să spună că el, Morton Rainey, îi furase povestea. Cel puţin să-l contrazică într-un fel.

— Nu te condamn că nu-ţi place, spuse bărbatul cu pălărie neagră. Vorbea la fel de

răbdător şi de senin. Mort se gândi că vorbea ca un terapeut care are în grijă nişte copilaşi uşor retardaţi. Dar ai făcut-o. Mi-ai furat povestea.

— Am să te rog să pleci, spuse Mort. Între timp, se trezise de-a binelea şi nu se mai simţea atât de buimac şi atât de dezavantajat. Nu am ce să discut cu dumneata.

— Da, o să plec, spuse individul. O să vorbim mai târziu.

Îi întinse teancul de foi şi Mort se pomeni chiar că întinde mâna să-l ia. Îşi retrase mâna lângă corp cu puţin înainte ca musafirul lui neinvitat şi nedorit să-i poată preda manuscrisul, ca un portărel care, în sfârşit, predă citaţia unuia care se ascunde de luni de zile.

— N-am să iau chestia aia, spuse Mort, şi o parte din el se minuna de calitatea de animal îndatoritor pe care o au oamenii: când cineva întinde ceva către tine, prima pornire instinctivă e să-l primeşti.

Indiferent dacă e vorba de un cec pentru o mie de dolari sau de un baton de dinamită cu un fitil aprins, prima pornire e să-l primeşti.

— Nu te-ajută cu nimic să te joci cu mine, domnule Rainey, spuse molcom bărbatul. Treaba asta *trebuie* lămurită.

— În ceea ce mă priveşte, e lămurită, spuse Mort şi închise uşa în nasul omului cu

faţa ridată, uzată şi cumva fără vârstă.

Simţise doar un moment sau două de teamă, iar acelea veniseră când îşi dăduse seama pentru prima oară, într-o manieră confuză şi înceţoşată de somn, ce anume susţinea omul acela. Apoi teama a fost înghiţită de mânie — mânie pentru că fusese deranjat în timpul somnului de după-amiază şi, mai ales, pentru că îşi dăduse seama că fusese deranjat de un reprezentant al Oamenilor Nebuni.

După ce închise uşa, teama reveni. Cu buzele strâns lipite, aştepta să audă bătăile în uşă ale celuilalt. Iar când asta nu se întâmplă, fu convins că individul stătea acolo, nemişcat ca o stâncă şi la fel de răbdător, aşteptând ca el să deschidă din nou uşa… ceea ce va fi nevoit să facă – mai devreme sau mai târziu.

Apoi auzi o bufnitură joasă, urmată de un şir de paşi uşori care traversau veranda din scânduri. Mort se duse în dormitorul principal, care dădea spre aleea din faţa casei. Dormitorul avea două ferestre, una cu vedere spre alee şi coasta de deal din spatele ei, cealaltă oferind o privelişte către panta care se pierdea în albastrul plăcut al lacului Tashmore. Ambele geamuri erau reflectorizante, ceea ce însemna că el putea să se uite afară, dar cel care ar fi încercat să privească înăuntru nu şi-ar fi văzut decât propria imagine deformată, asta dacă nu-şi

lipea nasul de sticlă şi-şi proteja ochii de lumina reflectată.

Îl văzu pe bărbatul cu cămaşă albastră şi blugi cu manşete întorcându-se la maşina lui ponosită. Din acest unghi, reuşi să desluşească în ce stat fusese emisă plăcuţa de înmatriculare — Mississippi. Când omul deschise uşa din stânga maşinii, Mort îşi zise: „Fir-ar să fie! Pistolul e în maşină. Nu l-a luat cu el pentru că a crezut că poate să cadă la învoială cu mine… indiferent la ce fel de *învoială* s-o fi gândit. Dar acum o să şi-l ia şi-o să se întoarcă. Probabil că e în torpedo sau sub scaun…”

Dar omul s-a urcat la volan, oprindu-se doar cât să-şi scoată pălăria şi s-o arunce pe scaunul din dreapta. În timp ce trântea uşa şi pornea motorul, Mort gândi: „Ceva s-a schimbat la el între timp.” Dar abia după ce musafirul nepoftit făcu cale întoarsă pe alee şi dispăru spatele perdelei groase de tufişuri pe care Mort uita întruna să le tundă, îşi dădu seama despre ce era vorba.

Când bărbatul se urcase în maşină, nu mai avea manuscrisul la el.

2

Era pe veranda din spate. O piatră pusă deasupra teancului împiedica briza uşoară să împrăştie paginile în toată curtea. Mica bufnitură pe care o auzise se produsese

când individul aşezase piatra pe manuscris.

Mort rămase în pragul uşii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor kaki, uitându-se la teanc. Ştia că nebunia nu era contagioasă (decât poate în cazurile de expunere prelungită, presupunea el), dar tot nu voia să pună mâna pe blestemăţia aia. Bănuia că, până la urmă, va fi nevoit să-l ia. Nu ştia cât o să mai stea pe acolo — o zi o săptămână, o lună sau un an, în acel moment orice părea posibil —, dar nu putea să lase pur şi simplu chestia aia acolo. Un motiv era că Greg Carstairs, omul care avea grijă de casă, trebuia să vină pe la începutul după-amiezii ca să-i spună cam cât ar costa refacerea acoperişului de şindrilă al casei, iar Greg avea să se întrebe ce era cu foile alea acolo. Mai rău, probabil că va presupune că manuscrisul e al lui Mort, ceea ce va atrage după sine mai multe explicaţii decât merita drăcovenia cu pricina.

Rămase acolo până când sunetul motorului de maşină se contopi în murmurul încet şi molcom al după-amiezii, apoi ieşi pe verandă, călcând grijuliu cu tălpile goale (veranda ar fi trebuit vopsită de cel puţin un an, iar lemnul uscat era rugos, nefiind excluse nici aşchiile) şi aruncă piatra în şanţul năpădit de ienupăr din stânga. Ridică teancul subţire de foi şi se uită la el. Deasupra era pagina de titlu, pe care scria:

FEREASTRA SECRETĂ
de John Shooter

Mort simţi o uşurare vremelnică, împotriva voinţei sale. Nu auzise niciodată de John Shooter şi niciodată nu citise sau scrisese o povestire intitulată „Fereastra secretă”.

Aruncă din mers manuscrisul în coşul de gunoi din bucătărie, se întoarse la canapeaua din living-room, se întinse şi adormi în cinci minute.

O visă pe Amy. În aceste zile dormise foarte mult şi o visase de nenumărate ori pe Amy şi deja nu mai era aşa de surprins când se trezea din cauza propriilor strigăte răguşite. Îşi închipuia c-o să-i treacă.

3

A doua zi de dimineaţă stătea în faţa procesorului de text din mica firidă din living pe care-o folosise mereu ca birou de lucru când veneau aici. Aparatul era pornit, dar Mort se uita pe fereastră afară, la lac. Două bărci cu motor ieşiseră în larg şi tăiau brazde albe late pe suprafaţa albastră a apei. La început crezuse că erau pescari, dar aceştia nu încetiniseră nici o clipă — doar îşi tăiau unul altuia calea în traiectorii şerpuitoare largi. Copii, îşi zise el. Doar nişte copii care se joacă.

Nu făceau nimic prea interesant, dar, pe de altă parte, nici el nu făcea. Nu scrisese nimic cât de cât valoros de când o părăsise pe Amy. Şezuse zilnic în faţa procesorului de la nouă la unsprezece, aşa cum făcuse în fiecare zi din ultimii trei ani (şi timp de cam o mie de ani înainte petrecuse acele două ore în faţa unei vechi maşini de scris Royal), dar la cât reuşea să realizeze cu el, la fel de bine putea să-l schimbe cu o barcă cu motor şi să se hârjonească împreună cu băieţii pe lac.

Astăzi, la finele trudei sale de două ore, scrisese îl următoarele rânduri de proză nemuritoare:

La patru zile după ce George se convinsese spre propria lui satisfacţie, că soţia îl înşală, o abordă zicându-i:

— Trebuie să stăm de vorbă, Abby.

Nu era bine.

Semăna prea mult cu viaţa reală ca să fie bine.

Nicicând nu se dovedise prea priceput când venea vorba de viaţa reală. Poate că asta era o parte a problemei.

Opri procesorul, dându-şi seama la o secundă după ce apăsase pe buton că uitase să salveze documentul. Ei bine, atâta pagubă! Poate că la mijloc se aflase criticul din subconştientul său, care-i spunea astfel că documentul nu merita să fie salvat.

Doamna Gavin terminase la etaj, după toate aparenţele; zumzetul monoton al aspiratorului Electrolux încetase, în sfârşit. Venea în fiecare marţi să facă curat şi rămăsese şocată, într-o stare de muţenie deloc caracteristică, atunci când Mort îi spusese în urmă cu două săptămâni că se despărţise de Amy. Bănuia că o îndrăgise pe Amy mult mai mult decât pe el. Dar continuase să vină şi Mort îşi zise că era bine şi aşa.

Se ridică şi ieşi în living tocmai când doamna Gavin cobora scara principală. Ţinea în mână furtunul aspiratorului şi trăgea după ea micul aparat tubular. Acesta scotea câte-o bufnitură la fiecare treaptă coborâtă şi semăna cu un căţeluş mecanic. „Dacă eu aş încerca să trag aspiratorul pe scări în felul ăsta, m-ar lovi la glezne şi pe urmă s-ar rostogoli până jos”, îşi zise Mort. „Cum naiba o fi reuşind să-l facă să coboare aşa?”

— Săru’ mâna, doamna G., spuse el şi traversă livingul spre uşa bucătăriei.

Voia să bea o Coca. Când scria prostii, întotdeauna i se făcea sete.

— Bună ziua, domnu’ Rainey.

Încercase s-o convingă să-i spună pe numele mic, Mort, dar ea refuzase. Nu acceptase nici să-i spună Morton. Doamna Gavin era o femeie cu principii, dar acele principii n-o împiedicaseră niciodată să-i spună nevestei sale Amy.

„Poate c-ar fi bine să-i spun că am prins-o pe Amy în pat cu un alt bărbat la unul dintre cele mai luxoase moteluri din Derry”, îşi zise Mort în timp împingea uşa batantă. „Poate că aşa ar începe să-i zică din nou doamna Rainey, măcar.”

Ăsta era un gând urât şi josnic, izvorât din genul de gândire pe care o bănuia a fi cauza problemelor sale legate de scris, dar nu părea să fie în stare să facă ceva în privinţa asta. Poate că şi asta o să treacă… la fel ca visele. Din cine ştie ce motiv, ideea îl făcu să se gândească la un abţibild pe care-l văzuse cândva pe spatele unui foarte bătrân Volkswagen „broscuţă”. Pe acel abţibild scria: CONSTIPAT — NU POT IEŞI.’

În timp ce uşa bucătăriei se închidea, doamna Gavin strigă:

— Vedeţi c-am găsit o poveste de-a dumneavoastră la gunoi, domnu’ Rainey. M-am gândit că poate vă trebuie, aşa c-am pus-o pe tejghea.

— Bine, spuse el, fără să aibă habar despre ce vorbea femeia.

Nu avea obiceiul să arunce manuscrisele proaste sau fragmentele nereuşite în coşul de gunoi din bucătărie. Când producea un rebut — şi în ultima vreme îşi depăşise cota normală — îl trimitea direct în raiul datelor informatice sau în coşul de hârtii aflat în dreapta procesorului de text.

Nici o clipă nu s-a gândit la bărbatul cu

faţa ridată şi pălărie rotundă şi neagră de quaker.

Deschise uşa frigiderului, dădu la o parte două recipiente din plastic pline cu nişte resturi de mâncare incerte, descoperi o sticlă de Pepsi şi o desfăcu în timp ce închidea la loc frigiderul cu o mişcare din şold. Ducându-se să arunce dopul la gunoi, zări manuscrisul — pagina de titlu se pătase cu ceva care semăna cu sucul de portocale, dar altfel nu păţise nimic — aşezat pe tejghea, lângă aparatul de prăjit pâine Silex. *Atunci* îşi aminti. John Shooter, exact. Membru fondator al organizaţiei Oamenii Nebuni, Filiala Mississippi.

Luă o gură de Pepsi, apoi ridică manuscrisul de pe tejghea. Mută pagina de titlu la coadă şi iată ce citi pe prima pagină:

John Shooter
General Delivery
Dellacourt, Mississippi

30 de pagini
Aproximativ 7 500 de cuvinte
Cesionare drepturi serializare, America de Nord

FEREASTRA SECRETĂ
de John Shooter

Manuscrisul fusese dactilografiat pe o

hârtie de calitate bună, dar maşina trebuie să se fi aflat într-o stare jalnică — un model vechi, de birou, după aparenţe, şi nu foarte bine întreţinut. Majoritatea literelor erau „mâncate “ ca dinţii prăpădiţi ai unui bătrân. Citi prima frază, apoi pe a doua, apoi pe a treia şi, preţ de câteva clipe, încetă să mai gândească limpede.

Todd Downey credea că nu era mare lucru de capul unei femei capabile să-ţi fure dragostea atunci când dragostea era singurul lucru pe care-l mai aveai. Prin urmare, hotărî s-o omoare. Avea s-o facă în colţul adânc care se forma în locul unde casa şi şopronul se întâlneau într-un unghi foarte ascuţit... adică în locul unde soţia lui îşi ţinea mica grădină.

— Fir-ar să fie! spuse Mort şi puse manuscrisul la loc. Lovi cu braţul sticla de Pepsi, care se răsturnă sfârâind şi lichidul înspumat curse pe tejghea, începând să se prelingă pe uşile dulapului. Dar-ar dracii! strigă el.

Doamna Gavin veni în mare grabă, evaluă situaţia şi spuse:

— Ei, las’ că nu s-a-ntâmplat nimic. După cum aţi ţipat, am crezut că v-aţi tăiat gâtul. Vreţi să vă daţi un pic la o parte, domnu’ Rainey?

El se dădu la o parte şi, mai înainte de toate, doamna Gavin luă manuscrisul de pe

tejghea şi i-l puse în mâini, încă nu păţise nimic; lichidul cursese în altă parte. Cândva fusese o persoană cu un simţ al umorului destul de dezvoltat — sau cel puţin aşa crezuse dintotdeauna —, dar în timp ce se uita la teancul de hârtii din mâinile sale, nu-i veni în minte decât o remarcă de o ironie amară: „E ca pisica din poezioarele de grădiniţă. Aia care vine mereu înapoi.”

— Dacă v-aţi pus în gând să distrugeţi chestia aia, spuse doamna Gavin arătând din cap spre manuscrisul în timp ce scotea o cârpă de vase de sub chiuvetă, sunteţi pe calea cea bună.

— Nu e al meu, spuse el.

Dar era o situaţie ciudată, nu-i aşa? Ieri, când aproape că-ntinsese mâna să ia manuscrisul de la individul care i-l adusese, se gândise la cât de îndatoritori pot să fie oamenii. După toate aparenţele, imboldul de a fi îndatoritor se întindea în toate direcţiile, fiindcă primul lucru pe care-l simţise atunci când citise acele trei fraze fusese vinovăţia… şi nu era asta exact ceea ce Shooter (dacă aşa îl chema cu adevărat) dorea ca el să simtă? Bineînţeles că da. „Mi-ai furat povestea”, spusese el, iar hoţii trebuie să se simtă vinovaţi.

— Scuzaţi, domnu’ Rainey, spuse doamna Gavin ţinând ridicată cârpa.

El se dădu într-o parte pentru ca femeia să poată ajunge la lichidul vărsat.

— Nu e al meu, repetă el… chiar cu insistenţă.

— O, spuse ea ştergând lichidul de pe tejghea şi apoi ducându-se la chiuvetă pentru a stoarce cârpa. Eu aşa am crezut.

— Aici scrie John Shooter, spuse el punând la loc pagina de titlu şi îndreptând-o spre ea. Vedeţi?

Doamna Gavin îşi îngădui să arunce spre pagină cea mai scurtă privire pe care i-o permitea politeţea după care începu să şteargă uşile dulapului.

— Am crezut că-i un din ăla, cum îi zice… Pseudonume. Sau nim. Sau, mă rog, nu ştiu cum se spune.

— Nu folosesc aşa ceva, spuse el. N-am folosit niciodată.

De data asta, îi aruncă lui o privire scurtă — cu o expresie de şiretenie rurală, uşor amuzată, înainte de a se lăsa pe genunchi ca să şteargă mica băltoacă de Pepsi de pe podea.

— Da’ nici nu cre’ că mi-aţi zice dac-aţi folosi, spuse ea.

— Îmi pare rău c-am vărsat chestia aia, spuse el îndreptându-se spre uşă.

— Nu-i nimic, de asta sunt aici, răspunse ea fără să mai ridice privirea.

Mort pricepu aluzia şi ieşi din încăpere.

Rămase un moment în living, uitându-se la aspiratorul lăsat în mijlocul covorului. Îl auzi în gând pe bărbatul cu faţa plină de

riduri spunând răbdător: „Asta este între tine şi mine. Nu avem nevoie de intermediari, domnule Rainey. E o afacere care ne priveşte strict pe noi doi.”

Morton se gândi la faţa aceea, rememorând-o cu mintea sa antrenată să memoreze feţe şi acţiuni, şi-şi zise: „N-a fost doar o aberaţie de moment, sau o modalitate bizară de a face cunoştinţă cu un autor pe care s-ar putea să-l considere sau nu celebru. O să se întoarcă.”

Brusc se îndreptă spre biroul lui de lucru, rulând manuscrisul din mers.

4

Pe trei dintre cei patru pereţi ai biroului se aflau rafturi cu cărţi, iar unul dintre acestea fusese rezervat pentru diferitele ediţii, indigene sau străine, ale operelor sale. Cu totul, publicase şase cărţi: cinci romane şi o culegere de povestiri. Cartea de proză scurtă şi primele două romane fuseseră bine primite de rudele apropiate şi de câţiva prieteni. Al treilea roman, *Băiatul flaşnetarului,* devenise imediat un best-seller. Primele cărţi au fost reeditate după ce a devenit un scriitor de succes şi s-au vândut destul de bine, dar n-au fost niciodată la fel populare ca următoarele.

Culegerea de proză scurtă purta titlul *Toată lumea pârăşte,* şi majoritatea

povestirilor fuseseră publicate iniţial în reviste pentru bărbaţi, printre fotografii cu femei machiate din belşug şi cât se poate de dezbrăcate. Totuşi una dintre ele văzuse lumina tiparului în *Ellery Queen's Mystery Magazine.* Se numea „Vremea însămânţării", şi chiar la aceasta se dusese el acum.

„Nu e mare lucru de capul unei femei care îţi fură dragostea când nu ţi-a mai rămas decât dragostea — cel puţin asta era părerea lui Tommy Havelock. S-a decis s-o ucidă. Ştia chiar şi locul în care-o s-o facă, locul exact: micul petic de grădină pe care-l îngrijea în unghiul ascuţit format între casă şi şopron."

Mort se aşeză şi începu să parcurgă fără grabă cele două povestiri, citind când dintr-una, când din cealaltă. A ajuns pe la jumătate, înţelesese deja că nu era nevoie să citească mai departe. În unele locuri, formulările erau diferite; în multe altele, erau identice, cuvânt cu cuvânt. Lăsând deoparte frazarea, erau *exact* la fel. În amândouă, un bărbat îşi ucide nevasta. În amândouă, soţia era o nemernică rece, fără suflet, căreia nu-i păsa decât de gradina şi de conservele ei. În amândouă, ucigaşul îşi îngroapă victima în grădină, pe care apoi o îngrijeşte, obţinând o recoltă de-a dreptul spectaculoasă. În versiunea lui Morton Rainey, era vorba de fasole. În cea a lui Shooter, recolta era de

porumb. În ambele versiuni, în cele din urmă ucigaşul înnebuneşte şi e descoperit de poliţie consumând cantităţi uriaşe din planta în cauză şi jurând că o să scape de ea, că până la urmă o să scape de nevasta ticăloasă.

Mort nu se considerase niciodată un scriitor talentat de povestiri horror — şi în „Vremea însămânţării” nu erau elemente de supranatural — dar, cu toate acestea, era o lucrare care îţi dădea fiori. Când o terminase de citit, Amy îi spusese, înfiorată: „Mi se pare reuşită, dar mintea omului ăluia… Doamne, Mort, ce cuib de viermi!”

Asta rezumase destul de bine şi propriile-i simţăminte. Nu şi-ar fi dorit să călătorească prea des în ambianţa din „Vremea însămânţării”, care nu era nici pe departe o nouă „Inimă povestitoare”[27], dar credea că reuşise binişor să zugrăvească prăbuşirea nervoasă cu porniri asasine a lui Tom Havelock. Redactorul de la *EQ* fusese de acord, la fel şi cititorii — povestirea generase o corespondenţă favorabilă. Redactorul îi solicitase şi altele de acest gen, dar Mort n-a mai scris niciodată vreo istorisire care să semene măcar pe departe cu „Vremea însămânţării”.

---

[27] *Tell-Tale Heart,* povestire de Edgar Allan Poe. (*N. t.*)

„— Ştiu că pot s-o fac, zise Tod Downey, luându-şi încă o porţie de porumb din castronul aburind. Sunt sigur că, cu timpul, ea va dispărea cu totul.”

Aşa se încheia proza lui Shooter.

„— Sunt convins că pot să rezolv chestia asta, le spuse Tom Havelock, şi-şi mai luă o porţie de fasole din castronul plin ochi, din care ieşeau aburi. Sunt sigur că, în timp, moartea ei va fi un mister până şi pentru mine.”

Aşa se încheia proza lui Mort Rainey. Mort închise exemplarul din *Toată lumea pârăşte* şi îl puse la loc cu grijă în raftul cu ediţii princeps.

Se aşeză şi începu să scotocească fără grabă, meticulos, prin sertarele biroului. Era o piesă de mobilier masiv, atât de voluminos încât oamenii de la mobilă fuseseră nevoiţi să-l desfacă în bucăţi ca să-l poată aduce în cămăruţă. Avea şi o mulţime de sertare. Biroul era domeniul lui exclusiv; nici Amy, nici doamna G. nu puseseră vreodată mâna pe el, iar sertarele erau înţesate de un talmeş-balmeş acumulat în zece ani. Trecuseră patru ani de când Mort se lăsase de fumat, iar dacă în casă mai rămăsese vreo ţigară, aici trebuia să fie. Iar dacă găsea vreuna, avea să fumeze. Chiar în clipa asta, era înnebunit să tragă o ţigară. Dacă nu găsea nici una, nu era nici o problemă;

simpla trecere în revistă a acestor fleacuri şi vechituri avea un efect calmant. Scrisori vechi pe care le pusese deoparte ca să le răspundă şi n-o făcuse niciodată, ceea ce altădată părea atât de important acum părea ceva antic, chiar misterios; cărţi poştale pe care le cumpărase, dar nu le trimisese niciodată; fragmente de manuscris în diferite etape de definitivare; o pungă pe jumătate plină de Doritos foarte vechi; plicuri; agrafe de hârtie; cecuri anulate. Putea să simtă aici straturi aproape geologice — straturi ale unei vieţi văratice încremenite în acel loc. Şi *era* calmant. Termină cu un sertar şi trecu la următorul, gândindu-se tot timpul la John Shooter şi la cum îl făcuse să se simtă povestea lui John Shoooter — povestea *lui,* fir-ar să fie!

Cel mai evident lucru era, fireşte, faptul că-l făcuse să simtă nevoia să fumeze. Nu era prima oară când simţise acest lucru în ultimii patru ani; erau momente când doar dacă vedea pe cineva fumând la volanul maşinii oprite lângă el, la semafor, îi provoca o nevoie momentană şi acută de tutun. Dar acolo, cuvântul-cheie era, desigur, „momentan”. Acele senzaţii treceau repede, ca nişte averse de ploaie năprasnice — la cinci minute după ce perdeaua argintie orbitoare a ploii se prăvălea din cer, soarele strălucea din nou. Nu simţise niciodată nevoia să se ducă la primul magazin deschis

din drum ca să-şi cumpere ţigări… sau să scotocească prin torpedo după vreo ţigară rătăcită, aşa cum scotocea acum prin sertare.

Se simţea *vinovat,* iar asta era absurd. De-a dreptul enervant. Nu-i furase povestea lui John Shooter, iar acesta ştia că nu i-o furase — dacă se putea vorbi de furt (şi trebuie să fi fost, căci lui Mort îi era imposibil să creadă că două povestiri pot să semene atât de mult fără ca unul dintre scriitori s-o fi cunoscut pe cealaltă anterior), atunci Shooter fusese cel care o furase de la el.

Bineînţeles.

Era simplu ca nasul de pe faţa lui… sau ca pălăria neagră rotundă de pe capul lui John Shooter.

Şi totuşi se simţea tulburat, neliniştit, vinovat… se simţea dezorientat într-o manieră pentru care probabil nu existau cuvinte. Şi de ce? Ei bine… pentru că…

În acel moment, Mort ridică o copie xerox a manuscrisului la *Băiatul flaşnetarului* şi sub el zări un pachet de L&M. Se mai fabricau ţigările astea? Nu ştia. Pachetul era vechi, mototolit, dar în mod cert nu era gol. Îl scoase din sertar şi se uită la el. Se gândi că trebuie să fi cumpărat acest pachet în 1985, conform ştiinţei neoficiale a stratificării care s-ar putea numi — în lipsa unui termen mai inspirat — sertarologie.

Se uită înăuntrul pachetului. Acolo văzu

trei „cuie de coşciug”, aliniate.

„Călători în timp dintr-o altă epocă”, îşi zise Mort.

Prinse o ţigară între buze şi se duse în bucătărie ca să ia un chibrit din cutia de lângă aragaz.

„Călători în timp dintr-o altă epocă, străbătând anii răbdători călători cilindrici, având misiunea de a aştepta, de a persevera, de a sta la pândă până când soseşte momentul potrivit ca să mă readucă pe drumul spre cancer. Şi se pare că momentul acela a sosit în sfârşit.”

— Cred c-o să aibă un gust de tot rahatul, spuse el tare în casa pustie (doamna Gavin plecase de mult acasă), şi duse chibritul aprins la capătul ţigării. Totuşi gustul nu era de tot rahatul. Ba chiar era destul de bun. Se întoarse la biroul lui, pufăind de zor şi simţindu-se cuprins de o ameţeală plăcută. „Ah, îngrozitoarea şi răbdătoarea persistenţă a dependenţei”, îşi zise el. Ce spusese Hemingway? Nu în acest august, nici în acest septembrie — anul ăsta trebuie să faci ceea ce-ţi place. Dar timpul se întoarce mereu. Întotdeauna se întâmplă aşa. Mai devreme sau mai târziu ajungi să bagi din nou ceva în gura aia mare, proastă şi bătrână. O băutură, o ţigară, poate ţeava unei puşti. Nu în acest august, nici în acest septembrie…

… din păcate, acum era octombrie.

Mai devreme, în timpul căutărilor sale, găsise o sticlă veche pe jumătate plină de Planter’s Peanuts. Se îndoia că alunele mai erau bune de mâncat, dar capacul sticlei ar fi fost numai bun pentru o scrumieră. Se aşează la birou, se uită la lac (ca şi doamna G., bărcile ieşite în larg mai devreme dispăruseră), se delectă cu vechiul lui obicei daunător şi constată că era în stare să se gândească cu mai multă stăpânire de sine la John Shooter şi la povestea lui.

Individul făcea parte, fără doar şi poate, dintre Oamenii Nebuni; asta era acum limpede ca lumina zilei şi nu mai era nevoie de nici o dovadă. Cât despre cum îl făcuse să se simtă descoperirea faptului că similitudinile chiar existau…

Ei bine, o poveste e un lucru, un lucru *real* — poţi să o consideri şi aşa ceva, mai ales dacă te-a plătit cineva pentru ea — dar într-un alt sens, mai important, nu era câtuşi de puţin un lucru. Nu e ca o vază, ca un scaun sau ca un automobil. E scrisă într-adevăr cu cerneală pe hârtie, dar nu e vorba nici de cerneală, nici de hârtie. Uneori, oamenii îl întrebau de unde îi veneau ideile şi, cu toate că lua în derâdere întrebarea, întotdeauna îl făcea să se simtă vag ruşinat, vag prefăcut. Oamenii păreau să aibă impresia că undeva exista un fel de Depozit Central de Idei (aşa cum se crede că ar exista undeva un cimitir al elefanţilor, iar în

altă parte un legendar oraş al aurului), iar el avea de bună seamă o hartă secretă care-i îngăduia să se ducă acolo şi să se întoarcă, dar Mort ştia cum stăteau lucrurile de fapt. Îşi putea aminti *unde se aflase* când îi veniseră în minte anumite idei şi ştia că adeseori ideea era consecinţa faptului că sesizase sau intuise cine ştie ce legătură neobişnuită între obiecte, evenimente sau oameni, care nu păruseră până atunci să aibă nici cea mai mică legătură unele cu altele, dar asta era tot ce putea să facă el. Cât despre motivul pentru care sesiza acele legături sau voia să creeze povestiri pe baza lor după ce le sesiza… în privinţa asta n-avea nici cea mai vagă idee.

Dacă John Shooter ar fi venit la uşa lui şi i-ar fi spus „Mi-ai furat maşina” în loc de „Mi-ai furat povestea”, Mort i-ar fi zdrobit afirmaţia pe loc şi în mod decisiv. Ar fi făcut-o cu uşurinţă chiar dacă cele două maşini ar fi fost de aceeaşi marcă, acelaşi model şi aceeaşi culoare, şi fabricate în acelaşi an. I-ar fi arătat tipului cu pălărie neagră talonul de înmatriculare a automobilului, l-ar fi invitat să compare numărul de pe abţibildul roz cu cel de pe stâlpul portierei şi l-ar fi trimis la plimbare.

Dar când ai o idee de povestire, nimeni nu-ţi dă o factură de vânzare. Nu puteai să-i determini provenienţa. La ce-ar folosi? Nimeni nu-ţi dă o factură când primeşti ceva

pe gratis. Poţi să-i taxezi pe cei care ar dori să cumpere acel lucru de la tine — o, da, cât cuprinde şi ceva pe deasupra, dacă ai posibilitatea, ca să te răzbuni pentru toate situaţiile în care nemernicii te-au tras pe sfoară — reviste, ziare, edituri şi studiouri de film. Dar articolul respectiv ajunge la tine gratuit, curat şi fără obligaţii. Asta era, conchise el. De-aia se simţea vinovat cu toate că ştia că nu plagiase povestirea fermierului John Shooter. Se simţea vinovat pentru că scrierea poveştilor îi crease întotdeauna senzaţia că fură niţel şi probabil că întotdeauna va fi la fel. Se întâmplase doar ca John Shooter să fie prima persoană care să apară la uşa lui şi să-l acuze tare şi răspicat. Se gândi că, în subconştient, aştepta de ani de zile o chestie ca asta.

Mort stinse ţigara şi se hotărî să tragă un pui de somn. Apoi îşi zise că asta era o idee proastă. Ar fi fost mai bine, mai sănătos atât pentru spirit, cât şi pentru fizic, să mănânce ceva, să citească vreo jumătate de oră şi apoi să iasă la o plimbare frumoasă pe malul lacului. Dormea prea mult, iar excesul de somn era un simptom al depresiei. La jumătatea drumului spre bucătărie, se abătu către lunga canapea de lângă peretele cu fereastra al livingului. „La naiba cu toate”, îşi zise el aşezându-şi o pernă sub ceafă şi alta sub cap. „Sunt deprimat.”

Ultimul lui gând înainte de a aţipi a fost

o repetare: „Încă n-a terminat cu mine. O, nu, în nici un caz. E un tip perseverent.”

5

Visă că se rătăcise într-un lan întins de porumb. Trecea poticnindu-se de la un rând la altul, iar razele soarelui scânteiau pe ceasurile pe care le purta — câte şase pe fiecare antebraţ, fiecare fiind reglat la o oră diferită.

„Vă rog, ajutaţi-mă!”, striga el. „Nu e nimeni să mă ajute? M-am rătăcit şi mi-e frică!”

În faţa lui, tulpinile de porumb de pe ambele părţi ale rândului se clătinară foşnind. Amy ieşi dintr-o parte. John Shooter apăru din cealaltă parte. Amândoi aveau în mână câte un cuţit.

„Sunt convins că pot să rezolv chestia asta”, spuse Shooter în timp ce se apropiau de el cu cuţitele ridicate. „Sunt sigur că, în timp, moartea ta va fi un mister până şi pentru noi.”

Mort se întoarse şi dădu să fugă, dar o mână — a lui Amy, era sigur — îl înşfăcă de curea şi-l trase înapoi. Iar apoi cuţitele, scânteind în soarele fierbinte din această imensă grădină secretă…

6

Telefonul îl trezi după o oră şi un sfert. Se chinui să se scuture de un vis groaznic — cineva îl urmărise, atât îşi mai putea aminti cu claritate — şi să se ridice în capul oaselor pe canapea. Îi era teribil de cald; fiecare părticică a trupului său părea să şiroiască de transpiraţie. În timp ce dormise, soarele se furişase în această parte a casei şi îşi trimisese asupra lui razele fierbinţi prin fereastra mare cât peretele, cine ştie de câtă vreme.

Mort se mişcă încet spre măsuţa de telefon din holul de la intrare, târându-se cu greutate ca un om îmbrăcat în costum de scafandru care merge pe fundul unui râu împotriva curentului, capul palpitându-i lent şi simţind în gură un gust ca de rahat uscat de şobolan mort. La fiecare pas pe care-l făcea înainte, intrarea în hol părea să se retragă câte un pas şi lui Mort îi trecu prin minte că iadul semăna, probabil, cu felul în care te simţeai după un somn prelungit şi greu într-o după-amiază fierbinte. Partea cea mai rea nu era de natură fizică. Cea mai rea era acea senzaţie înspăimântătoare, derutantă că te afli cumva în afara fiinţei tale — doar un observator care priveşte printr-o cameră TV dublă, cu lentile înceţoşate.

Ridică receptorul crezând că era Shooter.

„Mda, el trebuie să fie, fără-ndoială —

singura persoană din toată lumea asta largă cu care n-ar trebui să vorbesc când am garda coborâtă şi jumătate din minte desprinsă de cealaltă jumătate. Sigur că el e — cine altul?”

— Alo?

Nu era Shooter, dar în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului răspunzându-i la „alo”, descoperi că mai exista cel puţin încă o persoană cu care n-ar fi trebuit să vorbească atunci când se afla într-o stare de vulnerabilitate fizică.

— Bună, Mort, spuse Amy. Ce faci, eşti bine?

7

Mai târziu, în cursul acelei după-amieze, Mort îşi puse pe el cămaşa extralargă din flanel roşu, pe care o folosea pe post de haină la începutul toamnei şi făcu plimbarea pe care ar fi trebuit s-o facă mai devreme. Motanul Bump îl urmări până când se convinse că are gânduri serioase, apoi se întoarse acasă.

Păşea încet şi cu luare-aminte prin acea după-amiază splendidă ce părea să fie alcătuită numai din cer albastru, frunze ruginii şi aer auriu. Mergea cu mâinile vârâte în buzunare, încercând să se lase calmat de liniştea emanată de lac, aşa cum se întâmplase mereu înainte — bănuia că ăsta fusese motivul pentru care venise aici în loc

să rămână la New York, aşa cum se aşteptase Amy, cât timp durase divorţul. Venise aici pentru că era un loc magic, mai ales toamna, şi simţise, când ajunsese aici, că dacă exista pe planetă vreun tembel care să aibă nevoie de puţină magie, el era acea persoană. Iar dacă acea veche magie nu-l putea ajuta acum, când scrisul se dovedise atât de neinspirat, nu era sigur ce putea să facă.

Până la urmă, se dovedi că-şi făcuse griji de pomană. După o vreme, liniştea şi atmosfera stranie de suspendare care dintotdeauna părea să pună stăpânire pe lacul Tashmore o dată cu venirea toamnei şi după plecarea oamenilor care-şi petreceau verile aici începură să acţioneze asupra lui, relaxându-l ca nişte mâini care l-ar fi masat cu blândeţe. Dar acum avea ceva în plus la care să se gândească, în afară de John Shooter; trebuia să se gândească şi la Amy.

— Fireşte că sunt bine, răspunsese el, rostind cuvintele cu atenţia unui individ beat care încearcă să-i convingă pe cei din jur că e treaz.

În realitate, era în continuare atât de confuz încât chiar *se simţea* un pic beat. Formele cuvintelor părea prea mari pentru gura sa, ca nişte pietre moi, friabile, şi continuase cu mare băgare de seamă, strecurându-se pe bâjbâite printre formalităţile şi cuvintele amabile de la

începutul conversaţiei telefonice, ca şi cum ar fi fost prima oară când vorbea cu ea.

— Dar *tu* ce mai faci?

— A, bine, sunt bine, spuse ea şi apoi scoase acel mic râs care de regulă însemna fie că flirta, fie că era agitată ca naiba, iar Mort se îndoia că Amy flirta cu el în acel moment. Înţelegerea faptului că şi ea era agitată îl făcu să se simtă mai în largul lui.

— Mă gândeam numai că tu eşti singur acolo, şi aproape orice s-ar putea întâmpla şi nimeni n-ar şti nimic…

Se întrerupse brusc.

— Nu sunt chiar singur, spuse el cu blândeţe. Doamna Gavin a fost aici azi, iar Greg Carstairs e mai mereu prin preajmă.

— O, am uitat de reparaţiile la acoperiş, spuse Amy şi, preţ de o clipă, se minună de cât de firesc vorbeau, cât de firesc şi de nedivorţaţi.

„Cine-ar sta să ne asculte”, îşi zise Mort, „n-ar bănui nici o clipă că în patul meu stă tolănit un nemernic de agent imobiliar… sau, mă rog, în ceea ce era pe vremuri patul meu.”

Aşteptă să-l cuprindă din nou mânia — mânia de om rănit, gelos şi înşelat — dar numai o fantomă se agita acolo unde sălăşluiseră acele simţăminte vii, chiar dacă neplăcute.

— Ei bine, *Greg* n-a uitat, o asigură el. A venit aici ieri şi a mers de-a buşilea pe tot

acoperişul timp de o oră şi jumătate.

— Cât de grav este?

Îi spuse şi continuară să discute despre acoperiş în următoarele cinci minute, în vreme ce Mort se trezea cu încetineală. Vorbiră despre acoperişul ăla vechi ca şi cum lucrurile ar fi rămas neschimbate, ca şi cum urmau să-şi petreacă vara următoare sub şindrila nouă din lemn de cedru, exact la fel cum îşi petrecuseră ultimele nouă veri sub şindrila veche din lemn de cedru. Mort îşi zise: „Dă-mi un acoperiş, dă-mi nişte şindrile şi sunt în stare să vorbesc cu nemernica asta o veşnicie.”

În timp ce se asculta susţinându-şi partea de conversaţie, se simţi cuprins de o senzaţie de irealitate din ce în ce mai profundă. Avea impresia că revine la starea de zombi nici treaz, nici adormit, în care răspunsese la telefon, şi în cele din urmă n-a mai putut s-o suporte. Dacă ăsta era un fel de concurs în urma căruia să se vadă cine rezistă mai mult în a se preface că ultimele şase luni nu s-au întâmplat, atunci el era dispus să se recunoască învins. Mai mult decât dispus.

Ea îl întreba de unde avea să facă rost Greg de şindrilă din lemn de cedru şi dacă urma să folosească o echipă de muncitori din oraş, când Mort o întrerupse:

— De ce ai sunat, Amy?

Urmă un moment de linişte în care el

simţi că ea încearcă pe rând nişte răspunsuri, pe care le respinge, aşa cum o femeie probează pălăriile, iar asta reuşi să-i stârnească din nou mânia. Era unul dintre lucrurile — de fapt, unul dintre puţinele lucruri — despre care putea să spună cu sinceritate că le detesta la ea. Această duplicitate total inconştientă.

— Păi, ţi-am spus de ce, zise ea în cele din urmă. Ca să văd dacă eşti bine.

Părea din nou tulburată şi nesigură de ea, iar asta însemna de regulă că spunea adevărul. Când minţea, Amy vorbea întotdeauna cu uşurinţa cu care ţi-ar fi spus că pământul era rotund.

— Am avut una dintre presimţirile mele — ştiu că nu crezi în ele, dar mă gândesc că tu ştii că le am şi că eu cred în ele… nu-i aşa, Mort?

Nu se simţea nici una dintre atitudinile ei artificiale sau de mânie defensivă, ăsta era adevărul: tonul ei era aproape rugător.

— Mda, ştiu asta.

— Ei bine, am avut o astfel de presimţire. Îmi făceam un sandviş pentru prânz şi am simţit că tu… că s-ar putea să nu-ţi fie bine. Am aşteptat un timp, crezând că o să dispară, dar n-a dispărut. Aşa că până la urmă am sunat. Tu eşti bine, nu-i aşa?

— Da, spuse el.

— Şi nu s-a-ntâmplat nimic?

— Ei, ceva s-a întâmplat totuşi, zise el după doar o clipă de frământare interioară.

Se gândi că era posibil, poate chiar probabil, ca John Shooter (*dacă într-adevăr aşa îl cheamă,* insistă mintea lui să adauge) să fi încercat să-l contacteze în Derry, înainte să vină aici. În definitiv, Derry era locul în care se afla de obicei în această perioadă a anului. Poate chiar Amy îl trimisese aici.

— *Ştiam* eu, spuse ea. Te-ai tăiat cu blestemăţia aia de ferăstrău? Sau…

— Nimic care să necesite spitalizare, spuse el zâmbind uşor. Doar o chestie neplăcută. Îţi spune ceva numele John Shooter, Amy?

— Nu, de ce?

Lăsă sa-i scape un mic oftat de iritare printre dinţii strânşi, ca un şuierat — Amy era o femeie inteligentă, dar întotdeauna a avut un fel de scurtcircuit între creier şi gură. Îşi aminti că la un moment dat se gândea că ea ar trebui să poarte un tricou pe care să scrie: VORBEŞTE ACUM, GÂNDEŞTE MAI TÂRZIU.

— Nu spune „nu” aşa, pe nerăsuflate. Ia-ţi un răgaz de câteva secunde şi gândeşte-te bine. Tipul e destul de înalt, cam un metru optzeci, şi cred că are în jur de patruzeci şi cinci de ani. După faţă, ai zice că e mai bătrân, dar *se mişcă* precum un bărbat la patruzeci şi ceva de ani. Are o faţă cam ca de om de la ţară. Multă culoare, o mulţime de riduri de expresie. Când l-am văzut, mi s-a

părut că arată ca un personaj din Faulk...

— Ce-i cu toată povestea asta, Mort?

În acel moment, retrăi tot ceea ce simţise în trecut; acum reuşea să înţeleagă de ce, oricât de rănit şi de confuz fusese, îşi reprimase imboldurile pe care le simţise — mai ales noaptea — de a o întreba dacă n-ar putea măcar *să încerce* să-şi reconcilieze neînţelegerile. Ştia că, probabil, dacă ar fi rugat-o îndeajuns de insistent, ea ar fi acceptat până la urmă. Dar faptele erau fapte şi căsnicia lor avusese multe alte neajunsuri în afară de agentul imobiliar al lui Amy. Tonul sfredelitor al vocii ei începea să se manifeste acum... ăsta fiind un alt simptom care le ucisese relaţia. *Ce-ai mai făcut acum?* întreba... ba nu, cerea imperios un răspuns tonul din spatele cuvintelor ei. *În ce încurcătură te-ai mai băgat de data asta? Explică-te!*

Închise ochii şi răsuflă cu un şuierat printre dinţi înainte să-i răspundă. Apoi îi povesti despre John Shooter, despre manuscrisul acestuia şi despre propria sa povestire. Amy îşi amintea cu claritate de „Vremea însămânţarii”, dar n-auzise niciodată de acel John Shooter — nu era genul de nume pe care să-l uiţi, îi spuse ea, iar Mort era înclinat să-i dea dreptate. Şi cu certitudine nu-l văzuse niciodată.

— Eşti sigură? insistă Mort.

— Da, sunt sigură, spuse Amy. Părea

vag iritată de întrebările insistente ale lui Mort. N-am văzut pe nimeni care să semene cu cel descris de tine de când ai plecat. Şi, înainte să-mi spui din nou să nu mai zic „nu” pe nerăsuflate, dă-mi voie să te asigur că îmi amintesc foarte clar aproape tot ce s-a întâmplat de atunci.

Se opri, iar Mort îşi dădu seama că ea făcea eforturi să vorbească acum, foarte posibil cu durere adevărată în suflet. Părticica aceea răutăcioasă din el jubila. Dar cea mai mare parte din el, nu; cea mai mare parte din el era scârbită să constate că până şi o mică parte a lui era mulţumită de cele ce se întâmplau. Totuşi asta nu avu nici un efect asupra părţii care jubila. Poate că individul acela micuţ era pus în inferioritate, dar în acelaşi timp părea imun la tentativele lui Mort — mai marele Mort — de a-l reduce la tăcere.

— Poate l-a văzut Ted, spuse el.

Ted Milner era agentul imobiliar. Încă i se părea greu de crezut că ea îl părăsise pentru un agent imobiliar, şi presupunea că asta era o parte a problemei, o parte a vanităţii care îngăduise ca lucrurile să evolueze până în acest punct. Cu siguranţă că nu avea să pretindă, mai ales faţă de el însuşi, că fusese nevinovat ca un mieluşel, nu?

— Asta a vrut să fie o glumă? zise Amy cu un ton care exprima în acelaşi timp

mânie, ruşine, tristeţe şi sfidare.

— Nu, spuse el, începând să se simtă din nou obosit.

— Ted nu-i aici, spuse ea. Ted vine foarte rar pe aici. Eu… eu mă duc la el acasă.

„Mulţumesc că-mi destăinui chestia asta, Amy” — era cât pe ce să-i spună, dar se abţinu. Ar fi fost frumos să încheie măcar o conversaţie fără un schimb de acuzaţii. Aşa că nu-i mulţumi pentru mărturisire şi nici nu spuse că situaţia asta o să se schimbe şi, mai presus de toate, n-o întrebă ce naiba se-ntâmplă cu tine, Amy?

Şi asta mai ales pentru că, după aceea, ea l-ar fi putut întreba acelaşi lucru.

8

Ea îi sugerase să-l sune pe Dave Newsome, poliţistul din Tashmore — la urma urmei, individul putea să fie periculos. Mort i-a răspuns că nu credea să fie necesar, cel puţin deocamdată, dar dacă „John Shooter” îl vizita din nou, probabil că avea să-i dea un telefon lui Dave. După alte câteva amabilităţi pompoase, conversaţia s-a încheiat. Îşi dădea seama că încă o mai ustura aluzia lui la faptul că în acel moment Ted ar putea să şadă în fotoliul lui Mortybear şi să doarmă în patul lui Mortybear, dar, sincer, nu ştia cum ar fi putut evita să amintească de Ted Milner, mai devreme sau mai târziu. În definitiv,

individul devenise parte din viaţa lui Amy. Iar ea îl sunase pe el, ăsta era adevărul. Avusese una dintre presimţirile ei ciudate şi îl sunase.

Mort ajunse la locul unde poteca de pe malul lacului se bifurca, ramificaţia din dreapta urcând malul abrupt înapoi până la Lake Drive. O luă pe acea cărare, mergând agale şi savurând coloritul toamnei. Când trecu de ultima cotitură a cărării şi ajunse în preajma panglicii înguste de asfalt, într-un fel nu fu surprins să vadă *station-wagon*-ul albastru-prăfuit cu număr de Mississipi parcat acolo ca un câine bătut adesea, legat de un copac, şi nici silueta lui John Shooter, care stătea rezemat de aripa din dreapta a maşinii cu braţele încrucişate la piept.

Mort aşteptă ca inima să-şi accelereze pulsul şi ca trupul să-i fie invadat de adrenalină, dar inima continuă să-i bată normal, iar glandele îşi văzură în continuare de treburile lor — care, cel puţin deocamdată, păreau să rămână liniştite.

Soarele, care dispăruse după un nor, îşi făcu din nou apariţia şi culorile de toamnă, care deja fuseseră strălucitoare, păreau acum incendiare. Îşi văzu umbra reapărând, neagră, prelungă şi clar definită. Pălăria neagră a lui Shooter părea şi mai neagră, cămaşa albastră, şi mai albastră, iar aerul era aşa de curat încât individul era parcă decupat dintr-o mostră de realitate ce părea

mai luminoasă şi mai plină de viaţă decât cea pe care Mort o cunoştea drept regulă. Şi acum înţelese că greşise în privinţa motivelor care-l determinaseră să nu-l sune pe Dave Newsome; greşise sau îşi exersase puţin capacitatea de amăgire — asupra lui însuşi şi asupra lui Amy. Adevărul era că voia să rezolve singur această problemă. „Poate doar ca să-mi demonstrez că există lucruri pe care mai pot să le rezolv şi singur”, îşi zise şi începu să urce panta spre locul unde John Shooter îl aştepta rezemat de maşină.

9

Plimbarea lui pe malul lacului fusese lungă şi lentă, iar telefonul primit de la Amy nu fusese singurul lucru la care se gândise în timp ce sărea sau ocolea câte un copac prăbuşit sau se oprea ca să arunce câte o piatră plată razant pe suprafaţa apei (când era copil, reuşea uneori să arunce câte o piatră netedă şi aplatizată în aşa fel încât să ţopăie pe apă şi de nouă ori dar azi nu reuşise să obţină decât maximum patru „pâinici”). Se gândise şi la cum o să decurgă întrevederea cu Shooter, dacă şi când Shooter i-ar fi ieşit din nou în cale.

E drept că simţise o vinovăţie trecătoare — sau poate că nu chiar aşa de trecătoare — atunci când văzuse cât de asemănătoare erau cele două povestiri, dar

momentul acela îl depăşise. Rămăsese doar vina generalizată pe care bănuia că toţi scriitorii de ficţiune o simt din când în când. În ce-l privea pe Shooter, singurele simţăminte care-l încercau erau de iritare, mânie... şi un soi de uşurare. Era plin de o furie difuză, asta îi era starea de câteva luni. Era bine că, în sfârşit, găsise un măgăruş de care să ataşeze această „coadă” putredă şi împuţită.

Mort auzise vechea zicală conform căreia, dacă patru sute de maimuţe ar bătea la întâmplare la patru sute de maşini de scris timp de patru milioane de ani, una dintre ele ar produce până la urmă operele complete ale lui Shakespeare. Nu credea în ea. Chiar de-ar fi fost adevărat, John Shooter nu era o maimuţă şi nici nu era atât de bătrân, indiferent câte riduri avea pe faţă.

Aşa că Shooter i-a copiat povestirea. De ce alesese “Vremea însămânţării” depăşea capacitatea lui Mort Rainey de a face presupuneri, dar ştia că asta se întâmplase fiindcă exclusese posibilitatea unei coincidenţe şi ştia foarte bine că, deşi se putea să fi furat povestea, la fel ca pe toate celelalte, din Marea Bancă de Idei a Universului, era cât se poate de sigur că nu o furase de la domnul John Shooter din Marele Stat Mississippi.

De unde, atunci, o copiase Shooter? După părerea lui Mort, asta era cea mai

importantă întrebare. Şansa lui de a-l demasca pe Shooter ca şarlatan putea să se ascundă în răspunsul la ea.

Existau doar două răspunsuri posibile, dat fiind că „Vremea însămânţării” nu fusese publicată decât de două ori — mai întâi în *Ellery Queen’s Mystery Magazine* şi pe urmă în culegerea sa *Toată lumea pârăşte.* Datele de publicare pentru povestirile dintr-o culegere sunt de obicei menţionate pe pagina de copyright de la începutul cărţii, obicei respectat şi în *Toată lumea pârăşte.* Căutase menţiunea pentru „Vremea însămânţării” şi găsise că iniţial fusese publicată în numărul din iunie 1980 al revistei *EQMM.* Culegerea *Toată lumea pârăşte* fusese editată de St Martin Press în 1983. Ulterior apăruseră câteva reeditări — toate, în afară de una, în format de buzunar —, dar asta nu avea importanţă. Nu trebuia să opereze decât cu aceste două date, 1980 şi 1983… şi cu propria convingere plină de speranţă că, în afară de agenţi şi de juriştii editurilor, nimeni nu dădea prea multă atenţie acelor rânduri scrise mărunt pe pagina de copyright.

Cu speranţa că lucrul acesta se va dovedi adevărat şi pentru John Shooter, cu speranţa că Shooter va presupune pur şi simplu — asemenea majorităţii cititorilor — ca o poveste pe care a citit-o pentru prima oară într-o culegere n-a avut şi o existenţă

anterioară, Mort se apropie de individ şi în cele din urmă se opri în faţa lui la marginea drumului.

10

— Cred că între timp ai avut când să-mi citeşti povestea, spuse Shooter, pe un ton indiferent, de parcă ar fi comentat starea vremii.

— Am citit-o.

Shooter încuviinţă din cap cu gravitate.

— Îmi închipui că ţi-a părut cunoscută.

— Cu siguranţă, admise Mort şi apoi, cu o indiferenţă studiată: Când zici c-ai scris-o?

— Mă gândeam c-o să mă-ntrebi, spuse Shooter.

Pe buze îi răsări un mic zâmbet tainic, dar nu mai spuse nimic. Rămase cu braţele încrucişate la piept, cu mâinile lipite de subsuori. Arăta ca un om care ar fi fost cât se poate de mulţumit să rămână în acel loc pe vecie sau măcar până când soarele dispărea sub linia orizontului şi înceta să-i mai încălzească faţa.

— Păi da, spuse Mort, pe acelaşi ton indiferent. Trebuie să te-ntreb, să ştii. Când doi oameni se prezintă cu aceeaşi poveste, e grav.

— Grav, admise Shooter pe un ton profund meditativ.

— Şi singura posibilitate de a lămuri o

chestie ca asta, continuă Mort, adică de a decide cine a copiat de la cine, este să afli cine a scris mai întâi cuvintele.

Ţintui ochii albaştri-spălăciţi ai lui Shooter cu propria sa privire tăioasă şi fermă. Undeva prin apropiere un piţigoi negru ciripi plin de importanţă într-un pâlc de arbori, apoi tăcu.

— Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Io zic că da, admise Shooter. Tocmai d-aia am bătut atâta cale pân-aci, din Mississippi.

Mort auzi uruitul unui vehicul care se apropia. Amândoi se întoarseră în direcţia aceea şi văzură autoturismul de teren Scout al lui Tom Greenleaf venind de pe dealul din apropiere, trăgând în urma sa un mic ciclon de frunze uscate. Tom, un bărbat zdravăn şi sănătos de şaptezeci şi ceva de ani, născut şi crescut în Tahmore, era paznic şi îngrijitor pentru toate locurile de pe malul acesta al lacului pe care Greg Carstairs nu le mai putea dovedi. În trecere, Tom ridică mâna în chip de salut. Mort făcu şi el cu mâna. Shooter îşi mişcă mâna de la subsuoară şi îndreptă un deget spre Tom cu un gest prietenos care vorbea într-un fel nedesluşit despre foarte mulţi ani petrecuţi la ţară, despre nenumăratele şi aproape uitatele prilejuri în care îi salutase cu exact acelaşi gest relaxat pe şoferii aflaţi în trecere în camioane, tractoare, maşini de întors şi de

balotat fânul. Apoi, după ce maşina lui Tom dispăru din vedere, îşi aduse mâna la loc, astfel încât braţele-i stăteau din nou încrucişate. În timp ce frunzele răscolite se reaşezau pe asfalt, îşi îndreptă încă o dată privirea răbdătoare, neclintită, aproape eternă asupra feţei lui Mort Rainey.

— Despre ce vorbeam? întrebă el aproape cu blândeţe.

— Încercam să stabilim provenienţa, spuse Mort. Asta înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă, spuse Shooter, binevoind să-l învrednicească pe Mort cu o privire care era în acelaşi timp calmă şi uşor dispreţuitoare. Ştiu că port nişte haine de ţăran, şi am o maşină de ţăran, şi provin dintr-o veche familie de ţărani, şi poate că asta mă face să fiu eu însumi un ţăran, dar nu e obligatoriu să fiu un ţăran *prost.*

— Nu, admise Mort. Nu mi se pare c-ar fi obligatoriu. Dar nici dacă eşti deştept nu înseamnă că obligatoriu eşti şi cinstit. De fapt, cred că mai des se întâmplă să fie pe dos.

— Chiar de n-aş fi ştiut-o, puteam să-mi dau seama oricum ce fel de om eşti, răspunse sec Shooter, iar Mort simţi cum roşeşte.

Nu-i plăcea să fie luat peste picior şi rareori se întâmpla să fie ironizat, dar Shooter tocmai o făcuse cu uşurinţa cu care un vânător experimentat ar fi doborât un disc

din argilă la un concurs de tir.

Speranţele sale de a-l prinde cu cioara vopsită pe Shooter scăzură considerabil. Nu chiar la zero, dar pe-aproape. Deştept şi ironic nu însemnau acelaşi lucru, dar acum bănuia că Shooter putea fi şi una, şi alta. Totuşi nu avea nici o noimă să prelungească întrevederea. Nu avea nici un chef să zăbovească în preajma acestui individ mai mult decât era nevoie. Într-un fel straniu, aşteptase cu nerăbdare această confruntare, din momentul în care devenise sigur că era inevitabilă încă o confruntare — poate numai pentru că astfel se producea o ruptură într-o rutină care deja devenise plictisitoare şi neplăcută. Acum, dorea să se sfârşească. Nu mai era sigur că John Shooter era nebun — nu complet, oricum —, dar credea că tipul putea fi periculos. Era atât de implacabil, fir-ar să fie! Decise să scoată asul din mânecă şi să pună capăt poveştii.

— Când ai scris povestirea, domnule Shooter?

— Poate că nu mă cheamă Shooter, spuse bărbatul, parând vag amuzat. Poate că e doar un pseudonim.

— Înţeleg. Şi care-i numele adevărat?

— Da’ n-am zis că nu e; am spus doar „poate”. În orice caz, asta nu are legătură cu afacerea noastră.

Vorbea cu seninătate, părând mai interesat de un nor care străbătea cu

încetinează bolta albastră, îndreptându-se către soarele ce se mişca spre apus.

— OK, spuse Mort, dar momentul când ai scris povestea aia are.

— Am scris-o acum şapte ani, spuse el, continuând să studieze norul, care atinsese între timp marginea soarelui şi căpătase o tivitură aurie. În 1982.

„Bingo!”, zise Mort în gând. „O fi sau n-o fi un nemernic viclean, dar a căzut direct în capcană. A luat povestirea din culegere, e clar. Şi, văzând că *Toată lumea pârăşte* a fost publicată în 1983, s-a gândit că orice dată anterioară ar fi potrivită. Trebuia să citeşti pagina de copyright, nenică.”

Aşteptă să-l cuprindă simţământul de triumf, dar nici vorbă de aşa ceva. Doar o vagă uşurare dată de gândul că zbanghiul ăsta putea fi trimis frumuşel la plimbare fără prea multă agitaţie. Totuşi era curios; era blestemul tagmei din care făcea parte. De exemplu, de ce tocmai această poveste, care nu se încadra deloc în stilul său obişnuit, fiind de-a dreptul atipică? Şi dacă tot avea de gând să-l acuze de plagiat, de ce să se oprească la o povestire obscură, când ar fi putut să încropească acelaşi gen de manuscris aproape identic cu un best-seller, precum *Băiatul flaşnetarului?* Aia ar fi fost într-adevăr o chestie picantă; asta era aproape o glumă.

„Cred că i s-a părut că ar fi trebuit să

muncească prea mult ca să copieze un roman”, îşi zise Mort.

— De ce ai aşteptat atât de mult? întrebă el. Vreau să spun că au trecut deja şase ani de când mi-a apărut culegerea de povestiri, în 1983. Acum intrăm în al şaptelea an.

— Pentru că n-am ştiut, spuse Shooter. Îşi desprinse privirea de pe nor şi începu din nou să-l cerceteze pe Mort cu acea privire jenantă, vag dispreţuitoare. Voi, ăştia, am impresia că vă închipuiţi că toată lumea din America, dacă nu chiar toată lumea din toate ţările în care vă sunt publicate cărţile, citeşte tot ce aţi scris.

— Nu cred că-mi fac asemenea iluzii, spuse Mort şi de data asta venise rândul lui să o spună tăios.

— Ceea ce nu-i adevărat, continuă Shooter, ignorând ceea ce spusese Mort cu aceeaşi seninătate înfricoşătoare şi cu aceeaşi concentrare neabătută. Nu e câtuşi de puţin adevărat. N-am văzut povestirea aia până la mijlocul lui iunie, anul ăsta.

Mort se gândi să spună: „Ei, să vezi drăcie, Johnny băiatule, nici eu n-am văzut-o pe nevastă-mea în pat cu un alt bărbat până la mijlocul lui mai!” Oare ar fi reuşit să-l scoată dintr-ale lui pe Shooter dacă ar fi rostit cu glas tare o chestie ca asta?

Se uită la faţa individului şi ajunse la concluzia că nu. Seninătatea dispăruse din

ochii aceia spălăciţi aşa cum ceaţa se risipeşte de pe dealuri într-o zi care se anunţă a fi toridă. Acum Shooter arăta ca un preot fundamentalist pe cale să împrăştie o porţie generoasă de flăcări şi pucioasă asupra capetelor plecate şi tremurânde ale turmei sale de credincioşi, şi pentru prima oară Mort Rainey se simţi cu adevărat şi personal înspăimântat de individ. Şi totuşi şi el continua să fie mânios. Gândul pe care-l avusese spre finalul primei sale întrevederi cu „John Shooter” îi revenise în minte: speriat sau nu, al naibii să fie dacă o să stea să asculte pasiv acuzaţiile de furt ale acestui om — mai ales acum după ce falsitatea acuzaţiilor fusese dezvăluită chiar de către acesta.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Mort. Faci parte dintre acei oameni prea pretenţioşi în privinţa lecturilor ca să-şi piardă timpul cu prostiile pe care le scriu eu. Tu te păstrezi pentru autori precum Marcel Proust şi Thomas Hardy, aşa e? Noaptea, după ce-ai terminat de muls vacile, îţi place să aprinzi unul din felinarele alea sănătoase de ţară, să-l aşezi pe masa din bucătărie — care e, bineînţeles, acoperită cu o agreabilă faţă de masă în carouri albe şi roşii — şi să te destinzi cu câteva pagini din *În căutarea timpului pierdut* sau din *Tess.* Şi poate că în week-end îţi vine cheful să te destrăbălezi niţel şi citeşti ceva din Erskine Caldwell sau

Annie Dillard. De fapt, unul dintre prietenii tăi te-a anunţat că ţi-am copiat povestea pe care-ai scris-o cu trudă. Este că aşa s-a întâmplat, domnule Shooter… sau cum te-o fi chemând?

Vocea lui căpătase accente tăioase şi constată cu surprindere că era cât pe ce să se înfurie de-a binelea. Dar, descoperi el, surprinderea nu era *totală.*

— Nu. Eu n-am nici un prieten. Shooter vorbea cu tonul sec al unuia care declară nişte fapte. N-am prieteni, n-am rude, nici nevastă. Am un locşor la vreo 32 de kilometri de Perkinsburg, şi chiar am o faţă de masă în carouri pe masa din bucătărie — dacă tot ai pomenit de ea —, dar avem curent electric în orăşelul nostru. Nu folosesc felinarele cu gaz decât atunci când e furtună şi se opreşte lumina.

— Bravo ţie, spuse Mort.

Shooter ignoră sarcasmul.

— Am locul ăla de la taică-meu şi am mai făcut nişte îmbunătăţiri cu bani moşteniţi de la bunica. Am într-adevăr o cireadă de vaci de lapte, vreo douăzeci de capete, ai avut şi aici dreptate, iar seara scriu povestiri. Presupun că ai un computer din ăla modern, cu ecran, dar eu mă descurc binişor cu o maşină de scris veche.

Rămase tăcut şi, preţ de o clipă, amândoi ascultară foşnetul aspru al frunzelor răscolite de vântul uşor de după-amiază

târzie care se stârnise.

— Cât despre faptul că povestea ta e la fel cu a mea, am descoperit asta singur-singurel. Ştii, mă gândeam având ferma. îmi făceam socoteala că, dacă aş avea mai mulţi bani, aş putea să scriu în timpul zilei, când am mintea odihnită, nu numai după căderea nopţii. Agentul din Perkinsburg a vrut să mă duc să mă întâlnesc cu un tip din Jackson, care are o mulţime de ferme de lapte în Miss'ippi. Nu-mi place să merg cu maşina mai mult de 15–25 de kilometri o dată — m-apucă durerea de cap, mai ales dacă trebuie să mai merg şi prin oraş, fiindcă acolo îi lasă pe toţi nebunii să umble pe străzi —, aşa că am luat autobuzul. Mă pregăteam să plec şi deodată mi-am amintit că nu-mi luasem nimic de citit. *Urăsc* să am de mers mult cu autobuzul fără să am la mine ceva de citit.

Mort se pomeni că încuviinţează din cap, fără voia lui. Şi lui îi displăcea să călătorească — cu autobuzul, cu trenul, cu avionul sau cu maşina — fără ceva de citit, ceva mai consistent decât un ziar.

— În Perkinsburg nu există staţie de autobuz — Greyhound[28]-ul doar se opreşte la drugstore-ul Rexall vreme de vreo cinci minute, după care, pe-aici ţi-e drumul. Trăsesem deja uşa autobuzului şi începusem

---

[28] Celebră companie americană de transport pentru persoane. (*N.t.*)

să urc treptele când mi-am dat seama că aveam mâinile goale. L-am întrebat pe şofer dacă vrea să mă aştepte şi mi-a zis că al naibii să fie dacă mai stă vreun pic, că şi-aşa era în întârziere şi că urma să plece peste trei minute, după ceasul lui de buzunar. Dacă mă-ntorceam până atunci, foarte bine, iar dacă nu, puteam să-l pup în fund când ne-am fi întâlnit din nou.

„Vorbeşte ca un povestitor”, îşi zise Morton. Să al naibii dacă nu.” Încercă să-şi şteargă din minte aci gând — căci nu părea o direcţie prea bună de gândire, dar nu prea reuşi.

— Ei bine, am dat fuga în drugstore. În magazinul ăla din Perskinsburg se găseşte unul dintre suporturile alea demodate din sârmă, pe care poţi să le întorci ca să ajungi uşor la cartea pe care o vrei, exact ca ăla din magazinul general din apropiere de casa ta.

— Bowies’s?

Shooter încuviinţă din cap.

— Da, despre ăla vorbesc. În tot cazul, am luat la întâmplare prima carte care s-a nimerit. Din ce-am apucat să văd din copertă, putea să fie şi o ediţie ieftină a Bibliei. Dar nu era. Era cartea ta de povestiri. *Toată lumea pârăşte.* Şi, din câte ştiu, *chiar erau* povestirile tale. Toate, în afară de asta.

„Trebuie să-l opreşti imediat. Încearcă să-şi ia avânt, aşa că trebuie numaidecât să-i tai aripile.”

Dar descoperi că nu voia s-o facă. Poate că Shooter era scriitor. Îndeplinea ambele criterii principale: relata o poveste pe care voiai s-o asculţi până la capăt, chiar dacă bănuiai cum are să se termine, şi era plin de şmecherii ca veceu' de hârtii.

În loc să spună ceea ce ar fi trebuit să spună — şi anume că, chiar dacă făceai un efort uriaş de imaginaţie şi ajungeai la concluzia că Shooter spunea adevărul, el, Mort, îl întrecuse cu doi ani în scrierea acelei povestiri mizerabile — se auzi vorbind:

— Deci ai citit „Vremea însămânţării" în autobuz in timp ce te duceai la Jackson ca să-ţi vinzi ferma, în iunie, anul trecut.

— Nu, de fapt am citit-o la întoarcere. Am vândut ferma şi m-am întors tot cu un Greyhound, având în buzunar un cec de 60 000 de dolari. Citisem primele şase povestiri la dus. Nu mi s-a părut c-ar fi nişte mari chestii, dar mi-au ţinut de urât.

— Mulţumesc.

Shooter îl cercetă scurt.

— Nu ţi-am făcut nici un compliment.

— De parcă n-aş şti.

Shooter cugetă la replica lui preţ de o clipă, apoi săltă din umeri.

— În tot cazul, am mai citit două la întoarcere… şi pe urmă pe aia. Povestirea mea.

Se uită la nor, care acum se preschimbase într-o masă diafană de aur

scânteietor, apoi, din nou la Morton. Avea faţa la fel de imperturbabilă, dar Mort înţelese deodată că se înşelase amarnic când crezuse că acest om ar poseda măcar o fărâmă de pace lăuntrică sau de seninătate. De fapt, luase drept acele calităţi mantia de fier a stăpânirii de sine cu care Shooter se înveşmântase ca să se abţină să nu-l ucidă pe Morton Rainey cu mâinile goale. Faţa era calmă, dar în ochii lui scânteia văpaia celei mai profunde şi mai sălbatice furii pe care Mort o văzuse vreodată. Înţelese că făcuse o mare prostie când urcase poteca dinspre lac ca să ajungă la ceea ce putea să se transforme în propria sa moarte provocată de mâinile acestui individ. Avea în faţă un tip îndeajuns de nebun — în ambele sensuri ale acestui cuvânt — ca să săvârşească o crimă.

— Sunt surprins că nimeni nu ţi-a atras atenţia asupra acestei povestiri până acum — nu seamănă cu celelalte, absolut deloc.

Vocea lui Shooter rămăsese calmă, dar Mort o recepta acum ca pe vocea unui om care face uriaşe eforturi se abţină să nu se repeadă să-l ciomăgească, poate chiar să-l sugrume; vocea unui om care ştie că tot imboldul de care avea nevoie ca să treacă graniţa dintre discuţie şi crimă era să-şi audă propriul glas începând să urce în spirală către registrele de mânie amăgită; vocea unui om care ştie cu câtă uşurinţă se poate transforma într-o fiară însetată de sânge.

Mort se simţi dintr-o dată ca un om aflat într-o cameră întunecată împânzită de fire-capcană subţiri, fiecare fiind legat la pachete de explozibil. Era greu de crezut că, în urmă cu doar câteva clipe, se simţise stăpân pe situaţie. Problemele lui — Amy, incapacitatea sa de a scrie — păreau acum nişte siluete lipsite de importanţă într-un peisaj neimportant. Într-un fel, încetaseră să mai fie probleme. În acel moment nu avea decât o singură problemă, şi anume să rămână în viaţă atât cât să se întoarcă măcar acasă, darămite să mai apuce să vadă şi apusul de soare.

Deschise gura, apoi o închise la loc. Nu îndrăznea să spună nimic, nu acum. Camera era plină de fire-capcană.

— Sunt *foarte* surprins, repetă Shooter cu acea voce grea şi egală, care acum lăsa impresia unei hidoase parodii a calmului.

Mort se auzi spunând:

— Nevastă-mea. Nu i-a plăcut. A zis că nu seamănă cu nimic din ce-am scris până atunci.

— Cum ai pus mâna pe ea? întrebă Shooter vorbind rar şi pe un ton fioros. Ăsta e un lucru pe care chiar vreau să-l aflu. Cum dracu’ a ajuns un căcănar de scarţa-scârţa pe hârtie, plin de bani ca tine, într-un orăşel de trei lulele din Mississippi ca să-mi fure nenorocita aia de poveste? Aş mai vrea să ştiu şi de ce, doar dacă nu cumva le-oi fi

furat şi pe celelalte, dar deocamdată aş fi mulţumit să ştiu numai cum ai făcut-o.

Nedreptatea monstruoasă a acestei afirmaţii îi stârni lui Mort din nou mânia, ca o sete neostoită. O clipă uită că se afla aici, pe Lake Drive, singur cu acest nebun din Mississippi.

— Las-o baltă, spuse el cu asprime.

— S-o las baltă? întrebă Shooter uitându-se la Mort cu un soi de uimire nătângă. S-o las baltă? Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Ai spus că ai scris povestea în 1982, zise Mort. Eu cred că am scris-o pe-a mea pe la sfârşitul lui 1979. Nu-mi amintesc data exactă, dar ştiu că a fost publicată pentru prima oară în iunie 1980. într-o revistă. Ţi-am luat-o înainte cu doi ani, domnule Shooter sau cum te-o fi chemând. Dacă vreunul dintre noi are motiv să se plângă de plagiat, ăla-s eu.

Mort nu-l văzu pe om mişcându-se. La un moment dat, stăteau amândoi lângă maşina lui Shooter, uitându-se unul la celălalt; în clipa următoare, se pomeni împins în portiera maşinii, cu mâinile lui Shooter încleştate pe antebraţele sale şi cu faţa acestuia aproape lipită de a sa, frunţile lor atingându-se. Între cele două poziţii, n-a simţit decât foarte neclar cum a fost mai întâi înşfăcat şi apoi răsucit.

— Minţi! spuse Shooter şi în respiraţia

sa se simţi o adiere uscată de scorţişoară.

— Pe dracu', mint! zise Mort şi se năpusti înainte, împotrivindu-se greutăţii individului, care-l presa de portieră.

Shooter era puternic, aproape cu siguranţă mai puternic ca Morton Rainey, dar Mort era mai tânăr, mai solid şi putea să se împingă în maşina oponentului său. Reuşi să scape din strânsoarea lui Shooter, care se pomeni împins în spate şi se împletici doi sau trei paşi.

„Acum o să mă atace", se gândi Mort. Deşi nu se mai bătuse din clasa a patra, când se încăierase cu un băiat în curtea şcolii, era uluit să constate că avea mintea limpede şi calmă. „O să ne caftim din pricina tâmpeniei ăleia de povestiri. Foarte bine. Şi-aşa n-aveam altceva de făcut azi"

Dar încăierarea nu avu loc. Shooter îşi ridică mâinile se uită la ele, observă că avea pumnii strânşi… şi îi forţă să se desfacă. Mort observă cât efort a fost nevoit să depună omul ca să-şi reimpună mantia stăpânirii de sine şi căzu într-un soi de admiraţie. Shooter îşi duse palma la gură şi-şi şterse buzele cu ea, cu gesturi foarte lente şi atent studiate.

— Dovedeşte-o, spuse el.

— Nici o problemă. Vino la mine acasă. O să-ţi arăt menţiunea de pe pagina de copyright a cărţii.

— Nu, spuse Shooter. Nu mă-nteresează *cartea,* nu mă-nteresează câtuşi

de puţin *cartea.* Tu să-mi arăţi *povestirea.* Să-mi arăţi revista în care apare povestirea, ca s-o citesc cu ochii mei.

— N-am revista aici.

Tocmai se pregătea să mai spună ceva, dar Shooter îşi îndreptă privirea spre cer şi scoase un singur hohot de râs. Sunetul se auzi la fel de sec ca o secure care despica nişte surcele.

— Nu, spuse el. În ochi continua să-i joace văpaia furiei, dar părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine. Nu, cred şi io că n-o ai.

— Ascultă-mă, spuse Mort. În condiţii normale, ăsta e doar un loc unde eu şi soţia mea venim vara. Am aici exemplare din cărţile mele şi câteva ediţii străine, dar am publicat şi-ntr-o mulţime de reviste — articole, eseuri şi povestiri. Revistele alea sunt în locuinţa în care stăm tot timpul anului. Cea din Derry.

— Atunci, de ce nu eşti acolo, acum? întrebă Shooter.

În ochii săi, Mort citi atât neîncrederea cât şi o satisfacţie exasperantă — era limpede că Shooter se aşteptase ca el să încerce să se fofileze, ca să iasă din situaţia aceea, iar în mintea lui Shooter, exact asta făcea Mort. Sau încerca să facă.

— Sunt aici pentru că… Se opri. De unde-ai ştiut că sunt aici?

— Păi m-am uitat pe spatele cărţii pe

care am cumpărat-o, spuse Shooter şi lui Mort îi veni să-şi dea cu palma în frunte de frustrare şi pentru că dintr-o dată se luminase.

Bineînţeles — pe spatele ambelor ediţii ale cărţii *Toată lumea pârăşte,* de lux şi de buzunar, se afla o poză de-a lui. Amy i-o făcuse şi era foarte reuşită. El se afla în prim-plan, iar casa se vedea în spate, pe fundalul lacului Tashmore. Dedesubt scria simplu: *Morton Rainey la locuinţa sa din vestul statidui Maine.* Aşa că Shooter venise în vestul statului Maine şi probabil că nu fusese nevoit să viziteze barurile şi/sau drugstore-urile din prea multe orăşele până să găsească pe vreunul care să zică: „Mort Rainey? Cum să nu! Are o casă lângă Tashmore. De fapt, suntem prieteni buni.”

Ei bine, în orice caz, asta lămurea întrebarea.

— Sunt aici pentru că eu şi soţia mea am divorţat, spuse el. Tocmai s-a încheiat. Ea a rămas în Derry. În orice alt an, casa de aici ar fi fost nelocuită.

— Îhî, spuse Shooter.

Tonul vocii lui îl înfurie din nou pe Mort. „Minţi”, spunea acel ton, „dar în cazul ăsta nu contează prea mult. Pentru că am ştiut că o să minţi. În definitiv minciuna e ocupaţia ta principală, nu?”

— Ei bine, te-aş fi găsit oricum, ori aici, ori acolo.

— Te cred, spuse Mort. Cu toate acestea, te înşeli. Sau vrei să mă înşeli. Îţi fac hatârul să cred că e doar o eroare, fiindcă *pari* îndeajuns de sincer…

Oh, Dumnezeule, cât era de adevărat.

— … dar eu am publicat povestirea aceea cu doi ani mai devreme decât zici tu că ai scris-o.

Văzu din nou acea licărire de nebunie în ochii lui Shooter, care dispăru apoi. Nu potolită, ci doar ţinută în lesă aşa cum ţii în lesă un câine rău.

— Şi zici că revista asta e la cealaltă casă a ta?

— Da.

— Iar în revistă e publicată povestea ta.

— Da.

— Iar data acelei reviste e iunie 1980.

— Da.

La început, tot acest interogatoriu laborios (fiecare întrebare era precedată de o pauză lungă, contemplativă) îi crease o stare de nerăbdare, dar acum simţea un pic de speranţă; era ca şi cum omul încerca să asimileze adevărul rostit de Mort… un adevăr, îşi zise Mort, pe care o parte din „John Shooter” trebuie să-l fi ştiut tot timpul, pentru că asemănarea aproape desăvârşită dintre cele două povestiri *nu era* o coincidenţă. Credea încă ferm acest lucru, dar ajunsese la ideea că era posibil ca

Shooter să nu-şi amintească în mod conştient că săvârşise un plagiat. Pentru că individul era fără doar şi poate nebun.

Nu-i mai era la fel de teamă ca atunci când văzuse pentru prima oară ura şi furia jucând în ochii lui Shooter, ca reflexia unui şopron cuprins de un incendiu devastator. Când îl îmbrâncise, omul se clătinase şi se împleticise în spate, iar Mort era de părere că, dacă s-ar fi ajuns la luptă, ar fi fost în stare să-i ţină piept... sau poate chiar să-l pună la pământ.

Totuşi era mai bine dacă nu se ajungea la aşa ceva. În chip ciudat, începuse să-l compătimească pe Shooter.

Care, între timp, îşi continua impasibil şirul întrebărilor.

— Şi cealaltă casă — aia în care stă soţia ta acum — se află tot în Maine?

— Da.

— Nevastă-ta e acolo?

— Da.

De data asta urmă o pauză mult mai mare. Într-un fel straniu, Shooter îi amintea lui Mort un computer care procesează o cantitate mare de informaţii. În cele din urmă, acesta zise:

— Îţi dau trei zile.

— Foarte generos din partea ta, spuse Mort.

Buza de sus a lui Shooter se trase înapoi de peste nişte dinţi care erau prea

uniformi ca să fie altceva decât o proteză comandată prin poştă.

— Să nu-ncerci să mă iei peste picior, fiule, spuse el. Mă străduiesc cât pot să-mi ţin cumpătul şi chiar reuşesc asta, dar…

— Tu! strigă Mort la el. Dar cu *mine,* cum rămâne? E incredibil! Apari ca din pământ şi mă acuzi de cel mai grav lucru de care poate fi acuzat un scriitor, iar când îţi spun că am dovada că ori te înşeli, ori minţi de îngheaţă apele, începi să te feliciţi pentru faptul că-ţi ţii cumpătul! *Incredibil!*

Shooter miji ochii şi-l privi cu viclenie.

— Dovada? spuse el. Nu văd nici o dovadă. Te aud vorbind, dar *vorbele nu-s* o dovadă.

— Dar ţi-am spus! strigă Mort. Se simţea neajutorat ca un om care încearcă să boxeze cu o pânză de păianjen. Ţi-am *explicat* cum stau lucrurile!

Shooter se uită la Mort un lung moment, apoi se întoarse şi vârî mâna prin geamul deschis al maşinii.

— Ce faci acolo? îl întrebă Mort cu vocea încordată.

Acum simţea cum adrenalina îi inundă corpul, pregătindu-l pentru luptă sau pentru fugă… probabil pentru varianta a doua, dacă Shooter ar fi scos la iveală pistolul ăla mare pe care Mort îl şi văzuse cu ochii imaginaţiei.

— Nu te-agita, îmi iau doar ţigările, spuse Shooter.

Când scoase mâna din maşină, ţinea în ea un pachet roşu de Pali Mall, pe care-l luase din torpedo.

— Vrei şi tu una?

— Le am pe-ale mele, răspunse Mort destul de îmbufnat şi-şi scoase pachetul vechi de L & M din buzunarul de sub cămaşa groasă din flanel roşu.

Îşi aprinseră câte o ţigară, fiecare cu chibritul propriu.

— Dac-o ţii tot aşa, o să ne luăm la bătaie, spuse Shooter în cele din urmă. Şi nu vreau asta.

— Păi, la naiba, nici eu nu vreau.

— O parte din tine vrea, îl contrazise Shooter. Continuă să-l studieze pe Mort pe sub pleoapele lăsate, cu acea expresie de şiretenie ţărănească. O parte din tine chiar asta vrea. Dar nu cred că doar eu sau povestea mea te fac să vrei să te baţi. Cine ştie ce altă albină ai sub pătură care te-a scos din ţâţâni, iar chestia aia o face pe asta mai dificilă. O parte din tine vrea să se bată, dar ce nu înţelegi este că, dacă începem să ne batem, n-o să se termine până când nu moare unul dintre noi.

Mort căută un semn care să-i sugereze că Shooter exagera de dragul efectului, dar nu văzu nici unul. Simţi dintr-o dată un fior pe şira spinării.

— Aşa că o să-ţi dau trei zile. Poţi s-o suni pe fosta nevastă şi să-i zici să-ţi trimită

revista cu povestea ta, dacă există o asemenea revistă. Iar eu o să mă-ntorc. Nu există nici o revistă, fireşte. Cred că amândoi ştim asta. Dar îmi faci impresia unui om care are nevoie de o lungă perioadă de gândire profundă.

Se uită la Morton cu o expresie deconcertantă de milă severă.

— N-ai crezut c-o să te prindă vreodată cineva, este? întrebă el. Pe bune că n-ai crezut.

— Dac-o să-ţi arăt revista, o să pleci? întrebă Mort. Vorbea mai mult cu el însuşi decât cu Shooter. Cred că ceea ce aş vrea să ştiu cu adevărat este dacă merită sau nu să fac acest efort.

Brusc, Shooter deschise portiera şi se aşeză la volanul maşinii. Lui Mort i se păru uşor înfiorătoare iuţeala cu care era în stare să se mişte individul.

— Trei zile. Foloseşte-le cum pofteşti, domnu' Rainey.

Porni motorul, care scotea un şuierat uşor, caracteristic pentru supapele care trebuie rectificate, iar mirosul fumului de petrol ieşit prin ţeava de eşapament veche poluă aerul după-amiezii târzii.

— Ce-i corect e corect, ce-i drept e drept. Primul lucru a fost să te aduc în locul în care vezi şi singur că te-am adus şi din care să nu te mai poţi fofila aşa cum probabil că te-ai fofilat din toate încurcăturile pe care

le-ai provocat toată viaţa. Ăsta a fost primul lucru.

Se uită la Mort cu o privire lipsită de expresie, prin geamul portierei.

— Al doilea lucru, spuse el, e adevăratul motiv pentru care am venit.

— Şi care-i ăla? se auzi Mort spunând.

Era ciudat şi enervant de-a dreptul, dar simţea sentimentul acela de vinovăţie se abate neîndurător asupra lui, ca şi cum chiar făcuse lucrul de care-l acuza acest descreierat rustic.

— O să vorbim despre asta, spuse Shooter şi puse mişcare maşina străveche. Între timp, gândeşte-te la ce e corect şi la ce e cinstit.

— Nu eşti întreg la minte! strigă Mort, dar maşina lui Shooter rula deja pe Lake Drive spre punctul de confluenţă cu Route 23.

O urmări cu privirea până când dispăru din câmpul vizual, după care se întoarse acasă mergând agale. Pe măsură ce se apropia, îşi simţea mintea tot mai golită. Furia şi teama dispăruseră. Se simţea doar înfrigurat, obosit şi tânjind după o căsnicie care nu mai era şi care începea să i se pară că nu existase niciodată.

11

Telefonul începu să sune când se afla

la jumătatea aleii care urca abrupt de la Lake Drive până la casă. Mort o porni la fugă, ştiind că n-o să ajungă la timp, dar continuând să alerge şi dojenindu-se pentru această reacţie prostească. Apropo de câinii lui Pavlov!

Deschisese uşa din plasă pentru ţânţari şi tocmai se opintea să deschidă uşa interioară când telefonul tăcu. Intră, închise uşa şi se uită la telefonul aşezat pe un birouaş antic pe care Amy îl cumpărase la un târg de vechituri din Mechanic Falls. În acele momente, îşi putea imagina cu uşurinţă că telefonul se uita la el cu nerăbdare mecanică studiată: „Nu mă-ntreba, şefu'… Nu eu fac ştirile! Eu doar le relatez." Se gândi că ar trebui să-şi cumpere un aparat din alea noi, care înregistrează mesajele… sau poate că nu. Gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că telefonul nu se număra printre jucăriile sale favorite. Cine voia cu adevărat să te audă până la urmă suna din nou.

Îşi pregăti un sandviş şi un castron cu supă şi pe urmă descoperi că nu avea chef de ele. Se simţea singur, nefericit şi uşor molipsit de nebunia lui Shooter. Nu-l surprinse prea tare să constate că suma acestor simţăminte era somnolenţa. Începu să arunce priviri pline de dor spre canapea.

„Bine", îi şopti o voce interioară. „Ţine minte totuşi că poţi să fugi, dar n-ai cum să te-ascunzi. Tâmpenia asta n-o să dispară

când o să te trezeşti.”

Asta era foarte adevărat, îşi zise el, dar, până una alta, totul avea să dispară, ceea ce ar fi fost o binecuvântare. Singurul lucru pe care-l poţi spune fără ezitare despre soluţiile pe termen scurt e că sunt mai bune decât nimic. Decise că o să sune acasă (mintea lui stăruia să considere casa din Derry drept „acasă”, şi avea bănuiala că lucrul acesta va rămâne multă vreme neschimbat), o s-o roage pe Amy să caute numărul din *EQMM* în care-i apăruse „Vremea însămânţării” şi apoi să-l trimită prin poşta rapidă. După aceea o să se trântească pe canapea vreo două ore. Se va trezi în jurul orei şapte, se va duce in biroul lui de lucru cu forţe proaspete, ca să mai scrie nişte prostii.

„Iar dac-o să păstrezi atitudinea asta, chiar că numai prostii o să scrii”, îi reproşă vocea lăuntrică.

— Du-te dracu’, îi replică Mort — unul dintre puţinele avantaje ale traiului de unul singur, din câte putuse să-şi dea seama, era că puteai să vorbeşti cu tine însuţi cu glas tare fără să ai pe cineva prin preajmă care să se întrebe dac-ai înnebunit.

Ridică receptorul şi formă numărul din Derry. Ascultă obişnuitele clicuri care însoţeau stabilirea conexiunilor interurbane şi apoi cel mai iritant dintre toate sunetele telefonice: semnalul de ocupat. Amy vorbea

la telefon cu cineva şi, când Amy se punea pe vorbit, conversaţia putea să dureze ore în şir. Poate chiar zile.

— Of, băga-mi-aş, nemaipomenit! strigă Mort şi trânti receptorul în furcă atât de tare încât făcu să clincăne clopotul soneriei.

Ei, ia să-mi spui acum, omuleţule, ce faci?

Îşi zise că ar putea s-o sune pe Isabelle Fortin, care locuia peste drum de ei, dar dintr-o dată i se păru un efort mult prea mare şi, pe deasupra, şi o bătaie de cap în plus. Isabelle era deja atât de implicată în despărţirea lor încât mai lipsea să-i filmeze în dormitor. Pe de altă parte, era deja trecut de cinci — iar revista nu avea cum să pornească de-a lungul traseului poştal dintre Derry şi Tashmore decât a doua zi de dimineaţă, indiferent la ce oră era pusă la poştă în cursul acelei zile. O să încerce s-o sune mai târziu pe Amy, iar dacă linia telefonică era tot ocupată (sau dacă Amy încă nu va fi terminat aceeaşi convorbire), o va suna totuşi pe Isabelle. Pe moment, cântecul de sirenă al canapelei din living-room era prea puternic ca să i se poată împotrivi.

Mort scoase telefonul din priză — oricine o fi încercat să-l sune pe când venea pe alee va trebui să mai aştepte puţin, vă rog şi mulţumesc — şi se duse în living.

Îşi aranjă pernele în poziţiile familiare,

una sub cap şi cealaltă sub ceafă, şi se uită pe fereastră la lac, unde soarele apunea la capătul unei lungi şi spectaculoase traiectorii aurii. „Niciodată în viaţă nu m-am simţit atât de singur şi de îngrozitor”, îşi zise el cu oarecare uimire. Apoi pleoapele i se închiseră peste ochii injectaţi, iar Mort Rainey, care încă nu descoperise ce este cu adevărat groaza, adormi.

12

Visă că se afla într-o clasă, la şcoală.

Era o clasă familiară, deşi n-ar fi putut să spună exact de ce. Era în aceeaşi clasă cu John Shooter. Shooter ţinea la subsuoară o pungă de băcănie. Luă o portocală din pungă şi începu s-o arunce în sus, apoi o prindea, şi iar o arunca în sus, cu gesturi premeditate. Se uita în direcţia lui Mort, dar nu la Mort; privirea lui părea fixată pe ceva aflat dincolo de umărul lui Mort. Acesta se întoarse şi văzu un perete din blocuri de zgură, o tablă neagră şi o uşă care avea panoul de sus din sticlă mată. După o clipă, reuşi să desluşească inscripţia scrisă pe partea cealaltă a geamului:

BINE AŢI VENIT LA ŞCOALA VIEŢII DURE.

Scrisul de pe tablă era mai uşor de citit:

VREMEA ÎNSĂMÂNŢĂRII

Povestire de Morton Rainey.

Deodată ceva trecu şuierând peste umărul lui Mort, ratând „la mustaţă” capul. Portocala. În timp ce Mort se trăgea speriat înapoi, portocala se lovi de tablă, se desfăcu scoţând un sunet de fruct putred zdrobit, împrăştiind sânge peste ceea ce scria acolo.

Se întoarse către Shooter şi strigă la el cu o voce nesigură, dojenitoare:

— Încetează!

Shooter băgă din nou mâna în pungă.

— Da’ ce-ai păţit? întrebă el cu o voce calmă şi severă. Nu mai recunoşti portocalele roşii atunci când le vezi? Ce fel de scriitor eşti tu?

Aruncă încă o portocală, care împrăştie lichidul stacojiu peste numele lui Mort şi începu să se prelingă încet pe perete.

— Ajunge! ţipă Mort, dar Shooter vârî din nou mâna lent, implacabil, în pungă.

Degetele lui lungi şi bătătorite se înfipseră în coaja portocalei pe care o scosese; prin porii portocalei, sângele începu să iasă la iveală ca nişte picături de sudoare.

— Ajunge! Ajunge! Te rog! Încetează! Recunosc, recunosc orice, recunosc totul, dacă te opreşti! Orice, dacă te opreşti! Dacă te…

13

…opreşti, dacă te opreşti…

Se prăbuşea.

Mort se prinse de marginea canapelei la ţanc ca să evite o călătorie scurtă şi probabil dureroasă până la podeaua living-ului. Se rostogoli spre speteaza canapelei şi rămase o clipă nemişcat, strângând pernele cu mâinile, tremurând şi încercând să se agaţe de cozile zdrenţuite ale visului.

Ceva despre o clasă, nişte portocale cu sânge şi şcoala vieţii dure. Chiar asta se întâmpla, iar restul deja dispăruse. Fusese ceva real, indiferent ce-o fi fost. Mult prea real.

În sfârşit deschise ochii, dar nu prea mai avea ce să vadă; soarele apusese de mult. Se simţea îngrozitor de ţeapăn, mai ales la baza gâtului, şi bănuia că dormise cel puţin patru ore, poate chiar cinci. Merse pe pipăite către întrerupătorul de lumină din living, reuşind de data asta să evite măsuţa de cafea octogonală cu tăblie de sticlă (avea senzaţia că măsuţa aia era semisimţitoare, fiindcă după căderea întunericului îşi schimba uşor poziţia ca să-i zdrelească mai bine picioarele) şi apoi se duse în holul de la intrare ca să mai încerce o dată s-o prindă la telefon pe Amy. În drum, se uită la ceasul de la mână. Era zece şi un sfert. Dormise mai mult de cinci ore… şi nu era prima dată. Şi,

judecând după experienţa din trecut, nici măcar n-o să plătească pentru asta zvârcolindu-se în pat toată noaptea, ci o să adoarmă de îndată ce o să pună capul pe perna din dormitor.

Ridică receptorul şi trecu printr-un moment de nedumerire când îl duse la ureche şi nu auzi decât o linişte desăvârşită. Apoi îşi aminti că scosese din priză blestemăţia de aparat. Trase firul printre degete până ajunse la ştecăr, îl întoarse ca să-l bage în priză… şi se opri. De acolo putea să se uite afară prin mica fereastră din stânga uşii. Asta îi oferea un unghi vizual spre veranda din spate, unde misteriosul şi neplăcutul domn Shooter îşi lăsase ieri manuscrisul sub o piatră. Tot de acolo se vedea şi ghereta pentru gunoi şi era ceva pe ea — de fapt, erau două „ceva”-uri. Ceva alb şi ceva negru. Chestia neagră arăta înfiorător; preţ de o secundă, înspăimântat, Mort crezu că un păianjen gigant stătea ghemuit acolo.

Lăsă cablul telefonului şi aprinse în grabă lumina pe verandă. Urmă un interval de timp — nu ştia cât de lung şi nici nu voia să ştie — în care nu mai fu în stare să mişte.

Chestia albă era o foaie de hârtie — o foaie de scris cât se poate de obişnuită. Deşi ghereta de gunoi era la cel puţin patru metri şi jumătate de locul în care se afla Mort, cele câteva cuvinte scrise pe ea cu litere mari

puteau fi citite cu uşurinţă. Se gândi că Shooter folosise fie un creion cu mină foarte moale, fie un cărbune de desen. NU UITA, AI 3 ZILE, îl anunţa mesajul. NU GLUMESC.

Chestia neagră era Bump. După toate aparenţele, Shooter îi frânsese motanului gâtul înainte să-l agaţe de acoperişul gheretei cu o şurubelniţă din trusa de scule a lui Mort.

14

Nu-şi dădu seama când reuşise să scape de paralizia care-l ţintuise locului. La un moment dat, stătea încremenit în hol, lângă măsuţa de telefon, uitându-se afară la bătrânul Bump, căruia părea că-i crescuse un mâner de şurubelniţă în mijlocul pieptului, unde avea un petic de blăniţă albă — lui Amy îi plăcea să spună că aia era baveta lui Bump. Iar în clipa următoare, iată-l ieşit pe verandă, doar într-o cămaşă subţire, suportând muşcăturile aerului rece al nopţii şi încercând să se uite în şase direcţii deodată.

Îşi impuse să se potolească. Shooter plecase, fireşte. De-aia şi lăsase acel bilet. Şi nici nu părea genul de dement căruia să-i facă plăcere să vadă cu ochii lui teama şi groaza evidente ale lui Mort. Era un dement, într-adevăr, dar unul care căzuse dintr-un alt copac. Se folosise de Bump, îl folosise asupra

lui Mort aşa cum un fermier s-ar folosi de o rangă ca să se descotorosească de o piatră îndărătnică în ţinutul său uitat de lume. Nu era nimic personal în asta, ci doar o treabă care trebuia făcută.

Apoi se gândi la cum arătaseră ochii lui Shooter în după-amiaza aceea şi se cutremură violent. Nu, era ceva personal, fără doar şi poate. Era personal, în toate sensurile.

— Ăsta crede că am făcut-o, şopti Mort spre noaptea răcoroasă, iar cuvintele se auziră fragmentat, parcă muşcate de dinţii care-i clănţăneau. Ticălosul ăsta nebun chiar crede că am făcut-o.

Se apropie de gheretă şi simţi cum stomacul i se dă peste cap ca un câine care execută un număr de circ. Fruntea i se umpluse de o sudoare rece şi nu mai era aşa de sigur că putea să ducă la bun sfârşit ceea ce avea de făcut. Capul lui Bump era înclinat mult într-o parte, ceea ce-i dădea o înfăţişare grotescă, întrebătoare. Dinţii lui mici, curaţi şi ascuţiţi ca nişte ace erau dezveliţi. Cursese puţin sânge în jurul şurubelniţei în punctul unde aceasta fusese înfiptă în

(bavetă)

gulerul alb, dar nu foarte mult. Bump fusese un motan prietenos, care n-ar fi fugit dacă Shooter s-ar fi apropiat de el. Şi asta probabil că făcuse Shooter, îşi zise Mort Ştergându-şi sudoarea bolnăvicioasă de pe

frunte. Luase pisica în braţe, îi frânsese gâtul cu degetele ca pe o surcea şi apoi o agăţase de acoperişul înclinat al gheretei, şi asta în timp ce Mort Rainey dormea, dacă nu somnul celor drepţi, atunci somnul celor nepăsători.

Mort mototoli foaia de hârtie, o înfundă în buzunarul de la spate şi apoi puse mâna pe pieptul lui Bump. Cadavrul, care nu se rigidizase şi nici nu se răcise complet, se mişcă la atingerea sa. Stomacul lui Mort se rostogoli din nou, dar îşi forţă cealaltă mână să prindă mânerul galben al şurubelniţei şi să tragă de el.

Aruncă şurubelniţa pe verandă şi-l ţinu pe bietul Bump în mâna dreaptă ca pe o zdreanţă. Acum stomacul său era în cădere liberă, rostogolindu-se la nesfârşit Ridică unul dintre cele două capace ale gheretei şi îl prinse cu cârligul care nu lăsa capacul masiv să cadă pe braţele sau capul celui venit să arunce gunoiul. Înăuntru erau aliniate trei tomberoane. Mort săltă capacul celui din centru şi depuse cu blândeţe corpul lui Bump acolo. Acesta se aşternu deasupra unei pungi Hefty de culoare măslinie ca o eşarfă din blană.

Deodată se înfurie pe Shooter. Dacă omul ar fi apărut pe alee în clipa aceea, Mort l-ar fi atacat fără să mai stea pe gânduri — l-ar fi trântit la pământ şi l-ar fi sugrumat dacă ar fi putut.

„Uşurel — te poţi molipsi uşor.”

Poate că aşa era. Şi poate că nu-i păsa. Nu era doar faptul că Shooter îi omorâse singurul tovarăş în această casă de lângă lac, în acel octombrie singuratic; mai grav era că o făcuse în timp ce Mort dormea, şi într-un asemenea hal încât bătrânul Bump devenise un motiv de repulsie, ceva din pricina căruia îţi era greu să nu vomiţi.

Cel mai dureros era că fusese obligat să-şi arunce motanul cel drag în tomberon ca pe un gunoi inutil.

„Las' c-o să-l îngrop mâine. Chiar acolo, în peticul ăla de pământ moale, din stânga casei. De unde se vede lacul."

Da, dar în noaptea aceea Bump avea să zacă într-o stare nedemnă, peste o pungă Hefty, în ghereta de gunoi, pentru că un om — un nemernic descreierat — putea să se afle afară, iar acel om îi purta duşmănie din pricina unei povestiri la care Mort Rainey nici măcar nu se *gândise* în ultimii cinci ani. Omul era nebun şi, prin urmare, lui Mort îi era teamă să-l îngroape pe Bump în noaptea asta întrucât, cu sau fără bilet, Shooter putea să se ascundă pe afară.

„Îmi vine să-l omor. Şi dacă nemernicul ăsta nebun mă mai calcă pe bătături, s-ar putea chiar să mă aducă în stare s-o fac."

Se duse în casă, trânti uşa şi o încuie. Apoi umblă cu băgare de seamă prin casă, încuind toate uşile şi ferestrele. Când termină, se întoarse la fereastra de lângă uşa

verandei şi privi gânditor afară, în întuneric. Putea să vadă şurubelniţa pe duşumeaua verandei şi gaura rotundă şi neagră pe care o făcuse Shooter când înfipsese unealta în capacul din dreapta al gheretei.

Ca din senin îşi aminti că fusese pe cale să încerce s-o sune din nou pe Amy.

Băgă ştecherul în priza din perete. Formă numărul repede, degetele lui fiind obişnuite cu succesiunea tastelor, şi se întrebă dacă o să-i spună lui Amy despre Bump.

După clicurile preliminare, urmă o pauză neobişnuit de lungă. Tocmai se pregătea să închidă când se auzi un clic final — atât de tare încât se auzi aproape ca un bufnet — urmat de o voce de robot care-l anunţa că numărul format era deranjat.

— Minunat, bombăni el. Ce naiba făcuşi, Amy? L-ai folosit până s-a stricat?

Apăsă butonul de deconectare, gândindu-se că, până la urmă, va fi nevoit s-o sune pe Isabelle Fortin, şi în timp ce-şi scotocea memoria după numărul acesteia, telefonul sună în mâinile sale.

Până când să se întâmple asta, nu-şi dăduse seama cat de întinşi îi erau nervii. Scoase un ţipăt strident şi se dădu înapoi, scăpând telefonul pe podea şi aproape împiedicându-se de blestemata de băncuţă pe care Amy o cumpărase şi o aşezase lângă măsuţa de telefon, o băncuţă pe care absolut

nimeni, nici măcar Amy, n-o folosea.

Întinse mâna şi, apucând raftul de cărţi, reuşi să rămână în picioare. Apoi ridică receptorul şi spuse:

— Alo? Tu eşti, Shooter?

Pentru că în clipa aceea, când se părea că întreaga lume se răsturna încet, dar sigur cu susul în jos, nu-şi putea închipui cine ar fi putut să fie.

— Mort?

Era Amy şi aproape că ţipa. Cunoştea tonul acela foarte bine din ultimii doi ani ai căsniciei lor. Era provocat ori de frustrare, ori de furie, mai probabilă fiind ultima din cele două.

— Mort, tu eşti? Tu eşti, pentru numele lui Dumnezeu? Mort?

— Da, eu sunt, spuse el, simţindu-se dintr-o dată istovit.

— Unde naiba ai fost? Încerc să te sun *de trei ore!*

— Am dormit, spuse el.

— Ai scos telefonul din priză. Vorbea cu tonul obosit, dar acuzator al unuia care mai trecuse prin momente din astea. Ei bine, de data asta ai ales un moment nemaipomenit s-o faci, amice.

— Am încercat să te sun în jur de cinci…

— Eram la Ted.

— Păi, *cineva* era acolo, spuse el. Poate…

— Cum adică, cineva era acolo? întrebă ea cu o iuţeală fulgerătoare. Cine era acolo?

— De unde naiba să ştiu, Amy? Tu locuieşti în Derry, ai uitat? Tu, la Derry, eu, la Tashmore. Tot ce ştiu e că linia era ocupată când am încercat să te sun. Dacă tu erai la Ted, atunci probabil că Isabelle…

— Eu sunt *tot* la Ted, spuse ea, iar acum vocea ei era straniu de lipsită de vigoare. Cred c-o să stau la Ted o vreme, indiferent că-ţi place sau nu. Cineva ne-a dat foc la casă, Mort. A ars până la temelie.

Şi deodată Amy începu să plângă.

15

Devenise atât de obsedat de John Shooter încât imediat îi trecu prin minte, în timp ce stătea cu telefonul lipit de ureche în holul singurei case Rainey rămase în picioare, că Shooter îi incendiase casa. Motivul? Păi, bineînţeles, domnule poliţist. A dat foc la casă, o clădire victoriană restaurată în valoare de vreo 800 000 de dolari, ca să scape de o revistă. Mai exact, *Ellery Queen’s Mystery Magazine,* numărul din iunie 1980.

Dar se putea să fie Shooter? Bineînţeles că nu. Distanţa dintre Derry şi Tashmore era de peste 160 de kilometri, iar trupul lui Bump încă nu se răcise şi nu înţepenise, după cum şi sângele din jurul tijei

şurubelniţei era lipicios, dar nu se uscase încă.

„Dacă s-ar fi grăbit…”

„Ce-ar fi s-o laşi baltă? Încă puţin şi-o să-l învinuieşti pe Shooter şi pentru divorţ şi-o să crezi că ai dormit şaisprezece ore din douăzeci şi patru fiindcă Shooter ţi-a pus Fenobarbital în mâncare. Şi pe urmă? O să începi să trimiţi scrisori la ziare susţinând că baronul cocainei din America e un domn din Cuca Măcăii, Mississippi, pe numele lui, John Shooter. Că el l-a ucis pe Jimmy Hoffa şi că tot el a fost şi al doilea pistolar care a tras în Kennedy de pe movila acoperită cu iarbă în noiembrie 1963. Înţeleg, omul e nebun… dar chiar crezi că a mers cu maşina 160 de kilometri şi ţi-a distrus blestemata aia de casă numai ca să scape de *o revistă?* Mai ales când cu siguranţă că mai există exemplare din revista aia în toată America? Fii serios.

Şi totuşi… dacă s-ar fi grăbit…”

Nu. Era ridicol. Şi atunci îşi dădu seama subit că nu va putea să-i prezinte individului nenorocita de dovadă nu-i aşa? Doar dacă…

Biroul se afla în spatele casei; fusese construit prin transformarea a ceea ce înainte fusese şopronul pentru trăsură.

— Amy, spuse el.

— E *îngrozitor!* spunea ea printre sughiţuri. Eram la Ted când a sunat Isabelle… mi-a zis că erau acolo pe puţin

cincisprezece maşini de pompieri… furtunuri cu apă… o mulţime de oameni… curioşi… *gură-cască…* ştii cum mă enervam când oamenii veneau să caşte gura la casa noastră, chiar şi atunci când nu era cuprinsă de flăcări…

Fu nevoit să-şi muşte cu putere părţile interioare ale obrajilor ca să-şi înăbuşe un hohot de râs dezlănţuit. Să râdă acum ar fi fost cel mai rău lucru, cel mai crud lucru pe care putea să-l facă, pentru că ştia într-adevăr. Succesul în meseria pe care şi-o alesese, după ani de chinuri şi strădanii, fusese pentru el o chestie măreaţă şi care-l făcuse să se simtă împlinit; uneori se simţea ca unul care-şi croise drumul printr-o junglă primejdioasă în care cei mai mulţi dintre cei ce se aventurează pier şi, procedând astfel, câştigase o răsplată fabuloasă. Amy se bucurase pentru el, cel puţin la început, dar pentru ea succesul lui avusese un aspect negativ: pierderea identităţii ei nu numai ca persoană privată, dar şi ca persoană *separată.*

— Da, spuse el cât mai blând cu putinţă, continuând muşte obrajii ca să alunge râsul care ameninţa să-l cuprindă. Dacă ar fi râs, ar fi râs de felul nefericit în care-şi formulase frazele, dar ea n-ar fi înţeles. Se întâmplase de multe ori în anii petrecuţi împreună să-i interpreteze greşit râsul. Da, dragă, ştiu. Spune-mi ce s-a

întâmplat.

— Cineva ne-a dat foc la *casă!* ţipă ea patetic. Asta *s-a întâmplat!*

— Totul a fost distrus?

— Da. Aşa a zis şeful pompierilor. O auzea cum sughite, cum încearcă să-şi recapete controlul, după care izbucni din nou în plâns. A ars pâ…până-n te…temelie!

— Şi biroul meu?

— De-aco…colo a… a-nce…ceput, se smiorcăi ea. Cel puţin aşa a zis şeful pompierilor că li se pare. Şi se potriveşte cu ce-a văzut Patty.

— Patty Champion?

Soţii Champion locuiau în casa care se învecina la dreapta cu casa Rainey; cele două proprietăţi erau separate printr-un brâu de arbori de tisă, care, cu trecerea anilor, crescuseră de-a valma.

— Da. Stai o secundă, Mort, spuse ea şi-şi suflă nasul cu un zgomot puternic, ca de trâmbiţă, iar când reveni la telefon, părea mai liniştită. Patty îşi scosese câinele la plimbare, aşa le-a spus pompierilor. Asta era la scurt timp după ce se întunecase. A trecut pe lângă casa noastră şi a văzut o maşină parcată sub portic. Apoi a auzit o explozie înăuntru şi a văzut flăcări în fereastra mare a biroului tău.

— A văzut ce maşină era acolo? întrebă Mort.

Avea o senzaţie de greaţă în capul

pieptului. Pe măsură ce începea să înţeleagă semnificaţia celor auzite, afacerea John Shooter îşi micşora dimensiunile şi importanţa. Nu era vorba doar de numărul din iunie 1980 al revistei *EQMM;* era vorba de aproape *toate* manuscrisele sale, atât cele care fuseseră publicate cât şi cele incomplete, majoritatea ediţiilor princeps, a ediţiilor apărute în străinătate, precum şi exemplarele din revistele în care-i apăruseră povestiri.

A, dar ăsta era doar începutul. Îşi pierduseră toate cărţile, cam vreo 4 000 de volume. Toate hainele lui Amy trebuie să fi ars, dacă dezastrul era aşa de mare precum spusese ea că ar fi, iar mobilierul vechi pe care-l adunase ea — uneori, cu ajutorul lui, dar mai ales singură — trebuie să fi fost acum cenuşă şi zgură. Bijuteriile şi actele lor personale — poliţele de asigurări şi aşa mai departe — probabil că nu păţiseră nimic (seiful ascuns în spatele şifonierului de la etaj era făcut să reziste la incendii), dar covoarele turceşti se prefăcuseră în cenuşă, peste o mie de casete video se transformaseră în grămezi de plastic topit, aparatura audio-video… hainele lui… fotografiile lor, câteva mii…

Dumnezeule mare, şi primul lucru la care se gândise fusese nenorocita aia de *revistă.*

— Nu, spunea Amy răspunzând la

întrebarea de care aproape că uitase când îşi dăduse seama de proporţiile catastrofale ale pierderilor, n-a putut să spună ce maşină era. A zis că a crezut că cineva trebuie să fi folosit un cocteil Molotov sau ceva de genul ăsta. Din cauza felului în care au apărut flăcările la fereastra imediat după sunetul de geam spart. A mai spus ca a dat să se apropie pe alee şi atunci uşa bucătăriei s-a deschis şi un bărbat a ieşit în fugă. Bruno a început să latre la el, dar Patty s-a speriat şi l-a tras înapoi, deşi zicea că n-a lipsit mult să-i rupă lesa din mână. Apoi bărbatul s-a urcat în maşină şi a pornit motorul. A aprins farurile şi Patty a zis că aproape au orbit-o. Şi-a ridicat braţul ca să-şi protejeze ochii şi atunci maşina a ţâşnit în mare viteză de sub portic… aşa a povestit ea…şi s-a lipit cu spatele de gardul nostru din faţă şi l-a tras pe Bruno cât de tare a putut, altfel omul ăla l-ar fi lovit. Apoi maşina a ajuns la capătul aleii şi a cotit foarte repede pe stradă.

— Şi n-a văzut nici o clipă ce fel de maşină era?

— Nu. La început a fost întuneric, iar apoi, când au apărut flăcările la fereastra biroului tău, farurile maşinii au năucit-o. S-a întors la ea acasă şi a chemat pompierii. Isabelle zice că au venit repede, dar ştii cât de veche e… era casa noastră… şi… cât de repede arde lemnul uscat… mai ales dacă foloseşti benzină…

Da, ştia. Veche, uscată, plină de lemn, casa aceea fusese visul erotic al oricărui piroman. Dar *cine?* Dacă nu Shooter, atunci cine? Această teribilă veste, venită la capătul unei zile pline de evenimente ca un desert scârbos la finalul unei mese dezgustătoare, aproape că-i paralizase capacitatea de a gândi.

— A zis că a fost probabil benzină… şeful pompierilor, vreau să spun… el a ajuns acolo primul, dar pe urmă au venit şi poliţiştii şi puneau întruna întrebări, Mort, mai ales despre tine… despre duşmanii pe care s-ar putea să ţi-i fi făcut… *duşmani…* şi eu le-am spus că nu cred ca tu să ai duşmani… am încercat să răspund la toate întrebările pe care mi le-au pus…

— Sunt sigur că ai făcut tot ce se putea face, spuse el cu blândeţe.

Ea continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit, vorbind în elipse fără pauze de respiraţie, ca un operator de telegraf care relatează o veste îngrozitoare imediat ce e transmisă pe cablu.

— Nici măcar n-am ştiut cum să le spun că suntem *divorţaţi…* şi bineînţeles că nu ştiau… Ted a trebuit să le spună până la urmă… Mort… Biblia maică-mii… era pe noptiera din dormitor… aveam în ea fotografii de-ale familiei mele… şi… era singurul lucru… singurul lucru de la ea pe care l-l-l-am avut…

Vocea ei se diluă în suspine jalnice.

— O să ajung acolo dimineaţa, spuse el. Dacă plec la şapte, pot să ajung pe la nouă şi jumătate. Poate chiar la nouă, acum când nu mai e traficul din timpul verii. Unde-o să dormi la noapte? La Ted?

— Da, spuse ea smiorcăindu-se. Ştiu că nu-ţi place, Mort, dar nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el în seara asta... cum m-aş fi descurcat... ştii... cu toate întrebările alea...

— Atunci mă bucur că-l ai, spuse el cu fermitate. Calmul, tonul civilizat din vocea lui i se părură uluitoare. Ai grijă de tine. Ţi-ai luat pastilele?

În ultimii şase ani ai căsniciei lor, avusese o reţetă de tranchilizante, dar nu le lua decât atunci când trebuia să zboare cu avionul... sau, îşi aminti el, când Mort trebuia să participe la o reuniune publică. Una care impunea prezenţa Soţiei Oficiale.

— Erau în dulăpiorul pentru medicamente, spuse ea apatic. Nu contează. Nu sunt stresată. Doar că mă doare sufletul.

Era cât pe ce să-i spună că, după părerea lui, asta însemna acelaşi lucru cu a fi stresată, dar îşi zise că mai bine nu.

— O să fiu acolo cât de repede am să pot, spuse el. Dacă crezi că aş putea face ceva venind în noaptea asta...

— Nu, spuse ea. Unde ne-ntâlnim? La Ted?

Deodată, pe negândite, îşi văzu mâna

ţinând un şperaclu de cameristă. O văzu descuind broasca unei uşi de motel. Văzu uşa deschizându-se. Văzu feţele surprinse de deasupra cearşafului, a lui Amy la stânga, a lui Ted Milner la dreapta. Înfăţişarea lui atent dichisită era complet răvăşită de somn, iar lui Mort i se părea că seamănă un pic cu personajul Alfalfa din vechea serie de mici comedii Little Rascal. De asemenea, văzându-i şuviţele de păr răsucite în halul ăsta, lui Mort omul i se părea pentru prima oară cu adevărat real. Le văzuse spaima din priviri şi umerii goi. Şi deodată, aproape întâmplător, se gândi: „Nu e mare lucru de capul unei femei care îţi fură dragostea când nu ţi-a mai rămas decât dragostea…

— Nu, spuse el, nu la Ted. Ce-ai zice de cafeneaua aia mică de pe Witcham Street?

— Ai prefera să vin singură?

Nu părea supărată, dar părea gata să se supere. Cât de bine o cunoştea, se gândi el. Fiecare mişcare, fiecare ridicare sau coborâre a tonului, orice întorsătură a frazei. Şi cât de bine trebuie să mă cunoască.

— Nu, spuse el. Adu-l şi pe Ted. E foarte bine.

Nu era foarte bine, dar putea să se împace cu ideea. Aşa credea.

— Atunci, la nouă şi jumătate, spuse ea şi o simţi cum lasă puţin garda jos. La Marchman’s.

— Aşa se numeşte locul ăla?

— Da… Marchman’s Restaurant.

— OK. Nouă jumătate sau ceva mai devreme. Dacă ajung primul, o să fac un semn cu creta pe uşă…

— … iar dacă eu ajung prima, o să-l şterg, încheie ea vechiul lor schimb de replici şi amândoi râseră puţin.

Mort constată că îl durea până şi râsul. Da, se cunoşteau unul pe celălalt. Nu asta era menirea anilor petrecuţi împreună? Şi nu de aia sufereai atât de tare când descopereai că anii aceia nu doar *puteau* să se termine, dar chiar se terminau?

Îşi aminti deodată de biletul care fusese vârât sub una dintre şindrilele ghenei pentru gunoi — NU UITA, AI 3 ZILE. NU GLUMESC. Se gândi să spună, *Şi eu am avut ceva necazuri aici, Amy,* dar îşi dădu seama că nu era în stare să mai adauge şi asta la povara ei de suferinţă. Era problema lui.

— Dacă s-ar fi întâmplat mai târziu, măcar ţi-ai fi putut salva lucrurile *tale,* spunea ea. Nu-mi place să mă gândesc la toate manuscrisele pe care le-oi fi pierdut, Mort. Dacă ţi-ai fi luat dulapurile ale ignifuge acum doi ani, când ţi-a zis Herb, poate…

— Nu cred că are vreo importanţă, spuse Mort. Manuscrisul noului roman e aici. (Îl avea, într-adevăr. Toate cele paisprezece pagini prost scrise şi inexpresive.) La naiba cu restul. Ne vedem mâine, Amy. Te…

(iubesc)

închise gura înainte să pronunţe cuvântul. Erau divorţaţi. *Putea* el s-o mai iubească? Părea ceva aproape pervers. Şi chiar dacă o mai iubea, avea vreun drept să i-o spună?

— Te rog să mă crezi că îmi pare nespus de rău, ii zise el în schimb.

— Şi mie, Mort. Îmi pare tare, tare rău.

Începea din nou să plângă. Acum putea să audă cum cineva — o femeie, probabil Isabelle Fortin — încerca s-o liniştească.

— Du-te şi te culcă, Amy.

— Şi tu.

Închise telefonul. Dintr-o dată casa i se păru mult mai liniştită decât fusese în oricare dintre nopţile petrecute aici singur; nu auzea nimic în afară de vântul nopţii şuierând şoptit pe la streşini şi, foarte departe, ţipetele unui cufundar pe lac. Scoase biletul din buzunar, îl netezi şi îl citi din nou. Era genul de obiect pe care în mod normal îl pui deoparte ca să-l arăţi la poliţie. De fapt, era genul de obiect pe care nici n-ar trebui să-l atingi până când nu vin poliţiştii să-l fotografieze şi să-i facă cele trebuincioase. Era — răpăit de tobe şi sunete de trâmbiţe, vă rog — DOVADA.

„Ei, s-o ia dracu’”, îşi zise Mort, mototolind-o la loc. Nici o poliţie. Dave Newsome, poliţistul de prin părţile locului, nu-şi mai amintea probabil nici ce mâncase la micul dejun când se făcea de prânz, şi nu avea nici un rost să se ducă cu problema lui

la şeriful comitatului sau la poliţia statului. În definitiv, nu se atentase la viaţa lui; e drept, motanul îi fusese omorât, dar un motan nu-i o persoană. Iar în perspectiva veştii devastatoare primite de la Amy, John Shooter pur şi simplu nu mai părea important. Era unul dintre Oamenii Nebuni, avea gărgăuni la mansardă şi putea să fie periculos… dar Mort se simţea tot mai înclinat să încerce să rezolve de unul singur afacerea, chiar dacă Shooter era periculos. *Cu atât mai mult,* cu cât era periculos.

Casa din Derry căpătă prioritate faţă de John Shooter şi ideile trăsnite ale acestuia. Căpătă prioritate şi faţă de identitatea făptaşului — Shooter sau cine ştie ce alt ţăcănit, mânat de ranchiună, de o problemă mintală sau de amândouă. Casa şi, presupunea, Amy. Fără doar şi poate că era într-o stare sufletească deplorabilă şi nici unul dintre ei n-ar fi avut de pierdut dacă el îi oferea acum consolare, atât cât era în stare. Poate că ea chiar va…

Dar îşi blocă mintea faţă de orice speculaţie privind ceea ce ar putea Amy să facă. Pe calea asta nu vedea nimic altceva decât suferinţă. Mai bine să creadă că acea cale era închisă pentru totdeauna.

Se duse în dormitor, se dezbrăcă şi se întinse cu mâinile sub ceafă. Cufundarul ţipă din nou, disperat şi distant. Îi trecu prin minte din nou că Shooter ar putea fi afară,

furişându-se prin preajmă, cu faţa ca un cerc palid sub ciudata lui pălărie neagră. Shooter era sărit de pe fix şi, cu toate că se folosise de mâini şi de o şurubelniţă ca să-l lichideze pe Bump, asta nu excludea posibilitatea să aibă totuşi la el o armă.

Dar Mort nu credea că Shooter era afară, înarmat sau nu.

„Telefoane”, îşi zise el. „Va trebui să dau cel puţin două în drum spre Derry. Unul lui Greg Carstairs şi altul lui Herb Creekmore. Prea devreme ca să le dau de aici dacă plec la şapte, dar aş putea să folosesc unul dintre telefoanele publice din Augusta…”

Se întoarse pe o parte, gândindu-se că o să treacă mult timp înainte să adoarmă în noaptea aceea… şi deodată somnul se rostogoli asupra lui într-un val lin şi întunecat, iar dacă cineva a venit să-l spioneze în timp ce dormea, el n-a ştiut.

16

Alarma îl trezi la şase şi un sfert. Avu nevoie de o jumătate de oră ca să-l îngroape pe Bump în peticul de teren nisipos dintre casă şi lac şi pe la şapte porni deja la drum, aşa cum plănuise. Abia străbătuse vreo şaisprezece kilometri şi se îndrepta spre Mechanic Falls, o metropolă agitată care consta dintr-o fabrică de textile, închisă din 1970, 5 000 de suflete, şi un semafor cu

lumină galbenă intermitentă la intersecţia Şoselelor 23 şi 7, când observă că bătrânul lui Buick se căznea să meargă cu aer, în lipsă de benzină. Trase pe dreapta în benzinăria Bill’s Chevron, dojenindu-se aspru pentru că nu verificase indicatorul înainte să pornească la drum — dacă ar fi ajuns în Mechanic Falls fără să bage de seamă cât de jos coborâse nivelul carburantului în rezervor, s-ar fi putut pricopsi cu o plimbare pe jos prelungită şi ar fi întârziat considerabil la întâlnirea cu Amy.

Se duse la telefonul cu fise din perete, în timp ce băiatul de la pompă se căznea să umple rezervorul fără fund al Buick-ului. Îşi scoase agenda jerpelită din buzunarul de la spate al pantalonilor şi formă numărul lui Greg Carstairs. Se gândise că l-ar putea chiar prinde acasă pe Greg sunând aşa de devreme şi avusese dreptate.

— Alo?

— Salut, Greg… Mort Rainey.

— Bună, Mort. Se pare că ai avut parte de un necaz în Derry, ai?

— Da, răspunse Mort. Au dat asta la ştiri?

— Pe Channel 5.

— Cum arăta?

— Cum arăta *ce?* replică Greg.

Mort tresări… dar dacă trebuia să audă asta de la cineva, era bucuros că fusese Greg Carstairs. Acesta era un fost hippie care se convertise la o sectă religioasă obscură —

swedenborgienii, probabil — la scurtă vreme după Woodstock. Avea nevastă şi doi copii, unul de şapte, celălalt de cinci ani şi, din câte-şi putea da seama Mort, întreaga familie era croită după chipul şi asemănarea lui Greg. Ajungeai să te obişnuieşti atât de mult cu zâmbetul mic dar permanent al omului, încât, în puţinele ocazii când îi lipsea de pe buze, ai fi zis că-i dezbrăcat.

— Chiar aşa de rău e?

— Da, spuse Greg simplu. Cre' c-a sărit în aer ca o rachetă. Zău că-mi pare rău, omule.

— Mulţumesc. Chiar acum mă duc într-acolo, Greg Te sun de la Mechanic Falls. Poţi să-mi faci un serviciu cât sunt plecat?

— Dacă te referi la şindrile, cred c-o să fie aici cam…

— Nu, nu la şindrile mă gândeam. La altceva. În ultimele două-trei zile, m-a cam sâcâit un tip. Un diliu. Susţine că i-aş fi furat o poveste pe care ar fi scris-o el acum vreo şase-şapte ani. Când i-am spus că am scris versiunea mea înainte de data când susţine că ar fi scris-o pe-a lui şi i-am mai zis că pot să i-o dovedesc, i s-a pus pata. Speram să nu-l mai văd după aia, dar n-am avut norocul ăsta. Aseară, pe când dormeam pe canapea, mi-a omorât motanul.

— Pe Bump? Greg părea uşor surprins, o reacţie care, la oricare altul, ar fi echivalat cu o uimire zgomotoasă. L-a omorât pe

Bump?

— Exact.

— Ai vorbit cu Dave Newsome?

— Nu, şi nici nu vreau. Vreau să mă ocup eu însumi de treaba asta, dacă pot.

— Individul ăsta nu mi se pare un pacifist, Mort.

— E o mare diferenţă între omorârea unei pisici şi uciderea unui om, spuse Mort, şi mă gândesc că poate reuşesc s-o rezolv mai bine decât Dave.

— Ei da, aici s-ar putea să ai dreptate, admise Greg. De când a-mplinit şaptezeci de ani, Dave s-a cam lăsat pe tânjală. Cu ce pot să te ajut, Mort?

— Mai întâi, aş vrea să ştiu unde stă acest tip.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Numele cu care era semnată povestea pe care mi-a arătat-o era John Shooter, dar pe urmă a început să facă fiţe, zicându-mi că s-ar putea să fie un pseudonim. Şi cred că este — fiindcă *sună* a pseudonim. În orice caz, mă îndoiesc că s-a înregistrat sub numele ăsta, dacă stă la vreunul dintre motelurile din zonă.

— Cum arată?

— Are cam un metru optzeci înălţime şi patruzeci şi ceva de ani. Are un fel de faţă bătută de intemperii — riduri de soare pe la ochi şi nişte linii adânci care coboară de la colţurile gurii, de-ai zice că are bărbia între

paranteze.

În timp ce vorbea, faţa lui „John Shooter” apăru plutind în conştientul său cu claritate crescândă, ca faţa unui spirit care pluteşte spre partea curbată a bilei de cristal interogate de medium. Mort simţi cum pielea de pe dosul palmelor i se face ca de găină şi se înfioră. O voce din zona creierului mijlociu îl tot bombănea că ori face o greşeală, ori îl induce în eroare pe Greg în mod intenţionat. Shooter era periculos, de acord. Nu avusese nevoie să vadă ce-i făcuse lui Bump ca să-şi dea seama de asta. Citise acest lucru în ochii lui Shooter, ieri după-amiază. Atunci, de ce făcea pe justiţiarul?

„Deoarece”, răspunse o altă voce, mai profundă, cu un soi de fermitate ameninţătoare. „Pur şi simplu, deoarece, şi-atât.”

Vocea din creierul mijlociu vorbi din nou, îngrijorată: „Ai de gând să-i faci rău? Despre asta e vorba? Vrei să-l răneşti?”

Dar vocea profundă nu mai răspunse. Rămăsese tăcută.

— Seamănă cu jumătate din fermierii de pe-acilea, spuse cu îndoială Greg.

— Ei bine, ar mai fi câteva chestii care te-ar ajuta să-l recunoşti, spuse Mort. Mai întâi, vine din Sud — are un accent care se simte de la o poştă. Poartă o pălărie mare neagră — cred că din fetru — cu o calotă rotundă. Arată ca pălăriile purtate de cei din

comunitatea amish. Si mai are un Ford *station-wagon* albastru, de la începutul sau de pe la jumătatea anilor ‘60. Cu plăcuţe de Mississippi.

— Ei da, acum e mai bine. O să întreb de el. Dacă e prin zonă, cineva o să ştie unde e. În vremea asta a anului, plăcuţele din alte state sar în ochi.

— Ştiu. Deodată, altceva îi trecu prin minte. Ai putea să începi prin a-l întreba pe Tom Greenleaf. Stăteam de vorbă ieri cu acest Shooter, pe Lake Drive, cam la vreo 800 de metri spre nord de casa mea. Tom a trecut pe-acolo cu Scout-ul lui. Ne-a făcut cu mâna când a trecut, iar noi i-am răspuns la salut. De bună seamă că Tom a putut să-l vadă foarte bine.

— În regulă. Probabil c-o să mă văd cu el la Bowie’s Store, dacă mă duc acolo pe la zece, să-mi beau cafeaua.

— Şi omul meu a fost pe-acolo, spuse Mort. Ştiu pentru că a pomenit de raftul cu cărţi de duzină. E unul din alea cum se făceau pe vremuri.

— Şi, dacă dau de el, ce să fac?

— Nimic, spuse Mort. Să nu faci nimic. O să te sun în seara asta. Mâine seară ar trebui să mă întorc la casa de lângă lac. Nici nu ştiu ce naiba aş putea să fac în Derry, doar să scormonesc prin cenuşă.

— Şi Amy, care-i treaba cu ea?

— Are un tip, spuse Mort, încercând să

nu pară crispat şi probabil reuşind să dea tocmai această impresie. Cred că ce-are să facă Amy în continuare e ceva care-i priveşte numai pe ei doi.

— Oh. îmi pare rău.

— N-are de ce, spuse Mort.

Se uită spre pompele de benzină şi văzu că băiatul terminase de umplut rezervorul şi spăla acum parbrizul maşinii, o imagine pe care nu se mai aştepta s-o vadă din nou vreodată.

— Să te ocupi singur de individul ăsta… eşti absolut sigur că asta vrei să faci?

— Da, aşa cred, spuse Mort.

Ezită, înţelegând dintr-o dată ceea ce era foarte probabil să-i treacă prin minte lui Greg: se gândea că dacă îl găsea pe bărbatul cu pălărie neagră, iar Mort păţea ceva ca urmare a acestui lucru, el, Greg, avea să dea socoteală pentru asta.

— Ascultă, Greg… dacă vrei, poţi să vii şi tu cu mine când o să discut cu tipul.

— Chiar m-am gândit să fac asta, spuse Greg, uşurat.

— El vrea dovada, spuse Mort, aşa că va trebui să i-o arăt.

— Da’ parcă ziceai că *ai* dovada.

— Da, dar nu prea m-a crezut pe cuvânt. Cred c-o să fie nevoie să i-o arăt, s-o vadă cu ochii lui, ca să-l conving să mă lase în pace.

— Oh. Greg reflectă la cele auzite.

Nenişorul ăsta e chiar diliu, este?

— Da, este.

— Ei, să văd dacă dau de el. Sună-mă diseară.

— O să te sun. Şi mulţumesc, Greg.

— Nu-i nevoie. O schimbare de program e la fel de bună ca odihna.

— Aşa se spune.

Îşi luă la revedere de la Greg şi se uită la ceas. Era aproape şapte şi jumătate, adică prea devreme ca să sune pe Herb Creekmore, doar dacă nu voia să-l scoată pe Herb din aşternuturi şi nu era o treaba chiar aşa presantă. O oprire la barierele de la Augusta avea să rezolve şi această problemă. Se întoarse la Buick, punându-şi la loc agenda şi scoţând portofelul. Îl întrebă pe băiat cât îi datorează.

— Ar fi douăjdoi şi cinzeci de cenţi, cu rabatu' pentru plata în numerar, spuse băiatul şi apoi se uită la Mort cu sfială. Mă întreb dacă mi-aţi putea da un autograf, domnu' Rainey? V-am citit toate cărţile.

Asta îi aduse aminte din nou de Amy, de cum îi ura ea pe amatorii de autografe. Nici Mort nu-i înţelegea, dar nici nu-i considera dăunători. Pentru Amy, aceştia erau întruchiparea unui aspect al vieţii lor care ajunsese să i se pară tot mai nesuferit. Spre final, ori de câte ori cineva punea acea întrebare în prezenţa lui Amy, el se făcea mic în sinea lui. Uneori, aproape că simţea cum

gândeşte: „Dacă mă iubeşti, de ce nu-i OPREŞTI?” De parcă ar fi putut, îşi zise el. Menirea lui era să scrie cărţi pe care oameni ca băiatul ăsta vor să le citească… sau cel puţin aşa vedea el lucrurile. Dat fiind că reuşea să facă treaba asta, ceilalţi îi cereau autograful.

Îşi mâzgăli numele pe spatele unei chitanţe de la cartea de credit, i-o dădu băiatului (care, la urma urmelor, chiar îi spălase parbrizul) şi se gândi că dacă Amy l-ar fi învinuit pentru că făcea un lucru care le plăcea — şi îşi zise că, la un nivel de care nici ea nu era conştientă, chiar l-a învinuit — atunci presupunea că e vinovat. Dar de vină era doar felul în care era el construit.

Ce-i corect e corect, în definitiv, exact cum spusese Shooter. Şi ce e drept e drept.

Se urcă în maşină şi porni spre Derry.

17

Plăti cei şaptezeci şi cinci de cenţi la barierele de la Augusta şi trase în parcarea de lângă telefoane, din partea opusă a zonei de taxare. Ziua era însorită, răcoroasă şi bătea un vânt de la sud-vest, dinspre Litchfield, străbătând drept şi fără oprelişti câmpia deschisă în care era situată zona de taxare, un vânt îndeajuns de puternic ca să-i umple lui Mort ochii de lacrimi. Cu toate acestea, vântul îi făcea bine. Aproape că

simţea cum îi alungă praful din acele încăperi ale minţii sale care fuseseră zăvorâte de prea multă vreme.

Se folosi de cartea de credit ca să-l sune pe Herb Creekmore la New York — acasă la el, nu la birou. Herb n-ar fi avut cum să ajungă până-ntr-o oră la James and Creekmore, agenţia literară a lui Mort Rainey, dar îl cunoştea suficient de bine pe Herb ca să presupună că omul îşi făcuse deja duşul şi acum bea o ceaşcă de cafea, aşteptând ca oglinda din baie să se dezaburească, pentru a se putea bărbieri.

Avu noroc pentru a doua oară la rând. Herb îi răspunse cu o voce din care cea mai mare parte a amorţelii date de somn dispăruse. „Da' chiar că am baftă azi!", îşi zise Mort şi rânji în bătaia vântului rece de octombrie. Dincolo de cele patru benzi ale autostrăzii, vedea cum oamenii întindeau parazăpezile în aşteptarea iernii, care se afla imediat dincolo de orizontul calendarului.

— Bună, Herb, spuse el. Te sun de la un telefon public de lângă zona de taxare din Augusta. Divorţul meu e definitiv, casa mea din Derry a ars până la pământ azi-noapte, un nebun mi-a omorât pisica şi e mai rece aici decât catarama de la curea a unui săpător de puţuri — am reuşit să-ţi descreţesc fruntea?

Nu-şi dăduse seama cât de absurdă era înşiruirea sa de necazuri până când nu se

auzi recitând-o cu glas tare şi mai că-i veni să râdă. Dumnezeule, cât de frig putea să fie, dar cât de bine se simţea! Cât de *curat!*

— Mort? spuse Herb cu precauţie, ca un om care bănuieşte că e victima unei farse.

— La dispoziţia dumneavoastră, spuse Mort.

— Care-i treaba cu casa ta?

— O să-ţi spun, dar o singură dată. Ia notiţe, dacă trebuie, pentru că plănuiesc să mă întorc în maşină înainte să-mi îngheţe şi sufletul lângă telefonul ăsta.

Începu cu John Shooter şi cu acuzaţia formulată de acesta. Încheie cu conversaţia avută cu Amy noaptea trecută.

Herb, care petrecuse mult timp ca musafir al celor doi (şi care fusese întru totul tulburat de despărţirea lor, presupunea Mort), îşi exprimă surprinderea şi întristarea pentru ceea ce se întâmplase cu casa lor din Derry. Îl întrebă pe Mort dacă avea habar cine era făptaşul, iar acesta îi răspunse că nu.

— Îl bănuieşti pe individul ăsta, Shooter? întrebă Herb. Înţeleg semnificaţia uciderii motanului cu puţin timp înainte să te trezeşti, dar…

— Cred că, din punct de vedere tehnic, e posibil, şi nu elimin complet această variantă, spuse Mort, dar mă foarte îndoiesc. Poate fiindcă nu pot accepta ideea că un om

poate să incendieze o casă de douăzeci şi patru de camere numai ca să se descotorosească de o revistă. Dar cred că motivul principal e faptul că l-am cunoscut. Omul e chiar convins că i-am furat povestirea, Herb. Adică, n-are nici cea mai mică îndoială. Când i-am spus că pot să-i arăt dovada, a avut o atitudine de genul: „Hai, labă tristă, s-o vedem şi p-asta.”

— Totuşi… ai sunat la poliţie, nu?

— Da, am dat un telefon azi-dimineaţă, spuse Mort şi, cu toate că era o afirmaţie cam nesinceră, nu era o minciună absolută. *Dăduse* un telefon de dimineaţă. Lui Greg Carstairs. Dar dacă i-ar fi spus lui Herb Creekmore, pe care şî-l putea închipui şezând în living-room-ul apartamentului său din New York, îmbrăcat în pantaloni eleganţi din tweed şi un maiou cu bretele subţiri, că avea de gând să se ocupe singur de afacerea asta, doar cu o mână de ajutor din partea lui Greg, se îndoia că Herb ar fi înţeles. Deşi era un bun prieten, Herb avea ceva dintr-un stereotip: Omul Civilizat, modelul de la sfârşitul secolului douăzeci, urban şi rafinat. Era genul de om care credea în consilierea psihologică. Genul de om care credea în virtuţile meditaţiei şi ale medierii. Genul de om care credea în eficienţa discuţiei, când raţiunea era prezentă şi în delegarea imediată a problemei către Autorităţi, în absenţa acesteia. Pentru Herb, ideea că

uneori un bărbat trebuie să facă ceea ce e de făcut era una care-şi avea locul ei… dar acel loc era în filmele cu Sylvester Stallone.

— Ei, asta-i bine, spuse Herb, părând uşurat. Ai şi-aşa destule pe cap ca să-ţi mai faci griji şi din pricina unui psihopat din Mississippi. Dac-o să-l găsească, ce-ai să faci? O să-l acuzi de hărţuire?

— Aş prefera să-l conving să-şi retragă acuzaţia şi să-şi ia tălpăşiţa, spuse Mort.

Senzaţia sa de optimism voios, atât de nejustificată dar indubitabil de reală, persista. Bănuia că o să se prăbuşească destul de curând, dar, deocamdată, nu se putea abţine să nu rânjească. Aşa că-şi şterse nasul care curgea cu mâneca sacoului şi continuă să facă asta. Uitase cât de bine te poţi simţi să ai un rânjet lipit de pupătoare.

— – Şi cum ai de gând să procedezi?

— Cu ajutorul tău, sper. Ai dosare cu materialele mele, da?

— Aşa e, dar…

— Ei bine, vreau să-mi extragi de acolo numărul din iunie 1980 din *Ellery Queen's Mystery Magazine.* E cel cu „Vremea însămânţării". Din cauza incendiului, nu prea mai am cum să-l iau pe al meu, aşa că…

— Nu-l am, spuse cu blândeţe Herb.

— Nu? Mort clipi din ochi. La asta chiar că nu se aşteptase. De ce?

— Pentru că 1980 e cu doi ani înainte ca eu să te preiau ca agent. Am cel puţin

câte un exemplar din toate materialele pe care le-am vândut pentru tine, dar aia e una dintre povestirile pe care le-ai vândut singur.

— Of, *dar-ar dracii!*

Cu ochii minţii, Mort putea să vadă notiţa de Copyright pentru „Vremea însămânţării” din *Toată lumea pârăşte.* Majoritatea celorlalte notiţe conţinea menţiunea: „Retipărit cu permisiunea autorului şi a agenţilor autorului, James and Creekmore”. Cea pentru „Vremea însămânţării” (şi pentru două sau trei alte povestiri din culegere) preciza doar: „Retipărit cu permisiunea autorului”.

— Îmi pare rău, spuse Herb.

— Bineînţeles că eu am trimis-o… Îmi amintesc că am şi scris scrisoarea de însoţire înainte de a o trimite. Doar că mi se pare o veşnicie de când eşti agentul meu. Râse puţin apoi adăugă: Sper să nu te superi.

— Nici o problemă, zise Herb. Vrei să le dau un telefon celor de la *EQMM?* Trebuie să aibă numere mai vechi.

— Vrei? întrebă Mort recunoscător. Ar fi grozav!

— O s-o fac de îndată. Doar… Herb făcu o pauză.

— Doar ce?

— Să-mi promiţi că nu ai de gând să-l confrunţi pe individ de unul singur când vei avea în mână un exemplar din revista aia.

— Îţi promit, acceptă Mort cu

promptitudine.

Iar era nesincer, dar, la naiba, îl rugase pe Greg să vină cu el când o va face, iar Greg acceptase, aşa că *nu* va fi singur. Iar Herb Creekmore era, la urma urmelor, agentul lui literar, nu tatăl lui. Cum îşi rezolva problemele personale nu era treaba lui.

— OK, spuse Herb. O să mă ocup de asta. Sună-mă de la Derry, Mort... poate că nu-i aşa de rău precum pare.

— Mi-ar plăcea să cred asta.

— Dar nu crezi?

— Mă tem că nu.

— Bine, spuse Herb oftând. Apoi, cu sfială, adăugă: Pot să te rog să-i transmiţi lui Amy toate cele bune?

— Sigur, o să-i transmit.

— Bine. Hai, du-te şi te-adăposteşte de vânt, Mort. Îl aud cum şuieră în receptor. Cred c-ai îngheţat de tot.

— Mă duc. Mulţumesc încă o dată, Herb.

Închise şi se uită gânditor la telefon preţ de o clipă. Uitase că Buick-ul avea nevoie de benzină, ceea ce era o chestie minoră, dar uitase totodată că Herb Creekmore îi devenise agent abia în 1982, iar asta nu mai era ceva minor. Prea multă tensiune, îşi zise. Se putea întreba ce altceva mai uitase.

Vocea din mintea sa, nu cea de la nivelul mediu, ci cea din profunzime, vorbi pe

neaşteptate: „Mai întâi de toate, ce zici de furtul povestirii? Poate că şi asta ai uitat.”

Râse dispreţuitor în timp ce se grăbea să se întoarcă în maşină. Nu fusese în viaţa lui în Mississippi şi chiar şi acum, când nu ştia cum să iasă din blocajul provocat de lipsa de inspiraţie, nici prin cap nu-i trecea să se înjosească plagiind. Se urcă la volan şi porni motorul, reflectând că, din când în când, mintea omului ajunge să născocească şi chestii trăsnite.

18

Mort nu credea că oamenii — chiar şi aceia care încearcă să fie cât se poate de sinceri cu ei înşişi — ştiu când unele lucruri se termină. El credea că adesea aceştia continuă să creadă sau să încerce să creadă, chiar şi atunci când lucrurile sunt atât de evidente încât pot fi văzute fără ochelari de la mare depărtare. Dacă e vorba de ceva la care ţii cu adevărat şi simţi că ai nevoie de acel ceva, e simplu să te păcăleşti, să-ţi zăpăceşti viaţa cu televizorul şi să te convingi că ceea ce simţeai că nu e în regulă se va remedia până la urmă… poate după următorul calup publicitar. Era de părere că, fără marea ei capacitate de autoamăgire, specia umană ar fi fost chiar mai nebună decât era deja.

Dar uneori adevărul răzbate şi, dacă ai

încercat in mod conştient să ocoleşti adevărul acela prin forţa gândului sau a visării, consecinţele pot fi devastatoare. E ca şi cum te-ai afla pe un dig atunci când un val mareic se prăvale nu pe deasupra, ci direct prin digul aşezat în calea lui zdrobindu-l pe el, dar şi pe tine.

Mort Rainey tocmai trecea printr-una din acele iluminări cataclismice după ce reprezentanţii poliţiei şi ai pompierilor plecară, lăsându-i pe el, pe Amy şi pe Ted Milner să se preumble agale în jurul ruinelor fumegânde ale casei victoriene de culoare verde, care rezistase vreme de o sută treizeci şi şase de ani la numărul 92 de pe Kansas Street. Tocmai pe când făceau această inspecţie sumbră a înţeles el că mariajul lui cu Amy Dowd din Portland, Maine, se încheiase. Nu era nici o „perioadă de stres conjugal” şi nici o „separare de probă”. Nu avea să fie unul dintre acele cazuri de care mai auzi uneori, când ambele părţi îşi regretă decizia şi se recăsătoresc. Până şi din casa în care petrecuseră atâtea clipe frumoase nu mai rămăsese nimic altceva decât nişte grinzi care ardeau mocnit, rostogolite în groapa pivniţei ca nişte dinţi de uriaş.

Întâlnirea de la Marchman’s, cafeneaua mică de pe Witcham Street, decursese destul de bine. Amy l-a îmbrăţişat, a îmbrăţişat-o şi el, dar când a încercat să o sărute pe gură,

ea şi-a întors cu abilitate capul într-o parte, aşa încât buzele lui au aterizat pe obrazul ei. Muah-muah, cum se spune la petrecerile de birou. Ce bine-mi pare să te văd, dragă.

Ted Milner, cu părul aranjat şi la locul lui în dimineaţa asta şi fără nici o asemănare cu Alfalfa, şedea la masa din colţ, urmărindu-i din priviri. Ţinea în mână pipa pe care Mort o văzuse prinsă între dinţii acestuia la diferite petreceri din ultimii trei ani şi ceva. Mort era convins că pipa era o poză, un element de recuzită folosit în scopul unic de a-l face pe proprietar să arate mai în vârstă decât era. Şi cât însemna asta? Mort nu era sigur, dar Amy avea treizeci şi şase de ani, iar Ted, cu blugii lui prespălaţi impecabili şi cămaşa J. Press descheiată la gât, trebuia să fie cu cel puţin patru ani mai tânăr, după părerea lui Mort, poate chiar şi mai tânăr. Se întrebă dacă Amy ştia că ar putea să aibă ceva probleme peste vreo zece ani — poate chiar peste cinci — şi apoi reflectă că ar fi fost nevoie de un bărbat mai bun decât era el ca să-i sugereze chestia asta.

A întrebat dacă apăruseră noutăţi. Amy a spus că nu. Apoi Ted a intervenit, vorbind cu un slab accent sudic care era mult mai blând decât fonfăitul nazal al lui Shooter. El i-a spus lui Mort că şeful pompierilor şi un locotenent de la Departamentul de Poliţie din Derry urmau să-i întâlnească la „faţa locului”, după cum s-a exprimat Ted. Voiau să-i pună

câteva întrebări lui Mort. Acesta a spus că e foarte bine. Ted l-a întrebat dacă vrea o cafea — aveau timp destul. Mort a spus că ar fi foarte bine. Ted l-a întrebat cum o ducea. Mort a răspuns din nou cu „foarte bine”. De fiecare dată când le pronunţa, cuvintele deveneau mai banale. Amy urmărea schimbul lor de replici cu oarecare nelinişte, iar Mort înţelegea de ce. În ziua în care dăduse peste cei doi în pat, îi spusese lui Ted că o să-l omoare. De fapt, se poate să fi spus ceva despre uciderea amândurora. Amintirile lui despre respectivul eveniment erau foarte înceţoşate. Bănuia că şi ale lor erau la fel de înceţoşate. Nu ştia ce simţeau celelalte două colţuri ale triunghiului, dar el găsea înceţoşarea aceea nu doar de înţeles, ci chiar liniştitoare.

Au comandat cafea. Amy l-a întrebat despre „John Shooter”. Mort a spus că, după părerea lui, situaţia se afla sub control. N-a pomenit nimic de pisici, de bilete sau de reviste. Şi, după o vreme, au plecat de la Marchman’s şi s-au dus pe Kansas Street, la numărul 92, unde cândva fusese o casă, nu un loc oarecare.

Şeful pompierilor şi detectivul de poliţie se aflau acolo, conform înţelegerii, şi au pus întrebări, la fel de conform înţelegerii. Cele mai multe întrebări s-au referit la existenţa unor persoane care să-l fi displăcut într-atât încât să arunce un cocteil Molotov în biroul

lui. Dacă ar fi fost singur, Mort ar fi omis cu totul numele lui Shooter, dar fireşte că Amy ar fi pomenit de el dacă n-o făcea el, aşa că a relatat prima întâlnire exact aşa cum avusese loc.

Wickersham, şeful pompierilor, a spus:

— Individul era cam supărat?

— Da.

— Destul de supărat să fi venit până în Derry ca să vă dea foc la casă? întrebă Bradley, detectivul de poliţie.

Era aproape sigur că nu Shooter era făptaşul, dar nu voia să mai dea detalii despre micile lui afaceri cu Shooter. Ar fi însemnat să le povestească ce-i făcuse Shooter lui Bump, de exemplu. Asta ar fi întristat-o pe Amy; ar fi întristat-o foarte mult... şi ar fi deschis o cutie cu viermi pe care prefera s-o lase închisă. Îşi făcu socoteala că venise momentul să fie din nou nesincer.

— Se poate să fi fost, la început. Dar după ce am descoperit că cele două povestiri chiar erau asemănătoare, am căutat data primei apariţii pentru a mea.

— A lui n-a fost niciodată publicată? întrebă Bradley.

— Nu, sunt sigur că n-a fost. Pe urmă, ieri, individul a apărut din nou. L-am întrebat când a scris povestirea, sperând să menţioneze o dată ulterioară celei pe care o aveam în minte. Înţelegeţi?

Detectivul Bradley a încuviinţat din cap.

— Speraţi să dovediţi că i-aţi luat-o înainte.

— Întocmai. „Vremea însămânţării” a apărut într-o culegere de proză scurtă pe care am publicat-o în 1983, dar prima oară a fost publicată în 1980. Speram ca omul să se mulţumească să aleagă o dată cu doar un an sa doi înainte de 1983. Am avut noroc. A spus că a scris-o în 1982. Aşa că, înţelegeţi, l-am avut la faza asta.

Spera să se încheie totul acolo, dar Wickersham, pompierul şef, a continuat:

— Dumneavoastră înţelegeţi şi noi înţelegem, domnule Rainey. Dar *el* a înţeles?

Mort oftă în sinea lui. Presupunea că ştiuse că puteai fi nesincer până la un punct — dacă lucrurile se prelungeau îndeajuns de mult, aproape întotdeauna ajungeau la un punct în care trebuia fie să spui adevărul, fie să născoceşti o minciună sfruntată. Şi iată că ajunsese la acel punct. Dar pe cine privea toată afacerea asta? Pe ei sau pe el? Pe el. Corect. Şi avea de gând să păstreze lucrurile aşa cum erau.

— Da, le spuse el, a înţeles.

— Şi ce-a făcut? întrebă Ted.

Mort se uită la el cu iritare moderată. Ted se uită într-o parte, arătând de parcă şi-ar fi dorit să aibă la el pipa, ca să-şi facă de lucru cu ea. Pipa rămăsese în maşină.

Cămaşa J. Press nu avea buzunare în care s-o poarte.

— A plecat, spuse Mort.

Iritarea provocată de Ted, care n-avea absolut nici un motiv să-şi vâre nasul în ciorba asta, îl ajută să mintă mai uşor. Faptul că-l minţea pe Ted părea să-i şi ofere o oarecare justificare: A bombănit nu ştiu ce chestii despre ce coincidenţă teribilă e toată povestea asta, apoi a sărit in maşină de parcă i-ar fi luat foc părul şi flăcările urmau să-i cuprindă şi dosul, şi pe-aci ţi-e drumul.

— Aţi observat cumva, din întâmplare, modelul maşinii şi numărul de înmatriculare, domnu' Rainey? întrebă Bradley.

Îşi scosese un bloc-notes şi un pix.

— Era un Ford, spuse Mort. Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut cu numărul. Nu avea plăcuţe de Maine, dar mai mult de atât...

Ridică din umeri şi încercă să arate ca unul căruia îi părea rău. În sinea lui, se simţea tot mai stingherit de felul cum evoluau lucrurile. Păruse în regulă când nu fusese decât isteţ, ocolind orice minciună sfruntată — păruse o cale de a o scuti pe Amy de durerea pe care i-ar fi pricinuit-o vestea că individul îi rupsese gâtul lui Bump şi-l ţintuise cu o şurubelniţă. Dar acum se pusese în situaţia că povestise lucruri diferite unor persoane diferite. Dacă acestea se întâlneau şi făceau nişte comparaţii, nu i-ar fi

fost aşa de bine. Explicarea motivelor care-l determinaseră să mintă putea fi problematică. Presupunea că astfel de comparaţii erau destul de improbabile, atâta timp cât Amy nu vorbea nici cu Greg Carstairs, nici cu Herb Creekmore, dar dacă ar fi avut loc o ciondăneală cu Shooter atunci când el şi Greg s-ar fi întâlnit cu el şi i-ar fi vârât în ochi numărul din iunie 1980, al revistei *EQMM?*

„Nu-ţi face griji”, îşi spuse el, „o să ardem podul ăla când o să ajungem la el, bătrâne”. La gândul ăsta, trăi o scurtă revenire la starea de bună dispoziţie pe care o simţise pe când vorbea cu Herb la telefon şi nu lipsi mult să izbucnească în râs. Dar se abţinu. Ceilalţi s-ar fi întrebat de ce râde, dacă ar fi făcut una ca asta, şi îşi zise că ar fi avut dreptate să se întrebe.

— Cred că în clipa asta Shooter e în drum spre

(Mississippi)

…locul din care a venit, încheie el, cu o ezitare insesizabilă.

— Îmi închipui că aveţi dreptate, spuse locotenentul Bradley, dar eu aş fi înclinat să urmăresc povestea asta, domnule Rainey. Poate că l-aţi convins pe tip că se înşeală, dar asta nu înseamnă că a plecat de la dumneavoastră relaxat. E posibil să fi venit până aici furios nevoie mare şi să vă fi dat foc la casă tocmai fiindcă era şucărit… mă

scuzaţi, doamnă Rainey.

Amy îi oferi un mic zâmbet fals şi respinse scuzele cu un gest al mâinii.

— Nu credeţi c-ar fi posibil?

„Nu”, îşi zise Mort, „nu cred. Dacă ar fi hotărât să dea foc la casă, cred că l-ar fi omorât pe Bump înainte să plece la Derry, pentru eventualitatea în care m-aş fi trezit înainte de întoarcerea lui. În acest caz, sângele s-ar fi uscat, iar pe Bump l-aş fi găsit ţeapăn. Nu aşa s-a întâmplat… dar nu pot să spun asta. Nici dacă aş vrea. Pentru că, de exemplu, s-ar întreba de ce am omis atâta timp să le povestesc ce păţise Bump. Probabil că s-ar gândi că am vreo doagă lipsă”.

— Ba da, spuse el, dar l-am cunoscut pe tip. Nu mi-a făcut impresia că ar fi genul de incendiator de case.

— Vrei să spui că nu e un Snopes, spuse Amy pe neaşteptate.

Mort se uită la ea, surprins — apoi zâmbi.

— Exact, spuse el. O fi el din Sud, dar nu e un Snopes.

— Asta însemnând ce? întrebă Bradley, cu oarecare precauţie.

— O glumă mai veche, domnule locotenent, spuse Amy. Aceşti Snopes erau nişte personaje din nişte romane de William Faulkner. Şi-au făcut intrarea în afaceri incendiind şoproane.

— Oh, spuse Bradley pe un ton inexpresiv.

Wickersham spuse:

— Incendiatorii nu sunt o categorie distinctă, domnule Rainey. Sunt oameni de toate formele şi mărimile, credeţi-mă.

— Ei bine…

— — Mai ziceţi-mi ceva despre maşină, dacă puteţi, spuse Bradley, pregătindu-se să noteze cu pixul pe bloc-notes. Vreau să le dau de ştire celor de la Poliţia Statului despre acest individ.

Mort decise brusc să mai mintă puţin. De fapt, destul de mult.

— Ei bine, era un sedan. Asta pot să vă spun cu siguranţă.

— Aha. Ford sedan. Anul?

— Cam de prin anii ‘70, cred, zise Mort. Era cât se poate de sigur că *station-wagon*-ul lui Shooter fusese de fapt construit cam prin vremea când un tip pe care-l chema Oswald a făcut ca Lyndon Johnson să fie ales preşedinte al Statelor Unite. Făcu o pauză şi adăugă: Plăcuţa de înmatriculare avea o culoare deschisă. Se poate să fi fost din Florida. Nu pot să bag mâna în foc, dar se poate să fi fost.

— Îhm. Şi bărbatul cum arăta?

— Înălţime medie. Păr blond. Ochelari. Din cei cu rame rotunde din sârmă, cum purta John Lennon. Cam asta-i tot ce pot să-mi…

— Nu ziceai că purta o pălărie? întrebă pe neaşteptate Amy.

Mort simţi că maxilarele i se închid cu un clănţănit.

— Da, spuse el pe un ton amiabil. Aşa e, uitasem. Gri închis sau neagră. Atât că era mai mult o şapcă. Ştiţi, cu cozoroc.

— OK, spuse Bradley şi închise bloc-notesul. E un început.

— N-ar putea să fie un caz simplu de vandalism, incendiu de dragul incendiului? întrebă Mort. În romane toate au o legătură între ele, dar, din experienţa mea, în viaţa reală lucrurile se întâmplă uneori pur şi simplu.

— Se poate să fi fost, admise Wickersham, dar nu strică să verificăm legăturile evidente. Făcu cu ochiul solemn către Mort şi spuse: Ştiţi, uneori viaţa imită arta.

— Mai aveţi nevoie de ceva? îi întrebă Ted şi-şi puse braţul pe după umerii lui Amy.

Wickersham şi Bradley schimbară o privire, după care Bradley clătină din cap:

— Nu cred, cel puţin nu în momentul ăsta.

— Am întrebat doar pentru că Amy şi Mort vor trebui să stea de vorbă şi cu agentul de asigurări, spuse Ted. Probabil că şi cu un anchetator de la compania-mamă.

Lui Mort, accentul sudic al individului începea să i se pară din ce în ce mai

enervant. Bănuia că Ted provenea dintr-o regiune a Sudului situată cu câteva state mai la nord de ţinutul lui Faulkner, dar rămânea o coincidenţă de care s-ar fi putut lipsi foarte bine.

Oficialii au strâns mâinile cu Amy şi Mort, şi-au exprimat compasiunea, le-au spus să ia legătura cu ei dacă ceva i se întâmpla oricăruia dintre ei şi apoi plecară, lăsându-i pe cei trei să mai dea o tură în jurul casei.

— Îmi pare rău de toată tevatura asta, Amy, spuse pe neaşteptate Mort. Ea mergea între cei doi bărbaţi şi se uită la el, aparent surprinsă de ceva ce sesizase în vocea lui. Simplă sinceritate, poate. De tot ce s-a întâmplat. Îmi pare sincer rău.

— Ei bine, puneţi-l şi pe Teddy la socoteală, zise Ted cu sinceritate solemnă. Ea se întoarse către el şi, în clipa aceea, Mort era în stare să-l sugrume cu voioşie pe individ, până când i-ar fi sărit ochii din cap, bălăbănindu-se la capătul nervilor optici.

Acum mergeau de-a lungul laturii vestice a casei, către stradă. Chiar aici fusese colţul îngust unde biroul lui se unea cu casa şi, ceva mai încolo, fusese grădiniţa cu flori a lui Amy. Toate florile erau moarte acum şi Mort reflectă că probabil era tot una. Focul fusese îndeajuns de intens ca să pârjolească tot ce rămăsese verde pe o rază de trei metri şi jumătate în jurul ruinei. Dacă florile ar fi fost înflorite, le-ar fi pârjolit şi pe

ele, iar asta ar fi fost prea trist. Ar fi fost…

Mort se opri brusc. Îşi amintea povestirile. Povestirea. Puteai s-o intitulezi „Vremea însămânţării” sau, la fel de bine, „Fereastra secretă”, dar era acelaşi lucru dacă dădeai la o parte zorzoanele şi te uitai dedesubt. Se uită în sus. Nu era nimic de văzut, doar cerul albastru, cel puţin acum, dar înainte de incendiul din noaptea trecută, chiar în locul spre care se uita ar fi fost o fereastră. Era fereastra cămăruţei de lângă spălătorie. Cămăruţa care era biroul lui Amy. Acolo se ducea ea să completeze cecurile, să scrie în jurnalul ei intim, să dea telefoanele care trebuiau date… începerea unde, bănuia el, Amy începuse, cu câţiva ani în urmă, să scrie un roman. Şi, când romanul a murit, era camera unde ea îl înmormântase decent şi în linişte într-un sertar de birou. Biroul fusese lângă fereastră. Lui Amy îi plăcea să se ducă acolo dimineaţa. Putea să pornească maşina de spălat în camera alăturată şi apoi să se ocupe de hârtii până auzea soneria care anunţa că era timpul să oprească maşina şi să pună rufele în storcător. Începerea era bine separată de clădirea principală şi, spunea ea, îndrăgea liniştea. Liniştea şi lumina clară şi sănătoasă a dimineţii. Când şi când îi plăcea să se uite pe fereastră la florile ei care creşteau în colţul adânc format de casă şi prelungirea în care se afla biroul lui. Şi parc-o auzi spunând: „E cea mai bună

cameră din casă cel puţin pentru mine, fiindcă acolo nu se duce aproape nimeni, în afară de mine. Are o fereastră secretă, şi dă spre o grădină secretă.”

— Mort? spunea Amy în acel moment şi, preţ de o clipă, Mort nu băgă de seamă, confundând vocea ei reală cu cea din mintea lui, care era vocea amintirii. Dar era o amintire adevărată sau una falsă? Asta era întrebarea-cheie, nu-i aşa? *Părea* o amintire adevărată, dar se aflase sub un stres teribil încă înainte de Shooter, de Bump şi de incendiu. N-ar fi fost măcar posibil să aibă o… mă rog, o halucinaţie „memorială”? Prin care încerca să-şi remodeleze propriul trecut alături de Amy în aşa fel încât să corespundă cu blestemata aia de povestire în care un bărbat înnebunise şi-şi omorâse nevasta?

„Dumnezeule, sper că nu. Sper că nu, fiindcă dacă-i aşa, înseamnă că am ajuns pe un teritoriu prea apropiat de depresia nervoasă ca să mă simt liniştit.”

— Mort, te simţi bine? întrebă Amy, trăgându-l cu violenţă de mânecă, scoţându-l cel puţin temporar din starea de transă.

— Da, spuse el, apoi, abrupt: Nu. Ca să fiu sincer, mi-e un pic cam rău.

— Micul dejun, poate, spuse Ted.

Amy îi aruncă o privire care-l făcu pe Mort să se simtă ceva mai bine. Nu fusese o privire prietenoasă.

— Nu e micul dejun, spuse ea uşor

indignată. Făcu un gest larg cu braţul spre ruinele înnegrite. De asta e vorba. Hai să plecăm de-aici.

— Cei de la asigurări trebuie să vină la prânz, spuse Ted.

— Păi asta înseamnă mai bine de o oră. Hai să mergem la tine acasă, Ted. Nici eu nu mă simt prea grozav. Aş vrea să stau jos.

— Bine, bine, spuse Ted pe un ton uşor iritat din categoria „nu-i nevoie să ţipi”, care-i merse la fel de bine la suflet lui Mort. Şi cu toate că la micul dejun din dimineaţa aceea ar fi zis că locuinţa lui Ted Milner era ultimul loc de pe pământ unde ar fi vrut să meargă, îi urmă fără să protesteze.

19

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce străbăteau oraşul spre casa în care Ted îşi avea reşedinţa. Mort nu ştia la ce se gândeau Amy şi Ted, deşi putea bănui că Amy era cu gândul la casă şi că Ted se întreba dacă o să ajungă înapoi la timp ca să se întâlnească cu oamenii de la asigurări, dar ştia la ce se gândea *el.* Încerca să decidă dacă era sau nu pe cale să înnebunească. E adevărat sau e Memorex[29]?

---

[29] Aluzie la sloganul firmei Memorex, „Is it live, or is it Memorex?’”, cunoscută pentru producţia de benzi de magnetofon, casete

Decise în cele din urmă că Amy spusese într-adevăr acele cuvinte despre biroul ei de lângă spălătorie — nu era deci o amintire falsă. Le spusese oare înainte de 1982, când “John Shooter” susţinea că ar fi scris o povestire intitulată „Fereastra secretă”? Nu ştia. Oricât şi-ar fi sondat creierul confuz şi dureros, nu primea decât un mesaj scurt: răspuns neconcludent. Dar dacă le rostise, indiferent când, nu se putea oare ca titlul povestirii lui Shooter să fie o simplă coincidenţă? Se putea, dar coincidenţele se cam înmulţeau nu? Hotărâse că incendiul fusese, obligatoriu, o coincidenţă. Dar amintirea pe care grădina lui Amy cu florile sale moarte o stârnise… ei bine, îi venea tot mai greu să creadă că toate acestea nu erau legate într-o manieră stranie poate chiar supranaturală.

Şi, în felul său, nu fusese şi „Shooter” însuşi la fel de derutat? „Cum ai pus mâna pe ea?”, întrebase acesta, cu o voce pe care furia şi nedumerirea o făcuseră fioroasă. „Ăsta e un lucru pe care chiar vreau să-l aflu. Cum dracu’ a ajuns un căcănar scârţa-scârţa pe hârtie, plin de bani ca tine, într-un orăşel de trei lulele din Mississippi ca să-mi fure nenorocita aia de poveste?” În acele momente, Mort se gândise că ori era încă un semn al nebuniei individului, ori tipul era un

---

audio şi video, CD-uri, DVD-uri etc. (*N. t.*)

actor nemaipomenit de bun. Acum, în maşina lui Ted, îi trecu prin minte pentru prima oară că exact la fel ar fi reacţionat şi el, dacă circumstanţele ar fi fost inversate.

Aşa cum, într-un fel, şi fuseseră. Singurul loc în care cele două povestiri difereau complet era chestiunea titlurilor. Amândouă se potriveau, dar acum Mort constată că trebuia să-i pună lui Shooter o întrebare foarte asemănătoare cu cea pe care Shooter i-o pusese deja: „Cum ai ajuns la titlul ăsta, domnule Shooter? Ăsta e un lucru pe care chiar vreau să-l aflu. Cum ai ajuns să ştii că, la 2 000 de kilometri de orăşelul tău de trei lulele din Mississippi, soţia unui scriitor despre care susţii că n-ai auzit niciodată până anul ăsta avea propria ei fereastra secretă, ce dă spre propria ei grădină secretă?”

Ei bine, nu exista decât o singură cale să afle, firește. Când Greg avea să-l găsească pe Shooter, Mort va trebui să-l întrebe.

20

Mort refuză ceaşca de cafea oferită de Ted şi-l întrebă dacă are Coca-Cola sau Pepsi. Ted avea şi, după ce bău, stomacul lui Mort se linişti. Se aşteptase ca simplul fapt de a se afla aici, aici unde Ted şi Amy se jucau de-a mama şi de-a tata acum când nu mai erau nevoiţi să se ascundă în camere ieftine din

moteluri de la periferie, să-l facă să se simtă mânios şi agitat. Dar nu se întâmplă aşa. Era doar o casă, una în care toate camerele păreau să proclame că proprietarul era un „tânăr burlac fără griji care avea succes la femei”. Mort constată că putea să se împace cu asta foarte uşor, deşi îl făcea să se simtă din nou puţin neliniştit pentru Amy. Se gândi la micul ei birou cu lumina sa clară şi sănătoasă şi cu zumzetul adormitor al uscătorului care răzbătea prin zid, micul ei birou cu fereastra sa secretă, singura din toată casa care dădea spre micul spaţiu unghiular format de casă şi prelungirea acesteia, şi se gândi cât de mult aparţinea ea acelui loc şi cât de puţin părea să aparţină acestui loc. Dar asta era o problemă pe care va trebui s-o rezolve ea cu ea însăşi, şi îşi zise, după câteva minute petrecute în această casă care nu era câtuşi de puţin un bârlog al ticăloşiilor, ci doar o casă, că putea să se împace cu asta… că putea chiar să fie mulţumit de situaţie.

Ea îl întrebă dacă avea de gând să rămână în Derry peste noapte.

— Nu. O să mă-ntorc de îndată ce terminăm cu agenţii de la asigurări. Dacă mai apare ceva, pot să ia legătura cu mine… sau poţi să mă suni tu.

Îi zâmbi. Ea îi răspunse cu un zâmbet şi îi atinse mâna în treacăt. Lui Ted nu-i plăcu asta. Se uită încruntat pe fereastră şi îşi făcu

de lucru cu pipa.

21

Au ajuns la timp la întâlnirea cu reprezentanţii companiei de asigurări, ceea ce avu neîndoielnic darul să-l facă pe Ted să se simtă uşurat. Mort nu era grozav de încântat să-l aibă ca martor pe Ted; la urma urmelor, nu fusese niciodată casa lui Ted, nici măcar după divorţ. Totuşi Amy părea să se simtă mai liniştită ştiindu-l acolo aşa că Mort lăsă lucrurile aşa.

Don Strick, agentul Companiei de Asigurări Consolidated cu care încheiaseră contractul, îi conduse la biroul său, după încă un scurt tur „la faţa locului”. Acolo au făcut cunoştinţă cu Fred Evans, un anchetator de teren al firmei Consolidated, specializat în incendii. Motivul pentru care Evans nu venise împreună cu Wickersham şi Bradley în dimineaţa aceea sau „la faţa locului” când Strick i-a întâmpinat acolo la prânz deveni evident foarte repede; îşi petrecuse mai toată noapte trecută scormonind printre ruine cu o lanternă puternică şi un aparat foto Polaroid. Se dusese apoi la camera lui de motel, spunea el, ca să mai prindă un pui de somn înainte de întâlnirea cu soţii Rainey.

Mort îl plăcu pe Evans foarte mult. Părea să fie sincer afectat de pierderea suferită de el şi de Amy, în vreme ce toţi

ceilalţi, inclusiv domnul „puneţi-l şi pe Teddy la socoteală”, păreau să fi rostit doar tradiţionalele cuvinte de consolare înainte de a trece la ceea ce fiecare considera a fi „treburile curente” (iar în cazul lui Ted Milner, se gândea Mort, treaba curentă era să-l expedieze din Derry şi să-l trimită cât mai curând la Tashmore Lake). Fred Evans nu se referea la adresa Kansas Street 92 zicând „la faţa locului”, ci vorbea despre o „casă”.

Întrebările lui, deşi în esenţă erau aceleaşi ca şi cele puse de Wickersham şi Bradley, erau mai delicate, mai detaliate şi mai scrutătoare. Deşi n-apucase să doarmă decât cel mult patru ore, ochii lui erau senini şi vorbea repede şi clar. După ce a vorbit cu el vreo douăzeci de minute, Mort a decis că, dacă se va hotărî vreodată să dea foc la o casă pentru a încasa banii de asigurare, va negocia în prealabil cu altă companie de asigurări şi nu cu Consolidated Assurance. Sau va aştepta până când omul ăsta se va pensiona.

După ce a terminat de pus întrebările, Evans le-a zâmbit.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, vreau să vă mulţumesc din nou, atât pentru răspunsurile bine cumpănite cât şi pentru amabilitatea cu care m-aţi tratat. Într-o mulţime de cazuri, oamenilor le sare ţandăra în clipa în care aud cuvintele „anchetator de

asigurări”. Sunt deja supăraţi, şi e de înţeles asta, şi foarte des iau prezenţa unui anchetator la locul faptei ca o acuzaţie că şi-ar fi dat singuri foc la proprietate.

— Având în vedere împrejurările, nu cred că am fi putut să cerem un tratament mai bun, spuse Amy, iar Ted Milner încuviinţă din cap atât de violent încât ai fi zis că are capul pe o sârmă — una controlată de un păpuşar cu nervii zdruncinaţi rău de tot.

— Partea care urmează e dificilă, spuse Evans. Îi făcu un semn din cap lui Strick, care deschise un sertar şi scoase de acolo un clipboard cu o pagină trasă la imprimantă. Când un anchetator stabileşte că un incendiu a fost atât de grav precum fără doar şi poate că a fost cel de faţă, trebuie să le arătăm clienţilor o listă cu bunurile asigurate conform declaraţiilor anterioare. Vă uitaţi peste ea, apoi semnaţi o declaraţie pe proprie răspundere că obiectele din listă încă vă mai aparţin şi că se aflau în casa atunci când s-a produs incendiul. Trebuie să puneţi o cruciuliţă în dreptul oricărui obiect pe care l-aţj vândut de la ultima revizie de asigurări pe care aţi făcut-o cu domnul Strick, aici de faţă, şi în dreptul oricărei proprietăţi care nu se afla în casă la data incendiului Evans îşi duse pumnul la gură şi-şi drese glasul înainte de a continua. Am înţeles că de curând a avut loc o separare de domicilii, aşa că ultimul punct s-ar putea sa fie deosebit de

important.

— Suntem divorţaţi, spuse Mort fără menajamente. Eu locuiesc în reşedinţa noastră de la Tashmore Lake. O foloseam doar vara, dar are un cuptor şi e locuibilă şi în lunile reci. Din păcate, n-am reuşit să-mi iau majoritatea lucrurilor din casa de aici. Am tot amânat.

Don Strick dădu din cap cu compasiune. Ted îşi puse un picior peste celălalt, continua să se joace cu pipa şi în general dădea impresia unuia care încearcă să nu se arate atât de profund plictisit cât era de fapt.

— Completaţi cât mai exact lista, spuse Evans. Luă clipboard-ul de la Strick şi i-l întinse peste birou lui Amy. Chestia asta poate fi puţin cam neplăcută — seamănă cu o căutare a comorilor inversată.

Ted îşi lăsase pipa jos şi întinsese gâtul ca să se uite la listă, plictiseala dispărându-i cel puţin pe moment; ochii lui erau la fel de avizi ca ai oricărui trecător care se holbează la urmările unui accident grav. Amy îl văzu că trage cu ochiul şi, îndatoritoare, împinse uşor formularul înspre el. Mort, care şedea vizavi de ea, trase foaia de hârtie înapoi.

— Fii, te rog, amabil, îi zise el lui Ted. Era supărat, foarte supărat, şi toţi sesizară asta din vocea lui.

— Mort…, spuse Amy.

— Nu vreau să fac din ţânţar armăsar,

îi zise Mort, dar astea au fost lucrurile noastre, Amy. Ale noastre.

— Eu nu prea cred..., începu indignat Ted.

— Nu, dânsul are perfectă dreptate, domnule Milner, spuse Fred Evans cu o blândeţe care lui Mort i se păru că putea fi înşelătoare. Legea spune că nu aveţi absolut nici un drept să vă uitaţi la acea listă. Mai închidem ochii la o treabă ca asta dacă nimeni nu are nimic de obiectat... dar mi se pare că domnul Rainey are.

— Cred şi eu că domnul Rainey are de obiectat, spuse Mort.

Avea mâinile încleştate în poală; îşi simţea săpând şănţuleţe ca nişte mici zâmbete în carnea moale a palmelor.

Amy îşi mută privirea nefericit-rugătoare de la Mort la Ted. Mort se aştepta ca Ted să se umfle în pene şi să pufnească şi apoi să încerce să dărâme casa cuiva dintr-o suflare, dar Ted nu făcu aşa ceva. Faptul că făcuse o asemenea presupunere, îşi zise Mort, era o măsură a simţămintelor sale ostile faţă de individ. Nu-l cunoştea prea bine pe Ted (chiar dacă *ştia* că seamănă puţin cu Alfalfa când îl trezeşti din somn pe neaşteptate într-un motel de mâna a şaptea), dar o cunoştea pe Amy. Dacă Ted ar fi fost un fanfaron, l-ar fi părăsit deja.

Cu un mic zâmbet şi vorbind numai cu ea, ignorându-i complet pe Mort şi pe ceilalţi,

Ted spuse:

— Crezi că ar ajuta lucrurile dacă aş face o plimbare prin împrejurimi?

Mort încercă să se abţină, dar nu prea reuşi:

— Ba chiar ai putea să faci şi două plimbări, îi zise el lui Ted cu prefăcută amabilitate.

Amy îl fulgeră cu o privire îngustă şi întunecată, apoi se uită din nou la Ted.

22

Mort conducea pe drumul de întoarcere spre Tashmore Lake cu mâinile încleştate de volan, cu spinarea dreaptă ca o riglă şi ochii fixaţi ferm asupra drumului. Mărise volumul radioului şi se concentra cu încrâncenare asupra drumului ori de câte ori sesiza semnele care-i anunţau o activitate mentală în spatele mijlocului frunţii. Abia parcursese vreo 60 de kilometri când simţi o presiune în vezică. Încântat de această evoluţie, nici nu se gândi să oprească la o parcare cu servicii de la marginea şoselei. Nevoia de a se uşura era încă un excelent motiv de abatere a atenţiei.

Ajunse acasă pe la patru şi jumătate şi parcă Buick-ul la locul său obişnuit, de lângă casă. Eric Clapton tocmai se lansase cu avânt într-un solo de chitară în ritm de boogie când Mort opri motorul şi liniştea se lăsă ca o

încărcătură de pietre înglobate în spumă cauciucată. Pe lac nu era nici o barcă, iar în iarbă, nici un gândac.

„Pişarea şi gândirea au multe în comun”, îşi zise el dându-se jos din maşină şi desfăcându-şi fermoarul de la pantaloni. „Pe-amândouă poţi să le amâni… dar nu la nesfârşit.”

În timp ce urina, Mort Rainey se gândea la ferestre secrete şi la grădini secrete. Se gândea la cei care ar putea să aibă grădini secrete şi la cei care ar putea să se uite prin ferestre secrete. Se gândi la faptul că revista de care avea nevoie ca să-i dovedească unui anume tip că ori era nebun, ori escroc, tocmai se întâmplase să dispară chiar în seara în care încercase să pună mâna pe ea. Se gândea la faptul că amantul fostei sale soţii, un individ pe care-l detesta sincer, era de loc dintr-un oraş care se numea Shooter’s Knob şi că Shooter se întâmpla să fie pseudonimul mai sus-menţionatului nebun-sau-escroc, care apăruse în viaţa lui Mort Rainey exact în momentul în care sus-menţionatul Mort Rainey începea să-şi înţeleagă propriul divorţ nu ca pe o idee teoretică, ci ca pe un adevăr simplu şi perpetuu al vieţii sale. Se gândi chiar şi la faptul că „John Shooter” susţinea că descoperise plagiatul lui Mort Rainey cam în acelaşi timp când Mort Rainey se despărţise de soţie.

Întrebare: Sunt toate aceste lucruri coincidenţe?

Răspuns: Tehnic, e posibil.

Întrebare. Crede el că toate aceste lucruri sunt coincidenţe?

Răspuns: Nu.

Întrebare: Atunci, crede el că e pe cale să înnebunească?

— Răspunsul este nu, zise Mort. Nu crede. Cel puţin nu încă.

Trase fermoarul şi o luă după colţ ca să ajungă la uşă.

23

Găsi cheia de la casă, începu s-o introducă în broască şi deodată o scoase. În schimb, întinse mâna spre mânerul rotund al uşii şi, în timp ce degetele se strângeau în jurul lui, avu certitudinea limpede că aceasta se va roti uşor. Shooter fusese aici… fusese sau încă mai era. Şi nici măcar n-ar fi fost nevoie să-şi forţeze intrarea. Nu. Nu nenişorul *ăsta.* Mort ţinea o cheie de rezervă de la casa din Tashmore Lake într-o savonieră veche pe raftul de sus din şopronul cu scule, adică chiar locul din care Shooter luase grăbit şurubelniţa când venise momentul să-l ţintuiască pe bietul Bump de scândurile gheretei de gunoi. Acum era în casă, cercetând locul… sau poate ascunzându-se. Era…

Mânerul refuza să se mişte; degetele lui Mort pur şi simplu alunecară în jurul lui. Uşa era încuiată totuşi.

— OK, spuse Mort. OK, nici o problemă.

Chiar râse puţin în timp ce vâra cheia în broască şi o răsucea. Doar pentru că uşa era încuiată nu însemna că Shooter nu era în casă. De fapt, era şi mai probabil *să fie* în casă, dacă stăteai să te gândeşti mai bine. Putea foarte bine să folosească cheia de rezervă, s-o pună la loc, după care să încuie uşa pe dinăuntru ca să adoarmă suspiciunile inamicului său. În definitiv, tot ce trebuia să faci ca s-o încui era să apeşi butonul fixat în mâner. „Încearcă să mă sperie”, gândi Mort în timp ce păşea înăuntru.

Casa era plină de razele prăfuite de soare ale după-amiezii târzii şi de linişte. Dar nu-ţi dădea senzaţia unei linişti *neocupate.*

— Încerci să mă sperii, nu-i aşa? strigă el.

Se aştepta ca propria voce să i se pară ca a unui nebun. Un bărbat singur, paranoic, adresându-se unui intrus care, la urma urmelor, exista doar în imaginaţia sa. Atât că *nu* i se păru deloc vocea unui nebun, ci a unui om care se împotmolise măcar la *jumătatea* trucului. Să duci un şiretlic până la jumătate nu era o chestie aşa grozavă, poate, dar jumătate era mai bine decât nimic.

Intră în living-room-ul cu tavanul său

ca de catedrală, cu fereastra mare cât peretele, cu vedere la lac şi, desigur, Celebritatea Mondială, Sofaua lui Mort Rainey, cunoscută şi sub numele de Canapeaua Scriitorului Comatos. Un mic zâmbet economic îi întinse uşor obrajii. Îşi simţea ouţele sus şi presate pe încheietura picioarelor.

— O jumătate de şiretlic e mai bună decât nimic, nu-i aşa, domnule Shooter? strigă el.

Cuvintele pieriră în liniştea prăfoasă. În praful acela simţea mirosul de tutun vechi. Ochii îi căzură pe pachetul ponosit de ţigări pe care-l recuperase din sertarul biroului. I se păru că în casă plutea un miros — aproape o duhoare — care era respingător: era un miros nefemeiesc. Apoi îşi zise: „Nu. E o greşeală. Nu-i aşa. Ceea ce miroşi e Shooter. Simţi mirosul individului, şi-i miroşi ţigările. Nu pe-ale tale, pe-ale lui.”

Se întoarse încet, cu capul uşor lăsat pe spate. Unul dintre dormitoarele de la etaj dădea în jos spre living-room, pe la jumătatea peretelui de culoare crem; deschiderea era protejată cu stinghii din lemn maro închis. Stinghiile aveau menirea de a-i împiedica pe cei neavizaţi să cadă laţi pe podeaua living-ului, dar mai aveau şi un rol decorativ. Chiar în clipa aceea, lui Mort nu i se păreau deloc decorative, fiindcă arătau ca zăbrelele unei celule de puşcărie. Din

încăperea pe care el şi Amy o numiseră dormitorul pentru oaspeţi nu putea să vadă decât tavanul şi unul dintre cei patru stâlpi ai patului.

— Eşti acolo, sus, domnule Shooter? strigă el.

Nici un răspuns.

— Ştiu că încerci să mă sperii! Acum începea să se simtă puţin, foarte puţin ridicol. N-o să-ţi meargă, să ştii!

Cu vreo şase ani în urmă, racordaseră marele şemineu de piatră din living-room cu un cuptor Blackstone. Lângă el se afla un suport pentru unelte necesare îngrijirii focului. Mort apucă mânerul făraşului pentru cenuşa, se gândi la el o clipă, apoi îl lăsă şi luă în schimb vătraiul. Se întoarse cu faţa spre deschiderea zăbrelită a camerei pentru oaspeţi de la etaj şi ridică vătraiul ca un cavaler care-şi salută regina. Porni încet spre scări şi începu să le urce. Simţea cum încordarea se furişează în muşchii săi, dar înţelese că nu de *Shooter* se temea, ci de faptul că n-o să găsească nimic.

— Ştiu că eşti aici şi ştiu că încerci să mă sperii! Singurul lucru pe care nu-l ştiu e ce-i cu toată povestea asta Alfie, iar când o să dau de tine, ai face bine să-mi spui!

Se opri pe palierul de ia etaj, cu inima bătându-i cu putere în piept. Uşa de la dormitorul pentru oaspeţi era la stânga lui. În dreapta era uşa de la baia pentru oaspeţi. Şi

deodată înţelese că, într-adevăr, Shooter era aici, dar nu în dormitor. Nu; ăsta era doar un şiretlic. Era exact ceea ce Shooter *voia* ca el să creadă.

Shooter era în baie.

Şi, în timp ce stătea pe palier ţinând strâns în mâna dreaptă vătraiul şi cu sudoarea prelingându-i-se din păr pe obraji, Mort *îl auzi.* Un foşnet slab. Era acolo, fără doar şi poate. După sunet, stătea în picioare, în cadă. Se mişcase foarte puţin. Cucuuu, Johnny băiete, te aud. Eşti înarmat, bulache?

Mort îşi zicea că probabil era, dar nu credea că avea un pistol. După părerea lui, pseudonimul literar al individului[30] nu avea nici o legătură cu armele de foc. Shooter arăta ca un om care s-ar simţi mai în largul lui cu instrumente mai grosolane. Ceea ce-i făcuse lui Bump părea să confirme această supoziţie.

„Pariez că are un ciocan”, îşi zise Mort şi-şi şterse sudoarea de pe ceafă cu mâna liberă. Îşi simţea ochii pulsând în găvane în ritmul bătăilor de inimă. „Pariez ca şi-a luat un ciocan din şopronul de scule.”

Nu s-a mai gândit la asta până când l-a văzut pe Shooter, l-a văzut limpede, stând în picioare în cadă, cu pălăria lui neagră cu

---

[30] În lb. engleză, *Shooter* înseamnă „persoană care trage cu o arma de foc”. (*N. t.*)

calotă rotundă şi bocancii galbeni de fermier, cu buzele care-i acopereau proteza comandată prin poştă despărţite într-un rânjet ce aducea mai mult a grimasă, sudoarea prelingându-i-se pe faţă, coborând pe ridurile săpate acolo ca apa ce se scurge pe o reţea de rigole din tablă galvanizată, cu ciocanul din şopronul de scule ridicat la înălţimea umerilor, ca un ciocănaş de judecător. Stătea pur şi simplu în cadă, aşteptând să coboare ciocanul. Aprod, cazul următor, te rog.

„Te cunosc, amice. Ţi-am prins mişcarea. M-am prins de prima oară când te-am văzut. Şi ştii ceva? Ţi-ai ales greşit scriitorul cu care să-ţi faci jocul. Cred că de pe la jumătatea lui mai îmi tot doresc să ucid pe cineva şi nu văd de ce n-ai fi la fel de bun ca oricare altul.”

Întoarse capul spre uşa dormitorului. În acelaşi timp, întinse mâna stângă (după ce şi-a şters-o de pieptul cămăşii, ca să nu-i alunece în momentul crucial) şi o strânse în jurul mânerului.

— Ştiu că eşti acolo! strigă el către uşa închisă a dormitorului. Dacă te-ai ascuns sub pat, ai face bine să ieşi! Număr până la cinci! Dacă nu ieşi până ajung la cinci, o să intru… şi o să intru în forţă! M-ai auzit?

Nu se auzi nici un răspuns… dar, ce-i drept, nici nu se aşteptase cu adevărat să audă vreunul. Şi nici nu dorise. Strânse mai

tare mânerul uşii de la baie, dar avea să strige numerele cu capul întors spre uşa dormitorului. Nu ştia dacă Shooter ar auzi sau ar simţi diferenţa dacă şi-ar întoarce capul spre baie, dar se gândi că era posibil. Omul era fără doar şi poate inteligent. Diabolic de inteligent.

Cu o clipă înainte să înceapă numărătoarea, auzi altă mişcare slabă în baie. Ar fi scăpat-o, chiar stând aşa de aproape, dacă n-ar fi ascultat cu toată concentrare de care era capabil.

— *Unu!*

Doamne, cum mai transpira! Ca un porc!

— *Doi!*

Simţea mânerul uşii de la baie ca pe o piatră rece în pumnul încleştat.

— *Tr…*

Răsuci mânerul şi pătrunse repede în cameră, trântind uşa de perete atât de repede încât sfâşie tapetul şi rupse balamaua de jos a uşii, şi iată-l, *iată-l,* venind către el cu arma ridicată, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet de ucigaş, cu ochi de nebun, de nebun de-a binelea, iar Mort coborî vătraiul cu o lovitură şuierătoare şi abia avut timp să observe că Shooter mânuia şi el un vătrai, să-şi dea seama că Shooter nu avea pe cap pălăria lui neagră cu calotă rotundă şi să realizeze că nu era deloc Shooter, să realizeze că era *el,* că nebunul era *el,* şi

deodată vătraiul sparse oglinda de deasupra chiuvetei, cioburile de sticlă argintată împrăştiindu-se în toate direcţiile, scânteind în întuneric, iar dulăpiorul cu medicamente căzu în chiuvetă. Uşa îndoită atârna deschisă ca o gură căscată, lăsând să se împrăştie sticluţe cu sirop de tuse, iod şi Listerine.

— Am omorât oglinda, dar-ar dracii-n ea! ţipă el şi era pe cale să arunce vătraiul într-o parte când ceva se mişcă în cadă, în spatele uşii ondulate de la cabina duşului.

Se auzi un mic chiţăit înspăimântat. Rânjind, Mort lovi lateral cu vătraiul, provocând o spărtură zigzagata în uşa din plastic, smulgând-o din şinele în care era prinsă şi răsturnând-o. Ridică vătraiul deasupra umărului, cu o privire fixă în ochii sticloşi şi buzele întinse în grimasa pe care şi-o imaginase pe chipul lui Shooter.

Apoi lăsă vătraiul jos, cu o mişcare lentă. Se văzu nevoit să-şi folosească degetele de la mâna stângă pentru a-şi descleşta degetele dreptei de pe mânerul vătraiului, care căzu pe podea.

— Micuţă creatură vicleană şi fricoasă, spuse el către şoricelul care alerga orbeşte prin cadă. Ce panică o fi în pieptuţul tău.[31]

Vocea lui suna răguşită, fără intonaţie

---

[31] Versuri dintr-o poezie a poetului scoţian Robert Burns (1759–1796), dedicată şoarecelui. (*N. t.*)

şi stranie. Nu semăna deloc cu vocea lui. Era ca şi cum s-ar fi auzit pentru prima oară înregistrat pe bandă.

Se întoarse şi ieşi încet din baie, trecând de uşa înclinată cu balamaua sărită, călcând pe cioburile de oglindă.

Dintr-o dată simţi dorinţa să se ducă jos, să se întindă pe canapea şi să tragă un pui de somn. Dintr-o dată dori asta mai presus decât orice altceva.

24

Telefonul a fost cel care l-a trezit. Amurgul se îngemăna cu noaptea, aşa că a trecut cu încetineală pe lângă măsuţa de cafea rebelă cu tăblie din sticlă, de care se tot lovea, având senzaţia stranie că, nu se ştie cum, timpul se pliase asupra lui însuşi. Braţul drept îl durea ca naiba. Nici spinarea nu se simţea mai bine. Cât de violent, exact, mânuise vătraiul ăla oare? Cât de mare fusese panica ce pusese stăpânire pe el? Nu-i plăcea să se gândească.

Ridică telefonul, fără să încerce să ghicească cine ar putea să fie. Viaţa fusese atât de îngrozitor de agitată în ultima vreme, dragă, încât putea să fie chiar şi preşedintele ţării.

— Alo?

— Ce mai faci, domnu’ Rainey? întrebă vocea şi Mort tresări îngrozit, îndepărtând

brusc telefonul de la ureche pentru o clipă, de parc-ar fi fost un şarpe care încercase să-l muşte. Îl aduse înapoi încet.

— Bine fac, domnule Shooter, spuse el cu o voce seacă. Dar dumneata?

— Sunt la un bâlci de ţară, admise Shooter, vorbind cu acel accent ţărănesc greoi, care cumva era la fel de lipsit de zorzoane şi de vizibil ca un şopron din lemn nevopsit izolat în mijlocul unui câmp. Dar nu cred că tu te simţi chiar aşa de bine. C-ai furat de la altul, s-ar zice că nu te-a deranjat deloc. Dar când ai fost prins în fapt… ei, asta se pare că te-a făcut nefericit cu-adevărat.

— Despre ce vorbeşti?

Shooter păru uşor amuzat.

— Păi, am auzit la radio că cineva ţi-a dat foc la casă. *Cealaltă* casă. Şi pe urmă, când te-ai întors la casa asta, mi s-a părut că ai avut un acces de furie sau ceva de genul ăsta când ai intrat în ea. Ai urlat… ai făcut tărăboi… sau poate că scriitorii de succes ca tine aşa se înfurie când lucrurile nu se-ntâmplă aşa cum se aşteaptă ei. Asta să fie, oare?

„Dumnezeule, *a fost* aici! *A fost!”*

Mort se pomeni uitându-se pe fereastră, ca şi cum Shooter mai era încă afară… ascunzându-se, poate, prin tufişuri, în timp ce vorbea cu Mort de la cine ştie ce telefon fără fir. Ridicol, fireşte.

— Revista care conţine povestea mea e

pe drum, spuse el. Când o s-ajungă aici, o să mă laşi în pace?

Shooter părea în continuare amuzat şi-i răspunse cu un glas leneş:

— Nu există nici o revistă care să conţină povestea aia, domnu' Rainey. Noi doi ştim asta. Nu, o revistă din 1980 nu există. Cum ar putea să fie, când povestea mea nu a existat până în 1982, ca tu s-o poţi fura.

— Dar-ar dracii, nu ţi-am furat po…

— Când am auzit ce s-a-ntâmplat cu casa, spuse Shooter, m-am dus şi-am cumpărat *Evening Express.* Era acolo o poză cu ce a mai rămas. Nu mai era cine ştie ce. Aveau şi o poză cu soţia ta.

Urmă o pauză lungă, bine cumpănită. Apoi Shooter spuse:

— E drăguţică. Folosise diminutivul în mod voit, cu intenţie sarcastică. Cum se face că un nemernic naşparliu ca tine a avut noroc cu o nevasta aşa drăguţică, domnu' Rainey?

— Suntem divorţaţi, ripostă Mort. Ţi-am mai spus asta. Poate c-a descoperit cât de urât sunt. Da' ce-ar fi să n-o amestecăm pe Amy în ciorba asta, care ne priveşte doar pe mine şi pe tine.

Pentru a doua oară în două zile, îşi dădu seama că răspunsese la telefon pe când era doar pe jumătate treaz şi aproape lipsit de apărare. Ca urmare, Shooter controla în cea mai mare parte conversaţia. Îl

conducea pe Mort după bunu-i plac, stabilind subiectele.

„Atunci, închide telefonul.”

Dar nu era în stare. Cel puţin deocamdată.

— Pe mine şi pe tine, nu-i aşa? întrebă Shooter. Atunci cre’ că n-ai pomenit de mine nimănui.

— Ce vrei, de fapt? Spune-mi! Ce naiba vrei?

— Vrei să ştii motivul pentru care am venit, asta vrei?

— *Da!*

— Vreau să-mi scrii o povestire, spuse calm Shooter. Vreau să scrii o povestire, să pui numele meu pe ea şi pe urmă să mi-o dai. Îmi datorezi asta. Ce e corect e corect, ce-i drept e drept.

Mort rămase în hol cu telefonul strâns în mâna care-l durea şi o venă pulsând în mijlocul frunţii. Preţ de câteva clipe furia lui deveni atât de totală încât se simţi îngropat de viu în ea, fără să mai fie în stare să gândească decât: DECI ASTA era! DECI ASTA era! DECI ASTA era! — iarăşi şi iarăşi.

— Mai eşti acolo, domnu’ Rainey? întrebă Shooter cu vocea lui calmă, tărăgănată.

— Singurul lucru pe care am să-l scriu pentru tine, replică Mort, vorbind şi el agale şi cu o voce vâscoasă de furie, e certificatul tău de deces, dacă nu mă laşi în pace.

— Te spargi în figuri, şmechere, zise Shooter cu vocea răbdătoare a unuia care-i explică o problemă simplă unui copil cam tembel, pentru că ştii că nu pot să-ţi fac nici un rău. Dacă mi-ai fi furat câinele sau maşina, puteam să iau câinele sau maşina *ta.* Puteam s-o fac la fel de uşor cum i-am frânt gâtul pisicii tale. Dac-ai fi încercat să mă împiedici s-o fac, puteam să te caftesc şi să-mi iau ce mi se cuvenea. Dar aici e vorba de altceva. Bunurile pe care le vreau io-s în capul tău. Le-ai încuiat acolo ca într-un seif. Numai că nu pot să pun explozibil pe uşă şi nici să găuresc peretele din spate. Trebuie să găsesc combinaţia. Este?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Mort, dar ziua in care o să primeşti o povestire de la mine o să fie ziua in care Statuia Libertăţii o să poarte un scutec… Şmechere!

Shooter răspunse pe un ton meditativ:

— N-aş mai amesteca-o şi pe ea, dacă s-ar putea, dar încep să cred că n-ai să-mi laşi opţiunea asta.

Dintr-o dată, Mort simţi că-i dispare toată saliva din gură, care rămase uscată, sticloasă şi fierbinte.

— Ce… ce vrei să…

— Vrei să te trezeşti din somn într-o după-amiază şi s-o găseşti pe *Amy* pironită de gheretă? întrebă Shooter. Sau să dai drumul la radio într-o dimineaţă şi să afli că a pierdut confruntarea cu drujba pe care-o ţii în

garajul de-aici? Sau că şi garajul ţi-a fost incendiat?

— Bagă de seamă ce spui, şopti Mort.

Lacrimi de furie şi de teamă începeau să i se furişeze în ochii larg deschişi.

— Încă mai ai două zile să te gândeşti la asta. Eu m-aş gândi cu mare atenţie, în locul tău. Şi nu cred c-aş discuta de asta cu nimeni. Ar fi ca şi cum ai ieşi afară pe o furtună şi-ai ispiti trăsnetul. Divorţat sau nu, mi se pare că încă mai ţii la doamna asta. A sosit timpul să te maturizezi niţel. *Nu poţi să scapi basma curată.* Nu ţi-ai dat seama încă? *Ştiu ce-ai făcut şi n-am să plec până nu obţin ceea ce-mi aparţine.*

— Eşti nebun! ţipă Mort.

— Noapte bună, domnu' Rainey, spuse Shooter şi închise telefonul.

25

Mort rămase nemişcat preţ de o clipă, receptorul îndepărtându-se parcă singur de ureche. Apoi luă de pe măsuţă jumătatea de jos a telefonului stil Princess. Era cât pe ce să dea de perete cu întregul ansamblu înainte să fie în stare să-şi recapete stăpânirea de sine. Lăsă aparatul jos şi respiră profund de douăsprezece ori — suficient cât să-şi simtă capul plutind şi parcă mai uşor. Apoi formă numărul de acasă al lui Herb Creekmore.

Prietena lui Herb, Delores, ridică la al

doilea apel şi îl chemă pe Herb la telefon.

— Salut, Mort, zise Herb. Care-i povestea cu casa? Vocea lui se îndepărtă puţin de microfon. Delores, vrei tu să muţi tigaia aia pe ochiul din spate al aragazului?

„E ora cinei la New York”, gândi Mort, „şi vrea ca eu să ştiu asta. Ei bine, ce naiba! Un descreierat tocmai m-a ameninţat că-mi transformă nevasta în cotlete, dar viaţa trebuie să meargă înainte, nu-i aşa?”

— Casa s-a dus, zise Mort. Asigurarea va acoperi pierderile. Făcu o pauză. Pierderile *financiare,* în orice caz.

— Îmi pare rău, spuse Herb. Pot să te-ajut cu ceva?

— Păi, în privinţa casei, nu, dar mulţumesc de intenţie. În privinţa povestirii, totuşi…

— Despre ce povestire e vorba, Mort?

Simţi cum mâna i se strânge din nou pe receptorul telefonului şi se forţă să slăbească strânsoarea. „Nu ştie care e situaţia aici. Trebuie să-ţi aminteşti asta.”

— Aia pentru care amicul meu într-o ureche face valuri, zise el încercând să păstreze un ton care să fie lejer şi în mare parte nepăsător. „Vremea însămânţării”. *Ellery Queen Magazine?*

— O, *aia!* zise Herb.

Mort simţi un junghi de teamă.

— Sper că n-ai uitat să suni, nu?

— Nu… am sunat, îl linişti Herb. Doar

că uitasem complet preţ de o clipă. Faptul că ai rămas fără casă şi toate cele.

— Ei? Ce-au zis?

— Nu-ţi face nici o grijă. Or să-mi trimită o copie xerox mâine, prin curier, iar eu ţi-o retrimit imediat prin Federal Express. O s-o primeşti poimâine, pe la zece dimineaţa.

Pentru un moment, toate problemele lui păreau să se fi rezolvat şi începu să se relaxeze. Apoi îşi aminti cum ardeau ochii lui Shooter. La felul cum îşi coborâse faţa până când fruntea aproape că se lipise de fruntea lui Mort. Se gândi la mirosul uscat de scorţişoară al respiraţiei lui Shooter în timp ce spunea: „Minţi!”

Un xerox? Era absolut sigur că Shooter va accepta un exemplar *original...* dar un xerox?

— Nu, spuse el fără grabă. Nu e bine, Herb. Fără xeroxuri, fără telefoane de la editorul revistei. Trebuie să fie un exemplar original al revistei.

— Păi, asta e ceva mai greu. Au sediul redacţional în Manhattan, fireşte, dar exemplarele le păstrează la birourile pentru abonamente din Pennsylvania. Nu păstrează decât vreo cinci exemplare din fiecare număr — şi zău că doar atât îşi pot *permite* să păstreze, dacă te gândeşti că *EQMM* se editează din 1941. Doar n-or fi nebuni să împrumute din exemplarele alea.

— Haide, Herb! Poţi să găseşti revistele alea la talciocuri şi în jumătate din librăriile din oraşele mici ale Americii.

— Dar niciodată n-ai să găseşti seria completă. Herb făcu o pauză. Şi zici că nici măcar un telefon de la editor n-ar fi de ajuns? Vrei să-mi spui că individul ăsta e atât de paranoic încât ar crede că vorbeşte cu unul dintre miile tale de ciraci?

Din fundal, se auzi:

— Vrei să torn eu vinul, Herb?

Herb vorbi din nou cu gura departe de microfon:

— Mai stai două minuţele, Dee.

— Te reţin de la masă, zise Mort. Te rog să mă scuzi.

— Riscurile meseriei. Ascultă, Mort, fii sincer cu mine — omul ăsta e aşa de nebun precum pare? E periculos?

„Nu cred c-aş discuta de asta cu nimeni. Ar fi ca şi cum ai ieşi afară pe o furtună şi-ai ispiti trăsnetul.”

— Nu cred, zise el, dar vreau să scap de el, Herb. Ezită, căutându-şi tonul potrivit. De vreo jumătate de an am parte numai de necazuri. De încă unul în plus chiar că n-aveam nevoie. Vreau să mă descotorosesc de cretinul ăsta.

— În regulă, spuse Herb cu o hotărâre subită. O s-o sun pe Marianne Jaffery de la *EQMM.* O cunosc de multă vreme. Dac-am s-o rog să-l roage pe curatorul arhivei — aşa îi

zice tipului ăla, pe bune, curatorul arhivei — să ne trimită un exemplar din iunie 1980, o s-o facă. Ce zici, pot să le spun că o să le dai o povestire s-o publice la un moment dat, în viitor?

— Sigur, spuse Mort şi se gândi: „Spune-i c-o s-o semnez cu pseudonimul John Shooter” şi mai-mai că izbucni în râs.

— Bun. O să-i spună curatorului să ţi-o trimită prin Federal Express, direct din Pennsylvania. Doar să ai grijă să le-o înapoiezi în bună stare, altfel va trebui să găseşti un alt exemplar la unul dintre talciocurile de care vorbeai.

— Există vreo şansă ca toate astea să se întâmple până poimâine? întrebă Mort.

Se simţi jalnic de sigur că Herb o să creadă că era nebun că s-a gândit doar să întrebe… şi cu siguranţă ca deja are impresia că Mort făcea un ditamai armăsarul dintr-un amărât de ţânţar.

— Cred că şansele sunt destul de mari, spuse Herb. Nu pot să garantez, dar *aproape c-aş garanta.*

— Mulţumesc, Herb, spuse Mort cu recunoştinţă sinceră. Eşti grozav.

— Oo, lăsaţi, domniţă, zise Herb, cu acea încercare nereuşită de a-l imita pe John Wayne, de care era atât de absurd de mândru.

— Hai, acum du-te la masă. Şi s-o pupi pe Delores din partea mea.

Herb rămase fixat pe acelaşi stil John Wayne.

— E, pe naiba. O s-o pup din partea mea, şmechere.

„Te spargi în figuri, şmechere.”

Mort simţi aşa un fior de groază şi de teamă încât aproape că ţipă. Acelaşi cuvânt, aceeaşi vorbire plată, tărăgănată. Shooter făcuse cumva şi-i intercepta convorbirile telefonice în aşa fel încât, indiferent pe cine încerca Mort să sune sau ce număr forma, John Shooter era cel care-i răspundea. Herb Creekmore devenise doar încă unul dintre pseudonimele sale şi…

— Mort? Mai eşti acolo?

Închise ochii. Acum când Herb renunţase la imitaţia aia stupidă a lui John Wayne, era OK. Era din nou Herb, aşa cum fusese întotdeauna. Faptul că folosise cuvântul acela fusese doar…

Ce?

„Doar un alt car alegoric în Parada Coincidenţelor? OK. Sigur. Nici o problemă. O să stau cuminte pe trotuar şi-o să mă uit cum trece prin faţa mea. De ce nu? Am văzut deja trecând alte cinci-şase şi mai mari.”

— Sunt aici, Herb, zise el deschizând ochii. Încercam să-mi dau seama cât de mult te iubesc. Ştii, număram în câte feluri.

26

Timpul mort petrecut în faţa procesorului de text îl convinse că ar fi o bună idee să-şi bea cina în loc s-o mănânce şi trecuse la al doilea *bourbon* cu apă când telefonul sună din nou. Se apropie de aparat cu prudenţă, dorindu-şi subit să fi avut totuşi un robot telefonic. Chestiile alea aveau cel puţin o calitate veritabilă: puteai să monitorizezi apelurile primite şi să-i separi pe amici de inamici.

Rămase aplecat cam nehotărât asupra telefonului, gândindu-se cât de mult îi displăcea sunetul scos de telefoanele moderne. Pe vremuri, soneriile de telefon aveau o tonalitate vioaie, chiar veselă. Acum scoteau un zgomot strident şi jalnic, care suna ca o migrenă pe cale să se producă.

„Ei bine, ai de gând să răspunzi ori stai să-1 asculţi cum sună.

Nu vreau să mai vorbesc cu el. Mă sperie şi mă înfurie şi nu ştiu care dintre sentimente îmi displace mai mult.

Poate că nu e el.

Poate că e.”

Să asculte cele două gânduri cum se învârtejesc în mintea lui era chiar mai rău decât să asculte trilul enervant al telefonului, aşa că ridică receptorul şi spuse un „alo” ţâfnos ca să constate că, în definitiv, nu era nici unul mai periculos decât pur şi simplu îngrijitorul lui, Greg Carstairs.

Greg îi puse şi el de-acum familiarele

întrebări despre casă, iar Mort răspunse din nou la toate, reflectând la faptul că explicarea unui asemenea eveniment era foarte asemănătoare cu explicarea unei morţi neaşteptate, dacă ceva te putea ajuta să depăşeşti starea de şoc, era repetarea constantă a faptelor cunoscute.

— — Uite ce e, Mort, am reuşit în sfârşit să dau de Tom Greenleaf în după-amiaza asta, spre seară, zise Greg şi lui Mort i se păru că vorbea puţin cam ciudat — uşor precaut. El şi Sonny Trotts vopseau sala bisericii metodiste.

— Aha. Ai vorbit cu el despre amicul meu?

— Mda, am vorbit, spuse Greg, parcă mai precaut ca oricând.

— Şi?

Urmă o scurtă pauză, după care Greg zise:

— Tom crede că, probabil, ai încurcat zilele.

— Am încurcat… ce vrei să spui?

— Păi, începu Greg pe un ton de scuză, zice că a trecut pe Lake Drive ieri după-amiază şi că, într-adevăr, te-a văzut; că te-a salutat cu mâna şi tu i-ai răspuns. Dar, Mort…

— *Ce e?*

Însă se temu că deja ştia despre ce era vorba.

— Tom zice că erai singur, termină

Greg fraza.

27

Un lung moment, Mort nu spuse nimic. Nu se simţea *în stare* să spună ceva. Greg nu spuse nici el nimic, dându-i răgaz să se gândească. Tom Greenleaf, fireşte, nu era un tip lipsit de experienţă; era mai vârstnic decât Dave Newsome cu cel puţin trei şi, poate, cel mult şase ani. Ceea ce nu însemna că ar fi fost senil.

— Dumnezeule, spuse Mort în sfârşit.

Vorbea foarte încet. Adevărul e că se simţea puţin cam încordat.

— Io mă gândesc, spuse Greg cu oarecare rezervare în glas, că poate *Tom* a cam încurcat borcanele. Ştii şi tu că nu e tocmai…

— Un tinerel, termină Mort. Ştiu asta. Dar dacă în Tashmore există cineva care să aibă ochi mai buni pentru străini decât Tom, nu ştiu cine ar putea fi. Toată viaţa lui omul ăsta i-a ţinut minte pe străini, Greg. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le fac îngrijitorii, corect?

Ezită, apoi izbucni:

— S-a uitat la noi! S-a uitat direct la *amândoi!*

Cu grijă, vorbind de parcă ar fi vrut doar să glumească, Greg spuse:

— Eşti sigur că nu doar l-ai visat pe

individul ăsta, Mort?

— Nici nu m-am gândit la asta, zise fără grabă Mort, până în acest moment. Dacă nimic din toate astea nu s-a întâmplat, iar eu le spun celor din jur că s-a întâmplat, cred că asta mă face nebun în ochii lor.

— O, mie nici prin cap nu-mi trece aşa ceva, se grăbi să spună Greg.

— Mie, da, replică Mort.

Apoi se gândi: „Dar poate că exact asta vrea cu adevărat. Să-i facă pe oameni să creadă că eşti nebun. Şi poate, în final, să transforme ceea ce cred oamenii în adevăr.

Ei da. Exact. Şi, ca să facă treaba asta, s-a înhăitat cu bătrânul Tom Greenleaf. De fapt, n-ar fi exclus ca Tom să se fi dus la Derry şi să dea foc la casă, în vreme ce Shooter a rămas aici ca să-i facă de petrecanie motanului… corect?

Acum, gândeşte-te la treaba asta. GÂNDEŞTE-TE, cu adevărat. A fost el aici? A fost CU ADEVĂRAT?”

Aşa că Mort se gândi. Se gândi la toată povestea mai intens decât se gândise la orice altceva de când se ştia; mai intens, chiar, decât se gândise la Amy şi la Ted şi la ce ar trebui să le facă după ce i-a găsit în pat împreună în ziua aceea de mai. Să fi fost John Shooter o halucinaţie?

Se gândi din nou la iuţeala cu care Shooter îl înşfăcase şi-l trântise de partea laterală a maşinii.

— Greg?

— Sunt aici, Mort.

— Tom n-a văzut nici maşina? Un *station-wagon* vechi, cu numere de Mississippi?

— Zice că n-a văzut nici o maşină ieri, pe Lake Drive. Doar pe tine, stând la capătul cărării care coboară spre lac. S-a gândit că admiri peisajul.

„E real sau e Memorex?”

Îi tot revenea în minte strânsoarea puternică a mâinilor lui Shooter, viteza cu care individul îl îmbrâncise în maşină. „Minţi!”, spusese Shooter. Mort îi văzuse furia încătuşată în privire şi simţise mirosul de scorţişoară uscată al respiraţiei.

Mâinile lui.

Apăsarea mâinilor lui.

— Greg, aşteaptă la telefon o clipă.

— Sigur.

Mort puse receptorul jos şi încercă să-şi suflece mânecile. Nu prea reuşi fiindcă mâinile îi tremurau rău. Renunţă şi, în loc de asta, îşi descheie nasturii, trase cămaşa peste cap şi întinse braţele. La început, nu văzu nimic. Apoi roti braţele spre exterior cât de mult putu şi iată-le, două contuzii gălbui pe partea interioară a fiecărui braţ, imediat deasupra cotului. Semnele făcute de degetele mari ale lui John Shooter când îl înşfăcase şi-l îmbrâncise în maşină. Dintr-o dată se gândi că ar putea să înţeleagă şi i se

făcu frică. Nu pentru el, totuşi.

Pentru bătrânul Tom Greenleaf.

28

Ridică receptorul.

— Greg?

— Sunt aici.

— Când ai vorbit cu el, Tom ţi s-a părut că e bine?

— Era cam sleit, răspunse cu promptitudine Greg. Amărâtul ăla de moş n-ar trebui să stea cocoţat toată ziua pe schele şi să vopsească, mai ales când bate un vânt aşa de rece. Nu la vârsta lui. Părea gata să se prăbuşească în prima grămadă de frunze, dacă n-ajungea mai repede la un pat. Văd cam unde baţi, Mort, şi probabil că dacă era destul de obosit, i-o fi ieşit din minte, dar…

— Nu, nu la asta mă gândeam. Eşti sigur că numai de epuizare era vorba? Nu putea să fie şi speriat?

Acum urmă o pauză lungă, de gândire, la celălalt capăt al firului. Oricât era de nerăbdător, Mort nu o întrerupse. Intenţiona să-i lase lui Greg tot răgazul de care avea nevoie ca să reflecteze.

— Parcă nu era în apele lui, spuse în cele din urmă Greg. Părea distras… cu gândurile aiurea, parcă. Am pus totul pe seama unei simple oboseli, dar poate că nu asta era cauza. Sau nu în întregime.

— E posibil să fi ascuns ceva faţă de tine?

De data asta, Greg avu nevoie de o pauză mai scurtă.

— – Nu ştiu. Se prea poate. Asta e tot ce pot să spun sigur, Mort. Mă faci să-mi doresc să fi vorbit cu el mai mult şi să-l fi strâns cu uşa niţel.

— Eu cred că ar fi o bună idee dacă ne-am duce până la el acasă, spuse Mort. Acum. S-a-ntâmplat aşa cum ţi-am spus, Greg. Dacă Tom a spus altceva, poate să fie din cauză că amicul meu l-a speriat de moarte. Ne întâlnim acolo.

— OK. Greg părea din nou îngrijorat. Dar să ştii că Tom nu e genul de om care să se sperie aşa uşor.

— Sunt sigur că asta a fost adevărat cândva, dar Tom are cel puţin şaptezeci şi cinci de ani. Cred că, cu cât îmbătrâneşti, cu atât mai uşor te sperii.

— Păi, ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

— Asta mi se pare o idee bună.

Mort închise telefonul şi vărsă restul de whiskey în chiuvetă, după care se urcă în Buick şi porni spre casa lui Tom Greenleaf.

29

Greg parcase în alee când Mort ajunse acolo. Scout-ul lui Tom era lângă uşa din spate. Greg purta o jachetă din flanel cu

gulerul ridicat; vântul dinspre lac bătea îndeajuns de tare ca să fie supărător.

— E OK, îl anunţă el imediat pe Mort.

— De unde ştii?

Amândoi vorbeau cu glas scăzut.

— I-am văzut maşina şi m-am dus la uşa din spate. E un bilet acolo care zice că a avut o zi grea şi s-a culcat devreme. Greg rânji şi-şi dădu la o parte de pe faţă părul lung. Mai zice că dacă vreunul dintre clienţii lui are nevoie de el, să mă sune pe mine.

— Biletul e scris de el?

— Da. E scrisul mare şi dezlânat al moşului. L-aş recunoaşte dintr-o mie. M-am dus mai încolo şi m-am uitat pe fereastra dormitorului. E acolo. Fereastra e închisă, dar e de mirare că nu s-a spart sticla, atât de tare sforăie. Vrei să verifici cu ochii tăi?

Mort oftă şi clătină din cap.

— Dar ceva e în neregulă, Greg. Tom ne-a văzut. Pe *amândoi.* Omului i-a sărit ţandăra la câteva minute după ce-a trecut Tom şi m-a apucat de braţe. Încă mai am vânătăile. Dacă vrei, ţi le-arăt.

Greg clătină din cap.

— Te cred. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai puţin îmi place cum vorbea când mi-a spus că erai singur când te-a văzut. Era ceva… nelalocul lui. O să vorbesc din nou cu el mâine dimineaţă. Sau putem să vorbim amândoi, dacă vrei.

— Asta ar fi bine. La ce oră?

— Ce-ar fi să vii la parohie pe la nouă şi jumătate? Până atunci va fi băut deja două-trei ceşti de cafea — nu poţi nici să-l atingi cu o floare până nu şi-a băut cafeaua —, aşa că o să putem să-l dăm jos de pe blestemata aia de schelă câteva minute. Poate aşa chiar o să-i salvăm viaţa. Ţi se pare OK?

— Da, zise Mort şi întinse mâna. Îmi pare rău că te-am deranjat degeaba.

Greg îi scutură mâna.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Ceva nu e în regulă aici. Sunt şi eu curios să aflu care-i treaba.

Mort se urcă în Buick, iar Greg se sui la volanul camionetei sale. Porniră în direcţii opuse, lăsându-l pe bătrân să-şi doarmă somnul de om sleit.

Mort nu adormi până aproape de trei dimineaţa. Se suci şi se zvârcoli în dormitor până când cearşafurile ajunseră să arate ca un câmp de bătălie şi el nu mai putu să suporte situaţia. Într-o stare de năuceală, se duse la canapeaua din living-room. Îşi lovi tibiile de măsuţa de cafea rebelă, înjură fără intonaţie, se întinse, îşi aranjă pernele sub cap şi căzu aproape imediat într-o gaură neagră.

30

Când se trezi a doua zi dimineaţă la ora opt, i se păru că se simte bine. Rămase cu

aceeaşi impresie până când îşi dădu picioarele jos de pe canapea şi se ridică în capul oaselor. Apoi lăsă să-i scape un geamăt atât de puternic, încât se auzi ca un ţipăt înăbuşit şi nu putu să şadă decât preţ de o clipă, dorindu-şi să se poată ţine în acelaşi timp de spate, de genunchi şi de braţul drept. Braţul îl durea cel mai tare, aşa că se mulţumi să se ţină de acesta. Citise undeva că, atunci când sunt cuprinşi de panică, oamenii pot să înfăptuiască acte de forţă aproape supranaturală; că sunt în stare să ridice cu uşurinţă o maşină ca să-l salveze pe copilul prins dedesubt, la fel cum nu simt nimic în timp ce sugrumă un Doberman cu mâinile goale, ca să-şi dea seama cât de tare şi-au solicitat corpul abia după ce valul de emoţie a trecut. Acum credea acele lucruri. Deschisese uşa băii de la etaj cu destulă forţă ca să smulgă una dintre balamale. Cât de tare aruncase vătraiul? Mai tare decât voia să-şi amintească după cum îşi simţea spatele şi braţul drept în dimineaţa asta. Şi nici nu voia să se gândească cum ar putea să arate dezastrul de la etaj unui ochi mai puţin inflamat Ştia că urma să remedieze situaţia de unul singur — sau măcar atât cât putea, în orice caz. Mort se gândea că Greg Carstairs avea deja motive serioase de îndoială în legătură cu sănătatea sa mintală, cu toate protestele sale. O privire asupra uşii rupte de la baie, a uşii zdrobite de la cabina

de duş şi a dulăpiorului pentru medicamente sfărâmat ar fi contribuit prea puţin la sporirea încrederii lui Greg în judecata sa sănătoasă. Îşi aminti cum se gândise că Shooter ar putea încerca să-i facă pe oameni să creadă că el era nebun. Ideea nu i se mai părea câtuşi de puţin caraghioasă acum când o examina la lumina zilei; i se părea chiar mai logică şi mai credibilă ca oricând.

Dar promisese să se întâlnească cu Greg la sala de întruniri a parohiei metodiste în nouăzeci de minute — mai puţin de atât, acum — ca să stea de vorbă cu Tom Greenleaf. Dacă stătea pe loc şi făcea bilanţul zonelor dureroase ale corpului, n-avea să ajungă acolo la timp.

Mort se forţă să se ridice în picioare şi păşi încet prin casă până în baia principală. Dădu drumul la apă fierbinte până începură să iasă valuri de aburi, înghiţi trei aspirine şi intră sub duş.

Când ieşi, aspirina începuse să-şi facă efectul şi i se păru că va fi în stare să treacă ziua cu bine. N-avea să fie prea distractiv şi probabil că o să aibă senzaţia că durează o veşnicie, dar i se păru că va reuşi să o ducă la bun sfârşit.

„Asta e a doua zi”, îşi zise el în timp ce se îmbrăca. Se simţi cuprins de o uşoară crampă de anxietate. „Mâine e termenul lui limită.” Asta îl făcu să se gândească mai întâi la Amy şi apoi la Shooter zicând: „N-aş mai

amesteca-o şi pe ea, dacă s-ar putea, dar încep să cred că n-ai să-mi laşi opţiunea asta.”

Crampa reveni. Mai întâi, nemernicul nebun îl omorâse pe Bump, apoi îl ameninţase pe Tom Greenleaf (de bună seamă că *trebuie* să-l fi ameninţat pe Tom Greenleaf) şi, Mort ajunse să realizeze, era cu adevărat posibil ca Shooter să fi incendiat casa din Derry. Presupunea că ştiuse asta tot timpul, dar că pur şi simplu nu dorise să recunoască faţă de el însuşi. Incendierea casei ca să scape de acea revistă fusese principala sa misiune, bineînţeles. Un om nebun ca Shooter pur şi simplu nu s-ar fi gândit la toate celelalte exemplare ale revistei care se găseau pe altundeva. Asemenea lucruri nu făceau parte din viziunea despre lume a unui descreierat.

Şi Bump? Pisica fusese probabil doar ceva secundar. Shooter s-a întors, a văzut motanul aşteptând în pridvor să fie lăsat să intre în casă şi l-a ucis dintr-o toană. Un drum până la Derry şi înapoi într-un timp atât de scurt era greu de realizat, dar putea fi făcut. Totul avea noimă.

Iar acum ameninţa s-o implice şi pe Amy.

„Va trebui s-o previn”, se gândi în timp ce-şi îndesa cămaşa în pantaloni. „S-o sun în dimineaţa asta şi astfel să scap de responsabilitate. Să mă ocup singur de

individ e un lucru; dar să rămân pasiv în timp ce un nebun o amestecă pe singura femeie pe care-am iubit-o cu adevărat în ceva despre care n-are habar… asta e cu totul altceva.”

Da. Dar mai întâi va trebui să vorbească cu Tom Greenleaf şi să afle adevărul de la el. Fără confirmarea lui Tom a faptului că Shooter se afla cu adevărat prin preajmă şi că era realmente periculos, comportamentul lui Mort avea să pară dubios sau straniu, ori şi una şi alta. Probabil, şi una şi alta. Deci mai întâi Tom.

Dar înainte să se întâlnească cu Greg la biserica metodistă, avea de gând să se oprească la Bowie’s şi să se delecteze cu una dintre celebrele omlete cu şuncă şi brânză preparate de Gerda. O armată mărşăluieşte pe burtă, soldat Rainey. Da, să trăiţi! Se duse în holul de la intrare, deschise cutiuţa de lemn montată pe perete, deasupra măsuţei de telefon, şi căută cu degetele cheile maşinii. Cheile nu erau acolo.

Încruntându-se, se duse în bucătărie. Erau acolo, pe tejghea, lângă chiuvetă. Le luă şi le săltă gânditor în palmă. Să nu le fi pus la loc în cutie când s-a întors azi-noapte de la casa lui Tom? Încercă să-şi amintească, dar nu reuşi — nu era sigur. Să lase cheile în cutie după ce se întorcea acasă devenise un asemenea obicei încât, de la o zi la alta, gesturile se amestecau. Dacă-l întrebi pe

unul căruia-i plac ouăle prăjite ce a mâncat la micul dejun în urmă cu trei zile, n-o să-şi amintească — o să presupună că a mâncat ouă prăjite, fiindcă se întâmplă des să mănânce aşa ceva, dar nu poate fi sigur. Şi acum era acelaşi lucru. Se întorsese acasă obosit, cu dureri în tot corpul şi preocupat. Pur şi simplu nu-şi mai aducea aminte.

Dar nu-i plăcea.

Nu-i plăcea câtuşi de puţin.

Se duse la uşa din spate şi o deschise. Acolo, pe scândurile verandei, se afla pălăria neagră, cu calotă rotundă, a lui John Shooter.

Mort rămase în prag, uitându-se la ea, strângând în mână cheile maşinii, cu brelocul din bronz atârnând în aşa fel încât reflecta o rază a soarelui dimineţii. Îşi auzea pulsul în urechi. Inima îi bătea încet, fără grabă. O parte a minţii sale se aşteptase la asta.

Pălăria se afla exact în locul în care Shooter îşi lăsase manuscrisul. Şi, mai încolo, pe alee, era Buick-ul. Parcase maşina după colţ când se întorsese astă-noapte — asta îşi amintea —, dar acum era acolo.

— Ce ai făcut? strigă deodată Mort Rainey în soarele dimineţii, iar păsările care până atunci ciripeau fără griji în copac rămaseră subit tăcute. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?

Dar dacă Shooter se afla acolo, urmărindu-i mişcările, nu îi dădu nici un răspuns. Probabil se gândea că Mort va afla

în scurtă vreme ce făcuse.

31

Scrumiera Buick-ului era trasă şi în ea se aflau două chiştoace de ţigară. Erau fără filtru. Mort ridică una dintre ele cu unghiile, având faţa strâmbată de o grimasă de dezgust. Trebuia să fie un Pall Mall, marca lui Shooter. Aşa era.

Răsuci cheia şi motorul porni de îndată. Mort nu-l auzise ticăind şi pocnind când ieşise, dar, cu toate acestea, pornise ca şi cum ar fi fost încălzit. Pălăria lui Shooter era acum în portbagaj. Mort o ridicase de jos cu acelaşi dezgust pe care-l manifestase pentru chiştocul de ţigară, folosindu-şi degetele doar atât cât să-i poată prinde borul. Nu se afla nimic sub ea şi nici înăuntrul ei, în afară de o foarte veche panglică interioară pătată de transpiraţie. Mai avea totuşi şi un alt miros, unul mai intens şi mai înţepător decât cel de sudoare. Era un miros pe care Mort îl recunoştea vag, dar nu putea să-l identifice cu precizie. Poate că avea să-şi amintească. Puse pălăria pe bancheta din spate, apoi îşi aminti că avea să se vadă cu Greg şi Tom în mai puţin de o oră. Nu era sigur că dorea ca ei să observe pălăria. Nu ştia exact de ce simţea astfel, dar în dimineaţa asta părea mai sigur să asculte de instinctele sale decât să le pună la îndoială, aşa că băgă pălăria în

portbagaj şi porni spre oraş.

32

Trecu din nou pe lângă casa lui Tom în drum spre Bowie’s. Scout-ul nu mai era pe alee. Pentru o clipă, asta îl făcu pe Mort să se simtă neliniştit, apoi îşi zise că era un semn bun, nu unul rău — Tom plecase deja la muncă, de bună seamă. Sau poate că se dusese şi el la Bowie’s — Tom era văduv şi mânca adeseori la bufetul expres din magazinul universal.

Majoritatea angajaţilor Departamentului pentru Lucrări Publice din Tashmore se afla la bufet, bând cafea şi discutând despre sezonul de vânătoare la căprioare, dar Tom era

(mort este mort Shooter l-a ucis şi ghici de a cui maşină s-a folosit)

lipsă la apel.

— Mort Rainey!

Gerda Bowie îl întâmpină cu obişnuitul ei strigăt răguşit, de suporter al echipei de base-ball New York Yankees[32]. Era o femeie înaltă, cu un păr castaniu creţ şi bogat şi un

---

[32] În original, *Bleacher Creatures* (Creaturile, vietăţile de la peluză) — denumirea pe care şi-au atribuit-o în timp suporterii sus-numitei echipe de base-ball. (*N. t.*)

piept rotund şi generos.

— Nu te-am mai văzut de-o veşnicie! Scrii la vreo carte fainã în ultima vreme?

— Mă străduiesc, spuse Mort. N-ai vrea să-mi faci una din omletele tale speciale, nu-i aşa?

— Ei, drace, nu! spuse Gerda şi râse ca să arate că glumea.

Lucrătorii îmbrăcaţi în salopete kaki râseră împreună cu ea. Mort îşi dori preţ de o clipă să fi avut un pistol baban din acelea pe care Dirty Harry le purta sub sacourile lui sport din tweed. Bum-bam-bang şi poate că aşa s-ar fi făcut puţină ordine în jur.

— Imediat, Mort.

— Mulţumesc.

Când îi aduse omleta, însoţită de pâine prăjită, cafea şi suc de portocale, spuse cu voce scăzută:

— Am auzit de divorţul tău. Îmi pare rău.

Mort duse cana de cafea la buze cu o mână care aproape că nu tremura.

— Mulţumesc, Gerda.

— Ai grijă de tine?

— Păi..., încerc.

— Fiindcă văd că eşti cam palid la faţă.

— Se mai întâmplă în câte o noapte să muncesc din greu până mă ia somnul. Cred că încă nu m-am obişnuit cu liniştea.

— Prostii... cu dormitul de unul singur nu te-ai obişnuit încă. Dar un bărbat nu

trebuie să doarmă singur pe vecie, Mort, doar pentru că o femeie nu ştie să aprecieze un lucru bun atunci când îl are. Sper că nu te deranjează că-ţi vorbesc astfel…

— Câtuşi de puţin, spuse Mort.

Dar îl deranja. Era de părere că Gerdei Bowie nu-i şedea bine deloc în rolul de Ann Landers[33].

— … dar tu eşti singurul scriitor celebru de care a avut parte oraşul ăsta.

— Şi probabil că n-a avut nimic de pierdut.

Ea râse şi-l ciupi de ureche. Mort se întrebă în treacăt ce-ar fi zis cucoana, ce-ar fi zis bărbaţii solizi în salopetele lor kaki, dacă ar fi muşcat mâna care-l ciupise de ureche. Constată cu oarecare uimire cât de atrăgătoare putea să fie ideea. Oare cu toţii discutau despre el şi Amy? Unii zicând că ea nu ştia să aprecieze un lucru bun când îl avea, alţii spunând că biata femeie se săturase, în sfârşit, să trăiască alături de un nebun şi se hotărâse să scape, dar nici unul neavând habar despre ce dracu’ vorbeau şi nici ce însemnase relaţia dintre el şi Amy în vremurile lor bune? Bineînţeles că discutau,

---

[33] Pseudonimul jurnalistic cu care era semnată o celebră rubrica de sfaturi generale pentru cititori, publicată de mai multe ziare din nordul S.U.A., în a doua jumătate a secolului XX. (*N. t.*)

se gândi el plictisit. La asta se pricepeau cel mai bine oamenii. Să debiteze prostii despre oamenii ale căror nume le întâlneau prin ziare.

Se uită în jos la omletă şi n-o mai vru.

Înfipse totuşi furculiţa în ea şi reuşi să înfulece o bună parte. Până la urmă, îl aştepta o zi lungă. Părerile Gerdei Bowie despre cum arăta şi despre viaţa sa sentimentală n-aveau să schimbe acest lucru.

Când termină, plăti micul dejun şi un ziar şi plecă din magazin (muncitorii de la Lucrări Publice părăsiseră în masă localul cu cinci minute înaintea lui, unul oprindu-se cât să obţină un autograf pentru nepoţica lui, care tocmai îşi sărbătorea ziua de naştere). Se făcuse nouă şi cinci. Se aşeză la volan şi rămase acolo cât să caute în ziar o relatare despre casa din Derry. Pe pagina a treia găsi un reportaj intitulat: NICI UN FEL DE INDICII ÎN INCENDIUL RAINEY — DECLARĂ ANCHETATORII. Articolul propriu-zis nu se întindea decât pe mai puţin de o jumătate de coloană. Ultima frază suna aşa: „Morton Rainey, cunoscut autor al unor best-seller-uri precum *Băiatul flaşnetarului* şi *Familia Delacourt,* nu a putut fi găsit pentru o declaraţie.” Ceea ce însemna că Amy nu le dăduse numărul de telefon din Tashmore. Bună treabă. Avea de gând să-i mulţumească cu prima ocazie.

Mai întâi însă, Tom Greenleaf. Până o să ajungă la sala de întruniri a bisericii metodiste o să se facă nouă şi douăzeci. Destul de aproape de nouă şi jumătate. Acţionă schimbătorul de viteze şi porni la drum.

33

Când ajunse la sala parohiei, un singur vehicul se afla în parcare — un Ford Bronco străvechi, cu o rulotă în spate şi, pe fiecare uşă, o reclamă care anunţa: SONNY TROTTS — ZUGRAV ÎNGRIJITOR DULGHER. Mort îl văzu pe schelă chiar pe Sonny, un bărbat scund de vreo patruzeci de ani, fără păr şi cu nişte ochi vioi. Zugrăvea cu mişcări ample ale bidinelei, iar din radiocasetofonul de lângă el răzbătea o melodie în stil Las Vegas, interpretată de Ed Ames sau Tom Jones — în orice caz, unul dintre tipii ăia care cântau cu primii trei nasturi de la cămaşă desfăcuţi.

— Salut, Sonny! strigă Mort.

Sonny îşi văzu în continuare de zugrăvit, mişcând bidineaua într-un ritm aproape perfect în timp ce Ed Ames sau cine-o fi fost formula întrebările muzicale ce e omul, ce are el deosebit. Erau întrebări pe care şi Mort şi le pusese de vreo câteva ori, chiar dacă fără secţiunea de alămuri.

— *Sonny!*

Sonny tresări. Vopseaua albă se

împrăştie din bidinea şi, o clipă, alarmat, Mort se temu ca Sonny să nu cadă de pe schelă. Acesta se prinse însă de una dintre funii, se întoarse şi se uită în jos.

— Aa, domnu' Rainey! spuse el. Mi-ai tras o sperietură zdravănă!

Din nu se ştie care motiv, Mort se gândi la clanţa din filmul lui Disney, *Alice în Ţara Minunilor,* şi se văzu nevoit să-şi înăbuşe un hohot violent de râs.

— Domnu' Rainey? Vă e bine?

— Da.

Mort înghiţi strâmb. Era un truc pe care-l învăţase în şcoala parohială cam cu o mie de ani în urmă şi era singura metodă sigură de a se abţine să râdă pe care o descoperise vreodată. Ca majoritatea trucurilor bune, care aveau efect, şi acesta era dureros.

— M-am temut c-o să cazi de-acolo.

— N-am cum, spuse Sonny râzând. Omorî vocea din casetofon care tocmai se lansase într-o nouă călătorie emoţională. Tom poate să cadă, dar eu nu.

— Unde e Tom? întrebă Mort. Voiam să vorbesc cu el.

— A sunat mai devreme şi mi-a zis că nu poa' să vină azi. I-am spus că nu-i nimic, şi-aşa nu-i destul de lucru pentru amândoi.

Sonny se uită în jos la Mort cu o privire de om care vrea să-i împărtăşească un secret.

— E treabă destulă, fireşte, dar de data asta Tom s-a întins mai mult decât i-e plapuma. Asta nu-i o treabă pentru un moş. A zis că-l ţine spatele de nu poa' să se mişte. Şi-l cred. Parcă nu-i erau toţi boii acasă.

— Pe la ce oră era asta? întrebă Mort, străduindu-se din greu să pară nepăsător.

— Devreme, zise Sonny. Pe la şase şi ceva. Tocmai mă pregăteam să intru la căcăstoare pentru ceremonia de dimineaţă. Că tare regulat mai sunt! Sonny părea cât se poate de mândru de chestia asta. Acu' sigur că Tom ştie la ce oră mă trezesc şi-mi încep treburile.

— Dar nu părea în apele lui, zici?

— Nu. Cum zisei, nu-i erau toţi boii acasă. Sonny făcu o pauză, încruntându-se. Părea că se chinuieşte să-şi aducă aminte de ceva. Apoi săltă uşor din umeri şi continuă: Vântul dinspre lac a bătut aprig ieri. Cred c-a răcit. Dar Tommy are-o sănătate de fier. Nu-i treb'e mai mult de-o zi, două ca să se pună pe picioare. Mai bine aşa decât să fie cu gândurile aiurea şi să vină aici pe scândurile astea.

Sonny arătă spre scândurile schelei cu bidineaua, aruncând o rafală de picături albe care se împrăştiară până dincolo de pantofii lui.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnu' Rainey?

— Nu, zise Mort. Undeva, sub inimă,

simţea un ghem de groază surdă, ca un petic de pânză mototolită. Apropo, l-ai văzut cumva pe Greg?

— Greg Carstairs?

— Da.

— În dimineaţa asta, nu. Sigur, el se ocupă de oamenii cu stare, zise Sonny râzând. Se trezeşte mai târziu ca noi, ăştilalţi.

— Păi, credeam că o să vină şi el să-l vadă pe Tom, spuse Mort. Te deranjează dacă aştept puţin aici? Poate-apare.

— Chiar vă rog, spuse Sonny. Vă supără muzica?

— Deloc.

— Zilele astea poţi să obţii nişte casete faine de la TV. Nu tre' decât să le dai numărul de la MasterCard. Nici nu treb'e să plăteşti telefonu'. I-un număr din alea cu opt sute în faţă. Se aplecă spre radiocasetofon după care se uită cu seriozitate la Mort. Ăsta e Roger Whittaker, spuse el cu o voce joasă, reverenţioasă.

— Aha.

Sonny apăsă butonul PLAY. Roger Whittaker le povesti că au fost vremuri (era sigur că ei ştiau) când nu era cumpătat deloc. Şi Mort fusese aşa, fără secţiunea de alămuri. Se duse agale spre marginea aleii şi-şi pipăi cu un gest absent buzunarul cămăşii. Constată cu uşoară surprindere că vechiul pachet de L&M, redus între timp la un singur

supravieţuitor îndărătnic, era acolo. Aprinse ultima ţigară, strâmbându-se cu anticipaţie în aşteptarea gustului aspru. Dar gustul nu era rău. De fapt, ţigara aproape că nu avea gust deloc… ca şi cum trecerea anilor i l-ar fi furat cu totul.

„Şi nu e singurul lucru pe care trecerea anilor l-a furat.”‘

Cât de adevărat. Irelevant, dar adevărat. Fuma şi se uita la drum. Acum Roger Whittaker le spunea că o corabie încărcată aştepta în port şi că în curând spre Anglia vor naviga. Sonny Trotts cânta ultimul cuvânt al fiecărui vers. Nu mai mult — doar ultimul cuvânt. Maşinile şi camioanele treceau încolo şi-ncoace pe Route 23. Numai Ford Ranger-ul lui Greg nu se vedea. Mort aruncă ţigara, se uită la ceas şi văzu că se făcuse zece fără un sfert. Înţelese că Greg, a cărui punctualitate era aproape religioasă, n-avea să vină nici el.

„Shooter le-a venit de hac la amândoi.

Ei, pe naiba! N-ai de unde să ştii asta!

Ba da. Pălăria. Maşina. Cheile.

Nu doar te pripeşti să tragi concluzii, chiar te zoreşti.

Pălăria. Maşina. Cheile.”

Se întoarse şi porni înapoi spre schelă.

— Cred c-o fi uitat, spuse el, dar Sonny nu-l auzi.

Se legăna înainte şi-napoi, cufundat în arta zugrăvelii şi în muzica lui Roger

Whittaker.

Mort se întoarse la maşină şi porni la drum. Pierdut în propriile gânduri, nu-l auzi pe Sonny strigându-l. Probabil că oricum n-ar fi auzit din pricina muzicii.

34

Ajunse din nou acasă la zece şi un sfert, coborî din maşină şi porni spre casă. Pe la jumătatea drumului, se întoarse şi deschise portbagajul. Pălăria se afla acolo, neagră şi hotărâtă, ca o adevărată broască râioasă într-o grădină imaginară. O luă de acolo, de data asta fără să mai aibă reţineri în privinţa modului cum o mânuia, trânti capota portbagajului şi se duse în casă.

Rămase în holul de la intrare, neştiind prea sigur ce vrea să facă în continuare… şi deodată, fără absolut nici un motiv, puse pălăria pe cap. Se cutremură când o făcu, aşa cum te cutremuri când tragi o duşcă zdravănă de băutură de proastă calitate. Dar senzaţia trecu.

Iar pălăria, până la urmă, i se potrivea de minune.

Se duse agale în dormitor, aprinse lumina şi se postă în faţa oglinzii. Aproape că izbucni în râs — arăta ca omul cu furca din pictura lui Grant Wood, „American Gothic”. Arăta astfel cu toate că individul din pictură avea capul descoperit. Pălăria îi acoperea în

întregime părul, aşa cum i-l acoperise şi lui Shooter (dacă Shooter avea păr — amănunt care încă nu fusese lămurit, deşi Mort presupunea că va şti cu siguranţă cu prima ocazie când îl va vedea, căci acum avea pălăria lui), şi ajungea exact la vârfurile urechilor. Era destul de amuzant. Ba chiar caraghios, de-a dreptul.

Apoi, vocea neobosită din capul lui întrebă: „De ce ţi-ai pus-o? Cu cine-ai crezut c-o să semeni? Cu el?” — şi râsul muri. Chiar aşa, de ce îşi pusese pălăria pe cap?

„El a vrut asta”, răspunse liniştit vocea neobosită.

Da? Dar de ce? De ce să vrea Shooter ca Mort să pună pe cap pălăria lui?

„Poate că vrea ca tu să…”

— Da? provocă el din nou vocea neobosită. Vrea ca eu să ce?

Crezu că vocea dispăruse şi tocmai întindea mâna spre întrerupător când aceasta vorbi din nou.

„… fii derutat”, spuse vocea.

În acel moment sună telefonul, făcându-l să tresară. Smulse pălăria de pe cap cu un sentiment de vinovăţie (ceva asemănător cu teama bărbatului că ar putea fi prins pe când probează lenjeria intimă a soţiei) şi se duse să răspundă, gândindu-se că poate era Greg, care avea să-l anunţe că Tom era acasă la Greg. Da, bineînţeles, chiar aşa se întâmplase; Tom îl sunase pe Greg, îi

povestise despre Shooter şi ameninţările acestuia, iar Greg îl adusese pe bătrân acasă la el. Ca să-l protejeze. Era atât de logic încât lui Mort nu-i venea să creadă că nu se gândise până atunci la varianta asta.

Numai că nu era Greg. Era Herb Creekmore.

— Totul s-a aranjat, spuse cu voioşie Herb. Marianne mi-a fost de mare folos. E o dulceaţă.

— Marianne? întrebă Mort prosteşte.

— Marianne Jaferry, de la *EQMM!* spuse Herb. *EQMM?* „Vremea însămânţării”? Iunie 1980? Pricepi mata chestiile astea, stăpâne?

— Oh, făcu Mort. O, ce bine! Mulţumesc, Herb! Eşti sigur?

— Da. O vei avea mâine — chiar un exemplar original, nu o copie xerox. O să-ţi parvină prin poşta rapidă Federal Express. Ai ceva noutăţi despre domnul Shooter?

— Încă nu, spuse Mort, uitându-se în jos la pălăria neagră pe care-o ţinea în mână.

Încă mai simţea aroma ciudată, evocatoare a obiectului.

— Păi, lipsa de veşti e semn bun, parcă aşa se spune. Ai vorbit cu autorităţile locale?

Îi promisese oare lui Herb că va face asta? Mort nu-şi mai amintea sigur, dar se poate să-i fi promis. în tot cazul, cel mai bine era să nu rişte.

— Da. N-aş zice că bătrânul Dave Newsome a dat pe dinafară de agitaţie. După

părerea lui, individului îi arde de joacă.

Era de-a dreptul o ticăloşie faptul că-l minţea pe Herb, mai ales după ce Herb îi făcuse un asemenea serviciu, dar ce sens ar fi avut să-i spună adevărul? Prea era complicată toată nebunia asta.

— E bine că ai transmis informaţia. Asta mi se pare important, Mort, serios.

— Da.

— Alte noutăţi?

— Nu, dar îţi mulţumesc din suflet pentru asta. Mi-ai salvat viaţa.

Şi poate, îşi zise el, nici nu era doar o figură de stil.

— Plăcerea a fost de partea mea. Să ţii cont că în oraşele mici cei de la FedEx livrează pachetele direct la oficiul poştal. OK?

— Da.

— Cum merge lucrul la noua carte? Chiar voiam să te întreb.

— Grozav! strigă Mort din toată inima.

— Păi, atunci e bine. Scapă de individul ăla şi pune-te pe treabă. Să ştii, Mort, că munca i-a salvat pe mulţi oameni mai buni decât mine sau decât tine.

— Stiu. Cele bune doamnei tale.

— Mulţumesc. Cele bune şi…

Herb se opri brusc, iar Mort aproape că-l văzu muşcându-şi buza. E greu să te obişnuieşti cu despărţirile. Se spune că amputaţii simt în continuare piciorul care nu mai e acolo.

— … şi ţie, încheie Herb.

— S-a făcut, zise Mort. Ai grijă de tine, Herb.

Se duse pe terasă şi privi înspre lac. Nici o ambarcaţiune nu plutea pe suprafaţa lui azi. „Orice s-ar întâmpla, sunt cu o treaptă mai sus. Pot să-i arăt individului blestemata de revista. Poate că n-o să-l îmblânzească… dar, cine ştie? La urma urmelor, e nebun şi nu poţi să ştii niciodată ce-o să facă sau ce n-o să facă unul dintre membrii legendarului trib al Oamenilor Nebuni, în asta constă şi farmecul lor îndoielnic. Orice e posibil.”

În fond, era chiar posibil ca Greg să fie acasă, îşi zise el — poate că uitase de întâlnirea de la parohie sau poate că intervenise ceva fără nici o legătură cu afacerea asta. Cuprins subit de speranţă, Mort se duse la telefon şi formă numărul lui Greg. La al treilea apel îşi aminti că Greg îi spusese cu o săptămână în urmă că soţia şi copiii lui urmau să plece pentru o vreme la socrii lui. Megan, spusese Greg, urma să înceapă şcoala la anul, şi o să le fie mai greu să plece după aia.

Aşadar, Greg fusese singur.

(pălăria)

Ca şi Tom Greenleaf.

(maşina)

Tânărul soţ şi bătrânul văduv.

(cheile)

Şi cum funcţionează? Păi, la fel de

simplu cum e să comanzi de la televizor o casetă cu Roger Whittaker. Shooter se duce acasă la Tom Greenleaf, dar nu cu maşina lui — o, nu, era ca şi cum şi-ar fi făcut reclamă. Îşi lasă maşina parcată pe aleea lui Mort Rainey sau poate după casă. Se duce la Tom cu Buick-ul. îl forţează pe Tom să-l sune pe Greg. Probabil că-l trezeşte din somn, dar Greg e cu gândul la Tom şi vine în grabă. Apoi Shooter îl forţează pe Tom să-l sune pe Sonny Trotts şi să-i spună că nu se simte bine şi nu poate să vină la muncă. Shooter îi ţine bătrânului Tom şurubelniţa la jugulară şi-i spune că, dacă nu vorbeşte cum trebuie, o să-i facă de petrecanie. Tom vorbeşte cum trebuie… deşi până şi Sonny, care nu e grozav de isteţ şi abia sculat din somn, îşi dă seama că lui Tom parcă nu-i sunt toţi boii acasă. Shooter se foloseşte de şurubelniţă ca să-l mătrăşească pe Tom. Iar când Greg Carstairs ajunge acolo, foloseşte şurubelniţa — sau ceva asemănător — asupra *lui.* Şi…

„Ai înnebunit dracului de-a binelea! Pur şi sirnplu te-au apucat istericalele şi atâta tot. Repet: atâta… tot.”

Era o afirmaţie rezonabilă, care nu-l convinse însă. Nu era un Chesterfield. Nu oferea satisfacţie.

Mort începu să umble cu repeziciune prin casă, trăgând şi răsucind şuviţe din păr.

„Cum rămâne cu camioanele. Scout-ul lui Tom, Ranger-ul lui Greg? Mai pune şi

Buick-ul şi ajungem să vorbim de trei vehicule — patru, dacă socoteşti şi Ford-ul lui Shooter, iar Shooter e doar unul singur.”

Nu ştia… ce ştia însă era că se întrecuse orice măsură.

Când ajunse din nou la telefon, scoase din sertar cartea de telefon şi începu să caute numărul poliţiei locale. Se opri brusc.

„Unul dintre vehiculele alea era un Buick, Buick-ul meu.”

Cu o mişcare înceată, puse receptorul în furcă. Încercă să se gândească la o modalitate prin care Shooter ar fi putut să manevreze toate vehiculele, dar nu-i veni nimic în minte. Era ca şi cum ai sta în faţa procesorului de text când nu-ţi vine nici o idee — nu ai nimic în afară de un ecran gol. Dar *ştia* că nu voia să-l sune pe Dave Newsome. Nu încă. Tocmai plecase de lângă telefon, fără vreo ţintă precisă, când sună din nou.

Era Shooter.

— Să te duci unde ne-am întâlnit deunăzi, spuse acesta. Mergi puţin pe cărare. Îmi faci impresia că gândeşti cu iuţeala cu care un moş îşi molfăie mâncarea, domnu’ Rainey, dar sunt dispus să-ţi las la dispoziţie tot timpul de care ai nevoie. O să te sun mai după-amiază. Daca suni pe cineva până atunci, numai tu porţi responsabilitatea.

— Ce ai făcut? întrebă el din nou. De data asta vocea nu mai avea nici pic de forţă,

auzindu-se ceva mai tare ca o şoaptă. Ce mama naibii ai făcut?

Dar nu mai era nimeni pe fir.

35

Merse pe jos până la locul unde poteca se intersecta cu şoseaua, locul unde stătuse de vorbă cu Shooter când Tom Greenleaf avusese neşansa să-i vadă. Dintr-un motiv neprecizat, nu-i plăcuse ideea de a merge acolo cu Buick-ul. Tufişurile de pe ambele părţi ale potecii erau culcate la pământ şi jupuite de frunze, îngreunând înaintarea. Se deplasă cu paşi şovăielnici pe această cărare, ştiind ce avea să găsească în primul crâng la care va ajunge... şi, într-adevăr, găsi. Era Scout-ul lui Tom Greenleaf. Amândoi bărbaţii erau în maşină.

Greg Carstairs şedea la volan, cu capul dat pe spate şi o şurubelniţă — de data asta, cu cap „în cruce” — înfiptă până la mâner în frunte, deasupra ochiului drept. Şurubelniţa fusese luată dintr-un dulap din cămara de la locuinţa lui Mort. Mânerul roşu din plastic era ciobit rău şi era imposibil să nu-l recunoşti.

Tom Greenleaf era pe bancheta din spate cu o toporişcă înfiptă în creştetul capului. Avea ochii deschişi. Bucăţi de creier uscat se prelingeau pe lângă urechi. Pe mânerul cenuşiu stătea scris cu litere roşii, şterse dar lizibile, un singur cuvânt: RAINEY.

Fusese luată din şopronul de scule.

Mort rămase pe loc, fără să scoată un cuvânt. Un piţigoi negru ciripi. O ciocănitoare se folosea de trunchiul găunos al unui copac ca să transmită un mesaj în alfabetul Morse. O adiere înviorătoare unduia creste albe pe suprafaţa lacului; apa avea o culoare albastru-cobalt închis, iar crestele albe alcătuiau un contrast plăcut.

Din spatele lui se auzi un foşnet. Mort se răsuci atât de repede încât nu lipsi mult să cadă — ar fi căzut, dacă nu s-ar fi sprijinit de Scout. Nu era Shooter. Era o veveriţă. Îl privea cu o ură intensă din locul unde încremenise la jumătatea trunchiului unui arţar care parcă ardea în vâlvătaia focului roşu de toamnă. Mort aşteptă ca inima, care o luase la galop, să se domolească. Aşteptă ca veveriţa să o zbughească în susul copacului. Inima se domoli; veveriţa rămase pe loc.

— El i-a omorât pe amândoi, spuse, în sfârşit, vorbindu-i veveriţei. S-a dus la Tom cu Buick-ul meu. Apoi s-a dus la Greg cu Scout-ul lui Tom, condus chiar de Tom. L-a omorât pe Greg. Apoi l-a pus pe Tom să conducă până aici şi l-a omorât şi pe el. S-a folosit de sculele mele ca să le facă felul. Apoi a mers pe jos până acasă la Tom… sau poate chiar a alergat. Pare destul de viguros ca să fi alergat. Sonny zicea că Tom nu era în apele lui şi ştiu de ce. Când Sonny a primit

acel apel, soarele se pregătea să răsară, iar Tom era deja mort. Shooter a vorbit la telefon, *imitându-l* pe Tom. Şi probabil că i-a fost uşor. După cât de tare asculta muzica azi de dimineaţă, Sonny e cam surd, în orice caz. După ce a terminat cu Sonny Trotts, s-a urcat din nou în Buick-ul meu şi a mers până la mine acasă. Ranger-ul lui Greg e şi acum parcat pe aleea lui, unde a şi fost tot timpul. Şi aşa s-a…

Veveriţa o zbughi în susul trunchiului şi dispăru in frunzişul roşcat.

— … aşa s-a întâmplat, încheie posac Mort. Deodată simţi că i se înmoaie picioarele. Făcu doi paşi înapoi pe cărare, se gândi la creierii lui Tom Greenleaf uscându-i-se pe obraz şi picioarele îi cedară pur şi simplu. Se prăbuşi şi, pentru o vreme, lumea se îndepărtă de el plutind.

36

Când îşi veni în simţiri, Mort se rostogoli, se ridică în capul oaselor ameţit şi îşi răsuci încheietura ca să se uite la ceas. Arăta două şi un sfert, dar de bună seamă că se oprise la acea oră, astă-noapte; găsise Scout-ul lui Tom pe la jumătatea dimineţii, iar acum *nu putea* să fie după-amiază. Leşinase şi, ţinând cont de împrejurări, asta nu era surprinzător. Dar nimeni nu rămâne leşinat vreme de trei *ore* şi jumătate.

Cu toate acestea, secundarul ceasului continua să se rotească în acelaşi ritm constant.

„Cred că l-am zdruncinat când m-am ridicat, asta e tot.”

Dar asta *nu era* tot. Soarele îşi schimbase poziţia şi curând avea să dispară în spatele norilor care umpleau cerul. Culoarea lacului se preschimbase într-un verde-crom şters.

Deci începuse prin a leşina sau a-şi pierde cunoştinţa şi pe urmă, ce? Ei bine, părea de necrezut, dar presupunea că îl luase somnul. Ultimele trei zile îi solicitaseră din greu nervii, iar astă-noapte rămăsese treaz până pe la trei. Aşa încât se putea vorbi de o oboseală mentală combinată cu o epuizare fizică. Pur şi simplu, mintea lui trăsese ştecherul din priză. Şi…

„Shooter! Dumnezeule. Shooter a zis c-o să sune!”

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu la loc scoţând un mic „uff!” de durere şi surprindere când piciorul stâng se îndoi sub el. Îl simţea parcă plin de ace şi bolduri, care toate ţopăiau nebuneşte. De bună seamă că şezuse culcat pe blestematul ăla de picior. De ce naiba nu venise cu Buick-ul? Dacă Shooter suna şi Mort nu era acolo să-i răspundă, individul era în stare de orice.

Se opinti din nou şi de data asta reuşi să se ridice în picioare. Dar când încercă să

păşească pe piciorul stâng, acesta refuză să-i suporte greutatea şi-l făcu să cadă iar în faţă. În cădere, aproape că se lovi cu capul de un trunchi şi deodată se pomeni privindu-şi imaginea reflectată de unul din capacele de roată ale Scout-ului. Suprafaţa convexă îi deformase faţa, făcând-o să arate ca o mască grotescă dintr-un parc de distracţii. Bine că măcar lăsase acasă blestemăţia de pălărie neagră; dacă ar mai fi văzut şi chestia aia pe capul său, Mort era convins că ar fi ţipat. N-ar fi fost în stare să se abţină.

Deodată îşi aduse aminte că în maşină erau doi oameni morţi. Corpurile acestora se aflau deasupra lui, devenind din ce în ce mai rigide, iar din capetele lor se iţeau nişte unelte.

Ieşi din umbra maşinii târându-se, îşi trase cu mâinile piciorul stâng peste cel drept şi începu să-l bătucească cu pumnii, ca atunci când încerci să frăgezeşti o halcă de carne de proastă calitate.

„Opreşte-te!”, strigă o voce firavă — era ultimul sâmbure de raţionalitate rămas la dispoziţia sa, o luminiţă sănătoasă în ceea ce percepea ca un imens zid de nori de furtună aflat între urechile sale. „Opreşte-te! A zis c-o să sune după-amiază târziu şi e abia două şi un sfert! Timp berechet! Timp berechet!”

Şi dacă suna mai devreme? Sau dacă „după-amiază târziu” începea după orele două în Sudul rural şi conservator?

„Continuă tu să-ţi bătuceşti piciorul în halul ăsta şi-o să te-alegi cu nişte crampe. Şi pe urmă să te văd cum o să *te târăşti* ca să ajungi la timp pentru telefonul ăla.”

Replica asta avu efect. Reuşi să-şi impună să înceteze. De data asta se ridică mai precaut şi rămase nemişcat preţ de o clipă (având grijă să stea cu spatele la Scout-ul lui Tom — nu voia să vadă iar ce era în maşină) înainte de a încerca să păşească. Şi constată că înţepăturile acelor şi boldurilor slăbeau în intensitate. La început, şchiopăta pronunţat, dar după prima duzină de paşi avea un mers cât de cât normal.

Aproape că ieşise din tufişurile culcate la pământ de Shooter cu maşina lui Tom când auzi o maşină apropiindu-se. Instinctiv, Mort se lăsă repede în genunchi şi văzu trecând prin faţa lui un Cadillac vechi şi ruginit. Maşina era a lui Don Bassinger, care avea o casă în cealaltă parte a lacului. Bassinger, un alcoolic veteran care-şi petrecea mai tot timpul bând ceea ce mai rămăsese din moştenirea cândva substanţială, folosea adesea Lake Drive ca scurtătură ca să ajungă la drumul cunoscut sub numele de Bassinger Road. Mort se gândi că Bassinger era cam singurul rezident permanent de pe aici.

După ce Cadillac-ul dispăru din vedere, Mort se ridică în picioare şi parcurse grăbit restul urcuşului până la şosea. Acum se

bucura că nu adusese Buick-ul. Aşa cum el cunoştea Cadillac-ul lui Bassinger şi Bassinger cunoştea Buick-ul lui Mort. Era probabil prea devreme ca Don să fie mort de beat, aşa că se prea putea să-şi aducă aminte că a văzut maşina lui Mort, dacă ar fi fost acolo, parcată nu departe de locul unde, peste nu multă vreme, cineva avea să facă o descoperire extrem de oribilă.

„Se străduieşte din greu să te lege de această poveste”, îşi zise Mort în timp ce şchiopăta pe Lake Drive în drum spre casă. „A făcut-o tot timpul. Dacă cineva a văzut astă-noapte o maşină aproape de casa lui Tom Greenleaf, aproape sigur o să reiasă că a fost Buick-ul tău. I-a omorât cu uneltele tale…”

„Dar aş putea să mă descotorosesc de unelte”, se gândi el deodată. „Aş putea să le arunc în lac. S-ar putea să mă cam opintesc până să le scot, dar cred că m-aş putea descurca.”

„Crezi că ai putea? Mă întreb. Şi chiar dacă ai reuşi… ei bine, Shooter se va fi gândit aproape sigur la această posibilitate. Se pare că s-a gândit la toate celelalte. Şi ştie că dacă ai încerca să te descotoroseşti de toporişcă şi de şurubelniţă, iar poliţia ar draga fundul lacului după ele şi le-ar găsi, lucrurile ar arăta chiar mai rău pentru tine. Pricepi ce-a făcut? Pricepi?”

Da. Pricepea. John Shooter îi făcuse un

cadou. Un bebeluş din catran[34]. Un bebeluş din catran mare şi sclipitor. Mort plesnise bebeluşul în cap cu mâna stângă, dar aceasta se lipise repede. Aşa că lovise apoi bebeluşul cu dreapta în stomac, ca să scape de el, numai că şi mâna dreaptă rămăsese lipită. Fusese… care era cuvântul pe care-l tot folosise cu atâta satisfacţie plină de îngâmfare? „Nesincer”, nu-i aşa? Da, ăsta era cuvântul. Şi în tot acest timp se încurcase tot mai mult cu bebeluşul din catran al lui John Shooter. Iar acum? Ei bine, minţise o grămadă de oameni şi, dacă se afla, ar fi arătat rău, iar la vreo 400 de metri în spatele său un om purta în loc de pălărie o toporişcă pe mânerul căreia stătea scris numele lui Mort, ceea ce ar fi arătat şi mai rău.

Mort îşi închipui telefonul sunând în casa pustie şi se forţă să alerge.

37

Shooter nu a sunat.

Minutele se întindeau ca o caramelă topită, dar Shooter nu a sunat. Mort umbla şi se învârtea agitat prin casă, smulgându-şi părul din cap. Îşi imagină că aşa trebuie să

---

[34] În original, *tar baby* — expresie englezească argotică însemnând o situaţie încâlcită din care e aproape imposibil de ieşit. (*N. t.*)

se simtă un narcoman în aşteptarea furnizorului.

De două ori dădu să se răzgândească în privinţa aşteptatului şi se duse la telefon să sune autorităţile — nu pe bătrânul Dave Newsome, nici măcar pe şeriful comitatului, ci chiar Poliţia Statului. Avea să adere la vechea axiomă a Vietnamului: omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i sorteze. De ce nu? În definitiv, avea o reputaţie bună; era un membru respectabil a două comunităţi din Mâine, pe câtă vreme John Shooter era…

Şi, mă rog, ce *era* Shooter?

Cuvântul „fantomă” îi veni în minte.

Cuvântul „himeră” îi veni şi el în minte.

Dar nu asta l-a împiedicat să sune. Ceea ce l-a oprit a fost certitudinea oribilă că Shooter va încerca să-l sune exact când Mort folosea linia telefonică… şi că Shooter va auzi tonul de ocupat, va închide, iar Mort nu va mai auzi niciodată de el.

La patru fără uri sfert, începu să plouă — o ploaie de toamnă liniştită, rece şi blândă, căzând ca un suspin dintr-un cer alb, răpăind pe acoperiş şi frunzele ţepene din jurul casei.

La patru fără zece, telefonul sună. Mort se repezi să răspundă.

Era Amy.

Amy voia să vorbească despre incendiu. Amy voia să vorbească despre cât de nefericită era, nu doar pentru ea, ci

pentru amândoi. Amy voia să-i spună că Fred Evans, detectivul de la asigurări, era şi acum în Derry, continuând să cerceteze locul incendiului, continuând să pună întrebări despre orice, de la cel mai recent control al instalaţiei electrice la cine avea cheile de la pivniţă, iar Ted cam bănuia care-i erau motivele. Amy voia ca Mort să se întrebe împreună cu ea dacă lucrurile ar fi stat altfel în cazul în care ei doi ar fi avut copii.

Mort răspunse la toate acestea cât mai bine cu putinţă şi tot timpul cât vorbi cu ea simţea cum timpul — timpul acela preţios, de la sfârşitul după-amiezii — se scurge. Era pe jumătate înnebunit de îngrijorarea că Shooter ar putea să sune, să găsească linia ocupată şi să comită cine ştie ce nouă atrocitate. În cele din urmă, spuse singurul lucru care ar fi putut s-o facă să întrerupă convorbirea: că dacă nu se ducea imediat la baie, urma să i se întâmple un accident.

— Din pricina băuturii? întrebă ea îngrijorată. Ai băut?

— Cred că de la micul dejun, spuse el. Ascultă, Amy, eu…

— La Bowie’s?

— Da, spuse el încercând să pară sugrumat de durere şi de efort. Adevărul e că *se simţea* sugrumat. Totul era o adevărată comedie, dacă te gândeai serios la asta. Amy, zău aşa, eu…

— Fir-ar să fie, Mort, acolo e cel mai

murdar grătar din oraş, spuse Amy. Hai, du-te, te sun eu mai târziu.

Telefonul amuţi dintr-o dată la urechea lui. Lăsă receptorul în furcă, rămase pe loc o clipă şi constată uimit, chiar consternat, că boala lui fictivă devenise deodată reală: măruntaiele i se strânseseră într-un ghem palpitând de durere.

Dădu buzna în baie, desfăcându-şi din mers cureaua.

Nu lipsi mult să se scape pe el, dar ajunse la timp. Şedea pe colac învăluit de miasmele propriilor excremente, cu pantalonii lăsaţi în jurul gleznelor, abia trăgându-şi sufletul… când telefonul începu să sune din nou.

Sări în picioare ca o jucărie cu elastic, lovindu-şi zdravăn genunchiul de marginea lavoarului, şi alergă spre telefon, ţinându-şi pantalonii cu o mână şi făcând paşi mărunţi ca o fată îmbrăcată într-o fustă strâmtă. Era stăpânit de senzaţia aceea nenorocită, stânjenitoare de „n-am avut timp să mă şterg”, pe care îşi imagina că oricine o poate încerca la un moment dat, dar deodată îşi dădu seama că niciodată nu citise despre ea în vreo carte — niciodată, nici măcar într-o singură carte.

Of, viaţa e o adevărată comedie.

De data asta *era* Shooter.

— Te-am văzut acolo jos, spuse Shooter. Avea vocea calmă şi senină ca

întotdeauna. Acolo unde i-am lăsat, vreau să spun. Se pare că te-a lovit insolaţia, numai că nu e vară.

— Ce vrei? zise Mort şi duse telefonul la cealaltă ureche.

Pantalonii îi alunecară din nou la glezne. Îi lăsă să cadă şi rămase aşa, cu betelia şortului suspendată între genunchi şi şolduri. „Ce mai fotografie artistică s-ar putea obţine din imaginea asta”, îşi zise el.

— Aproape că ţi-am lipit un bilet pe spate, spuse Shooter. Dar m-am răzgândit. Făcu o pauză, apoi adăugă cu un soi de dispreţ absent: Te sperii prea uşor.

— Spune-mi, ce vrei?

— Păi, ţi-am spus asta deja, domnu’ Rainey. Vreau o poveste în schimbul celei pe care ai furat-o. Încă nu eşti pregătit să recunoşti?

„Da… spune-i că da! Spune-i orice, că pământul e plat, că John Kennedy şi Elvis Presley sunt vii şi sănătoşi şi cântă în duet la banjo în Cuba, că Meryl Streep e un travestit, spune-i ORICE…”

Dar nu o făcu.

Toată furia, frustrarea, groaza şi confuzia îi scăpară brusc pe gură într-un urlet.

— N-AM FĂCUT-O! N-AM FĂCUT-O! EŞTI NEBUN ŞI POT S-O DOVEDESC! AM REVISTA, DEMENTULE! MĂ AUZI? AM BLESTEMATA DE REVISTĂ!

Răspunsul la izbucnirea lui fu absenţa oricărui răspuns. Circuitul telefonic rămăsese tăcut şi mort, fără să se audă măcar bolboroseala îndepărtată a unei voci fantomatice care să destrame întunericul uniform, ca acela care se furişa prin fereastra-perete în fiecare noapte pe care o petrecuse acolo.

— Shooter?

Linişte.

— Shooter, mai eşti acolo?

Din nou linişte. Individul dispăruse.

Mort lăsă telefonul să se îndepărteze de ureche. Tocmai îl ducea la loc, în furcă, când vocea lui Shooter, firavă, depărtată şi aproape neauzită spuse:

— … acum?

Mort duse din nou telefonul la ureche. I se părea că ar cântări vreo 400 de kilograme.

— Ce? întrebă el. Credeam că ai plecat.

— O ai? Zici că ai această aşa-zisă revistă? Acum?

Se gândi că era pentru prima oară când Shooter părea supărat. Supărat şi nesigur pe el.

— Nu, spuse Mort.

— Ei, *păi vezi!* spuse Shooter, părând uşurat. Cred că, în sfârşit, s-ar putea să fii gata să discuţi seri…

— Vine cu Federal Express, îl întrerupse Mort. O să ajungă la oficiul poştal mâine, pe la zece.

— Şi ce-o să ajungă? întrebă Shooter. Vreo terfeloagă amărâtă care se zice c-ar fi o copie?

— Nu, spuse Mort. Sentimentul că îl zdruncinase pe individ, că reuşise chiar să-i străpungă sistemul defensiv şi să-l lovească îndeajuns de tare ca să-l doară, era puternic şi de netăgăduit. Preţ de o clipă sau două, Shooter păruse chiar temător, iar Mort se simţi cuprins de o bucurie mânioasă. Revista. Revista adevărată!

Urmă o nouă pauză prelungită, dar de data asta Mort ţinu telefonul strâns lipit de ureche. Shooter era acolo. Şi deodată *povestirea* redeveni chestiunea centrală, povestirea şi acuzaţia de plagiat. Faptul că Shooter îl trata ca pe un amărât de puşti de liceu era problema de fapt şi poate că, în sfârşit, îl pusese pe individ pe fugă.

Cândva, la aceeaşi şcoală parohială în care învăţase trucul cu înghiţitul strâmb, Mort văzuse cum un băiat a înfipt un bold într-un gândac care se plimba pe banca lui. Gândacul fusese prins, apoi, cu acul înfipt în spinare, s-a zvârcolit până a murit. Atunci, Mort fusese trist şi îngrozit. Abia acum a înţeles. Acum nu voia decât să-i facă acelaşi lucru acestui om. Acestui nebun.

— Nu se poate să existe vreo revistă, spuse în sfârşit Shooter. Nu una care să conţină povestea. Povestea aia *e a mea!*

Mort sesiză suferinţa din vocea omului.

O suferinţă adevărată. Ceea ce îl bucură. Acul era înfipt în Shooter, care se zvârcolea neputincios.

— O să ajungă aici mâine, pe la zece, spuse Mort, sau imediat după ce FedEx aduce corespondenţa pentru Tashmore. Voi fi bucuros să ne întâlnim acolo. Poţi să te uiţi la revistă. Poţi să te uiţi cât vrei la ea, nebun blestemat ce eşti.

— Nu acolo, spuse Shooter după o nouă pauză. La tine acasă.

— Nici vorbă. Când o să-ţi arăt exemplarul ăla din *Ellery Queen,* vreau să fiu într-un loc în care să pot să strig după ajutor dacă te loveşte damblaua.

— O să faci cum zic eu, spuse Shooter. Părea că-şi recăpătase cumpătul, măcar în parte… dar Mort nu credea că Shooter îşi recăpătase nici măcar pe jumătate din stăpânirea de sine de dinainte. Dacă nu, o să te bag la închisoarea statului Maine pentru crimă.

— Hai că mă faci să râd.

Dar Mort simţi cum i se strâng din nou măruntaiele.

— Te-am legat de oamenii ăia doi în mai multe feluri decât alea pe care le ştii, spuse Shooter, şi ai spus o grămadă de minciuni. Dacă pur şi simplu am să dispar, domnu’ Rainey, o să te pomeneşti cu capul în laţ şi cu picioarele în grăsime.

— Nu mă sperii.

— Ba da, te sperii, zise Shooter, vorbind aproape cu blândeţe. Singura chestie e că şi tu începi să mă sperii puţin. Nu prea pot să-mi dau seama care-i treaba cu tine.

Mort nu dădu nici un răspuns.

— Ar fi chiar nostim, spuse Shooter pe un ton straniu, meditativ, dacă am fi ajuns la aceeaşi poveste în două locuri diferite, în două perioade de timp diferite.

— Gândul ăsta mi-a trecut şi mie prin minte.

— Ţi-a trecut?

— L-am respins, spuse Mort. Prea mare e coincidenţa. Dacă ar fi fost vorba doar de acelaşi subiect, mai treacă-meargă. Dar acelaşi limbaj? Aceeaşi selecţie a vocabularului?

— Îhm, făcu Shooter. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, şmechere. E prea mult. Coincidenţa iese din calcul. Ai furat-o de la mine, e clar, dar să fiu al naibii dacă pot să-mi dau seama cum sau când.

— Of, las-o baltă! izbucni Mort. Am revista! Am dovada! Chiar nu pricepi? S-a terminat. Că a fost o glumă proastă din partea ta sau a fost doar o iluzie, s-a terminat! *Am revista!*

După o tăcere prelungă, Shooter spuse:

— Încă n-o ai.

— Foarte adevărat, spuse Mort. Avu dintr-o dată un sentiment totalmente nedorit

de înrudire cu omul acela. Deci ce facem în noaptea asta?

— Păi, nimic, spuse Shooter. Oamenii ăia pot să rămână aşa. Unul are soţia şi copiii în vizită la rude. Celălalt trăieşte singur. Du-te şi ia-ţi revista mâine dimineaţă. O să vin la tine acasă pe la prânz.

— O să mă omori, spuse Mort. Constată că ideea nu îl teroriza aşa de tare — nu în seara asta, în orice caz. Dac-o să-ţi arăt revista, iluzia ta se va destrăma şi o să mă omori.

— Nu! replică Shooter, iar de data asta păru clar surprins. Pe tine? Nu, domnule! Dar ceilalţi erau pe punctul să se pună în calea afacerii noastre. Nu puteam să accept asta… şi mi-am dat seama că îi pot folosi ca să te determin să negociezi cu mine. Să-ţi accepţi responsabilităţile.

— Eşti abil, spuse Mort. Trebuie să-ţi recunosc această calitate. Cred că eşti nebun, dar cred totodată că eşti cam cel mai abil pui de lele pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

— Păi, n-ai decât să crezi asta, spuse Shooter. Dacă vin mâine şi te găsesc plecat, domnu’ Rainey, o să am grijă să distrug toate fiinţele de pe lumea asta pe care le iubeşti şi la care ţii. O să-ţi ard viaţa ca pe un lan de trestie când bate vântul. O să faci puşcărie pentru uciderea celor doi, dar puşcăria o să fie cea mai măruntă dintre durerile tale. Ai

înţeles?

— Da, spuse Mort. Am înţeles. Şmechere.

— Atunci o să fii acolo.

— Şi să presupunem — să presupunem doar — c-o să-ţi arăt revista, cu numele meu pe pagina de cuprins şi cu povestea mea în ea. Ce-o să faci atunci?

Urmă o scurtă pauză. Apoi Shooter spuse:

— O să mă duc la autorităţi şi-o să mărturisesc toată tărăşenia. Dar o să-mi fac felul cu mult înainte de proces, domnu' Rainey. Pentru că dacă aşa stau lucrurile, atunci reiese că sunt nebun. Iar un nebun de felul ăsta… Se auzi un oftat. Un nebun de felul ăsta n-are nici o justificare şi nici un motiv ca să trăiască.

Cuvintele îl izbiră pe Mort cu o forţă bizară. „E nesigur", îşi zise el. „Pentru prima oară, e cu adevărat nesigur… ceea ce e mai mult decât am fost eu vreodată."

Dar respinse acest gând, cu tărie. Nu avusese nicicând vreun motiv să fie nesigur. Asta era greşeala lui Shooter. Numai şi numai greşeala lui Shooter. Spuse:

— De unde ştiu că n-o să susţii că revista e un fals?

Nu se aştepta să primească vreun răspuns, în afară poate de faptul că Mort va trebui să-l creadă pe cuvânt, dar Shooter îl luă prin surprindere:

— Dacă e adevărată, o să ştiu, spuse el, iar dacă e un fals, o s-o ştim amândoi. Nu cred c-ai fi putut să măsluieşti o revistă întreagă în trei zile, oricâţi oameni ar lucra pentru tine la New York.

Acum veni rândul lui Mort să se gândească şi se gândi vreme îndelungată. Shooter îl aşteptă.

— O să am încredere în tine, spuse Mort în sfârşit. Nu prea ştiu sigur de ce. Poate pentru că zilele astea mi se pare că viaţa nu merită trăită. Dar n-o să am încredere chiar până la capăt. Vii aici. Rămâi pe alee într-un loc în care să te văd şi să-mi dau seama că nu eşti înarmat. Pe urmă o să ies afară. E bine aşa?

— E foarte bine.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

— Da, dom'le. Să fiu al naibii dacă mai sunt sigur în ce m-am băgat… şi nu e deloc o senzaţie liniştitoare.

— Shooter?

— Aici sunt.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

Linişte… dar o linişte îmbietoare, îşi zise Mort.

— Tu mi-ai dat foc la casa din Derry?

— Nu, răspunse de îndată Shooter. Stăteam cu ochii pe tine.

— Şi pe Bump, spuse cu amărăciune Mort.

— Ascultă, spuse Shooter. Ai la tine

pălăria mea?

— Da.

— O s-o vreau, zise Shooter, într-un fel sau altul.

După care convorbirea se întrerupse.

Pur şi simplu.

Mort puse receptorul jos încet şi cu băgare de seamă apoi se întoarse în baie — ţinându-şi din nou pantalonii cu mâna — ca să-şi termine treaba.

38

Amy sună într-adevăr din nou, în jur de şapte, iar de data asta Mort reuşi să-i vorbească normal — ca şi cum baia de la etaj n-ar fi fost distrusă, iar pe cărarea dinspre lac, îndărătul unui pâlc de tufişuri, nu s-ar fi aflat două cadavre care deveneau tot mai ţepene pe măsură ce amurgul făcea loc întunericului în jurul lor.

De la ultima lor convorbire, discutase chiar ea cu Fred Evans, şi acum era convinsă că omul ori ştia, ori bănuia ceva în legătură cu incendiul şi nu voia să le spună. Mort încercă să o liniştească şi crezu chiar că reuşeşte într-o oarecare măsură, dar el însuşi era îngrijorat. Dacă nu Shooter declanşase incendiul — şi Mort se simţea înclinat să creadă că omul spusese adevărul în privinţa asta — atunci trebuie să fi fost o pură coincidenţă… adevărat?

Nu ştia dacă era adevărat sau nu.

— Mort, mi-am făcut griji în privinţa ta, spuse ea pe neaşteptate.

Asta îl făcu să iasă brusc din plasa propriilor gânduri.

— În privinţa mea? N-ai nici un motiv.

— Eşti sigur? Când te-am văzut ieri, mi s-a părut că arăţi… încordat. Făcu o pauză. De fapt, mi s-a părut că arăţi aşa cum arătai înainte să ai… ştii tu.

— Amy, nu am avut o depresie nervoasă.

— Păi, nu, spuse ea repede. Dar ştii la ce mă refer. Când oamenii de la studiourile de film s-au purtat atât de urât când cu *Familia Delacourt.*

Fusese una dintre experienţele cele mai amare din viaţa lui Mort. Paramount cumpărase opţiunea pentru ecranizarea cărţii contra sumei de 75 000 de dolari, pentru un preţ final de 750 000 de dolari — o sumă a naibii de mare. Şi tocmai erau pe cale să-şi exercite opţiunea când cineva descoperise prin dosare un scenariu mai vechi, ceva care se chema *Echipa gazdă* şi semăna îndeajuns de mult cu *Familia Delacourt* ca să declanşeze probleme juridice. A fost singura dată în cariera sa — înainte de acest coşmar, în orice caz — când a fost expus posibilităţii să fie acuzat de plagiat. Şefii studiourilor de film au sfârşit prin a lăsa să treacă termenul de

concretizare a opţiunii. Nici acum Mort nu ştia dacă într-adevăr se temuseră de plagiat sau se răzgândiseră în privinţa potenţialului cinematografic al romanului. Dacă într-adevăr se temuseră de plagiat, atunci nu înţelegea cum putea adunătura aia de fătălăi să mai facă vreun film. Herb Creekmore făcuse rost de o copie a scenariului *Echipa gazdă* şi Mort nu găsise decât nişte similitudini neglijabile. Amy fusese de acord.

Toată această agitaţie avusese loc tocmai când ajungea la un drum înfundat cu romanul pe care dorea cu disperare să-l scrie. în aceeaşi perioadă, plecase într-un scurt turneu publicitar pentru ediţia în tiraj de masă a romanului *Familia Delacourt.* Toate acestea dintr-o dată îl supuseseră la o mare tensiune.

Dar *nu* avusese o depresie nervoasă.

— Mă simt bine, insistă el, vorbind cu blândeţe.

Cu câţiva ani în urmă, descoperise la Amy o calitate uluitoare şi emoţionantă: dacă îi vorbeai îndeajuns de blând, era dispusă să te creadă în aproape orice privinţă. Adeseori se gândise că, dacă ar fi o trăsătură generală a speciei, similară cu dezvelirea dinţilor ca să-ţi arăţi furia sau amuzamentul, războaiele ar fi încetat cu mii de ani în urmă.

— Eşti sigur, Mort?

— Da. Sună-mă dacă mai ai veşti de la amicul nostru de la asigurări.

— O să te sun.

După o pauză, Mort întrebă:

— Eşti la Ted acasă?

— Da.

— Ce simţi pentru el, în zilele astea?

Ea şovăi, apoi spuse cu simplitate:

— Îl iubesc.

— Oh.

— Nu m-am culcat cu alţi bărbaţi, spuse ea pe neaşteptate. Am vrut mereu să-ţi spun asta. Nu m-am culcat cu alţi bărbaţi. Dar Ted… el a privit dincolo de numele tău şi m-a văzut pe mine, Mort. M-a văzut *pe mine.*

— Vrei să spui că eu nu te-am văzut.

— M-ai văzut, când erai aici, spuse ea. Vocea ei părea firavă şi îndepărtată. Dar erai plecat atât de des.

Ochii lui se măriră şi dintr-o dată se simţi pregătit să se lupte. Să ducă o luptă *justificată.*

— Ce? N-am mai fost plecat în turneu de la *Familia Delacourt!* Iar ăla a fost unul *scurt!*

— Nu vreau să mă cert cu tine, Mort, spuse ea încetişor. Partea aia ar trebui să fie încheiată. Nu vreau să spun decât că, până şi atunci când erai aici, erai plecat adeseori. Ştii, ai avut propria ta iubită. Munca ţi-a fost amantă. Avea vocea liniştită, dar el simţi lacrimile îngropate adânc în ea. Cât am urât-o pe târfa aia, Mort. Era mai frumoasă, mai deşteaptă, mai distractivă decât mine. Cum

puteam să concurez cu aşa ceva?

— În fond, de ce să nu arunci întreaga vină pe mine? o întrebă el, uluit să constate că era cât pe ce să plângă. Ce-ai fi vrut să fac? Să mă apuc să fac pe instalatorul? Am fi fost săraci, iar eu aş fi fost şomer. Nu puteam să fac nimic altceva, nu pricepi? Nu puteam să fac nimic altceva!

Spera să se fi terminat cu lacrimile, cel puţin pentru o vreme, dar iată-le apărând din nou. Cine frecase iarăşi acea oribilă lampă fermecată? Să fi fost el sau ea, de data asta?

— Nu dau vina numai pe tine. Şi eu port o parte din vină. Nu ne-ai fi găsit niciodată… aşa cum ne-ai găsit… dacă n-aş fi fost slabă şi laşă. Nu din vina lui Ted; Ted a vrut să venim împreună la tine şi să-ţi spunem. Mi-a tot cerut asta. Iar eu l-am tot amânat. I-am spus că nu sunt sigură. Îmi spuneam mie că încă te iubesc, că lucrurile s-ar putea întoarce la starea de dinainte… dar cred că lucrurile nu se întorc niciodată. N-o să… Ea îşi ţinu respiraţia şi Mort îşi dădu seama că şi ea plângea. N-o să uit niciodată expresia de pe faţa ta când ai deschis uşa acelei camere de motel. O s-o port în minte până-n mormânt.

„Excelent!” ar fi vrut el să-i strige. „Excelent! Pentru că tu a trebuit doar s-o vezi! Eu a trebuit s-o suport!”

— Îmi cunoşteai dragostea, spuse el cu glas nesigur. N-am ascuns-o niciodată faţă

de tine. Ai ştiut de la bun început.

— Dar n-am ştiut niciodată, spuse ea, cât de profundă poate fi îmbrăţişarea ei.

— Ei bine, poţi să te-nveseleşti acum, zise Mort. Se pare că acum m-a părăsit.

Amy plângea.

— Mort, Mort… vreau doar ca tu să trăieşti şi să fii fericit. Nu poţi să vezi asta? Nu poţi să *faci* asta?

Ce văzuse el era unul din umerii ei goi atingând unul din umerii goi ai lui Ted Milner. Le văzuse ochii, mari şi înspăimântaţi, şi părul lui Ted Milner încâlcit într-un „tirbuşon” gen Alfalfa. Se gândi să-i spună asta — să încerce măcar —, dar renunţă. Era destul. Se răniseră destul unul pe celălalt. Îşi dori totuşi ca ea să nu fi pomenit despre acea depresie nervoasă. El *nu* avusese o depresie nervoasă.

— Amy, cred că trebuie să închid.

— Da… amândoi trebuie. Ted a ieşit la o prezentare de casă, dar o să se întoarcă în curând. Trebuie să pregătesc ceva pentru cină.

— Îmi pare rău că ne-am certat.

— O să mă suni dac-o să ai nevoie de mine? Nu mi-a trecut îngrijorarea.

— Da, spuse el şi îşi luă la revedere, după care închise.

Rămase lângă telefon preţ de o clipă, crezând că aproape sigur o să izbucnească în lacrimi. Dar îi trecu. Şi probabil că în asta

consta adevărata oroare.

Îi trecuse.

39

Ploaia care cădea regulat îl făcu să se simtă apatic şi stupid. Aprinse un mic foc în şemineu, trase un scaun aproape şi încercă să citească ultimul număr al revistei *Harper's,* dar moţăia întruna, tresărind când îi cădea bărbia, ţinându-se de trahee şi sforăind uşor. „Trebuia să-mi cumpăr nişte ţigări azi", îşi zise el. „Câteva fumuri m-ar fi ţinut treaz." Dar nu-şi luase ţigări şi nici nu era sigur că l-ar fi ţinut treaz. Era pur şi simplu obosit; suferea din cauza şocului.

În cele din urmă, se duse la canapea, îşi aranjă pernele şi se culcă. Aproape de obrazul său, stropii reci de ploaie plescăiau când se izbeau de geamul întunecat.

„O singură dată", îşi zise el. „Am făcut-o o singură dată."

Apoi căzu într-un somn profund.

40

În visul său, se afla în cea mai mare sală de clasă din lume.

Pereţii se întindeau cale de kilometri. Fiecare bancă era o stâncă, iar plăcile de gresie alcătuiau o câmpie nesfârşită care

şerpuia printre ele. Ceasul de pe perete era un imens soare rece. Uşa către hol era închisă, dar Morton Rainey putea citi cuvintele de pe sticla mată:

SALA DE SCRIERE — ECHIPA GAZDĂ
PROF. DELLACOURT

„Au scris greşit”, îşi zise Mort. „E un L în plus.”

Dar o altă voce îi spuse că nu era adevărat.

Mort stătea în picioare pe largul jgheab pentru cretă al imensei table şi se întindea în sus. Ţinea în mână o bucată de cretă de mărimea unei bâte de base-ball. Ar fi vrut să lase în jos braţul, care-l durea cumplit, dar nu putea. Mai întâi trebuia să scrie de cinci sute de ori pe tablă aceeaşi propoziţie: *Nu voi copia de la John Kintner.* Îşi zise că scrisese deja de vreo patru sute de ori, dar patru sute nu era de ajuns. Să furi munca unui om când munca e tot ce i-a mai rămas acelui om era de neiertat. Aşa că va trebui să scrie, să scrie şi iar să scrie, şi să nu ia în seamă vocea din minte care încerca să-i spună că era doar un vis şi că braţul drept îl durea din alte motive.

Scârţâitul cretei pe tablă era înfiorător. Praful, înţepător şi cumva familiar — foarte familiar — se cernea în jos pe faţa lui. În cele din urmă, nu mai fu în stare să continue. Se întoarse pe jgheabul pentru cretă şi observă

că doar una dintre băncile din uriaşa clasă era ocupată. Cel care o ocupa era un tânăr cu faţă de om de la ţară; o faţă pe care te aştepţi s-o vezi într-un ţinut uitat de lume la coada unui catâr. Părul castaniu deschis stătea ridicat sub forma unor ţepi. Îşi ţinea mâinile muncite, pline de bătături, împreunate pe bancă, în faţa lui. Se uita la Mort cu ochi palizi, absorbiţi.

„Te cunosc”, spuse Mort în vis.

„*Aşa e, şmechere”,* spuse John Kintner cu accentul lui sudic sec şi tărăgănat. „Doar că m-ai asamblat greşit. Acum dă-i înainte cu scrisul. Nu de cinci sute, de *cinci mii* de ori.”

Mort dădu să se întoarcă, dar piciorul îi alunecă pe marginea jgheabului şi deodată se prăbuşi ţipând în aerul uscat, plin de praf de cretă, în vreme ce John Kintner râdea, iar el…

41

… se trezi pe podea, cu capul aproape vârât sub măsuţa rebelă de cafea, cu degetele înfipte în covor şi scoţând ţipete ascuţite, ca nişte nechezaturi.

Se afla la Tashmore Lake. Nu în nu ştiu ce clasă stranie, de dimensiuni ciclopice, ci pe malul lacului… iar zorile îşi făceau apariţia ceţoasă înspre răsărit.

„Sunt bine. A fost doar un vis, iar eu sunt bine.”

Dar nu era. Pentru că *nu fusese* doar un vis. John Kintner fusese real. Cum Dumnezeu putuse uita de John Kintner?

Mort studiase la Colegiul Bates şi absolvise cu specializarea scriere creativă. Mai târziu, când vorbea în faţa claselor de scriitori aspiranţi (o sarcină pe care o evita ori de câte ori putea), le spunea că o asemenea specializare era probabil cea mai gravă greşeală pe care o putea face o persoană, dacă voia să-şi câştige existenţa din scrierea unor opere de ficţiune.

— Găsiţi-vă o slujbă la un oficiu poştal, le spunea el. La Faulkner, a dat rezultate.

Iar studenţii râdeau. Le plăcea să-l asculte, ceea ce-l făcea să creadă că se pricepea foarte bine să-i bine dispună. Asta părea foarte important, întrucât se îndoia că el sau oricine altcineva ar putea să-i înveţe să scrie creativ. Cu toate acestea, se bucura întotdeauna când ieşea din clasă la sfârşitul cursurilor sau seminarelor. Elevii îl făceau să se simtă agitat. Presupunea că se întâmpla aşa din pricina lui John Kintner.

Oare Kintner fusese din Mississippi? Mort nu-şi mai aducea aminte, dar nu credea că de-acolo era. Dar provenea totuşi dintr-una din enclavele sudice — Alabama, Louisiana, poate din pustietăţile din nordul Floridei. Nu ştia sigur. Trecuse multă vreme de când absolvise Colegiul Bates şi nu se mai gândise de ani de zile la John Kintner, care

într-o bună zi abandonase cursurile ca din senin, din motive numai de el ştiute.

„Asta nu-i adevărat. Te-ai gândit la el astă-noapte.”

— Vrei să spui că l-am visat, se corectă repede Mort, dar acea mică voce diavolească din capul lui nu-i dădea pace.

„Nu, mai devreme. Te-ai gândit la el în timp ce vorbeai cu Shooter la telefon.”

Nu voia să se gândească la asta. Nu era dispus să se gândească la asta. John Kintner ţinea de trecut; John Kiritner nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla acum. Se ridică şi merse cu paşi nesiguri spre bucătărie, în lumina lăptoasă a dimineţii timpurii, ca să-şi facă nişte cafea tare. Multă, cât mai multă cafea tare. Atât doar că mica voce diavolească nu-l lăsa în pace. Mort se uită la setul de cuţite al lui Amy, atârnate de mânerele din oţel magnetizat, şi se gândi că dacă ar putea să reteze vocea aia firavă, ar încerca imediat să facă operaţia.

„Te gândeai că l-ai zdruncinat pe omul ăla — că în sfârşit l-ai zdruncinat. Te gândeai că povestirea a devenit din nou chestiunea centrală, povestirea şi acuzaţia de plagiat. Shooter care te trata ca pe un amărât de elev de colegiu, asta era problema. Ca pe un amărât de elev de colegiu. Ca pe…”

— Gura, spuse Mort cu glas răguşit. Taci dracului din gură.

Vocea tăcu, dar se pomeni incapabil să

înceteze a se gândi la John Kintner.

Pe când măsura cafeaua cu mâna care-i tremura, se gândi la felul cum protestase constant şi vehement cum că nu plagiase povestirea lui Shooter, că niciodată nu plagiase *nimic.*

Dar bineînţeles că plagiase.

O dată.

O singură dată.

— Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, şopti el. Şi nu are nici o legătură cu asta.

Poate că era adevărat, dar asta nu-i alungă gândurile.

42

Era în penultimul an de studii, în semestrul de primăvară. Grupa de scriere creativă din care făcea parte se concentra asupra prozei scurte în acel semestru. Profesor era un tip pe care-l chema Richard Perkins, Jr., autorul a două romane care fuseseră foarte bine primite de critică, dar nu avuseseră deloc succes de piaţă. Mort încercase să citească unul din ele şi ajunsese la concluzia că recenziile favorabile şi vânzările proaste aveau aceeaşi cauză: cărţile erau de neînţeles. Dar omul nu fusese un profesor prost — cel puţin reuşise să-i bine dispună.

În clasă erau cam o duzină de studenţi.

Unul dintre ei era John Kintner. Kintner era abia în anul întâi, dar obţinuse permisiunea specială de a lua parte la curs. Şi o meritase, presupunea Mort. C-o fi fost sau nu un amărât de sărăntoc din Sud, fraierul ăla era *bun.*

Cursul cerea fiecăruia dintre ei să scrie ori şase proze scurte, ori trei ceva mai lungi. În fiecare săptămână, Perkins le cita pe cele despre care credea că vor genera discuţiile cele mai vii şi le dădea câte un exemplar la finalul orei. Săptămâna următoare, studenţii trebuiau să vină pregătiţi să discute şi să critice. Era modul obişnuit în care se desfăşurau astfel de cursuri. Iar la una dintre ore, Perkins le dăduse o povestire primită de la John Kintner. Se numea… Cum se numea oare?

Mort dăduse drumul la apă ca să umple filtrul de cafea, dar acum stătea şi se uita absent la ceaţa de dincolo de perete-fereastră şi asculta apa care curgea.

„Ştii al naibii de bine cum se numea. «Fereastra secretă».”

— Ba nu se numea aşa! zbieră el arţăgos către casa pustie.

Gândi cu furie, hotărât să anihileze vocea diavolească o dată pentru totdeauna… şi deodată îşi aminti.

— „Crowfoot Mile”! strigă el. Povestirea se numea „Crowfoot Mile” şi nu are *nimic* de-a face cu *nimic!*

Atât doar că nici asta nu era întru totul adevărat, şi nu era nevoie de acea mică voce ciucită undeva, în mijlocul capului care-l durea, ca să sublinieze acest lucru.

Kintner prezentase trei sau patru povestiri înainte să dispară acolo unde dispăruse (dacă i s-ar fi cerut să ghicească, Mort ar fi indicat Vietnamul — ăsta fiind locul unde cei mai mulţi dintre ei dispăreau pe la sfârşitul anilor ‘60 — bărbaţii tineri, în orice caz). „Crowfoot Mile” nu fusese cea mai bună dintre povestirile lui Kintner… dar fusese bună. Fără doar şi poate, Kintner era cel mai bun scriitor din clasa lui Richard Perkins, Jr. Acesta îl trata pe băiat aproape ca pe un egal, iar în estimarea nu tocmai modestă a lui Mort Rainey, Perkins era îndreptăţit să procedeze astfel fiindcă el îl considera pe Kintner chiar *ceva mai bun* decât Richard Perkins Jr. Din aceeaşi perspectivă, Mort considera că şi *el* era mai bun.

Dar fusese el mai bun decât *Kintner?*

— Mhm, mormăi el cu voce scăzută în timp ce pornea filtrul de cafea. Eram al doilea.

Da. Fusese al doilea şi îi displăcuse profund acest lucru. Ştia că majoritatea studenţilor care veneau la cursurile de scriere nu făceau decât să-şi omoare timpul, lăsându-se în voia unui capriciu înainte de a renunţa la chestiile puerile ca să se dedice studiului pentru profesia care-i va ajuta să-şi

câştige existenţa. Scrierea creativă pe care aveau s-o aplice în viaţa de după colegiu urma să se rezume la încropirea unor articole pentru Calendarul Comunităţii din ziarele locale sau la conceperea unor texte de reclamă pentru cine ştie ce detergent de vase. Mort se înscrisese la clasa lui Perkins încrezător, aşteptându-se să fie cel mai bun, pentru că niciodată nu avusese în vedere altă cale. Din acest motiv, John Kintner apăruse ca un şoc neplăcut.

Îşi aminti că încercase să stea de vorbă cu băiatul acela o dată… dar Kintner, care vorbea la ore doar când era întrebat, se dovedise a fi aproape incoerent. Când vorbea cu glas tare, mormăia şi se poticnea ca un copil de fermier sărman, a cărui educaţie se oprise la nivelul clasei a patra. După toate aparenţele, scrisul era singura voce pe care-o avea.

„Iar tu ai furat-o."

— Gura! bodogăni el. Taci din gură!

„Erai al doilea şi nu-ţi plăcea deloc asta. Te-ai bucurat când a plecat, pentru că atunci puteai să fii din nou primul. Aşa cum fuseseşi întotdeauna."

Da. Adevărat. Iar după un an, când se pregătea pentru examenul de absolvire, făcea curat în dulapul din apartamentul soios din Lewiston pe care-l împărţea cu alţi doi studenţi, şi a dat peste un teanc de foi imprimate de la cursul lui Perkins. Doar una

dintre povestirile lui Kintner se afla în acel teanc. Se întâmplase să fie „Crowfoot Mile”.

Îşi amintea cum şezuse pe covorul jerpelit şi mirosind a bere din dormitorul său, citind povestirea, şi cum se simţise cuprins din nou de vechea invidie.

Celelalte printuri le aruncase, dar pe aceea o luase cu el... din motive de care nu era sigur, voia s-o cerceteze mai îndeaproape.

Ca student în anul al doilea, Mort trimisese o povestire la o revistă literară care se chema *Aspen Quarterly.* I-a fost returnată cu o notă în care se spunea că lectorii o găsiseră foarte bună „deşi finalul părea oarecum neinteresant”. Nota, care lui Mort i se păruse în acelaşi timp condescendentă şi teribil de entuziasmantă, îl invita să mai trimită şi alte materiale.

În următorii doi ani, trimisese alte patru povestiri. Nici una dintre ele n-a fost acceptată, dar fiecare respingere era însoţită de câte un mesaj personal. Mort trecu prin suferinţele scriitorului nepublicat, în care optimismul alternează cu cel mai adânc pesimism. Avea zile în care era sigur că nu va trece mult timp până când va răzbate în paginile revistei. Dar avea şi zile când ar fi putut să bage mâna-n foc că întreaga echipă editorială — nişte birocraţi invidioşi faţă de oricine — nu făcea decât să se joace cu el, necăjindu-l aşa cum ar face cineva cu un

câine înfometat, ţinând o bucată de carne deasupra capului şi ridicând-o şi mai sus în momentul când animalul sare s-o înhaţe. Uneori şi-l imagina pe unul dintre ei ridicând un manuscris de-al său, abia scos din plic, şi strigând: „Am mai primit una de la fraieru' ăla din Maine! Cine vrea să scrie scrisoarea de data asta?" La care toţi se prăpădeau de râs, poate chiar tăvălindu-se pe podea sub posterele cu Joan Baez şi Moby Grape în concert la Fillmore.

Dar în cea mai mare parte a zilelor, Mort nu se lăsa cuprins de această paranoia jalnică. Înţelesese că e bun şi că era doar o chestiune de timp. Iar în vara aceea, pe când lucra ca picolo la un restaurant din Rockland, s-a gândit la povestirea scrisă de John Kintner. Şi-a zis că probabil încă mai era prin portbagajul maşinii, undeva la fund. Şi brusc i-a venit ideea să-i schimbe titlul şi s-o trimită la *Aspen Quarterly* semnată de el! Îşi amintea că i se păruse că le va face o farsă excelentă celor de la revistă, deşi, privind acum înapoi, nu-şi putea imagina ce fel de farsă ar fi putut să fie.

Îşi aminti totuşi că nu avusese nici o intenţie să *publice* povestirea sub propriul său nume... sau, dacă nutrise o asemenea intenţie la un nivel mai profund, nu fusese conştient de ea. În cazul improbabil că ar fi fost acceptată, ar fi retras povestirea, spunând că dorea să mai lucreze asupra ei.

Iar dacă o respingeau, măcar s-ar fi putut bucura de faptul că nici John Kintner nu era îndeajuns de bun pentru *Aspen Quarterly.*

Aşa că trimisese povestirea.

Iar ei o acceptaseră.

Iar el *îi lăsase* să o accepte.

După care i-au trimis un cec de 25 de dolari. „Un onorariu”, cum îl numise scrisoarea însoţitoare.

Iar apoi o publicaseră.

Iar Morton Rainey, copleşit de un sentiment întârziat de vină provocat de ceea ce făcuse, încasase cecul şi depusese bancnotele în cutia milei de la biserica St Catherine din Augusta.

Dar vina nu fusese singurul sentiment pe care-l avusese. Oh, nu.

Mort şedea la masa din bucătărie cu capul sprijinit într-o mână, aşteptând să fiarbă cafeaua. Capul îl durea. Nu voia să se gândească la John Kintner şi la povestirea lui. Ceea ce făcuse cu „Crowfoot Mile” fusese unul dintre cele mai ruşinoase incidente din viaţa lui; era oare cu adevărat surprinzător că îl tăinuise atâţia ani? Acum ar fi vrut să-l poată tăinui din nou. La urma urmelor, asta avea să fie o zi mare — poate cea mai mare din viaţa lui. Ba poate chiar *ultima* din viaţa lui. Trebuia să se concentreze asupra faptului că urma să se ducă la oficiul poştal. Trebuia să se gândească la confruntarea cu Shooter, dar mintea lui nu voia să renunţe la acea

perioadă tristă din trecut.

Când a văzut revista, chiar *revista* adevărată cu numele lui deasupra povestirii lui John Kintner, s-a simţit ca un om care se trezeşte dintr-un oribil episod de somnambulism, o manifestare inconştientă în care făptuise ceva irevocabil. Cum de lăsase lucrurile să meargă atât de *departe?* Trebuia să fie o *farsă,* pentru numele lui Dumnezeu, doar o mică glumă…

Dar el *lăsase* lucrurile să ajungă până acolo. Povestirea fusese publicată şi mai erau cel puţin doisprezece oameni care ştiau că nu era a lui — incluzându-l şi pe Kintner însuşi. Iar dacă vreunul dintre ei se întâmpla să pună mâna pe *Aspen Quarterly…*

El însuşi n-a spus nimănui, fireşte. N-a făcut decât să aştepte, bolnav de groază. A dormit şi a mâncat foarte puţin în acel sfârşit de vară şi început de toamnă; a pierdut în greutate şi umbre întunecate i-au apărut sub ochi. Inima începea să-i bată puternic ori de câte ori suna telefonul. Dacă apelul era pentru el, se apropia de aparat târându-şi picioarele şi cu o sudoare rece pe frunte, sigur că va fi Kintner şi că primele cuvinte auzite din gura lui Kintner vor fi: „Mi-ai furat povestirea şi ceva trebuie făcut în privinţa asta. Cred c-o să încep prin a le spune tuturor ce fel de hoţ eşti.”

Lucrul cel mai incredibil era ăsta: că o făcuse cu bună ştiinţă. *Ştiuse* care sunt

consecinţele posibile ale unei asemenea fapte pentru un tânăr care aspiră la o carieră de scriitor. Era ca şi cum ai fi jucat ruleta rusească cu o bazooka. Si cu toate acestea…

Dar după ce acea toamnă a trecut fără evenimente, a început să se relaxeze puţin. *Acel* număr din *Aspen Quarterly* a fost înlocuit de un nou număr. Acel număr nu mai era expus pe mesele din sălile pentru periodice ale bibliotecilor din toată ţara; fusese trimis la rafturi sau transferat pe microfilme. Exista în continuare riscul să-i pricinuiască necazuri — presupunea posomorât că va trebui să se împace cu acest risc pentru tot restul vieţii —, dar în majoritatea cazurilor, ochii care nu se văd se uită.

Apoi, în luna noiembrie a aceluiaşi ani, a primit o scrisoare de la *Aspen Quarterly.*

Mort ţinea plicul în mâini, uitându-se la numele său scris pe el, şi a început să tremure din creştet până-n tălpi. Ochii i s-au umplut cu nu ştiu ce lichid, prea fierbinte şi prea usturător ca să fie lacrimi, iar plicul mai întâi a părut să se dubleze, apoi s-a triplat.

„E clar. M-au prins. Or să-mi ceară să răspund la scrisoarea primită de la Kintner… sau de la Perkins… sau de la unul dintre colegii de grupă… M-au prins.”

În acel moment se gândise la sinucidere — foarte calm şi cât se poate de raţional. Mama lui avea nişte somnifere.

Avea să le folosească pe acelea. Cumva uşurat de această perspectivă, a rupt plicul şi a scos dinăuntru o singură foaie de hârtie. A ţinut-o împăturită într-o mână vreme îndelungată, gândindu-se s-o ardă fără măcar s-o citească. Nu era sigur că va putea suporta să vadă acuzaţia formulată sec, în faţa ochilor. I se părea că asta l-ar face să înnebunească.

„Ei haide, fir-ar să fie — uită-te. Măcar atâta să faci, să priveşti în faţă consecinţele. Poate că n-o să fii în stare să le înfrunţi cu curaj, dar măcar să le priveşti în faţă.”

Despături scrisoarea.

Dragă Mort Rainey,

Povestirea dumitale, „Eye of the Crow”, a fost extrem de bine primită aici, în redacţie. Îmi pare rău că această scrisoare vine atât de târziu, dar, sincer vorbind, noi ne aşteptam să primim veşti de la dumneata. Ai fost atât de perseverent în trimiterea materialelor de-a lungul anilor încât acum, când în sfârşit „ai dat lovitura”, tăcerea dumitale ni se pare puţin cam greu de înţeles. Dacă ai motive de nemulţumire legat de felul cum ţi-a fost publicată povestirea — corpul de literă, aranjarea în pagină, locul unde a fost plasată — sperăm că ni le vei aduce la cunoştinţă. Până atunci, ce-ai zice să ne mai trimiţi o povestire?

Cu respect,

Charles Palmer
Redactor-adjunct

Mort a citit scrisoarea de două ori, după care a izbucnit în hohote răguşite de râs prin casă, care din fericire era pustie. Auzise că era posibil să mori de râs şi chiar de asta era vorba în acele momente — simţea că dacă nu se opreşte de îndată, o să-i plesnească burta şi maţele or să i se reverse pe podea. Fusese cât pe ce să se sinucidă cu somniferele mamei sale, iar ei voiau să ştie dacă el era nemulţumit de felul cum fusese aranjată în pagină povestirea? Se aşteptase să constate că avea cariera distrusă chiar înainte de a o începe şi, când colo, ei voiau alte materiale! *Altele!*

A râs — a urlat, de fapt — până când râsul ce ameninţa să-l ucidă s-a transformat în lacrimi isterice. Apoi s-a aşezat pe canapea, a recitit scrisoarea de la Charles Palmer şi a plâns până când a dat din nou în râs. În cele din urmă, s-a dus în camera lui şi s-a culcat cu pernele aranjate exact aşa cum îi plăcea, după care a adormit.

Scăpase basma curată. Asta era consecinţa. Scăpase basma curată şi niciodată nu mai făcuse nici măcar ceva pe departe asemănător, iar totul se întâmplase cu o mie de ani în urmă, aşa că de ce acum revenea ca să-l tortureze?

Nu ştia de ce, dar avea de gând să

înceteze să se mai gândească la asta.

— Şi asta tocmai acum, grăi el către încăperea pustie, apoi se duse cu vioiciune spre filtrul de cafea, încercând să ignore durerea de cap.

„Ştii de ce te gândeşti la asta acum.”

— Gura!

Vorbea pe un ton de conversaţie, care era chiar voios… dar mâinile îi tremurau când ridică filtrul.

„Unele lucruri nu pot fi ascunse pentru totdeauna. S-ar putea să fii bolnav, Mort.”

— Gura, să nu zici că nu te-am prevenit, spuse el cu aceeaşi voce voioasă, cu acelaşi ton de conversaţie.

„S-ar putea să fii *foarte bolnav.* De fapt, s-ar putea să suferi o depresie ner…”

— *Gura!* ţipă el şi aruncă filtrul cât de tare putu.

Acesta pluti peste tejghea, străbătu spaţiul încăperii, răsucindu-se de mai multe ori în zbor, se izbi de peretele-fereastră, se sparse şi căzu pe podea. Se uită la peretele-fereastră şi văzu cum o crăpătură lungă, argintie se întindea în zigzag până la tavan. Începea în locul în care se produsese impactul cu filtrul de cafea. Avea senzaţia acută a unui om care avea o crăpătură similară prin mijlocul creierului.

Dar vocea tăcuse.

Se duse apatic în dormitor, luă ceasul deşteptător şi se întoarse în living-room. Fixă

soneria la zece şi jumătate din mers. La zece şi jumătate avea să se ducă la oficiul poştal, să-şi ridice pachetul de la Federal Express după care urma să se ocupe cu indiferenţă de sarcina îngropării în trecut a acestui coşmar.

Între timp totuşi, avea să doarmă.

Avea să doarmă pe canapea, unde întotdeauna dormise cel mai bine.

— Nu sufăr o depresie nervoasă, şopti el către vocea firavă, dar vocea cu pricina nu mai voia să ştie de controversa lor.

Mort se gândi că poate o speriase. Aşa spera, căci vocea aceea firavă cu siguranţă că reuşise să-l sperie.

Ochii lui găsiră crăpătura argintie din peretele-fereastră şi o urmăriră fără prea mare interes. Se gândi la cum a luat cheia de la cameristă. Apoi la faptul că, fiind întuneric în cameră, avusese nevoie de un moment ca să-şi obişnuiască ochii. Umerii lor goi. Ochii înspăimântaţi. Strigase ceva. Nu-şi mai amintea ce — şi nici nu îndrăznise vreodată s-o întrebe pe Amy —, dar trebuie să fi fost ceva înfricoşător, judecând după expresia din ochii lor.

„Dacă vreodată am riscat să sufăr o depresie nervoasă”, îşi zise el privind la traiectoria ilogică, asemenea unui trăsnet, a crăpăturii, „atunci trebuia să se întâmple. La naiba, scrisoarea de la *Aspen Quarterly* a fost nimic prin comparaţie cu momentul când am

deschis uşa camerei de motel şi mi-am văzut nevasta în pat cu un alt bărbat, un şmecher de agent imobiliar dintr-un orăşel de trei lulele din Tennessee…”

Mort închise ochii şi, când îi deschise din nou, o făcu pentru că o altă voce făcea gălăgie. Asta aparţinea ceasului deşteptător. Ceaţa se risipise, soarele răsărise şi sosise vremea să meargă la oficiul poştal.

43

Pe drum, deveni dintr-o dată sigur că Federal Express venise şi plecase deja… iar el avea s-o găsească pe Juliet stând la fereastra ghişeului cu faţa ieşită afară, clătinând din cap şi spunându-i că n-are nimic pentru el, îmi pare rău. Şi dovada lui? Va fi dispărut ca fumul. Acest simţământ era iraţional — Herb era un om precaut, unul care nu făcea promisiuni pe care să nu le poată respecta —, dar era aproape prea puternic ca să fie negat.

Trebui să-şi impună să coboare din maşină, iar drumul de la uşa oficiului poştal până la fereastra unde Juliet Stoker sorta corespondenţa i se păru lung de cel puţin 1 000 de kilometri.

Când ajunse acolo, încercă să vorbească, dar nici un cuvânt nu-i ieşi pe gură. Buzele i se mişcau, dar avea gâtul prea uscat ca să producă sunetele. Juliet se uită la

el şi făcu un pas înapoi. Părea alarmată. Oricum, nu la fel de alarmată cum arătaseră Amy şi Ted când deschisese uşa camerei de motel cu pistolul îndreptat spre ei.

— Domnu' Rainey? Vă simţiţi bine?

El îşi drese glasul.

— Scuze, Juliet. Mi s-a pus parcă o gheară în gât preţ de o secundă.

— Sunteţi foarte palid, spuse ea şi el sesiză în vocea ei tonul acela pe care foarte mulţi dintre rezidenţii din Tashmore îl foloseau când îi vorbeau — era un soi de mândrie, dar conţinea şi o nuanţă de iritare şi condescendenţă, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil minune care avea nevoie de o îngrijire şi hrănire speciale.

— Cred că mi se trage de la ce-am mâncat aseară, spuse el. Au lăsat cei de la Federal Express vreun pachet pentru mine?

— Nu, nici un pachet.

Strânse cu disperare partea de dedesubt a tejghelei şi preţ de o clipă crezu că are să leşine, deşi înţelese aproape imediat că nu asta spusese femeia.

— Poftim?

Ea se întorsese deja cu spatele şi-i prezenta imaginea unui poponeţ zdravăn, de femeie crescută la ţară, în timp ce căuta printre pachetele de pe podea.

— Doar acest lucru, am spus, replică ea întorcându-se spre el şi întinzându-i pachetul peste tejghea.

Văzu că adresa expeditorului era *EQMM* din Pennsylvania şi se simţi inundat de uşurare. Era ca şi cum ai fi turnat apă rece pe un gât uscat.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Ştiţi, cei de la poştă ar face ca trenul dac-ar şti că ne ocupăm de corespondenţa primită prin Federal Express.

— Îţi sunt foarte recunoscător, spuse Mort.

Acum că intrase în posesia revistei, simţea nevoia să plece, să se întoarcă acasă. Nevoia era atât de puternică, încât o resimţea ca pe o necesitate aproape esenţială. Nu ştia de ce — mai avea o oră şi un sfert până la prânz —, dar o simţea. În starea de epuizare şi confuzie în care se afla, chiar se gândi să-i dea femeii un bacşiş ca să-i închidă gura… iar *asta* ar fi făcut ca sufletul ei, yankeu get-beget, să protesteze vehement.

— N-o să mă pârâţi, nu-i aşa? întrebă ea în joacă.

— În nici un caz, spuse el izbutind să zâmbească.

— Bun, spuse Juliet Stoker şi zâmbi la rândul ei. Pentru c-am văzut ce-aţi făcut.

El se opri lângă uşă.

— Poftim?

— Am spus că mă-mpuşcă dacă mă pârâţi, zise ea şi se uită cu atenţie la faţa lui. Trebuie să vă duceţi acasă şi să vă culcaţi,

domnu’ Rainey. Zău că nu arătaţi bine deloc.

„Mă simt de parc-aş fi petrecut ultimele trei zile dormind, Juliet — atunci când n-am fost ocupat cu distrugerea lucrurilor din jur, mai exact.”

— Păi, zise el, poate că nu-i o idee aşa de rea. Încă mă simt slăbit.

— Bântuie un virus prin zonă. Probabil că v-aţi molipsit.

În acel moment, cele două femei de la Camp Wigmore — cele pe care toată lumea din oraş le bănuia că ar fi lesbiene, chiar dacă erau nişte persoane la locul lor — intrară în oficiu, iar Mort reuşi să evadeze. Şezu în Buick cu pachetul albastru în poală, neplăcându-i felul cum toţi îi spuneau întruna că arăta rău, plăcându-i şi mai puţin felul cum îi funcţiona mintea.

„Nu contează. Aproape că s-a terminat.”

Abia începuse să desfacă plicul când doamnele din Camp Wigmore ieşiră din oficiu şi acum se uitau la el. Îşi lipiră capetele unul de celălalt. Una dintre ele zâmbi. Cealaltă râse zgomotos. Iar Mort decise subit să aibă răbdare până la întoarcerea acasă.

44

Parcă Buick-ul lângă casă, la locul lui obişnuit, opri motorul… şi deodată o umbră cenuşie blândă îi întunecă vederea. Când

umbra se retrase, se simţea ciudat şi înfricoşat. Atunci să fie ceva în neregulă cu el? Ceva de natură fizică?

Nu… era doar într-o stare de tensiune, conchise el.

Auzi ceva — sau i se păru că aude — şi se uită repede în jur.

Nu era nimic acolo. „Stăpâneşte-ţi nervii”, îşi spuse el cu o voce tremurată. „Asta e tot ce ai de făcut — să-ţi stăpâneşti dracului nervii ăia.”

După care se gândi: „Chiar am avut un pistol. În ziua aia. Dar era neîncărcat. Le-am spus asta, mai târziu. Amy m-a crezut. Nu ştiu ce-a fost în mintea lui Milner, dar Amy m-a crezut şi…”

„Chiar aşa a fost, Mort? Era *într-adevăr* descărcat?”

Se gândi din nou la crăpătura din peretele-fereastră, o linie argintie fără noimă, zigzagând ca un trăsnet chiar prin miezul lucrurilor. „Uite-aşa se-ntâmplă”, îşi zise. „Uite-aşa se întâmplă în viaţa unui om.”

Apoi se uită din nou la pachetul primit prin Federal Express. La asta trebuia să se gândească, nu la Amy şi la domnul Ted Pupa-mi-ar curul din Shooter’s Knob, Tennessee, ci la asta.

Clapa era deja pe jumătate deschisă — toată lumea e indolentă în vremurile astea. Trase afară şi lăsă să-i cadă în poală revista. *Ellery Queen’s Mystery Magazine,* scria pe

frontispiciu cu litere mari, roşu-aprins. Dedesubt, cu litere mult mai mici: iunie 1980. Şi mai jos, numele scriitorilor publicaţi în acel număr: Edward D. Hoch, Ruth Rendell, Ed McBain, Patricia Highsmith, Lawrence Block.

Numele lui nu era pe copertă.

Păi, fireşte că nu. Pe atunci, abia dacă era cunoscut ca scriitor, şi mai ales ca scriitor de povestiri poliţiste; „Vremea însămânţării" fusese o excepţie. Numele său nu ar fi însemnat nimic pentru cititorii obişnuiţi ai revistei, aşa că editorii n-aveau de ce să-l menţioneze. Întoarse coperta.

Dedesubt, pagina de cuprins lipsea.

Pagina de cuprins fusese tăiată.

Frunzări cu frenezie revista, scăpând-o la un moment dat din mâini şi ridicând-o de jos cu un mic ţipăt. Nu găsi tăietura de prima oară, dar la a doua trecere, îşi dădu seama că paginile 83 până la 97 lipseau.

— Ai tăiat-o! ţipă el. Atât de tare ţipase încât ochii i se bulbucaseră. Începu să lovească volanul maşinii cu pumnii, iarăşi şi iarăşi. Claxonul râgâi şi mugi. Ai tăiat-o, nenorocitule! Cum ai făcut-o? Ai tăiat-o! Ai tăiat-o! Ai tăiat-o!

45

Era la jumătatea drumului spre casă când mica voce implacabilă se întrebă din

nou cum ar fi putut Shooter să facă una ca asta. Plicul venise prin Federal Express din Pennsylvania, iar Juliet îl luase în primire personal, aşa încât, pentru numele lui Dumnezeu, cum…

Se opri.

„Bun”, spusese Juliet. „Bun, pentru c-am văzut ce-aţi făcut.”

Asta era; asta explica totul. Juliet era amestecată. Atât doar…

Atât doar că Juliet locuia în Tashmore de o veşnicie.

Şi, în plus, nu asta spusese. Asta fusese doar o născocire a minţii lui. O mică scăpare paranoică.

— El e făptaşul totuşi, spuse Mort.

Intră în casă şi, de îndată ce trecu de uşă, aruncă revista cât de tare putu. Aceasta zbură ca o pasăre speriată, cu paginile răsfirate, şi ateriză pe podea cu un plesnet.

— Oh, da, pot să bag mâna-n foc că el e făptaşul, dar-ar dracii! Dar nu trebuie să stau cu mâinile-n sân şi să-l aştept. Am…

Văzu pălăria lui Shooter. Pălăria lui Shooter stătea pe podea, în faţa uşii de la biroul lui de lucru.

Mort rămase pe loc un moment, cu inima bubuindu-i în urechi, apoi se duse spre şemineu cu paşi mari, în vârful degetelor, ca în filmele de desene animate. Trase vătraiul din micul mănunchi de unelte, tresărind când vârful vătraiului se lovi cu un clinchet uşor de

făraşul pentru cenuşă. Luă vătraiul şi merse cu băgare de seamă la uşa închisă, ţinându-l ridicat aşa cum îl ţinuse înainte să se năpustească în baie. În drum, se văzu nevoit să ocolească revista pe care o aruncase mai devreme.

Ajunse la uşă şi se postă în faţa ei.

— Shooter?

Nici un răspuns.

— Shooter, ai face bine să ieşi de bunăvoie! Dacă va trebui să vin eu după tine, n-o să mai poţi ieşi niciodată de niciunde de bunăvoie!

Nici de data asta nu primi nici un răspuns.

Rămase acolo încă un moment, făcându-şi curaj (fără să fie sigur cu adevărat că avea curajul necesar), după care răsuci mânerul. Izbi uşa cu umărul şi dădu buzna înăuntru, ţipând şi agitând vătraiul deasupra capului.

Iar încăperea era goală.

Dar Shooter fusese acolo, fără doar şi poate. Da. Monitorul procesorului de text al lui Mort zăcea pe podea, cu ecranul zdrobit ca un ochi holbat. Shooter îl distrusese. Pe biroul unde fusese aşezat monitorul, se afla acum o veche maşină de scris Royal. Suprafeţele de oţel ale acestui dinozaur erau mate şi pline de praf. Proptit pe tastatură era un manuscris. Manuscrisul lui Shooter, cel pe care-l lăsase sub o piatră pe verandă, cu un

milion de ani în urmă.

Era „Fereastra secretă”.

Mort lăsă să-i scape vătraiul pe podea. Se apropie de maşina de scris parcă hipnotizat şi luă manuscrisul. Frunzări încet paginile şi ajunse să înţeleagă de ce doamna Gavin fusese atât de sigură că era al lui… îndeajuns de sigură încât să-l recupereze de la coşul de gunoi. Poate că nu ştiuse acest lucru în mod *conştient,* dar ochii ei recunoscuseră literele neregulate. Şi de ce nu? De ani de zile văzuse manuscrise care semănau cu „Fereastra secretă”. Procesorul de text Wang şi imprimanta laser System Five apăruseră relativ de curând. În cea mai mare parte a carierei sale de scriitor, se folosise de această bătrână maşină de scris.

Anii trecuţi aproape că o deterioraseră şi acum era într-o stare jalnică — când dactilografiai ceva, literele tipărite erau strâmbe ca dinţii prăpădiţi ai unui bătrân.

Dar fusese acolo tot timpul, fireşte — pitită în fundul dulapului din birou în spatele teancurilor de manuscrise şi şpalturi vechi… ceea ce redactorii numeau „deşeuri”. De bună seamă că Shooter o furase, o folosise ca să-şi dactilografieze manuscrisul, apoi o adusese înapoi pe furiş, când Mort era plecat la oficiul poştal. Sigur. Era logic, nu-i aşa?

„Nu, Mort. Nu e logic deloc. Ai vrea să faci ceva care să fie logic? Atunci sună la poliţie. Asta ar avea logică. Sună la poliţie şi

spune-le să vină aici ca să te aresteze. Spune-le să se grăbească, înainte să mai distrugi cine ştie ce altceva. Spune-le s-o facă până să apuci să omori pe altcineva.”

Mort lăsă paginile să-i scape din mâini cu un ţipăt puternic şi violent, iar acestea plutiră leneş în jurul lui, mişcându-se în zigzag, o dată cu întregul adevăr care se năpusti asupra lui dintr-o dată, asemenea săgeţii frânte a unui trăsnet argintiu.

46

Nu exista nici un John Shooter.

Niciodată nu existase.

— Nu, spuse Mort. Se plimba din nou înainte şi înapoi prin living-room-ul spaţios. Durerea de cap creştea şi scădea în intensitate, în valuri. Nu, nu accept aşa ceva. în nici un caz nu pot să accept aşa ceva.

Dar faptul că accepta sau respingea ideea nu avea prea mare importanţă. Toate piesele acelui puzzle erau acolo, iar în momentul în care văzu vechea maşină de scris Royal, începură să zboare unele către celelalte. Acum, după cincisprezece minute, ele continuau să zboare unele către altele, iar el părea incapabil să le impună să se despartă.

Imaginea care-i tot venea în minte era aceea a băiatului de la benzinăria din Mechanic Falls, care se folosise de un burete

din cauciuc ca să-i spele parbrizul. O imagine pe care nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată. Ulterior, a presupus că băiatul îi oferise acest serviciu suplimentar pentru că-l recunoscuse pe Mort şi îi plăceau cărţile sale. Poate că aşa era, dar parbrizul chiar *avea nevoie* să fie spălat. Vara trecuse, dar o mulţime de chestii ţi se lipeau de parbriz dacă ajungeai îndeajuns de departe şi te deplasai îndeajuns de repede şi pe drumuri lăturalnice. Şi de bună seamă că o luase pe drumuri lăturalnice. Pesemne că se deplasase în mare viteză până la Derry şi înapoi, într-un timp record, oprindu-se doar atât cât trebuia ca să-şi incendieze casa. Nu se oprise nici măcar ca să-şi pună benzină în rezervor la întoarcere. În definitiv, avea locuri în care trebuia să ajungă şi pisici pe care să le omoare, nu-i aşa? Foarte, foarte ocupat.

Se opri în mijlocul încăperii şi se întoarse ca să se uite la peretele-fereastră.

— Dacă am făcut toate aceste lucruri, de ce nu-mi amintesc nimic? întrebă el crăpătura argintie din sticlă. De ce nu-mi amintesc nici acum?

Nu ştia… dar ştia de unde provenea numele acela, nu-i aşa? O jumătate de la omul acela din Sud, căruia-i furase povestirea în colegiu, iar cealaltă jumătate de la bărbatul care-i furase soţia. Era ca o aluzie literară bizară.

„Ea spune că-l iubeşte, Mort. Spune că-

l iubeşte acum.”

— La naiba cu asta. Un bărbat care se culcă cu nevasta altuia e un hoţ. Iar femeia e complicele lui.

Se uită sfidător la crăpătură.

Crăpătura nu spuse nimic.

Cu trei ani în urmă, Mort publicase un roman intitulat *Familia Delacourt.* Adresa expeditorului de pe povestea lui Shooter fusese Dellacourt, Mississippi. Era…

Din senin dădu fuga la enciclopediile din birou, în graba lui alunecând şi nelipsind mult să cadă în vălmăşagul de pagini împrăştiate pe podea. Scoase din raftul volumul cu litera M şi, în sfârşit, găsi intrarea pentru Mississippi. Cu degetul tremurător parcurse întreaga listă de oraşe — ocupa o pagină întreagă — nutrind speranţe absurde.

Nu găsi nimic.

În Mississippi nu exista nici o localitate Dellacourt sau Delacourt.

Se gândi să caute Perkinsburg, oraşul în care Shooter îi spusese că găsise un exemplar din ediţia de buzunar a cărţii *Toată lumea pârăşte* înainte să se urce în autobuzul Greyhound, dar închise pur şi simplu enciclopedia. De ce să-şi mai bată capul. Poate că exista un Perkinsburg în Mississippi, dar n-ar însemna nimic nici dacă aşa ar sta lucrurile.

Numele romancierului care predase la cursurile unde Mort îl cunoscuse pe John

Kintner fusese Richard Perkins, Jr. *De acolo* provenea numele oraşului.

„Da, dar nu-mi amintesc nimic din toate astea, deci cum…?”

„Oh, Mort”, se jelui mica voce. „Eşti foarte bolnav. Eşti un om foarte bolnav.”

— Nu accept asta, spuse el din nou, îngrozit de slăbiciunea şovăielnică a glasului său, dar ce alternativă mai avea? Nu se gândise chiar el la un moment dat că era aproape ca şi cum ar fi făptuit lucruri, făcând paşi irevocabili, în somn?

„Ai omorât doi oameni”, şopti vocea firavă. „L-ai omorât pe Tom fiindcă ştia că ai fost singur în ziua aceea, iar pe Greg l-ai omorât ca să nu afle acest lucru. Dacă l-ai fi ucis numai pe Tom, Greg ar fi sunat la poliţie. Iar tu nu voiai asta, NU PUTEAI să accepţi asta. Cel puţin până când această poveste oribilă pe care o relatezi se încheie cu totul. Ieri când te-ai trezit din somn te durea tot corpul. Te durea şi te simţeai ţeapăn. Dar nu era numai de la spargerea uşii din baie şi distrugerea cabinei de duş, nu? Ai avut multe alte lucruri de dus la capăt. A trebuit să te ocupi de Tom şi de Greg. Şi ai avut dreptate în privinţa felului cum au fost mutate vehiculele dintr-un loc în altul… dar TU ai fost cel care a alergat tot drumul până acasă la Tom ca să aduci Buick-ul şi TU ai fost cel care l-a sunat pe Sonny Trotts, prefăcându-te că ai fi Tom. Un om care abia a venit în oraş din

Mississippi n-ar fi avut cum să ştie că Sonny era puţin cam surd, dar TU ştiai. Tu i-ai omorât, Mort, tu i-ai OMORÂT pe oamenii ăia!”

— Nu accept că am făcut aşa ceva! ţipă el strident. Toate astea fac parte din planul lui! Fac parte din micul lui joc! Din micul lui joc psihologic! Şi nu… nu accept!

„Încetează”, şopti vocea firavă dinăuntrul capului său şi Mort se opri.

Pentru o clipă se lăsă o linişte deplină în ambele lumi: cea din capul său şi cea din afara lui.

Apoi, după un interval, vocea firavă întrebă încetişor: „De ce ai făcut-o, Mort? Pentru ce tot acest episod criminal complicat? Shooter spunea întruna că voia o povestire, dar nu există nici un Shooter. Ce vrei TU, Mort? PENTRU CE l-ai creat pe John Shooter?”

Deodată, de afară, se auzi o maşină care rula pe alee. Mort se uită la ceas şi văzu că limbile se suprapuneau chiar la ora douăsprezece. O vâlvătaie de triumf şi de uşurare îl străbătu din creştet până-n tălpi, ca nişte limbi de foc năvălind pe un coş de fum. Nu mai conta faptul că avea revista, dar nu avea dovada. Nu mai conta nici dacă Shooter l-ar fi ucis. Putea să moară fericit, doar cu gândul că *exista* un John Shooter şi că el însuşi nu era răspunzător pentru ororile la care se gândise.

— *E aici!* ţipă el plin de bucurie şi ieşi alergând din birou.

Flutură mâinile cu vigoare deasupra capului şi chiar ţopăi niţel în timp ce dădea colţul şi ajungea în hol.

Se opri, privind afară spre aleea de dincolo de acoperişul înclinat al gheretei pentru gunoi în care fusese ţintuit corpul lui Bump. Mâinile îi căzură încet pe lângă trup. O teroare sumbră se furişă peste creierul său. Nu, nu *peste,* ci se duse în jos, ca şi cum o mână nemiloasă ar fi tras o jaluzea. Ultima piesă a jocului de puzzle cădea la locul ei. Îi trecuse prin minte cu câteva clipe mai devreme, în birou, că era posibil să fi creat un asasin imaginar pentru că-i lipsea curajul să se sinucidă. Acum îşi dădea seama că Shooter nu minţise atunci când zisese că n-o să-l omoare niciodată pe Mort.

Nu era maşina de teren imaginară a lui John Shooter, ci micul şi sobrul Subaru al lui Amy, care tocmai se oprea din mers. La volan era Amy. Ea îi furase dragostea, şi nu era mare lucru de capul unei femei în stare să-ţi fure dragostea atunci când n-ai altceva de dăruit decât dragostea ta.

Cu toate acestea, o iubea.

Shooter era cel care o ura. *Shooter* avea de gând s-o ucidă şi apoi s-o îngroape pe malul lacului, aproape de Bump, acolo unde ea va fi, nu peste mult timp, un mister pentru amândoi.

— Pleacă de-aci, Amy, şopti el cu vocea paralizată a unui om foarte vârstnic. Pleacă de-aci înainte să fie prea târziu.

Dar Amy tocmai cobora din maşină şi, în timp ce închidea portiera, mâna trase până jos jaluzeaua din capul lui Mort, iar întunericul puse stăpânire pe el.

47

Amy încercă uşa şi o găsi descuiată. Păşi înăuntru, dădu să-l cheme pe Mort, dar se răzgândi. Se uită în jur, cu ochi măriţi şi surprinşi.

Casa era într-o dezordine cumplită. Coşul de gunoi era plin şi resturile se revărsau pe podea. Câteva muşte leneşe, de toamnă, se târau în şi dintr-o cratiţă din aluminiu cu mâncare, trântită într-un colţ. Se simţea miros de mâncare stătută şi mucegai. Lui Amy i se păru chiar că miroase a mâncare stricată.

— Mort?

Nu primi nici un răspuns. Înaintă în casă, cu paşi mici, fără să fie întru totul sigură că voia să vadă cum arată şi restul casei. Doamna Gavin trecuse pe aici cu doar trei zile în urmă — cum de scăpaseră lucrurile de sub control de atunci? Ce se întâmplase?

Fusese îngrijorată din pricina lui Mort pe parcursul ultimului an al căsniciei lor, dar,

de la divorţ, îngrijorarea ei sporise. îngrijorarea şi, fireşte, sentimentul de vinovăţie. Îşi atribuia o parte de vină şi presupunea că aşa va face mereu. Dar Mort nu fusese niciodată un om puternic… iar cea mai mare slăbiciune a sa era refuzul său încăpăţânat (şi uneori aproape isteric) de a recunoaşte adevărul. În dimineaţa asta, vocea lui păruse cea a unui om aflat în pragul sinuciderii. Şi singurul motiv pentru care ţinuse cont de avertismentul său de a nu-l aduce pe Ted era faptul că se temuse ca nu cumva vederea lui să-l scoată din pepeni pe Mort, dacă într-adevăr se afla pe cale să comită un asemenea gest.

Ideea de crimă nu-i trecuse nici o clipă prin minte, aşa cum nu-i trecea nici acum. Chiar şi atunci când îi ameninţase cu pistolul în acea îngrozitoare după-amiază la motel, ea nu se temuse. Nu de aşa ceva. Mort nu era un ucigaş.

— Mort? M…

Ocolise tejgheaua din bucătărie şi cuvântul îi muri pe buze. Se holba la marele living-room cu ochi mari şi uluiţi. Foi de hârtie erau împrăştiate peste tot. Aveai impresia că, la un moment dat, Mort exhumase toate copiile manuscriselor pe care le avea prin sertarele biroului şi prin fişete şi le împrăştiase acolo ca pe nişte confeti în timpul unui revelion sinistru. Masa era plină până la refuz cu vase murdare.

Filtrul de cafea zăcea sfărâmat pe podea, lângă peretele-fereastră, care şi el era crăpat.

Şi peste tot, absolut peste tot, apărea un cuvânt. Acel cuvânt era SHOOTER.

SHOOTER fusese scris pe pereţi cu cretă colorată pe care o luase de bună seamă din sertarul cu materiale de pictură. Pe fereastră, SHOOTER fusese scris cu un spray ce părea a fi fost de frişcă — şi da, sub maşina de gătit zăcea o doză de frişcă Redi-Whip. SHOOTER era scris de nenumărate ori pe tejghelele din bucătărie cu cerneală, iar pe stâlpii din lemn care sprijineau terasa din partea îndepărtată a locuinţei, cu creionul — o coloană ordonată, ca la o adunare, cobora în linie dreaptă şi era alcătuită din SHOOTER SHOOTER SHOOTER SHOOTER.

Mai grav decât toate, numele fusese cioplit în suprafaţa din lemn de cireş lustruit a mesei cu litere neregulate, înalte de aproape un metru, ca o grotescă declaraţie de dragoste: SHOOTER.

Şurubelniţa folosită pentru această ultimă inscripţie se afla pe un scaun din apropiere. Pe tija de oţel se vedea ceva roşu — vreo pată de la lemnul de cireş, presupuse ea.

— Mort? şopti ea, uitându-se în jur.

Acum o cuprinsese teama că-l va găsi omorât de propria-i mână. Şi unde? Păi, în biroul ăsta, firește. Unde altundeva? Îşi trăise

majoritatea momentelor importante ale vieţii aici; de bună seamă că alesese să moară aici.

Cu toate că nu avea nici un chef să intre, nici o dorinţă ca ea să fie cea care să-l găsească, picioarele o purtară în acea direcţie. In drum, lovi cu piciorul exemplarul din EQMM trimis de Herb Creekmore. Nu se uită în jos. Ajunse la uşa biroului şi o deschise încet.

48

Mort şedea în faţa vechii sale maşini de scris Royal; monitorul şi tastatura procesorului său de text zăceau răsturnate pe podea, într-un buchet de sticlă. Semăna în mod straniu cu un preot de ţară. Impresia se datora în parte posturii adoptate, presupuse ea; stătea în picioare, într-o poziţie aproape rigidă şi afectată, cu mâinile la spate. Dar cel mai mult se datora pălăriei. Pălăria neagră, trasă pe cap până ce aproape că atingea vârfurile urechilor. Se gândi că semăna un pic cu bătrânul din pictura aceea, „American Gothic”, cu toate că bărbatul din acea imagine nu purta pălărie.

— Mort? întrebă ea, cu o voce lipsită de vlagă şi nesigură.

El nu-i dădu nici un răspuns, mulţumindu-se să se uite lung la ea. Avea ochii sumbri şi scânteietori. Niciodată nu

văzuse o asemenea expresie în ochii lui Mort, nici măcar în acea îngrozitoare după-amiază de la motel. Era aproape ca şi cum nu l-ar fi avut în faţa ei pe Mort, ci vreun străin care semăna cu Mort.

Pălăria o recunoscu totuşi.

— Unde-ai găsit vechitania aia? În mansardă?

Bătăile inimii i se reflectau în voce, făcând-o să pară ezitantă.

De bună seamă că o găsise în mansardă. Mirosul de molii era puternic, îl simţea chiar din locul în care se afla. Mort o cumpărase cu ani în urmă, de la o prăvălie de suveniruri din Pennsylvania. Făceau o excursie prin ţinutul locuit de *amish.* Ea îngrijea o mică grădină la casa din Derry, în unghiul format de clădirea principală şi corpul ataşat în care se afla biroul de lucru. Era grădina ei, dar Mort ieşea adesea să plivească buruienile când era în pană de idei. De regulă, când făcea asta, purta acea pălărie. O numea „pălăria de gândit”. Îşi aminti că-l văzuse o dată stând cu pălăria în cap în faţa oglinzii şi spunând în glumă că ar trebui să-şi facă o poză pentru o copertă de carte.

— Când îmi pun chestia asta-n cap, spusese el, arăt ca un individ dintr-un ţinut uitat de lume, păşind prin brazdele de plug, în spatele unui catâr.

Apoi pălăria dispăruse. Fără doar şi

poate că migrase la locuinţa de vară şi fusese depozitată undeva. Dar…

— E pălăria *mea,* spuse el, în sfârşit, cu o voce ursuză şi oarecum năucă. N-a fost a nimănui altcuiva.

— Mort? Ce s-a-ntâmplat? Ce-i cu…

— Ai greşit numărul, femeie. Aici nu-i nimeni pe care să-l cheme Mort. Mort a murit. Ochii sfredelitori nu şovăiră nici o clipă. S-a tot vânzolit el pe-aci, dar până la urmă n-a mai putut să se mintă nici pe el, darămite pe mine. Nici n-am pus mâna pe el, doamnă Rainey. A ales calea de scăpare a laşilor.

— De ce vorbeşti în felul ăsta? întrebă Amy.

— Fiindc-aşa vorbesc eu, spuse el cu uşoară surprindere. Toată lumea din Miss’ippi vorbeşte aşa.

— Mort, *încetează!*

— N-ai înţeles ce ţi-am spus? întrebă el. Doar nu eşti surdă, nu? E *mort.* S-a sinucis.

— Încetează, Mort, spuse ea, începând să plângă. Mă sperii şi nu-mi place asta.

— N-are-a face, zise el.

Îşi luă mâinile de la spate. Într-una ţinea foarfeca din sertarul de sus al biroului. Ridică mâna deasupra capului. Soarele ieşise dintre nori şi făcu lamele foarfecii să scânteieze în timp ce el le desfăcea şi le închidea la loc.

— N-o să mai fii speriată pentru mult timp.

Începu să se apropie de ea.

49

O clipă, Amy rămase pe loc. Mort nu putea s-o omoare. Dacă în el ar fi zăcut instincte criminale, atunci cu siguranţă că le-ar fi dat curs în ziua aceea, la motel.

Deodată îi văzu privirea din ochi şi înţelese că şi Mort ştia acest lucru.

Dar omul ăsta nu era el.

Ţipă, se întoarse şi se repezi la uşă.

Shooter veni după ea, lăsând foarfeca în jos într-un arc argintiu. I-ar fi înfipt-o până la mânere între omoplaţi, dacă picioarele nu i-ar fi alunecat pe hârtiile împrăştiate pe podeaua din lemn de esenţă tare. Căzu cât era de lung cu un ţipăt de perplexitate amestecat cu mânie. Lamele foarfecii se înfipseră în pagina a noua din „Fereastra secretă”, iar vârfurile se rupseră. Se lovi cu gura de podea şi sângele ţâşni. Pachetul de Pall Mall — ţigările pe care John Kintner le fuma în tăcere în timpul pauzelor de la mijlocul cursurilor de literatură pe care el şi Mort Rainey le urmau — ieşi din buzunar şi alunecă pe lemnul lucios ca un disc de la un joc de *shuffleboard,* într-o cârciumă. Se ridică în genunchi, cu gura strâmbată într-un rânjet mânjit de sângele care-i curgea peste buze şi

peste dinţi.

— N-o să-ţi servească la nimic, doamnă Rainey! ţipă el, ridicându-se în picioare. Se uită la foarfecă, o desfăcu ca să cerceteze mai bine vârfurile boante, apoi o aruncă nerăbdător într-o parte. Am un locşor în grădină pentru tine! L-am ales cu mare grijă. Acum trebuie să mi te supui mie!

Ieşi grăbit pe uşă, pe urmele ei.

50

Când ajunse la mijlocul living-ului, Amy avu parte şi ea de o căzătură. Călcă pe exemplarul din *EQMM* aruncat pe jos şi căzu lată pe o parte, lovindu-se la şold şi la sânul drept. Scoase un ţipăt.

În spatele ei, Shooter se duse până la masă şi înşfăcă şurubelniţa cu care omorâse motanul.

— Stai pe loc şi nu te mişca, spuse el în timp ce Amy se întorcea pe spate şi se uita la el cu nişte ochi mari, care păreau aproape drogaţi. Dacă te mai mişti, o să te rănesc înainte ca treaba asta să se termine. Nu vreau să te rănesc, doamnă dragă, dar am s-o fac dac-o să fie nevoie. Pentru că, înţelegi, trebuie să mă aleg cu ceva. Am bătut atâta drum pân-aci şi trebuie să mă aleg cu ceva pentru deranjul meu.

În timp ce el se apropia, Amy se sprijini în coate şi se împinse înapoi cu picioarele.

Părul îi atârna peste faţă. Pielea i se acoperise de sudoare; o simţea cum îi ţâşneşte prin pori, fierbinte şi urât mirositoare. Chipul de deasupra ei era solemn, umbrit de severitatea nebuniei.

— Nu, Mort! Te rog! Te rog, Mort…

El se aruncă asupra ei, ridicând şurubelniţa deasupra capului şi apoi coborând-o cu putere. Amy zbieră şi se rostogoli spre stânga. O durere arzătoare îi străbătu şoldul când tija şurubelniţei îi sfâşie rochia, crestându-i pielea. Apoi se ridică iute în genunchi, auzind şi simţind cum din rochie se desprinde o fâşie lungă şi dreaptă.

— Nu, doamnă, spuse gâfâind Shooter, care o apucase cu mâna de gleznă. Nu, doamnă.

Ea se uită peste umăr şi, printre şuviţele de păr încâlcit, văzu că el încerca cu cealaltă mână să tragă de şurubelniţa înfiptă în podea. Pălăria neagră, cu calotă rotundă îi stătea strâmb pe cap.

Smulse şurubelniţa din podea şi i-o înfipse în gamba dreaptă.

Ea simţi o durere înfiorătoare. Durerea era întreaga lume. Ţipă şi lovi cu piciorul în spate, nimerindu-l pe agresor în nas, rupându-i-l. Shooter gemu şi căzu pe o parte, ţinându-se cu mâinile de faţă, iar Amy se ridică în picioare. Auzea ţipătul unei femei. Semăna cu un câine care urlă la lună. Dar socotea că nu era un câine. Socotea că ea

era.

Shooter se ridica în picioare. Partea de jos a feţei era o mască însângerată. Masca avea o despicătură prin care se vedeau dinţii strâmbi din faţă ai lui Mort Rainey. Îşi amintea cum linsese cu limba dinţii aceia.

— Eşti bătăioasă, ai? spuse el rânjind. Nu-i nimic, doamnă dragă. N-ai decât să te zbaţi cât vrei.

Se repezi spre ea.

Amy se dădu înapoi, clătinându-se. Şurubelniţa îi căzu din gambă şi se rostogoli pe podea. Shooter aruncă o privire spre obiectul căzut, apoi se repezi din nou la ea, aproape în joacă. Amy înşfăcă unul dintre scaunele din living şi-l aruncă în faţa lui. Preţ de o clipă, nu făcură decât să se uite unul la celălalt pe deasupra scaunului, apoi el dădu s-o apuce de partea din faţă a rochiei. Amy se trase înapoi.

— Cred că am cam terminat joaca cu tine, spuse el printre gâfâituri.

Amy se întoarse şi o luă la fugă spre uşă.

El porni de îndată pe urmele ei, lovind-o cu mâinile pe spate, degetele alunecându-i pe ceafă, în încercarea de a apuca de marginea de sus a rochiei, prinzând-o în sfârşit şi apoi scăpându-i din nou, ratând prilejul de a pune mâna pe ea definitiv.

Amy fugi pe lângă tejgheaua din bucătărie şi se îndreptă spre uşa din spate.

Pantoful din piciorul drept lipăia şi devenise lipicios. Era plin de sânge. Shooter venea după ea, pufăind şi suflând bulbuci de sânge pe nări, încercând s-o prindă din urmă.

Ea lovi uşa din plasă cu mâinile, apoi se împiedică şi căzu cât era de lungă pe verandă, impactul tăindu-i respiraţia. Căzuse exact în locul în care Shooter îşi lăsase manuscrisul. Se rostogoli şi-l văzu venind. Acum avea mâinile goale, dar dădeau impresia că-i vor fi mai mult decât suficiente. Ochii lui erau severi, neclintiţi şi înfiorător de blânzi sub borul pălăriei negre.

— Îmi pare tare rău, doamnă dragă, spuse el.

— *Rainey!* strigă o voce. Opreşte-te!

Ea încercă să-şi întoarcă privirea, dar nu reuşi. Îşi scrântise ceva la gât. Shooter nici măcar nu încercă. Continuă să se apropie de ea.

— *Rainey!* Opreşte-te!

— Nu e nici un Rainey a…, începu Shooter, apoi o împuşcătură sfâşie brusc aerul toamnei.

Shooter se opri în loc şi privi curios, aproape nepăsător, la pieptul său. Acolo apăruse o mică gaură. Nu curgea sânge din ea — cel puţin, în primele momente —, dar gaura era acolo. Îşi duse mâna la ea, apoi o îndepărtă. Degetul arătător era însemnat cu un mic punct de sânge. Arăta ca un semn de punctuaţie — din acela care încheie o

propoziţie. Se uită la el gânditor. Apoi lăsă mâinile în jos şi se uită la Amy.

— Iubito? întrebă el, după care căzu cât era de lung alături de ea, pe scândurile verandei.

Ea se rostogoli, reuşi să se ridice în coate şi să se târască lângă el, începând să plângă cu suspine.

— Mort? ţipă ea. Mort? Te rog, Mort, încearcă să spui ceva!

Dar el nu avea să mai spună niciodată nimic, şi după o clipă ea se lăsă pătrunsă de înţelegerea acestui adevăr, în următoarele săptămâni şi luni avea să respingă adevărul simplu al morţii sale iarăşi şi iarăşi, după care rezistenţa îi slăbea şi se lăsa din nou pătrunsă de înţelegerea adevărului. Era mort. Era mort. Înnebunise în pustietatea asta de-aci şi murise.

El şi cel care sălăşluia în el în ultima vreme.

Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi plânse, iar când cineva apăru în spatele ei şi-i puse o mână liniştitoare pe umăr, Amy nu se uită să vadă cine era.

EPILOG

Ted şi Amy Milner veniră să-l vadă pe omul care-l împuşcase şi-l ucisese pe primul soţ al lui Amy, bine cunoscutul scriitor Morton Rainey, cam la trei luni după

evenimentele de la Tashmore Lake.

Îl mai văzuseră pe acel om într-un alt moment, în timpul perioadei de trei luni, la anchetă, dar aceea fusese o împrejurare oficială, iar Amy nu dorise să vorbească personal cu el. Nu acolo. Îi era recunoscătoare că îi salvase viaţa… dar Mort fusese soţul ei, iar ea îl iubise mulţi ani şi, în adâncul inimii, simţea că degetul lui Fred Evans nu fusese singurul care apăsase pe trăgaci.

Cu timpul, ea ar fi venit oricum, bănuia, în scopul de a-şi limpezi cât mai mult posibil gândurile. Se gândea să vină după un an, doi, poate chiar trei. Dar între timp se întâmplaseră anumite lucruri care o determinaseră să se mişte mai repede. Sperase ca Ted să o lase să vină la New York singură, dar el fusese categoric în privinţa asta. Mai ales că ultima oară când o lăsase să se ducă singură într-un loc nu lipsise mult să fie ucisă.

Amy remarcase cu oarecare asprime că lui Ted i-ar fi fost greu „să o lase să plece” întrucât ea nici măcar nu-i spusese că pleacă, dar Ted se mulţumi să ridice din umeri. Aşa că s-au dus la New York împreună, au urcat până la etajul al cincizeci şi treilea al unui imens zgârie-nori împreună şi tot împreună au fost conduşi într-un mic compartiment din birourile Companiei Consolidated Assurance, locul pe care Fred

Evans îl numea „casă” în timpul zilelor de lucru. Asta dacă nu se afla pe teren, fireşte.

Amy s-a aşezat într-un colţ cât mai depărtat cu putinţă şi, cu toate că birourile erau bine încălzite, şi-a păstrat şalul înfăşurat pe după umeri.

Felul de a fi al lui Evans era molcom şi blând — i se părea că seamănă cu doctorul de ţară care o îngrijea în copilărie — şi îi plăcea. „Dar ăsta e un lucru pe care n-o să-l ştie niciodată”, îşi zise ea. „Poate că aş fi în stare să-mi iau inima-n dinţi ca să-i spun, iar el va încuviinţa din cap, dar gestul lui n-ar arăta că mă şi crede. El ştie doar că pentru mine va fi mereu omul care l-a împuşcat pe Mort şi că a trebuit să mă urmărească plângând pe pieptul lui Mort până când a venit ambulanţa, iar unul dintre infirmieri a trebuit să-mi facă o injecţie ca să-i las să-l ia de acolo. Dar ceea ce n-o să ştie e că, cu toate astea, el îmi place.”

Evans sună o femeie dintr-unul din birourile exterioare şi o rugă să le aducă trei căni cu cafea aburindă. Era ianuarie şi afară vântul bătea cu putere, iar temperatura era scăzută. Se gândi, cuprinsă de un alean de scurtă durată, la cum ar fi acum în Tashmore, când lacul a îngheţat în sfârşit, iar vântul năprasnic împrăştia pe gheaţă lungi şi fantomatici şerpi de zăpadă. Apoi mintea ei făcu o asociere nedesluşită dar urâtă şi-l văzu pe Mort căzând pe podea, văzu

pachetul de Pall Mall alunecând pe lemn ca un disc de *shuffleboard.* Se înfioră şi starea de alean trecător se destrămă cu totul.

— Vă simţiţi bine, doamnă Milner? întrebă Evans.

Ea încuviinţă din cap.

Încruntându-se cu stângăcie şi jucându-se cu pipa, Ted spuse:

— Soţia mea ar dori să audă tot ce ştiţi despre ceea ce s-a întâmplat, domnule Evans. La început, am încercat s-o conving să se răzgândească, dar am ajuns să cred că ar putea fi o idee bună. A avut numai coşmaruri de când s-a-ntâmplat…

— Desigur, zise Evans, fără să-l ignore de-a binelea pe Ted, dar vorbindu-i direct lui Amy. Şi cred c-o să mai aveţi multă vreme. La drept vorbind, şi eu am avut câteva. N-am mai împuşcat niciodată pe cineva. Făcu o pauză, apoi adăugă. Am ratat Vietnamul cu un an sau doi.

Amy îi adresă un zâmbet. Era şters, dar era un zâmbet.

— A auzit totul la anchetă, continuă Ted, dar vrea să audă din nou, de la dumneavoastră, trecând peste aspectele juridice.

— Înţeleg, spuse Evans. Arătă spre pipă. Puteţi să aprindeţi chestia aia, dacă doriţi.

Ted se uită la pipă, apoi o ascunse grăbit în buzunarul sacoului, de parcă i-ar fi

fost puţin ruşine din pricina ei.

— De fapt, încerc să mă las.

Evans se uită la Amy.

— Şi cărui scop credeţi că ar sluji asta? o întrebă el cu aceeaşi voce blândă, aproape suavă. Sau, poate, o întrebare mai bună ar fi, cărui scop *simţiţi nevoia* să slujească?

— Nu ştiu. Avea o voce joasă şi calmă. Dar în urmă cu trei săptămâni ne aflam la Tashmore, Ted şi cu mine, ca să facem curat acolo — am scos casa la vânzare — şi ceva s-a întâmplat. De fapt, două lucruri. Se uită la soţul ei şi-i oferi şi lui acelaşi zâmbet şters. Ted ştie că s-a întâmplat *ceva,* pentru că atunci am luat legătura cu dumneavoastră ca să stabilim această întrevedere. Dar nu ştie ce şi mă tem că e supărat pe mine. Poate că are dreptate să fie.

Ted Milner nu negă că ar fi supărat pe Amy. Îşi vârî mâna în buzunar, dădu să scoată pipa, apoi o lăsă să cadă la loc.

— Dar lucrurile astea două… au vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat acolo în octombrie?

— Nu ştiu. Domnule Evans… ce s-a întâmplat cu adevărat? Cât de multe ştiţi?

— Ei bine, spuse el rezemându-se de spătarul scaunului şi sorbind din cafea, dacă aţi venit aici aşteptându-vă să aflaţi toate răspunsurile, o să fiţi teribil de dezamăgită. Pot să vă vorbesc despre incendiu, dar în privinţa motivelor pentru care soţul

dumneavoastră a făcut ceea ce a făcut... probabil că *dumneavoastră* aţi putea să lămuriţi mai multe lucruri neclare decât mine. Ceea ce ne-a nedumerit în privinţa incendiului a fost locul în care a fost declanşat — nu în clădirea principală, ci în biroul domnului Rainey, care era o dependinţă. Asta făcea ca actul să pară îndreptat împotriva lui, dar el nici măcar nu se afla acolo. Pe urmă am găsit un ciob mare dintr-o sticlă printre rămăşiţele biroului. Fusese o sticlă de vin — de şampanie, mai exact —, dar nu încăpea nici o îndoială că ultimul lucru pe care-l conţinuse fusese benzină. O parte din etichetă rămăsese intactă şi am trimis o copie prin fax la New York. A fost identificată ca Moet et Chandon, o mie nouă sute optzeci şi ceva. Nu era o dovadă indubitabilă că sticla folosită pentru cocteilul Molotov provenea din propria dumneavoastră pivniţă, doamnă Milner, dar era foarte convingătoare, ţinând cont de faptul că aţi menţionat pe listă mai bine de o duzină de sticle de Moet et Chandon, unele din 1983, altele din 1984. Asta ne-a dus la o supoziţie ce părea clară, dar nu foarte logică: că dumneavoastră sau fostul dumneavoastră soţ v-aţi incendiat propria casă. Doamnă Milner, aţi declarat că aţi lăsat casa descuiată când aţi plecat...

— Multe ore de nesomn am avut din pricina asta, spuse Amy. Uitam adesea să

încui când ieşeam din casă pentru scurt timp. Am crescut într-un orăşel de la nord de Bangor şi e greu să te dezbari de obiceiurile vieţii de la ţară. Mort mă… Buzele îi tremurară şi încetă să vorbească pentru moment, lipindu-şi buzele atât de strâns încât i se albiră. Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, îşi termină gândul cu voce scăzută: Mă dojenea din pricina asta.

Ted o luă de mână.

— Asta n-a contat, fireşte, spuse Evans. Dacă aţi fi încuiat casa, domnul Rainey tot ar fi putut să intre fiindcă încă mai avea cheile. Corect?

— Da, spuse Ted.

— Poate că ancheta s-ar fi terminat ceva mai repede, dacă aţi fi încuiat uşa, dar e imposibil de spus asta cu siguranţă. Şi, în tot cazul, încercăm să ne dezbărăm de obiceiul de a critica *post-factum* faptele celorlalţi. Există o teorie care spune că asta provoacă ulcer şi subscriu la ea. Treaba stă cam aşa: având în vedere mărturia doamnei Rainey — scuze, a doamnei Milner — conform căreia casa a fost lăsată descuiată, la început am crezut că incendiatorul ar putea fi practic oricine. Dar din momentul în care am început să luăm în calcul supoziţia că sticla folosită provenea din pivniţă, cercul suspecţilor s-a micşorat.

— Pentru că *acea* încăpere era încuiată, spuse Ted.

Evans încuviinţă din cap.

— Vă amintiţi că v-am întrebat cine ţinea cheile de la camera aceea, doamnă Milner?

— N-aţi vrea să-mi spuneţi Amy?

El acceptă printr-o mişcare scurtă a capului.

— Îţi aminteşti, Amy?

— Da. Am început să încuiem pivniţa pentru vinuri cu vreo trei-patru ani în urmă, după ce au dispărut câteva sticle de vin roşu. Mort a crezut că menajera le-a furat. Mie nu mi-a picat prea bine, fiindcă ea îmi plăcea, dar ştiam că ar putea să aibă dreptate şi probabil că avea. Am început să o încuiem ca nimeni să nu mai fie ispitit.

Evans se uită la Ted Milner.

— Amy avea o cheie de la pivniţă şi credea că domnul Rainey încă o mai avea pe a lui. Aşa că asta limita posibilităţile. Desigur, dacă ar fi fost Amy, dumneata, domnule Milner, ar fi trebuit să fii în cârdăşie cu ea, întrucât pentru acea seară v-aţi servit unul altuia drept alibi. Domnul Rainey nu avea un alibi, dar el se afla la o distanţă considerabilă. Şi chestia principală era asta: nu vedeam nici un mobil pentru această fărădelege. Succesul lui literar le-a asigurat ambilor soţi un confort financiar. Cu toate acestea, am luat amprentele şi am găsit două bune. Asta s-a întâmplat a doua zi după ce ne-am întâlnit la Derry. Ambele amprente

îi aparţineau domnului Rainey încă nu constituiau o dovadă…

— Nu? întrebă Ted, părând surprins.

Evans clătină din cap.

— Testele de laborator au fost în măsură să confirme că amprentele au fost făcute înainte ca ceea ce a rămas din sticlă să ardă în incendiu, dar nu şi cu cât timp anume. Vedeţi, căldura a copt uleiurile din ele. Iar dacă supoziţia noastră că sticla provenea din pivniţă era corectă, păi atunci cineva ar fi trebuit s-o scoată din sacoşa sau din cutia în care fusese adusă şi s-o aşeze în rastel. Acel cineva ar fi fost ori domnul ori doamna Rainey, iar el ar fi putut să argumenteze că de atunci îi rămăseseră amprentele pe sticlă.

— Nu mai era în stare să argumenteze nimic, spuse Amy încetişor. Cel puţin spre final.

— Cred că e adevărat, dar noi nu ştiam asta. Tot ce ştiam era că atunci când ţii o sticlă, în general o apuci de gât sau de partea de sus a corpului cilindric. Iar aceste două amprente erau foarte aproape de fund şi aveau o înclinare foarte ciudată.

— Ca şi cum ar fi ţinut-o în poziţie orizontală sau chiar cu susul în jos, interveni Ted. Nu asta aţi spus la audieri?

— Ba da… iar oamenii care se pricep cât de cât la vinuri nu procedează astfel. La majoritatea vinurilor, se tulbură sedimentele.

Iar la şampanie…

— Se zgâlţâie lichidul, spuse Ted.

Evans încuviinţă din cap.

— Dacă zgâlţâi zdravăn o sticlă de şampanie, poate să se şi spargă din pricina presiunii.

— Dar, oricum, în sticlă nu era şampanie, spuse Amy pe un ton liniştit.

— Nu. Totuşi nu era o dovadă. Am cercetat staţiile de benzină din zonă ca să văd dacă nu cumva cineva care semăna cu domnul Rainey a cumpărat în noaptea aceea o cantitate mică de benzină, dar n-am avut noroc; ar fi putut să cumpere benzina din Tashmore sau de la una dintre cele cincizeci de staţii aflate între cele două localităţi. Pe urmă m-am dus s-o văd pe Patricia Champion, martorul nostru. Am luat o fotografie a unui Buick cu anul de fabricaţie 1986 — marca şi modelul maşinii pe care presupuneam că o folosise domnul Rainey. Ea a spus că se poate să fi fost acea maşină, dar nu era sigură. Aşa că problema rămânea în picioare. M-am întors la casă pentru a mai arunca o privire şi atunci ai venit tu, Amy. Era de dimineaţă devreme. Am vrut să-ţi pun nişte întrebări, dar se vedea clar că erai supărată. Te-am întrebat totuşi de ce veniseşi acolo şi mi-ai dat un răspuns ciudat. Ai spus că urma să te duci la Tashmore Lake ca să-ţi vezi soţul, dar că ai trecut pe-acolo ca să te uiţi la grădină.

— Îmi tot pomenea la telefon despre ceea ce numea fereastra mea secretă… cea care dădea în jos, spre grădină. Zicea că lăsase ceva acolo. Dar nu era nimic. Nimic pe care să-l văd, în orice caz.

— Am simţit eu ceva la omul ăsta când ne-am întâlnit, spuse încet Evans. Am simţit că nu era… tocmai în apele lui. Şi nu era vorba de faptul că minţea în anumite privinţe, deşi eram destul de sigur că minţea. Era vorba de altceva. Un fel de distanţare.

— Da… o simţeam şi eu din ce în ce mai mult. Distanţarea aceea.

— Păreai aproape bolnavă de grijă. Am decis că n-ar strica să vin pe urmele tale la cealaltă casă, Amy, mai ales când mi-ai zis să nu-i spun domnului Milner unde te-ai dus, dacă ar fi venit să te caute. Nu am crezut că ideea asta îţi aparţinea. Mi s-a părut că aş putea afla ceva. Şi, de asemenea, m-am gândit…

Lăsă fraza neterminată, părând preocupat de ceva.

— Te-ai gândit că s-ar putea să păţesc ceva, spuse ea. Îţi mulţumesc, domnule Evans. M-ar fi ucis, să ştii. Dacă nu ai fi venit după mine, m-ar fi omorât.

— Am parcat la capătul aleii şi m-am apropiat pe jos. Am auzit un tărăboi teribil venind din casă şi am pornit-o în fugă. Ăsta a fost momentul în care te-ai prăbuşit prin uşa din plasă, iar el a ieşit după tine.

Evans se uită la amândoi cu seriozitate.

— I-am cerut să se oprească, spuse el. De două ori i-am cerut asta.

Amy se întinse şi-l strânse uşor de mână preţ de o clipă, după care îi dădu drumul.

— Şi cam asta a fost tot, spuse Evans. Mai ştiu câteva lucruri, majoritatea din presă şi din cele două discuţii pe care le-am avut cu domnul Milner…

— Spune-mi Ted.

— Ted, atunci. Evans părea să nu accepte numele mic al bărbatului la fel de uşor pe cât îl adoptase pe al lui Amy. Ştiu că domnul Rainey a trecut probabil printr-un episod schizofrenic în care era în acelaşi timp doi oameni, nici unul dintre ei neavând habar că, de fapt, convieţuiau în acelaşi trup. Ştiu că unul dintre ei se numea John Shooter. Ştiu din depoziţia lui Herbert Creekmore că domnul Rainey îşi închipuia că acest Shooter îl persecuta din pricina unei povestiri intitulate „Vremea însămânţării” şi că domnul Creekmore îi trimisese un exemplar al revistei în care fusese publicată povestirea astfel ca domnul Rainey să poată dovedi că el o publicase primul. Revista a ajuns cu puţin înainte de sosirea ta, Amy — a fost găsită în casă. Plicul de la Federal Express în care a venit era pe banchetă în Buick-ul fostului tău soţ.

— Dar a tăiat paginile cu povestirea,

nu-i aşa? întrebă Ted.

— Nu numai pe alea, ci şi pagina de cuprins. A avut grijă să îndepărteze orice urmă care-ar fi amintit de el. Avea asupra sa un briceag şi probabil că pe ăla l-a folosit. Paginile lipsă se aflau în torpedoul Buick-ului.

— Până la urmă, existenţa acelei povestiri a devenit chiar şi pentru el un mister, spuse Amy încetişor.

Evans se uită la ea, ridicând din sprâncene:

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nimic.

— Cred că v-am spus tot ce ştiu, zise Evans. Orice altceva ar fi pură speculaţie. La urma urmelor, sunt detectiv de asigurări, nu psihiatru.

— El era doi oameni, spuse Amy. Era el însuşi… şi a devenit un personaj pe care tot el l-a creat. Ted crede că numele de familie, Shooter, Mort îl culesese şi-l păstrase în minte când a aflat că Ted e de loc dintr-un orăşel care se cheamă Shooter’s Knob, Tennessee. Sunt sigură că are dreptate. Mort îşi alegea întotdeauna numele personajelor în felul ăsta… aproape ca nişte anagrame. Despre restul, nu ştiu… pot doar să ghicesc. Ştiu totuşi că atunci când un studio de film a renunţat la opţiunea de ecranizare a romanului său, *Familia Delacourt,* Mort a fost în pragul unei depresii nervoase. Ei i-au lăsat

de înţeles clar — şi Herb Creekmore la fel — că erau preocupaţi de o similitudine întâmplătoare şi au înţeles că el n-ar fi avut cum să citească acel scenariu, care se chema *Echipa gazdă.* Nu se punea problema plagiatului… decât în mintea lui Mort. Reacţia sa a fost exagerată, anormală. Era ca şi cum ai scormoni cu un băţ printr-un foc de tabără stins şi ai descoperi un tăciune aprins.

— Nu crezi că l-a creat pe John Shooter doar ca să te pedepsească pe tine, nu? întrebă Evans.

— Nu. Shooter era acolo ca să-l pedepsească pe Mort. Cred că… Se opri ca să-şi aranjeze şalul, strângându-l şi mai tare pe după umeri. Apoi luă ceaşca de ceai cu o mână care nu era tocmai sigură. Cred că Mort a furat opera altcuiva cândva, în trecut, spuse ea. Probabil că într-un trecut foarte îndepărtat, fiindcă tot ce a scris începând cu *Băiatul flaşnetarului* s-a bucurat de succes. Ar fi ieşit la iveală, cred. Mă îndoiesc chiar că a publicat ceea ce a furat. Dar cred că asta s-a întâmplat şi cred că de acolo a apărut *cu adevărat* John Shooter. Nu de la renunţarea la ecranizarea romanului, nu de la… aventura mea cu Ted şi nici de la divorţ. Poate că toate aceste lucruri au avut o contribuţie, dar cred că rădăcinile se pierd într-o perioadă de dinainte ca eu să-l fi cunoscut. Pe urmă, când a rămas singur în casa de pe malul lacului…

— A apărut Shooter, spuse Evans cu glas liniştit. A venit şi l-a acuzat de plagiat. Cel de la care domnul Rainey o fi furat n-a făcut-o niciodată, aşa că în final a trebuit să se pedepsească singur. Dar mă îndoiesc că asta a fost totul, Amy. Totuşi chiar a încercat să te ucidă.

— Nu, spuse ea. Ala a fost Shooter.

El ridică din sprâncene. Ted se uită la ea cu atenţie, apoi îşi scoase din nou pipa din buzunar.

— *Adevăratul* Shooter.

— Nu te înţeleg.

Ea îi adresă zâmbetul acela şters.

— Nici eu nu mă înţeleg. De-aia mă aflu aici. Nu cred că spunând acest lucru slujeşte vreunui scop practic — Mort a murit şi totul s-a terminat —, dar s-ar putea să mă ajute. S-ar putea să mă ajute să dorm mai bine.

— Atunci spune-ne, neapărat, zise Evans.

— Vedeţi, când ne-am dus să facem curat în casă, ne-am oprit la micul magazin din oraş — Bowie’s. Ted a pus benzină în rezervor — la Bowie’s întotdeauna a fost cu autoservire —, iar eu m-am dus înăuntru să cumpăr câte ceva. Acolo era un nene, Sonny Trotts, care lucra împreună cu Tom Greenleaf. Tom era cel mai vârstnic dintre cei doi îngrijitori care au fost ucişi. Sonny a ţinut să-mi spună cât de rău îi părea pentru

Mort, şi mai voia să-mi zică şi altceva, pentru că-l văzuse pe Mort cu o zi înaintea morţii sale şi a vrut să-i spună chiar lui. Aşa zicea. Era vorba de Tom Greenleaf — ceva ce Tom îi spusese lui Sonny pe când vopseau împreună sala de întruniri a bisericii metodiste. Sonny l-a văzut pe Mort după această discuţie, dar nu s-a gândit să-i spună chiar atunci, zicea el. Pe urmă şi-a amintit că avea legătură cu Greg Carstairs…

— Celălalt tip omorât?

— Da. Aşa că s-a întors şi a strigat, dar Mort nu l-a auzit. Iar a doua zi, Mort a murit.

— Ce i-a spus domnul Greenleaf tipului ăstuia?

— Că i s-a părut că văzuse o fantomă, spuse calm Amy.

Cei doi bărbaţi se uitară la ea, fără să spună nimic.

— Sonny mi-a spus că, în ultima vreme, Tom începuse să uite şi că Tom era îngrijorat din pricina asta. Sonny era de părere că nu era nimic mai grav decât acea uitucenie normală care apare atunci când îmbătrâneşti, dar Tom trebuise să-şi îngrijească nevasta bolnavă de Alzheimer cu cinci-şase ani în urmă, şi era îngrozit că s-ar putea îmbolnăvi şi el de aceeaşi boală. După spusele lui Sonny, dacă Tom uita o pensulă, o jumătate de zi îşi făcea probleme din pricina asta. Tom i-a spus că ăsta fusese motivul pentru care, atunci când Greg

Carstairs îl întrebase dacă îl recunoscuse pe omul pe care-l văzuse vorbind cu Mort Rainey cu o zi înainte, sau dacă l-ar recunoaşte în cazul în care l-ar vedea din nou, a spus că nu văzuse *pe nimeni* împreună cu Mort — că Mort fusese singur.

Se auzi un scăpărat de chibrit. Până la urmă, Ted Milner se hotărâse să-şi aprindă pipa. Evans îl ignoră. Stătea pe scaun aplecat în faţă, privind-o cu mare atenţie pe Amy Milner.

— Să lămurim chestia asta. După spusele lui Sonny Troots…

— Trotts.

— OK, Trotts. După spusele lui, Tom Greenleaf *a văzut* totuşi pe cineva lângă Mort?

— Nu tocmai, spuse Amy. Sonny era de părere că dacă Tom ar fi crezut asta, dacă ar fi fost convins, nu l-ar fi minţit pe Greg. Dar Tom i-a spus că nu ştia *ce anume* văzuse. Că era derutat. Că i se părea mai sigur să nu spună nimic despre asta. Nu voia ca cineva — mai ales Greg Carstairs, care se ocupa şi el de îngrijirea caselor — să ştie cât de derutat era, şi mai ales nu voia ca cineva să creadă că s-ar putea îmbolnăvi de aceeaşi boală de care suferise şi răposata lui soţie.

— Nu sunt sigur că înţeleg asta… îmi pare rău.

— După cum zicea Sonny, spuse ea, Tom mergea pe Lake Drive cu Scout-ul său şi

l-a văzut pe Mort, stând singur în locul în care iese la iveală poteca de pe malul lacului.

— Aproape de locul unde-au fost găsite cadavrele?

— Da. Foarte aproape. Mort i-a făcut cu mâna. Tom i-a răspuns şi a mers mai departe. Pe urmă, aşa cum zice Sonny, Tom s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a mai văzut un tip împreună cu Mort, şi o maşină de teren veche, deşi nici bărbatul, nici maşina nu se aflaseră acolo cu zece secunde mai devreme. Bărbatul purta o pălărie neagră, spunea el… *dar puteai să vezi prin el, ca şi prin maşină.*

— Of, Amy, spuse Ted cu blândeţe. Omul ăla ţi-a turnat numai gogoşi. Şi încă din alea mari de tot.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că Sonny e îndeajuns de deştept ca să născocească o poveste ca asta. Mi-a spus că Tom credea că trebuie să ia legătura cu Greg şi să-i spună că, până la urmă, îl văzuse pe acel om; că n-ar fi fost nici o problemă dacă ar fi omis partea cu văzutul prin om şi prin maşină. Dar Sonny zicea că bătrânul era îngrozit. Era convins că fie pusese boala Alzheimer stăpânire pe el, fie văzuse o fantomă.

— Ei bine, fără doar şi poate că e înfiorător, spuse Evans şi chiar era… pielea de pe braţe şi de pe spate i se făcu ca de găină, preţ de câteva clipe. Dar e doar ceva

preluat din auzite… de fapt, din auzite de la o persoană decedată.

— Da… dar mai e şi celălalt lucru.

Amy lăsă ceaşca pe birou, îşi luă poşeta şi începu să scotocească prin ea.

— Pe când făceam curat în biroul lui Mort, am găsit pălăria aia — acea oribilă pălărie neagră — în spatele mesei sale de lucru. A fost un şoc pentru mine, fiindcă nu mă aşteptam. Credeam că fusese luată de poliţie ca probă materială sau ceva de genul ăsta. Am scos-o de acolo cu un băţ. A ieşit de acolo cu susul în jos, cu băţul vârât în ea. M-am folosit de băţ ca s-o trag afară şi s-o arunc la gunoi. înţelegeţi ce spun?

Era clar că Ted nu înţelesese. La fel de clar era că Evans înţelesese.

— N-ai vrut să pui mâna pe ea.

— Întocmai. N-am vrut să pun mâna pe ea. A aterizat chiar aşa, cu susul în jos, pe unul dintre tomberoanele verzi — pot să bag mâna-n foc pentru asta. Apoi, după vreo oră, am ieşit afară cu un sac plin cu medicamente, şampoane şi alte chestii din baie. Când am ridicat capacul gheretei de gunoi ca să pun sacul înăuntru, pălăria era din nou întoarsă în poziţie normală. Iar în banda de piele din interiorul pălăriei am găsit asta.

Scoase din poşetă o foaie de hârtie împăturită şi i-o întinse lui Evans cu mâna care tremura imperceptibil.

— Nu era acolo când am scos pălăria din spatele biroului. *Ştiu* asta.

Evans luă foaia împăturită şi o ţinu aşa preţ de o clipă. Nu-i plăcea. O simţea prea grea, iar textura părea cumva nepotrivită.

— Eu cred că *a existat* un John Shooter, spuse ea. Cred că a fost cea mai măreaţă creaţie a lui Mort — un personaj atât de viu încât chiar a devenit real.

— Iar eu cred că ăsta e un mesaj de la o fantomă. Evans luă foaia de hârtie şi o despături. La mijlocul foii era scris acest mesaj.

Dragă doamnă — îmi pare rău pentru toate necazurile. Lucrurile au scăpat de sub control. Eu mă întorc acasă acum. Am obţinut povestea, singurul motiv pentru care am şi venit la început. Se numeşte „Crowfoot Mile" şi e o povestire beton.

Al dumitale,
John Shooter

Semnătura era o mâzgălitură simplă dedesubtul rândurilor ordonat scrise.

— E cumva semnătura răposatului tău soţ, Amy? întrebă Evans.

— Nu, spuse ea. Nici pomenealã.

Cei trei stăteau în birou, uitându-se unul la celălalt. Fred Evans încercă să spună ceva, dar nu-i veni în minte nimic. După o vreme, tăcerea (şi mirosul pipei lui Ted

Milner) deveni mai mult decât putea suporta oricare dintre ei. Aşa că domnul şi doamna Milner îşi exprimară recunoştinţa, îşi luară rămas-bun şi plecară din biroul lui ca să-şi continue existenţa cum puteau ei mai bine, iar Fred Evans îşi continuă existenţa aşa cum putu el mai bine, iar uneori, noaptea târziu, atât el, cât şi femeia care fusese măritată cu Morton Rainey se trezeau dintr-un vis în care un bărbat cu o pălărie neagră, cu calota rotundă, se uita la ei cu nişte ochi spălăciţi de soare, încadraţi de o plasă de riduri. Se uita la ei nu cu dragoste… ci, simţeau amândoi, cu un fel neobişnuit de milă severă.

Nu era o expresie blândă şi nu lăsa în urmă vreun sentiment de alinare, dar în acelaşi timp ei simţeau, fiecare acolo unde se afla, că-şi puteau găsi un locşor în care să se împace cu acea privire. Şi să-şi îngrijească grădinile.

«Să te așezi în fața mașinii de scris sau să iei un creion constituie un act fizic; analogul spiritual al acestuia este să privești afară pe o fereastră aproape uitată… Dar uneori fereastra se sparge. Cred că asta, mai mult ca orice, e preocuparea principală a acestei povestiri: ce se întâmplă cu observatorul care stă și privește cu ochii larg deschiși când fereastra dintre realitate și irealitate se sparge și cioburile de sticlă încep să zboare?»

Stephen King

*
* *

Te afli în mâinile lui **Stephen King**, la dispoziția minții sale! Romanele lui îți vor modifica ritmul inimii… la miezul nopții, căci acesta este momentul preferat al autorului. Unele ferestre nu ar trebui deschise, dar cine poate să se abțină când este vorba despre un «rege» al genului horror? De această dată, **Stephen King** a scris o serie de patru romane-nuvele ce îți furnică pielea. Volumul de față le reunește pe primele două: *Fereastra secretă*, care a fost ecranizată în 2004, avându-l ca protagonist pe Johnny Depp și *Langolierii*, care a devenit, încă din 1995, serial de televiziune.

Stephen King a primit în anul 2003 Medalia Fundației Naționale de Carte pentru contribuția sa remarcabilă la literatura americană și Premiul «Bram Stoker» pentru această carte.

www.edituratrei.ro

ISBN (10) 973-707-063-1
ISBN (13) 9789737070630

35.LG